

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

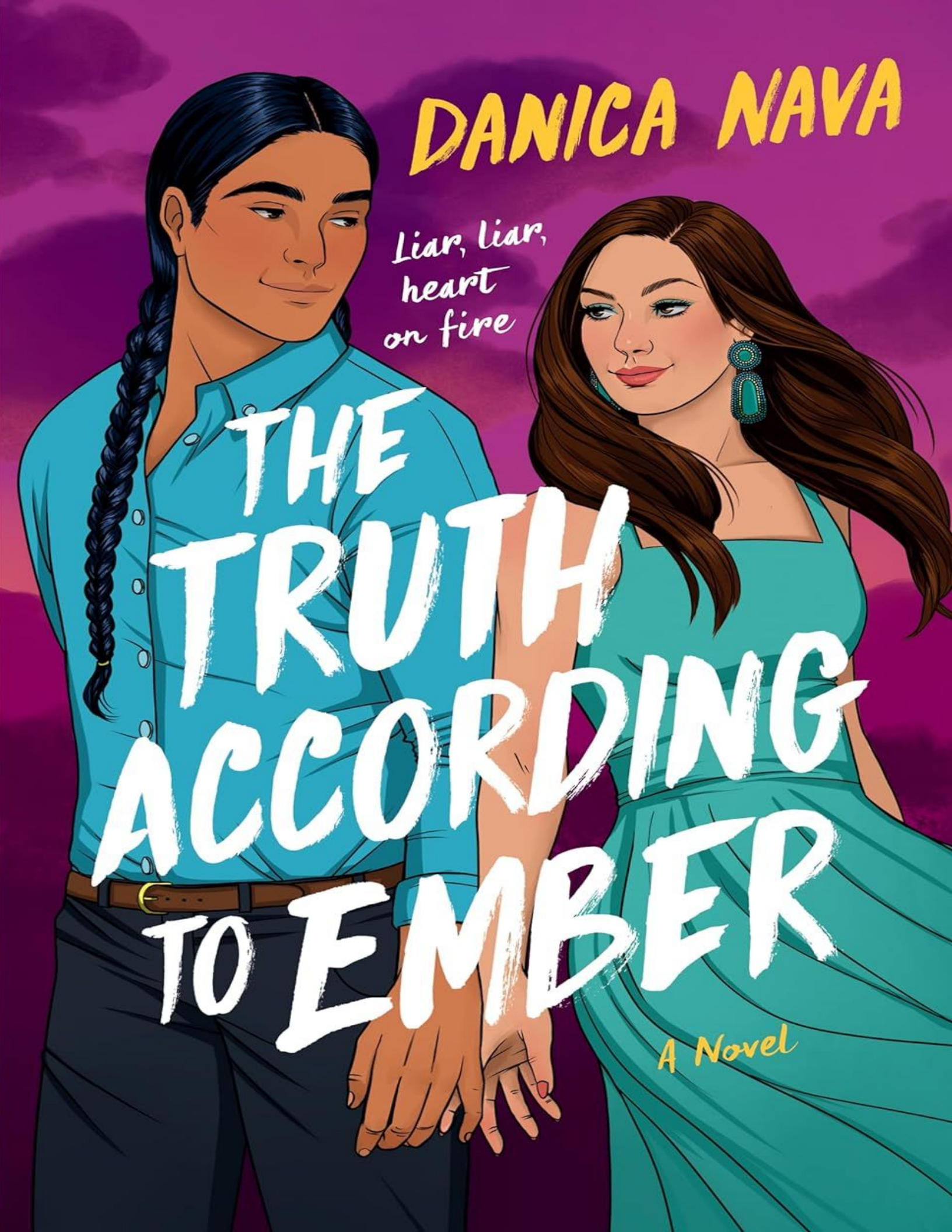
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANICA NAVA

*Liar, liar,
heart
on fire*

THE TRUTH ACCORDING TO EMBER

A Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE TRUTH ACCORDING TO EMBER

BERKLEY ROMANCEN
NEW YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Danica Nava'ya aittir
Okuyucu Rehberi Telif Hakkı © 2024 Danica
Nava'ya aittir
Alıntı telif hakkı © 2024 Danica Nava'ya aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Nava, Danica, yazar.

Başlık: Ember'a göre gerçek / Danica Nava.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024. Tanımlayıcılar:

LCCN 2023051424 (basılı) | LCCN 2023051425 (e-kitap) | ISBN

9780593642603 (ticari cilt) | ISBN 9780593642610 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Mizahi kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3614.A923 T78 2024 (baskı) | LCC PS3614.A923 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20231117 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2023051424> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023051425> Ebook

ISBN9780593642610 adresinde mevcuttur

Kapak resmi Brittany Newton Kapak

tasarımı Colleen Reinhart

Kitap tasarımı Daniel Brout tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147751977_c0_r0

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)
[Dört Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[*Sevgili Okuyucu*](#)

[*Teşekkür Sözlüğü*](#)

[*Okuyucu Rehberi*](#)

[*Tartışma Soruları*](#)

[*Danica Nava'nın Sıradaki Romantik Komedisinden Alıntı*](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

*Kendini görünmez hisseden her Yerli kadın için. Sizi
görüyorum. Ben sizim.*

B Kaçınılmaz. Onlara her zaman söyledim. Yalan söyleme alışkanlığım, on beş yaşındayken en iyi arkadaşım Joanna'ya basit bir "Evet, o boncuklu anahtarlık gerçekten çok güzel" cümlesiyle başladı. Kusmuk yeşili bir "kertenkele" idi ve her yerdeki kertenkelelere bir hakaretti. Anahtarlık çılgınca görünüyordu, boncukların olması gereken yerlerde boşluklar vardı, ama dişlerimin arasından yalan söyledim. Ne yapmam gerekiyordu? Ona gerçeği söyleyip boncuk takmayı tamamen bırakmasını mı sağlayacaktım? Bunu ona yapamazdım. Küçük yalanım onun için çok şey ifade ediyordu ve aynı Noel'de anahtarlığı bana hediye ettiğinde sözlerimin bir etkisi olduğunu anladım. Üzerinde "*Bana inandığın için teşekkür ederim*" yazan küçük bir notla birlikte.

O çirkin küçük kertenkele, tüm gösterişli ihtişamıyla hala anahtarlığımda yaşıyordu. O kadar çirkindi ki kötülükleri uzaklaştırdığına inanıyordum; o benim küçük uğurlu tılsımım ve en değerli varlığımıydı. Joanna boncuk işleriyle başarıya ulaştı. Yıllar geçtikçe, iddialı tasarımları istikrarlı bir gelir kaynağı oldu, bu yüzden ilk beyaz yalanımın iyi bir yalan olduğunu iddia edebilirim.

Bazen yalan söyledim çünkü bu daha kolaydı. Olayları derinlemesine incelemeye kimin vakti vardı ki? Birinin duygularını kurtarmak ya da kendi duygularımı gizlemek için küçücük bir yalan söylemek akıl sağlığımı korumama çok yardımcı oluyordu. Hiçbir şekilde patolojik bir yalancı değildim - yalan söyleyip olmadığım biri olduğumu söylemiyordum ve söylediğim her şey bir palavra değildi. İnsanları kandırmaya çalışan bir dolandırıcı değildim. Ben sadece Ember Lee Cardinal'dim, bazen yalancı ama çoğunlukla iyi bir insandım.

Ancak bu yalan söyleme işi kontrolden çıktı, bunun farkındayım. Kayıtlara geçmesi için söylemek isterim ki, eğer tuvaletleri daldırmakla

Hayatınızın geri kalanını eski ve köhne (ama çok sevilen) bir bowling salonunda geçirecek olsanız ve zekice hazırlanmış birkaç yalanla koşullarınızı önemli ölçüde değiştirme fırsatınız olsa siz de bunu yapardınız. Başınızı zar zor sokacak bir ev sahibi olmak ya da istikrarlı bir kariyere sahip olup büyümek arasındaki fark küçücük bir uydurmadan ibaretse, bu hiç de zor değildi. Sonsuza kadar on beş yıllık kiralık bowling ayakkabılarını dezenfekte etmek için köle gibi çalışacak değildim. Hayır. Kaderimi değiştiriyordum.

Muhasebeci olacaktım! TikTok'ta viral olan "muhasebeciler" gibi değil, bir şirket için yüksek maaşlı, gerçek bir rakam kıran, fatura konsolide eden, çek defteri dengeleyen muhasebeci! Saati 7,25 dolar olan bir iş değil, *maaş*. Yan haklarla birlikte. Ailemde daha önce hiç kimsenin maaşı olmamıştı ve hastalandığımızda bütün bir gün işten izin alıp klinikte sıra beklememiz ve bütün bir günlük maaşımızı alamamamız gerekiyordu. Özel sağlık sigortası masadaydı. Ben kimdim? Bir muhasebeci, işte o.

Bir çeşit. Muhasebeci komşu mu? Devlet üniversitesinde muhasebeye giriş dersi almıştım. Giriş seviyesinde bir iş bulmak için yeterliydi, bunu biliyordum ama bir şekilde yine de hiçbir iş görüşmesine giremiyordum. O kadar çok başvuru yapmıştım ama karşılığında hiçbir şey alamamıştım. Buraya böyle geldim - çaresizlik iyi insanlara kötü şeyler yaptırıyor.

"On dokuz sipariş," diye bağırdım bowling toplarının yeni cilalanmış çam kulvarlarda yuvarlanıp lobutları devirirken çıkardığı gürültülü sesin üzerine.

"Tek bir görüşme talebi yok mu?" En iyi arkadaşım, oda arkadaşım ve iş arkadaşım Joanna, müşterilerimiz için siyah Cambro'ya yeni bir kavanoz jalapeños turşusu koyarken sordu.

Yapay nacho-peynir kaplı cipsleri randevuya çıkan iki gence verdim. Yanmış lastik gibi kokuyordu; muhtemelen bugün satmayı bırakmalıydık ama Bobby Dean ucuzdu.

"Bu sabah bana sorduğunuzdan beri hayır," diye homurdandım.

İyi niyetliydi. Joanna bir sanatçıydı ve Bobby Dean's Bowling Alley'deki bu iş onun yaratıcı programı için mükemmeldi. Takılarını satarak fazladan para kazanıyordu ve o kadar yetenekliydi ki bazen insanlar onun eşyalarını doğrudan kulaklarından satın alıyordu. Çok seksi olması da canını yakmıyordu.

Koyu renk saçları omuzlarına kadar kırpılmıştı ve canlı mor uçları bronz teninde göze çarpıyordu. Öte yandan ben sanata yatkın değildim. Daha fazla para kazanabilmem için buradan ayrılmam ve *gerçek bir kariyer* edinmem gerekiyordu. Sayıları ve güvenliği seviyordum, bu yüzden muhasebe en iyi seçim gibi görünüyordu.

"O zaman kaç tane ret var? Yirmi mi?" Tezgâhtaki jalapeño salamurasının bir kısmını silerken bana bakmıyordu.

"Otuz yedi," diye düzelttim ve Yaratıcı'ya şaka yaptığımı söylemek istedim. Bir keresinde bir öğretmenim bana, eğer kendimi uygularsam çok ileri gidebileceğimi söylemişti. Ben de öyle yaptım. Kelimenin tam anlamıyla, internette bulabildiğim her işe başvurdum. Otuz yedi ret cevabı aldım. Hepsisi de aynı e-postanın tekrarıydı: **Başvurunuzu incelediğimizi ve daha iyi bir adayla çalışmaya karar verdiğimizizi üzülerek bildirmek isteriz.**

Bu ne anlama geliyordu ki? Bunlar, bowling salonunda kazandığımdan saatte birkaç dolar daha fazla ödeyen giriş seviyesi işlerdi. Her reddedilişte, başvurumu otomatik olarak reddetmediklerine inanmak zorlaşıyordu çünkü sesim doğrudan rezervasyondan çıkmış gibi geliyordu...

Ben de öyle yaptım.

Adım oldukça yaygın bir Okie ismiydi. Lisem Ada'daydı, Kızılderili bölgesinin tam ortasında. Ama o pisliklerin başvurumu ya da ön yazımı okuma zahmetine bile girmediklerini hissediyordum. Dürüsttüm (çoğunlukla); öğrenmek ve büyümek istiyordum. Bunların bir önemi var mıydı? Görünüşe göre "Kızılderili" olduğunuzda değil. Kendimizi adlandırabileceğimiz bir şeydi bu, ancak Yerli olmayanlar bu yanlış etiketi bize yapıştırmaya çalıştığında yanlış anlaşıldık.

"E!" Joanna ağladı. Ve işte oradaydı. Acıma. *Bunu neden yapıyorsun?* Kendimi bu tür bir duruma soktuğum için öfke çılgılığı.

Gözlerimi devirdim ve kendimi milyonlarca kez yaptığım aynı konuşmaya hazırladım. "Her şey yoluna girecek," dedim ve o beni vazgeçmeye ikna etmeye çalışmadan peçetelikleri yeniden doldurmaya başlamak için yürüdüm. Birkaç adamı ve biralarını atlatarak tezgahın etrafında beni takip etti.

Joanna diğerlerini itip alanımı işgal ettiğinde, tezgâha yaslanmış, tüm yerli ihtişamıyla rahat bir özgüvenle küçük peçeteleri gümüş dağıtıcılardan birine tıktırıyordum. Parmaklarının her biri

Gümüş ve mücevher taşlı bir yüzüğü vardı ve bilekleri, düşünceli bir şekilde çenesine vurdukça şingirdayan ve dikkati dolgun dudaklarına çeken boncuklu bileziklerle doluydu. Uzun boylu ve otoriterdi ve kimseden bir bok almazdı. Ben de dahil.

"Sana inanıyorum. Sen her zaman sınıfımızın en zeki çocuğuydun ve eline çok kötü fırsatlar geçti. Neden bu işlere başvurmak için muhasebe derslerini bitirene kadar beklemiyorsun?" diye sordu.

"O derslerin parasını ödemek için artık daha fazla para kazanmam gerekiyor." Onun rahat duruşunu taklit ederken sesime alaycılık karıştı.

"Sana borç verebilirim." Abartılı ses tonu benimkini utandırdı. "Hayır."

"Bu senin hatan değil-" "Dur."

Reddedilme konusunu halledebilirdim. Kardeşim Sage ve beş parasız kalmamın nedeni hakkında tekrar konuşmayacaktım. Joanna da ben de paramı kaybettiğini biliyorduk. Bu konuda daha fazla konuşmak şu anda bana yardımcı olmazdı. İleriye dönük bir harekete ihtiyacım vardı. Atılmış peçeteliklerden birini almak için ona doğru uzandım.

"Tamam, özür dilerim. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdim ve peçeteleri gerekenden daha sert bir şekilde yerlerine yerleştirdim. "Beyaz olsaydım tüm bunlar daha kolay olurdu."

"Neden böyle aptalca bir şey söyledin?"

Küstahlık olsun diye söyledim, ama kafamın içinde ışıklar ve çanlar, kumarhanedeki slotlarda büyük ikramiye kazanmış gibi yandı. *Ding. Ding. Ding. Ding.* Sorunlarım için olası bir çözüm vardı.

"Joanna!"

"Kim olduğumuzla ve nereden geldiğimizle gurur duymalıyız. Sömürgecilerin propagandalarına kanmayın."

"Evet, evet, evet." Omuzlarından tuttum. "Beni dinle." Etrafımızdaki peçeteler ve müşteriler unutulmuştu.

"Lanet olsun! Ne?"

"Ben sadece beyaz olacağım."

"Baban beyaz." Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Aynen öyle, yani *aslında* yalan değil. Sadece başvurularda Kafkas kutucuğunu işaretleyeceğim."

"Bunun gerçekten bir önemi var mı?" "Bir bakalım."

"Özgeçmişinizde muhasebe deneyiminiz de yok." Ellerimi ondan çekti.

"Ne olmuş yani? Burada tüm kasa dengelemelerini ben yapıyorum ve size ve teyzeme online vergilerinizde yardımcı oluyorum."

Joanna'nın yüzü aydınlandı. Sonunda aklımın nerede olduğunu anlamıştı.

"Senin referansın olabilirim." Gülümsemesi tüm dünyamı aydınlattı.

"Bazı insanların tüm işlerini halletmeleri için özel muhasebecileri var."

"İşe alındın. Artık teknik olarak yalan sayılmaz."

"Bu harika! Neden bunu daha önce düşünmedim?"

"Çünkü oyun adılmış gibi oynuyordunuz. Herkes özgeçmişinde yalan söyler. Herkesin kurallarına göre oynayın." Joanna heyecanlıydı ve bu bulaşıcıydı. "Biliyorsun," diye devam etti, "burada telefonlara sadece biz cevap veriyoruz. Bobby Dean'in muhasebecisi de olabilirsin. Ben de burada senin referansın olabilirim." Bu son cümleyle birlikte, tembel Okie tınısıyla Bobby Dean'in taklidini yaptı; mükemmel bir uyumdu.

"Yani, bunu ben mi yapıyorum?"

"Yapıyorsun." Ciyakladık ve sarıldık.

Omzuma sert ve ısrarlı bir dokunuş bana hâlâ işte olduğumu hatırlattı. Arkamı döndüğümde müdavimlerimizden biri olan Bucky'yi gördüm. Bobby Dean'in üç dolarlık birasıyla zamanlarının çoğunu geçirmek için en iyi yer olduğunu düşünen yaşlı emekli Yerli adamlardan oluşan Little Big Horns bowling liginde oynuyordu. Takımlarının adı tamamen kendilerinden başka kimsenin zekice bulmadığı bir şakaydı. Hiçbiri Lakota değildi.

"Tuvalet yine tıkanmış." Bucky geçirdi ve başparmağıyla arkasındaki erkekler tuvaletini işaret etti.

Bucky'nin ayakkabısının altına yapışmış tuvalet kâğıdını sürükleyerek arkadaşlarının yanına dönmesini izledim.

Joanna, "Sıra sende," dedi ve tezgâhın arkasına doğru yürüdü.

Umurunda değildi. Yeni uygulama stratejimle, bu bowling salonunda daldıracağım son tıkalı tuvalet olacaktı.

! . erken. Ne yaparsam yapayım, her şeye bir ya da iki saat erken giderdim. Bir hayatım var mıydı? Bu henüz belirlenmemiştir. Yerlilerin her zaman bir şeylere geç kaldığına dair yaygın bir klişe vardır, ancak benim herhangi bir şeye geç kalmam fiziksel olarak imkansızdı. Ember Lee Cardinal'in her zaman her şeye çok erken geldiği ve geleceği DNA'mda yazılıydı.

Özellikle de örneğin bir muhasebe asistanlığı pozisyonu için mülakat gibi bir şey beni heyecanlandırıyorsa.

Bu doğru. Bir mülakatım vardı! Yeni ve gelişmiş ben olarak ilk başvurum büyük bir başarıydı. İş geçmişimi sorduklarında Bobby Dean's Bowling Alley and Bar'da *muhasebeci* olduğumu yazdım. Okul olarak da Oklahoma City Community College'dan işletme muhasebesi / finans desteği alanında ön lisans derecesiyle mezun olduğumu yazdım. Okulu Google'da araştırdığımda sadece muhasebe eğitimi vermediklerini gördüm. Benim için yeni bir haberdirdi ve orada iki ders almıştım - İngilizce ve cebir. Muhasebe / finans desteği kulağa oldukça süslü ve nitelikli geliyordu, bu yüzden onu yazdım.

Sonra, teslimden önceki son soruya geldiğimde, "Etnik kökeninizi işaretleyin" yazıyordu. Listede Amerikan Yerlisi / Alaska Yerlisi (bundan uzak durdum), Asyalı, Siyah veya Afrikalı Amerikalı, Hawaii Yerlisi veya Pasifik Adalı, Hispanik veya Latin ve son olarak Beyaz vardı.

Kutuya tıkladım.

Gönderdim ve bir gün içinde bir görüşme talebi aldım. Şimdiye kadar yüzde yüz başarı oranı. Gelen kutumdaki e-postada şöyle yazıyordu: Sayın Bayan Cardinal, başvurunuzdan çok etkilendik ve hakkınızda daha fazla bilgi edinme ve pozisyonu tartışma şansını çok isteriz.

Aşağıda görüşme için uygun olduğumuz saatler yer almaktadır. Bu pozisyonu mümkün olan en kısa sürede doldurmayı umuyoruz, bu nedenle lütfen en kısa zamanda bize bildirin.

İşte buradaydım, Stellar Coffee Café adlı bir kahve mekânında sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Kahveyi bu kadar mükemmel yapan neydi? Fiyatı değildi ama Oklahoma City'nin merkezindeki en güzel binanın, First National Center'ın en güzel manzarasına sahip olmasıydı. BancFirst Tower birkaç kat daha yüksekti ama o bina çirkin bir dikdörtgendi. Devon Tower çok uzun ve yeniydi ve sanki içinde uzaylılar yaşıyormuş gibi görünüyordu. First National Center göz kamaştırıcıydı - eski art deco ihtişamıyla Empire State Binası da olabilir. Ve içinde yaşayan bir şirketle röportajım vardı. İşler gerçekten iyiye gidiyordu.

Şehir merkezini sevmiştim. Burası bir metropoldü, Ada'nın dışında büyüdüğüm mobil evden *çok* daha *fazlasıydı*. Şehir merkezi güzeldi ve gökdelenlerin arasında yeşil parkları olan bir şehirdi. Daha yüksek binaları olan şehirler de vardı ama ben hiçbirine gitmemiştim. Bazen, şehir merkezindeyken, Park Avenue'nun Okie zihnindeki versiyonunda, tüm pahalı mağazalar ve restoranlarla New York'taymışım gibi davranmayı severdim.

Kahvemin sıcak, toprak kokusunu içime çektim ve caddenin sofistike taşıtlarla canlanmasını izledim. Benim aptal parası demeyi sevdiğim insanlar. Şehir merkezinin otuz dakika dışında saman tarlalarıyla dolu düz kırsal arazinin bulunduğu Oklahoma gibi bir yer için hiçbir anlam ifade etmeyen pahalı lüks arabalar kullanıyorlardı. Erkekler ve kadınlar kaldırımında bir aşağı bir yukarı koşuşturup telefonlarına bakıyorlardı, elmaslar ve altınlar sabah güneşinde göz kırpyordu. Tıpkı televizyonda *Sex and the City* ve *Law and Order dizilerinde* izleyerek büyüdüğüm insanlar gibiydiler. Elllerinde evrak çantalarıyla yüksek mevkideki avukatlar ve geç saatlere kadar koşturan, işlemlerini yapmak zorunda olan ya da orada her ne yapıyorlarsa onu yapan bankacılar. Tıpkı onlar gibi olmak istiyordum.

Siyah eteğime ve blazer ceketime baktım. Sıkıcıydı. Ve rahat bile değildi. Bir kot pantolonun içinde çok daha rahattım ama televizyondaki zengin iş kadınları hep kalem etek giyerlerdi. Goodwill'de bu uyumsuz takımı bulmuştum. Goldilocks gibiydim.

ve iki beden büyük bir blazer ceket. Bu sabah aynaya baktığımda, kolları kıvrırırsam kasıtlı görüneceğini düşündüm. Bütçeme göre bulabildiğimin en iyisi buydu. Evimin ışığında oldukça uyumlu görünüyorlardı, ancak sabah güneşi bir spot ışığı gibi akarken, parlaklık eteğin blazerden biraz daha soluk olduğunu gösterdi.

En azından çantama gururla astığım tuhaf kertenkele anahtarlığım vardı. Parlak elmaslara ihtiyacım yoktu; kertenkelenin bana göz kırptığını ve şans dilediğini biliyordum - en azından gözleri olsaydı dilerdi ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. Joanna ona göz vermeyi unutmuştu.

Bu mülakatta başarılı olacak ve işi alacaktım. Yeni kurulan bir şirketin muhasebe departmanında çalışmak kulağa çok havalı geliyordu. Web sitesindeki açıklama şöyleydi: "Technix: Anahtar teslim mükemmellik sağlayıcısı" yazıyordu - bu da ne demekti?

Umurumda değildi. Technix sigorta sunuyordu ve ben de bunu istiyordum. Technix bir mafya kara para aklama işinin kılıfı olabilirdi ve umurumda olmazdı. Mafya eşleşen katkı paylı bir 401(k) sağlıyor muydu? Eğer öyleyse, diğer tarafa bakardım.

Kahvemini son yudumunu da içtim. Daha uzun süre dayanması için yudumları paylaştırmam gerekiyordu. Barista, yüksek alüminyum masalardan birini bu kadar uzun süre işgal ettiğim için bana ters ters baktı. Görüşmeme daha kırk beş dakika vardı.

Uzun sıraya geri dönmek için ayağa kalktım ve yarım saniye içinde dizüstü bilgisayarları ve kitapları olan iki adam masamı aldı. Şimdi görüşmeme hazırlanmak ve sakinleşmek için başka bir yer bulmam gerekiyordu. Ellerim terden kayganlaşmıştı ve eteğimin ucuz malzemesi ellerimi silmeye devam ettiğim yerdeki izleri gösteriyordu. Kalçalarımın her iki yanında iki iniş şeridi varmış gibi görünüyordu.

Kendime gergin olmamamı, bunun sadece bir mülakat olduğunu söyledim. Hayır! Hayır! Bu hayatımda yaptığım ilk ofis görüşmesiydi. Kendime, özgeçmişimi biraz süsleyip süslemediğimi yüzüme karşı sormayacaklarını ya da bana gerçekten başarılı bir Waspy muhasebecisi kılıfına girmiş bir Kızılderili olup olmadığımı sormayacaklarını söyledim. Daha önce de küçük şeyler hakkında yalan söyledim. Bu yüzden,

bu ufacak gerçeği çarpıtma olayının bir önemi olmamalı, değil mi? Sadece kapıdan içeri adımımı atmam gerekiyordu ve bundan sonra sadece doğruyu söyleyecektim.

Yalan söylediğim için kötü hissetmek istiyordum ama aslında daha çok yalanlara yakalanmaktan endişeleniyordum. Benim gibi insanları aşağı çekmek için tasarlanmış bir sistemde oyun oynadığım için kötü hissetmek zordu. Ailemde üniversiteye giden ilk kişiydim. Sadece devlet üniversitesiydi ve henüz bitirmemiştim. Ama yine de bunun bir anlamı vardı. Bununla gurur duyuyordum. Eğer bu ya da buna benzer bir iş bulabilirsem, gece okulunun parasını ödeyebilirdim. O zaman muhasebe / finans destek ön lisans diplomamı gururla sergileyerek gerçeği yaşayabilirdim. Giriş seviyesi bir pozisyon için doğru okullara gitmiş olmanız, bir kız öğrenci birliğinin parçası olmanız ve en az üç ila beş yıllık deneyime sahip olmanız gerekirken, benim gibi insanlar nasıl *dürüst* bir şekilde kurumsal eşiği aşabilirdi? Bu gerçekten kafa karıştırıcıydı.

Her neyse, söylediğim hiçbir şey açık bir yalan değildi... sadece tam olarak tüm gerçeği ifade etmiyordu. Babam beyazdı, annem ise Chickasaw ve Choctaw karışımı bir yerliydi. Artık durum böyleydi. Hepimiz bir şeylerin karışımıydık. Teyzemin dediği gibi, gerçek bir Amerikan eritme potası. Annemle babam beni çok küçük yaşta evlat edinmişlerdi ve o zamanlar birbirlerine bağırmadıkları tek bir bayram ya da doğum günü hatırlamıyorum. Kardeşim Sage doğduğunda altı yaşındaydım. Sonra babam gitti.

Kardeşim ve ben bir süre annemizle birlikte tek odalı bir dairede yaşadık, sonra annem bizi teyzemin evine bıraktı ve bir daha geri dönmedi. Ben on üç, Sage ise sadece yedi yaşındaydı. Teyze teknik olarak onun kuzeniydi ama kardeş gibi yakındılar. En azından teyzemin bana söylediği buydu. Başlarda zordu ama o küçük karavanda onunla yaşamayı gerçekten seviyordum. Hafta sonları bizi kütüphaneye götürür ve bana zeki olduğumu söylerdi. Bunu daha önce kimse söylememişti.

Yani, evet, o kutuyu işaretlemek adama kocaman bir "siktir git" demek gibiydi. Benim gibi insanları o aptal etnik köken sorusuyla bir kutuya koymaya çalışan her bir kapı bekçisine. O aptal soru neyi başardı ki? Saçma sapan bir pozitif ayrımcılık kotası mı? Yüzlerini kurtarmak ve gerçekten çeşitliliği gözeterek işe alım yapmaya çalışmış gibi görünmek için bir şey mi? Herkes artık azınlıklar için iş bulmanın çok kolay olduğunu söylemeyi seviyor. Yıllar sonra bir tür *avantaja* sahip olduğumuzu

ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmek. Saçmalık. Eğer durum böyleyse, neden tüm iyi işler hâlâ beyazlarla doluydu? O gece bowling salonunda Joanna tarafından heyecanlandırılmak beni gerçekten ateşledi.

Sıra hala hareket etmemiştir ve ben pes ediyordum. Mülakata yetişmek için fazladan zamanım vardı ve beni erkenden ve iş için hevesli görmelerini istiyordum. Ayaklarımın üzerinde döndüm, ortopedik ayakkabılarım fayans üzerinde gıcırdadı ve bir duvara çarptım.

Yakışıklı, kaslı bir duvardı ve ben yanlamasına aşağı iniyordum. Duvarın kolları vardı. Ben yüzüstü düşmeden önce beni çevrelediler. Beni dikleştirdiler ve göz hizamı yumuşak, mavi şambray düğmeli gömlekli bir göğse çektiler.

Devasa duvar eğildiğinde özürlerimi ve teşekkürlerimi bir arada mırıldanıyordum. Koyu renk saç örgüleri omuzlarına dökülüyordu.

"Bu senin mi?" diye sordu çömeldiği yerden başını kaldırarak. Sıcak çikolata gözlerini güçlü kaşları çerçeveliyordu. Gülümsüyordu, elinde yeşil bir şey tutuyordu.

Ürkütücü anahtarlığım. Bu iri yarı yerliyle çarpışırken çantamdan düşmüş olmalı. Nereden mi biliyorum? Biz yerlilerde "NAdar" denen bir şey vardır. Yağmurun kokusunu falan alırız. Buna güleriz.

Tamam, Ada'da büyürken edindiğim tecrübelerle dayanarak klişeleştiriyordum. "Chokma'shki", teşekkür ederim," dedim boncuklu şeyi onun elinden alırken.

Uzattığı eli. Onu test etmiyordum. Ben hep bunu söyleyerek büyüdüm. Geleneksel kelimemiz 'Chikashshanompa' ve ardından İngilizce çevirisi. Teyzem bunun yapılacak en kibar şey olduğunu ve bildiğim birkaç kelimenin hafızamda pekişmesine yardımcı olduğunu söyledi.

"Gvlielitseha, rica ederim." Ayağa kalktı ve yakışıklı, çarpık bir gülümseme takındı. Başını belaya sokup çıkarabilecek bir gülümsemeydi bu.

Belaya ayıracak vaktim yoktu; gitmem gereken bir iş görüşmesi vardı, ama o noktaya saplanıp kalmıştım ve yüzüm bana ihanet ediyordu çünkü aptalca, bela çıkaran bir gülümsemeyle karşılık veriyordum.

"Çeroki," dedi çenesiyle konuşarak ve bana doğru eğerek. "Hayır, ben Chickasaw'ım... şey... kayıtlı bir Chickasaw vatandaşıyım. Ve Choctaw karıştırın." Ağzımdan kelime kusmuğu döküldü ve durduramadım. Bu

Tüm soy geçmişimi sıralamak yerine yasal olarak nasıl kaydolduğumu söylemek daha kolay olurdu. Yüzümün ne kadar kızardığını hissedebiliyordum.

"Hayır, *ben*
Cherokee'yim." Duh.

"Harika." Hepsi buydu, millet. Bana ilgi gösteren en ateşli adama söylediğim tek şey "*cool*"du. Daha da kötüsü, veda edip kapıdan çıktım, Stellar Coffee'yi ve Oklahoma'daki en güzel adamı bıraktım.

Köşeye kadar geldim ve rahat bir nefes alarak karşıdan karşıya geçmek için bekledim. Ve bir boğaz sesi duydum. Sağımda, yanımda duran ateşli yerli adamı görmek için döndüm. Gülümsedi.

"Buralarda mı çalışıyorsun?" diye sordu bana.

"Biliyorum. Ben bir muhasebeciyim." Ben buna yalan demezdim. Bunu dile getirmeye, öyle olmasına izin vermeye çalışıyordum. Ama aynı zamanda, muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecek olsam bile onu etkilemek istiyordum.

Konuşmamız daha fazla ilerleyemedi, solumdaki bir kadın kucağında kıpır kıpır bir bebekle boş bir bebek arabasını kaldırıma doğru itti. Freni kilitlemeyi unuttu ve bebek arabası caddeye doğru yuvarlanmaya başladı. Bir araba çarpmadan önce onu yakaladım ve bebek arabasını kaldırıma geri çektim.

"Çok teşekkür ederim," dedi bana.

"Sorun değil," dedim. "Annene sorun mu çıkarıyorsun?" Gri giydiği için kız mı erkek mi olduğunu anlayamadığım sevimli bebeğe sordum.

En sevimli gülümsemeyle karşılaştım ve sonra bebeğin yüzü buruştu ve bebeğin ağzından beyaz bir tükürük patlamasıyla hayatım gözlerimin önünden geçti. Ateş hattındaydım. Sıcak bir sıvı akımı halinde omzumun her tarafına doğrudan isabet etti.

Arkamda gırtlaktan gelen bir kahkaha duydum. Görmezden gelmeyi tercih ettim. "Aman Tanrım! Çok özür dilerim." Annesi utanmıştı. Işık Yeşil yandı ve yürüme sırası bize geldi. Bebek arabasını tek eliyle itiyor ve bebeğini kalçasına yaslıyor, bana sanki patlamak üzere olan saatli bir bombaymışım gibi bakıyordu.

Hain bebek hiçbir şey olmamış gibi mutlu bir şekilde gülümsedi.

İyi idi. Bu iyi idi. Ofise gittiğimde tuvaleti kullanmak isteyecektim. Sokağın diğer tarafına geçtik ve bebek bezi çantasını karıştırıp bir tomar bebek mendili çıkardı.

"İşte!" Onları bana doğru itti.

"Teşekkürler." Ona sıkı bir gülümseme verdim. Bu onun hatası değildi, hatta bebeğin bile. Kızgın değildim. Sadece mülakat kıyafetime bol miktarda tükürük bulaştığı için utanmışım. Yollarımızı ayırdık ve First National Center'a girdim, pisliğin en kötüsünü sildim. Hâlâ oldukça kötüydü. Sadece lekeye odaklandım ve diğer çalışanlarla birlikte asansöre bindim.

On ikinci katın düğmesine bastım, aynı anda daha büyük, ten rengi bir parmak da düğmeye vurmak için hareket etti. İçime elektrik şoku gönderenin asansör düğmesi mi yoksa el mi olduğundan emin değildim.

"O kadar da kötü değil," dedi gök gürültüsü gibi üzerime yuvarlanan derin ses. Bakmadan o parmağın sahibinin muhteşem Kızılderili adam olduğunu anladım. "Etkileyici refleksler var orada."

Abartılı bir koklama duydum ve bu beni kızdırdı. Silmeyi bıraktım ve gözlerimden yüzüne lazer ışınları gönderdim. Bunu yapmak için biraz yukarı bakmam gerekti.

Güldü.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye sordum.

"Ben burada çalışıyorum. Seni daha önce hiç görmedim, belki de beni takip ediyorsundur?" "Technix'te mi çalışıyorsun?" Midem bulandı. Bu karma bir şeydi.

Eylem. Yalan söylemişim ve şimdi bu adamı etkilemek yerine kendimi tamamen utandırmışım.

"Evet. Seni daha önce hiç muhasebede görmemişim." Kuşkuyla kaşlarını yukarı kaldırdı ve sırtışı mizah doluydu.

Asansörde bir süre sessizlik oldu. Onun sıcak çikolata gözlerinde kayboluyordum. Gözlerini kıstı ve oradaki sessiz soruyu gördüm: *İtiraf edecek misin?*

"Peki! Görüşme yapıyorum ama bozuk süt gibi koktuğum için muhtemelen bu beni son görüşünüz olacak."

"Hayır, Technix oldukça soğukkanlıdır. Bir bebeğe yardım ettiğin hikayeni doğrulayacağım. İK'daki hanımlar buna bayılacak."

"Öyle mi? Bebek arabasındaydı ve ben onun hayatını kurtardım diyebilir miyiz?" Şaka yaptım.

Başını arkaya attı ve güldü. "O kadar uzağa gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Asansör her katta durdu ve çok geçmeden sadece ben ve yakışıklı insan yalan dedektörü asansörle on ikinci kata çıktık.

"Ben Ember."

"Danuwoa." Elini bana uzattı. Elini sıkmadan önce kirli mendil tomarını hızla gizledim. Elektrik kesinlikle asansörden gelmiyordu. Bu adamın enerjisi beni delip geçti. O da bunu hissettiyse bile belli etmedi.

Asansör bir ding sesiyle durdu.

"Geldik," dedi ve on ikinci kata çıktı. Technix.

T

grinin tonları. Derin bir nefes aldım ve hâlâ taze boyanın kokusunu alabiliyordum. Asansör girişinden birkaç adım ötede, masanın etrafını saran ve arkasındaki dolabı kucaklayan kavisli bir duvara sahip resepsiyon alanı vardı. Odanın odak noktasıydı. Technix logosu, büyük kaligrafik harflerle yazılmış *T* ve *X* harflerinden oluşan tek süslemeydi.

Danuwoa uzun masaya yaslanmış, saçlarını kıvrırarak topuz yapmış ve altın aksesuarlarıyla tepedeki ışıklarda göz kırpan genç ve minyon bir siyahi kadınla sohbet ediyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve beni baştan aşağı değerlendirerek üstünkörü bir bakış attı.

"Merhaba, ben Ember Cardinal. Monica Lewis ile bir röportaj için buradayım." Gülümsedim ve kokumu almamasını umdum.

"Biraz erken geldiniz," dedi resepsiyon görevlisi.

"Phoebe." Danuwoa'nın sesi bir azarlama gibiydi, sanki ona daha az yargılayıcı olmasını hatırlatmaya alışkındı.

"Küçük bir kaza geçirdim. Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" Elimi salladım, ıslak lekeyi *The Price Is Right*'ta saatin ödülüymüş gibi sergiledim.

"Aman Tanrım, evet, arka tarafta. Durun size göstereyim." Ayağa kalktı ama telaşlı bir yaşlı kadın masaya yaklaştı.

"Burada fazladan pulunuz var mı? Pullara ihtiyacımız var," dedi yaşlı kadın. İnce, gri saçlarını bir toka ile tutturmuştu.

"Charlotte, sorun değil. Bir sürü pulumuz var." Phoebe özür dileyerek bana baktı ve arkasını dönerek dolaba yöneldi.

Danuwoa masadan kalkıp odanın arka tarafına doğru ilerlerken, "Ona tuvaleti göstereyim," dedi. "Geliyor musun?" Bana sorarken arkasına bakma zahmetine bile girmedi.

Yetişmek için birkaç adım koştum. Yarım duvarlı odacıklardan oluşan bir labirentten geçtik, böylece herkesin kafasının üstünü görebiliyordunuz. Daha önce hiç ofiste bulunmamıştım ama odacıkların tavana kadar uzanan duvarları olduğunu ve biraz daha mahremiyet sağladığını sanıyordum.

Danuwoa dönüp bana baktı ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olmalı ki, "Bu bizim yeni açık kat planımız. Daha üretken ve eşitlikçi olması gerekiyor." Eliyle sallanan bir kapıyı işaret etti ve beni içeri götürdü. Koridorun solunda açık bir mutfak ve yemek alanı vardı. Durdu ve sağımızdaki tuvaletleri işaret etti.

Mutfağa girmeden önce göz kırparak, "İyi şanslar, Ember Cardinal," dedi.

Kapıyı iterek açtım ve banyo boştu. İçimi çektim; bu mülakatı kazanmak için çok çalışmıştım, bu tükürüğün beni durdurmasına izin vermeyecektim. Çantamı lavabodaki musluğun arkasına koydum ve kafatasıma batan yirmi tokayı çıkarmaya çalıştım. Topuzumu boynumun alt kısmına sabitlemek için bu kadarını saçıma sokmam gerekiyordu. İğneleri ağzıma sokmayı denedim ama kısa sürede çok fazla gelmeye başladı. Onları lavaboya tükürdüm. Sonuncusunu da çıkardıktan sonra iki elastik saç bağı kopardım ve uzun espresso renkli saçlarımı açtım. Dökülmesine izin vermek çok iyi gelmişti. Başımı ters çevirip lastiklerin ve tokaların saçımı çektiği kafa derime masaj yaptım.

Hasarı kontrol etmek için yukarı çıktığımda şanslıydım. Saçlarım bu sabahki duşumdan dolayı hâlâ nemliydi, bu yüzden sıkı topuz saçlarıma biraz kıvrım ve dalga vermişti. Parmaklarımı elimden geldiğince uzun, karışık saçlarımın arasından geçirdim ve hepsini sol tarafıma doğru çekerek lekeyi kapattım. Saç kremimin kokusunu hâlâ alabiliyordum ve bu Monica Lewis bana sarılmadığı ve kişisel alanımı işgal etmediği sürece kusmuğun kokusunu çok fazla alamayacaktı.

Çantamı karıştırdım ve telefonumu kontrol ettim. Görüşmeme on dakika vardı. Ayrıca Joanna'dan gelen birkaç motivasyon mesajı da vardı - hepsi Britney Spears'ın GIF'leriydi ve büyük harflerle YOU BETTER WORK, BITCH yazıyordu.

Lekeyi gösteren aynalı bir selfie çektim ve Joanna'ya gönderdim. Hemen mesaj attı, "Ne yapıyordun sen?"? 🍑

Göz devirme emojisinin ardından bebek ve kusmuk emojisi gönderdim, telefonumu çantama geri attım ve kertenkele anahtarlığımı çıkardım. Şans getirmesi için üç kez sıktım ve ardından Technix'in kurumsal dünyasına geri döndüm.

Dinlenme odasında daha fazla insan dolaşıyordu ve Danuwoa'nın elinde kahve dolu Technix markalı bir kupayla bana yaklaştığını gördüm.

"Saçlarını en başından beri böyle yapmalıydın. Güzel görünüyor," dedi gülümseyerek.

"Güzel de kokuyor. Gel hadi." Parmaklarımı yaklaşır gibi kıvırdım. "Bir kokla."

Danuwoa bir adım öne çıktı ve bana abartılı bir koklama daha yaptı. Sonra dudaklarını büzdü ve omuz silkti. "Hindistan cevizli bebek kusmuğu. Rafine bir zevkin var."

Bu adamın ne kadar gülünç ve kendinden emin olduğuna güldüm. O da kimdi? O tavşan deliğine girecek vaktim yoktu. "Görüşmeme gitmem gerekiyor."

"Bunu sen halledersin." Kahvesini selamlamak için kaldırdı ve ben de labirentten geçerek resepsiyona geri döndüm.

Phoebe başını sallayarak, "Çok daha iyi," dedi. "Oturabilirsin. Monica'ya burada olduğunu haber verdim bile."

"Mükemmel, teşekkürler." Köşede, saksılı bir ficusun yanındaki modern futon görünümlü kanepeye oturdum. Kraliçe Clarisse Renaldi'nin çocukken bana öğrettiği gibi bacaklarımı bileklerimden çaprazladım. Eğer aptal Mia Thermopolis bir prenses olabiliyorsa, ben de burada işe alınabilirdim. Sadece bir şirketin bana evet demesine ihtiyacım vardı. Technix o şirket olacaktı.

Birkaç dakika, belki de sonsuza kadar geçti ve sonra adımı duydum.

"Evet?" Kafamı kaldırdığımda turkuaz bir tunik, tozluk ve büyük, kalın boncuklu bir kolye takmış olgun görünümlü bir kadın gördüm. Çirkin bir kıyafetti ama ofiste tayt giyebilmemiz beni etkilemişti. *Biz* dedim, sanki zaten bir çalışanmışım gibi. Bu özgüven taklidi saçmalığında gerçekten harikaydım. Kimi kandırıyordum ki, kaygım tavan yapmıştı.

"Merhaba, ben Monica." Elini uzattı; yeterince sıkı bir tokalaşma olduğunu umduğum bir şekilde elini tuttum. "Neden beni bu taraftan takip etmiyorsun?"

Danuwoa'nın bana gösterdiğine benzer bir başka kısa gri odacık ormanından geçerek en arka duvara ulaşip camla çevrili bir konferans odasına girene kadar katın diğer tarafına doğru kıvrıldık. Yanından geçip içeri girdiğimde iki kez kokladı. Gergin halimle bunu görmezden gelmeyi tercih ettim ve hiçbir koku almamış gibi davrandım. Ofisin geri kalanıyla karşı karşıya oturduğumda, birkaç kafa iş istasyonlarından dışarı çıktı ve bana baktı.

Daha önce hiç mülakat için dinleyici karşısına çıkmamıştım. Lisedeyken şehirde bir hafta sonu işi bulmaya çalışırken Abercrombie & Fitch'e başvurduğum zamanı saymazsanız. Bir grup mülakatımız vardı ve ne zaman bir soruya cevap vermeye çalışsam diğer kızlar bana gülüyordu. O kadar utanmıştım ki mülakatın ortasında kalkıp yemek alanını terk ettim. Evet, mülakatı alışveriş merkezinin yemek katında yapmışlardı.

Ama bu sefer en azından bu odada sadece Monica ve ben vardık ve ince cam parçası çalışanların telefonlarıyla yazışma ve konuşma seslerini kapatıyordu.

"Bugün benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

Başvurunuzu ve ön yazınızı okumak benim için bir zevkti." Monica masaya bir dosya koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Mülakatları diğerlerine

göre biraz daha gayri resmi yapmayı tercih ederim. Neden bana biraz kendinizden bahsetmiyorsunuz?" Yüzümü sakınmışım gibi göstermeye

çalıştım ama sakın değildim. Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla gülümseyerek "Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedim.

Geçmişimi belli belirsiz ama pozisyon için nitelikli olduğumu gösterecek kadar detaylı nasıl açıklayabilirdim? "Biraz kendimden bahsedecek olursam, ailemde üniversiteye giden ilk kişiyim." Bu doğru bir ifadeydi. Ben sadece

duymak istediklerini söylemek zorundaydı. Bazı sınıflarda oturdum ve şimdi benden istediğiniz tüm kağıtları itebilirdim.

"Evet, başvurunuzda Joanna Gates için muhasebeci olarak çalıştığınızı belirtmişsiniz. Bana bu görevden bahsedebilir misiniz?"

Yutkundum. Gösteri zamanıydı. Bunun için hazırlanmıştım. Konuşmama başladım: "Joanna küçük bir işletmesi olan yerel bir mücevher tasarımcısı. Son üç yıldır onun defterlerini tutuyor ve vergilerini düzenliyorum." Teknik olarak yalan değildi. Joanna çoğunlukla nakitle çalışıyordu ve bu kazançları hiç rapor etmemişti, bu yüzden bir denetimde geçerli olmayacaktı, ama bu önemli değildi. "Bu çok ayakları yere basan bir ortam ve her gün bir öncekinden farklı."

"Kulağa heyecan verici geliyor. Neden şimdi daha standart bir kurumsal muhasebe rolüne geçiyorsunuz?"

Buna kesinlikle doğru cevap verebilirim.

"İstikrar arıyorum. Eğitimime devam ederken tutarlı ve istikrarlı bir program istiyorum." Yalan söylediğim ve zaten aldığımı söylediğim eğitimi tamamlamak için olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Monica gülümsedi. Biraz rahatladım.

"Buna bayıldım. Technix hızla büyümekte olan bir startup ve kolları sıvamaya hazır bir muhasebe asistanına çok ihtiyacımız var. Çok iyi finanse ediyoruz ve yatırımcıların C serisi turundayız, bu nedenle buradaki bir pozisyonun istikrarlı olacağından emin olabilirsiniz."

"Bunu duymak cesaret verici." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ama sonra lekeyi örtmek için saçımı mükemmel bir şekilde yerleştirdiğimi hatırladım ve geri çıkardım.

"Peki, muhasebeyle ilgili en sevdiğin şey nedir?" diye sordu.

"Rakamları ve muhasebe ile nasıl dengelendiklerini seviyorum. Aynı girdiler ve çıktılar." Son kısmı bir soru gibi söylemediğime dua ettim. Ben bir bilge değildim. Sadece parayı istiyordum.

"Tamam, bir muhasebeci gibi konuştun. Hangi programlara aşinasınız?"

Er. Doğru. İş ilanında SAP ile ilgili bir şeyler yazıyordu.

"Özsuyu çok iyi bilirim," diye cevap verdim kendinden emin bir gülümsemeyle.

Kafası karışmış görünüyordu.

"Sap mı?" "Evet, özsü."

"S-A-P mı demek istiyorsun?"

Kahretsin. "Doğru, özür dilerim. Tüm kısaltmaları, hatırlamama yardımcı olması için kelime gibi telaffuz ediyorum." Gergin kıkırdamamı yatıştırmam gerekiyordu.

"Ha ha! Çok komik. P e k a l a , neden bir tur hızlı soru sormuyoruz?"

"Tabii, vur bana." Mahvolmuştum. Eski Word sürümüm dışında sistemler ya da bilgisayar programları hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"En sevdiğin yemek?" Eğer hepsi böyleyse, harika bir iş çıkaracaktım. "Burrito."

"Müzisyen mi?"

"Cyndi Lauper."

"Ooh, beklenmedik. Ruh hayvanı mı?"

Yaltaklanma. İnsanların ruh hayvanlarının sadece birkaç yerli kültüre ait bir şey olduğunu ve herkesin bir ruh hayvanı olmadığını anlamalarını diledim. Gülümsemem dalgalandı ama yine de cevap verdim. "Bir sincap." Aklıma gelen en şirin, en rastgele hayvanı seçtim.

Monica başını geriye attı ve güldü. "Bu iyiydi. Tamam, sonuncusu. En sevdiğin formül?"

"Elektronik tablolardeki gibi mi?" "Uh-huh."

"Erm... toplama düğmesi."

"Ember, sen bir isyancısın." Kıkırdamalarını tamamlarken gözlerindeki yaşları sildi. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Evet, ben de bu muhasebe asistanının kaç muhasebeciyi destekleyeceğini merak ediyordum."

"Harika bir soru." Monica eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Muhasebeden sorumlu başkan yardımcısı Gary de dahil olmak üzere beş muhasebecimiz var ve sen çoğunlukla onlara yardımcı olacaksın. C serisi fonlamanın ortasında olduğumuz ve şirkette birkaç önemli şey gerçekleştiği için, sizin gibi birinin katılabileceği birçok proje var. Hiçbir görevin çok büyük olmadığını düşünecek, yapabilirim tavrına sahip birini arıyoruz

ya da çok küçük. Burada bir aile gibi hissetmeyi gerçekten seviyoruz. Bu, iş başında öğrenmek ve büyümeye devam eden bir şirketle birlikte büyümek isteyen biri için mükemmel bir pozisyon."

"Sana yalan söylemeyeceğim Monica. Bana söylediklerin beni heyecanlandırıyor ve Technix'te çalışmaktan gerçekten keyif alırım. Ben kollarını sıvayan bir kızım ve gerçekten uzun vadede bir yerde büyümeyi umuyorum."

Gülümsemesi sıcacıktı ve onun varlığında kendimi çok rahat hissettim.
Bana işi teklif et!

"Benden başka bir şey var mı?"

"Sanırım her şeyi ele aldınız. İlanda şirketin harika yan hakları olduğundan bahsediliyordu. Bunlar hakkında biraz açıklama yapabilir misiniz?" Zihnim bomboştu. Bu iş kulağa mükemmel geliyordu.

"Şirket destekli gezilerimiz, tam kapsamlı sağlık sigortamız ve uygun olanlar için öğrenim yardımımız bunlardan birkaçı."

"Vay canına, bunların hepsi kulağa harika geliyor." Heyecandan ve istekten neredeyse salyalarım akıyordu.

"Bunu söylediğine çok sevindim. Sizinle ilgili harika hislerim var. Vakit ayırıp geldiğiniz için çok teşekkür ederim ve kararımızı kısa süre içinde size bildireceğim."

Bu kadar mıydı? Yani, elbette, oldukça çekici bir insandım, ama bu? Asit mi almıştım? O kadar kahve bana bir şey mi yaptı? Süpersonik hızda bir röportaj gibiydi.

Beni asansöre götürürken Danuwoa bir el arabasını iterek hızla yanımdan geçti. Her şey çok hızlı oldu ama yanımdan geçti ve ben onun kokusunu aldım. Kulağa ürkütücü geliyor, ama onunla tanıştığımдан beri beni iki kez koklamış olmasına rağmen onu koklamış gibi değildim. Nefes almak zorundaydım ve tamamen rahat bir şekilde içime çektiğimde, biraz lavanta ile saf, temiz bir adam gibi koktuğunu keşfettim. Başını salladı ve devam etti.

"Bu Dan Colson, IT'den," dedi Monica kıkırdayarak. "Bütün hanımlar ona bakmaya bayılıyor. Tekrar çok teşekkür ederim."

Bu bir vedalaşma ve işten ayrılmaydı. Elini sıktım ve bir teşekkür daha mırıldandıktan sonra asansöre bindim. Kapılar kapanmadan hemen önce bana göz kırptı.

Park Avenue'den aşağı doğru yürüdüm ve arabamı bıraktığım otoparka giderken ilçe hukuk kütüphanesinin önünden geçtim. Görüşme alanımdaki hiç kimsenin kullandığım hurda 1996 model paslı Ford Contour'u görmemesi için uzağa park ettim. Bir süredir benimleydi ve keşke sadık bir şekilde güvenilir bir araç olduğunu söyleyebilseydim. Değildi ama beni çoğu gün A noktasından B noktasına götürüyordu. Sage bu konuda harikaydı ve genellikle ne olursa olsun tamir ederdi, bu yüzden tüm maaşımı tamircide harcamadım, ancak şu anda hapisyanede oturuyordu ve birkaç ay boyunca dışarı çıkmayacaktı. Yani...

Ah, Sage. Onu özlüyordum ve teyzemle bana çektiirdiği onca boktan şey için onu boğmak istiyordum. Zihnim bu konuda çok fazla oyalanmadan önce kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım. Düşünecek daha iyi şeylerim vardı, eve dönerken bütün yol boyunca işi alıp almadığımı düşünmek gibi. Henüz günün erken saatleriydi, bu yüzden mülakatımın her bölümünü aşırı analiz etmek için bolca zamanım vardı. Yaşasın, ben.

Joanna ile paylaştığım dairenin bulunduğu devlet üniversitesine doğru ilerlerken I-35'in güneyi açıktı. Hava sıcak ve nemliydi. Gökyüzü gri ve yoğun bulutlarla kaplıydı. Yolda kırılmalarını ve havayı temizlemelerini umuyordum. Klimam yoktu, bu yüzden camımı elimle indirdim ve rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verdim. Hava yağmur gibi kokuyordu, toprak ve ıslak kokusu yaz sıcaklığında pişen şehir kokusunu maskeliyordu. Otoyol tamamen betonu ve susuz çimenlerle kaplıydı. Benzin istasyonları yol boyunca sıralanmıştı ve işe gidip gelirken gördüğüm en güzel şey altın rengi McDonald's kemerleriydi. Bunu sadece aç olduğum için mi söylüyordum? Asla söyleyemem.

Beni yanlış anlamayın. Oklahoma'yı severdim. Oklahoma çok güzeldi. Şehrin betonu ve bazen kokan kokusu değil, kırsal kesimi. Uçsuz bucaksız düzlükleri, çimenleri ve ağaçlarıyla dümdüz ve genişti. Kasırga mevsiminin sonuna gelmiştik ve yağmurdan sonra gelen taze koku keşke bir şişede satın alabilseydim dediğim bir şeydi. Yazın gök gürültülü bir fırtınadan daha iyi bir şey yoktu. "Yağmur dansı" yapmam ama bulutları cesaretlendirmesi için Yaradan'a bir dua gönderebilirim. Yağmur insanları bowling salonuna çekerti ve daha fazla insan daha fazla bahşış demektir.

Dairemiz -daha iyi ve daha iddialı bir kelime bulamadığım için söylüyorum- çirkindi. Ucuz olan neyse oydu. En azından kilitler çalışıyordu, ikinci kattaydık ve park yeri vardı. Tandem park yeri. Ama Joanna tüm eşyalarını oturma odasında hazırlıyor ve arabasını nadiren kullanıyordu, bu yüzden onun biraz daha yeni Honda Civic'inin arkasına park etmek benim için sorun değildi. Onunkinin boyası hala bozulmamıştı ve dört jant kapağı da vardı, ama kıskanmadım ya da kızmadım.

Dairemize girdiğimde Joanna'nın odasından Stevie Nicks'in hışırtılı sesi yükseliyordu. Bu, Bobby Dean'deki vardiyamız başlamadan önce Joanna'nın yaratıcı bir aydınlanma yaşadığı anlamına geliyordu. Her birini tekmelediğimde ayakkabılarım oturma odasının zemininde bir yay çizerek uçu.

"Ben geldim!" Küçük mutfığa doğru ilerlerken bağırdım. Bu sabah hiç yemek yemeyip bolca kahve içtikten sonra, tüm o endişenin yarattığı çöküş beni aç bırakmıştı. Buzdolabını karıştırdım, iki açık bira kutusunu bir kenara ittim ve plastik bir poşetle kapatılmış bir kutu kuru fasulye çıkardım. Onları bir gece önce açmışım ve bazen yakında daha fazlasını yiyeceğimi bildiğimde bir Tupperware kabını kirletmek için çok tembeldim.

Mısır ekmeği paketini ve rendelenmiş peyniri aldım ve çalışma masamı elektrikli ocağın yanına kurdum. Bir tavaya bol miktarda kanola yağı koydum ve ısınmasını bekledim. Küçük fasulyeli mısır burritolarını yuvarlayıp tavaya attım ve tatmin edici cızırtıyı dinleyerek kızarmış tortillanın rahatlatıcı kokusunun Joanna'yı çağırmasını bekledim. O işkence görmüş, açlık çeken bir sanatçıydı ve karnının doyduğundan emin olmalıydım.

Uzun çan kollu tığ işi pardösü hırkasını giyerek sihirli bir şekilde mutfığa girdi. Hızlı adımları, uzun giysinin istediği yüksek dramayla havada süzülmesini sağladı.

"Mısırlı burrito kokusu mu alıyorum?"

Diğer tarafını da kızartmak için ters çevirdim. "Evet, ama ne yiyeceğinden emin değilim."

"Benimle böyle oynama. Saatlerdir köle gibi çalışıyorum."

"Şu tabağı bana ver." Tezgâhın üzerindeki hafif kirli tabağı çenemle işaret ettim. Sadece tost için kullanılmış gibi görünüyordu ve iyiydi.

Joanna kalan kırıntıları lavaboya fırçaladı ve tabağı bir kağıt havluyla kapladı. Kızarmış mısır burritoları bizim olayımızdı. Tadı güzeldi, ucuzdu ve neyiniz varsa ona batırabilirdiniz. Salsa mı? Mükemmel. Guac? Daha da iyi. Joanna gibi bir psikopatsanız, onları yarım kap ekşi kremaya bile bulayabilirdiniz, başka hiçbir şeye değil. Tüm bunları söylemek gerekirse, kızarmış mısır burritolarımızı gerçekten çok sevdik ve ben OKC'deki en ateşli Yerli ile nasıl tanıştığımı anlatırken atıştıracak bir şeylere ihtiyacımız vardı.

"Adı Danuwoa," diye mırıldandım bir ağız dolusu fasulye ve acı sosun arasından, ayaklarımızı bacaklarımızın altına sıkıştırıp küçük kanepeye otururken.

"Kulağa nefis geliyor." Parmaklarındaki ekşi kremayı yaladı, mini burritolar artık tükenmişti. "Alındı mı?"

"Muhtemelen, ama o saçlar," diye mırıldandım.

"Sen ve senin saç fetişin." Joanna tabağıma uzandı; ben de ona verdim. Yemek yapanlar burada bulaşık yıkamadı.

"Bu bir fetiş değil," diye neredeyse bağırıyordum ki akan sudan beni duyabilsin. "Ben sadece bir erkeğin uzun saçlı olmasını seviyorum. Ürkütücü değil. Saç toplayıp bundan zevk almıyorum."

Mutfaktan çıktı ve duvara yaslandı. "Seninle aynı odayı paylaşmıyorum. Belki paylaşıyorsundur."

"Ha ha ha." Gözlerimi devirdim.

Tekrar yanımdaki kanepeye atladı ve koluma vurdu. "E-postalarını kontrol et."

"Monica'nın bana bu kadar erken bir şey göndermesine imkân yok."

"Göz kırptı demiştin. Bu aslında onun işi aldığını söylemesiydi."

"Uğursuzluk getirme!" Telefonumu çıkardım ve e-posta uygulamasını açtım.

Okunmamış bir
mesaj.

Hayır. Yolu yok.

: Monica Lewis

: Technix Muhasebe Asistanı Pozisyonu

Midem hemen düştü ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Joanna telefonuma bakmak için kucağıma eğildi. "Aç şunu!" diye emretti. E-postayı açmak için ekrana dokunduğumda başparmağımın kendi aklı vardı.

Sevgili Bayan Cardinal,

Oklahoma City şehir merkezindeki ofisimizde Gary Horowitz'e bağılı olarak Muhasebe Asistanı pozisyonunu size teklif etmekten memnuniyet duyuyoruz. Başlangıç maaşı, isteğe bağılı ikramiye ile birlikte 50.000 \$'dır. Vizyon ve diş dahil olmak üzere tam sağılık yardımları sunmaktan gurur duyuyoruz ve uygunluk hemen başlıyor. Yeni çalışanlarımıza 15 günlük birikmiş PTO sunuyoruz. Technix çalışanları ayrıca günlük ücretsiz atıştırmalıklar ve ayda bir kez yemekli öğle yemeğı ve bina spor salonuna üyelik alırlar. Kıyafet kodu iş kıyafetidir. Bu teklif size heyecan verici geliyorsa, lütfen en kısa zamanda bana bildirin. Bu pozisyonu doldurmak için sabırsızlanıyoruz ve Technix ekibine katılmanızı dört gözle bekliyoruz. Eğer kabul ederseniz, ilk gününüzün önümüzdeki Pazartesi olmasını çok isteriz.

"Vay anasını! Yılda elli bin dolar mı?! Sen zenginsin, Ember! Zengin!" Joanna koltuktan fırladı ve öyle bir çığılık attı ki yukarıdaki atalarımızın bunu duymaması mümkün değildi. "Yeeeeeeooooow!"

Telefonumu yere bırakırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Bunu ben yaptım. *Benim* gibi biri mi yaptı? Buna inanamıyordum. Ayağı fırladım ve en iyi arkadaşıma katılarak oturma odasında dans ettim.

Artık resmen bir muhasebeciydim!

! Görüşmemden sonraki hafta Bobby Dean benden vebadan kaçır gibi kaçı. *Birisi* sarhoş oldu ve herkese oradan ayrılıp hepsinden daha zengin olacağım ile övündü. O kişi koca ağızlı Joanna'ydı. Kimin inceliğe ihtiyacı vardı ki? Taktik? Son üç yıl için işverenimize saygılı bir şekilde bildirimde bulunmak için bir plan? Joanna'yı yayınlamak için Herkesin duyması için işimi.

Nihayet Pazar günüydu ve ertesi gün gerçek işime başladım. Artık kokan ayakkabılar yok. Elveda, tıkalı tuvaletler. Şirket ormanının daha yeşil otlaklarına doğru ilerliyordum. Bowling salonunda pazar günleri hep eğlenceli geçirdi. İndirimli bira sürâhilerimiz ve ayakkabı kiralarmız vardı, bu yüzden aileler gelir ve bütün günü burada geçirirlerdi. Çocuklar bowling oynar, anne babalar da arkadaşlarıyla içki içer, hangi çocuğun ilk vuruşu yapacağına dair bahse girerdi.

Arabamı otoparka park ettim. Joanna işe gidip gelirken üniformamızı giymeyi reddetti. Üzerini değiştirmek için mümkün olan son ana kadar bekledi. Tarzına olan bağlılığından dolayı onu takdir etmeliydim. Ben tembeldim. İşe gidip gelirken üniformamı giyiyordum. Gecenin sonunda onu çıkarıp pijamaları giymek tatmin ediciydi. Yorgun olduğumda Joanna gibi iki kez üstümü değiştirmek istemiyordum. Ama onun tarzı ona göre idi.

Bagajımı açtım ve açmak için kırık bir bılardo ıstakası kullandım. Joanna en son yaptığı boncuklu işlerle dolu olta takım çantasını ve üniformasını çıkardı. Eski bir çarşafı kaldırdım ve burası Joanna'nın kendi kişisel soyunma odası oldu. Kısa şortunu başımın üzerinden atarak bagaja mükemmel bir şekilde yerleştirdi. Ardından eski Dr. Martens botları geldi ve sert vuruşlarla yere indi.

"Tamam, ben hazırım!" diye şarkı söyledi.

Çarşafı indirdim ve Joanna'nın ucuz beyaz beyzbol formalarından esinlenen üniforma tişörtlerimizi bu kadar iyi gösterebilmesi haksızlıktı. Bobby Dean'in logosu göğüslerimizde kaba serigrafi mavi mürekkeple kıvrılıyordu. Joanna onunkini doldurmuştu, göğüsleri V yakasından görünüyordu. Benimki sanki kardeşimin kıyafetlerini giyiyormuşum gibi görünüyordu, çok büyük ve boldu. Her neyse, gecenin sonunda eşit miktarda sahte peynir ve bayat birayla kaplanmış olacaktık.

"Yeeoooow!" Bowling salonunun önünden yüksek sesli bir çığlık geldi. Joanna'nın arkasında yürüyordum ve kim olduğunu hemen göremedim.

"Burada ne halt ediyorsun Tito?" Joanna durdu ve kollarını kavuşturdu. Kardeşimin en iyi arkadaşı ve en kötü etkisine hançer gibi bakmak için arkasından çıktım. Sage'den çok daha kısaydı. Yaklaşık benim boyumdaydı ve cüssesinin eksikliğini park alanını dolduran bir kişiliğe sahip olmasıyla kapatıyordu. Siyah saçlarını kısa kesmişti ve bugün bol bir şort ve Sage'in en sevdiği Metallica tişörtünü giymişti.

"Kraliçem," dedi ellerini kalbinin üzerine koyarak, işaret ve orta parmakları arasında hâlâ yanan bir sigara tutuyordu. "Beni yaraladın. Sakinleşip biraz bowling oynayamaz mıyım?"

"Ada'dan bu kadar uzakta yapamazsın. Ne istiyorsun Tito?" diye sordum. Sabrım buharlaşmıştı.

İki adam ve bir kız bowling salonundan gülerek çıktılar. Sage'in diğer "arkadaşları." River ve Skye kardeşiler ve Ricki de Tito'nun bir dargın bir barışık kız arkadaşıydı. Merdivenlerden indi ve kollarını Tito'nun ortasına doladı, sigarayı aldı ve derin derin içine çekti.

"Daha yapmadın mı?" diye sordu tembel bir nefes vererek.

"'Bout to." Tito çenesini bana doğru kaldırdı. "Hapishaneden Sage'in telefonlarına çıkmıyormuşsun. Bu çok boktan."

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum." İçeri kaçmak istedim ama Tweedledee ve Tweedledum yerlileri girişi kapatmışlardı.

"Ziyarete bile gelmediğini söyledi," dedi Ricki ve Tito'nun elini pembe atletinin içindeki göğsünün üzerine koyarak bir nefes daha çekti. Sanırım onlar

şu anda tekrar.

"Çalışmakla meşguldüm. Bunun sizin için yabancı bir kavram olduğunu biliyorum."

"Ha ha, kibar ol, E. Sage sana kitapları için biraz paraya ihtiyacı olduğunu söylememi istedi."

"Neden onun telefonlarından kaçtığımı düşünüyorsun?"

"Onu orada yeterince beslemiyorlar, biliyorsun. Kız kardeşinin ona yardım etmemesi çok kötü."

Kendimi hapse atmadan önce Joanna öne çıktı ve beni kolumdan tutup geri çekti. "Mesajı aldık Tito. Bebek Sage'in aç kalmasını istemeyiz. Şimdi git bakalım, bok herif."

"Elçiye zeval olmaz. Ben sadece oğlumuza göz kulak oluyorum." Yanımızdan geçip otoparktaki eski arabalardan birine doğru ilerlerken bir öpücük kondurdu.

"Geceni mahvetmelerine izin verme, hadi." Joanna boştaki kolunu benimkine doladı, diğeri mücevher kutusunu taşıyordu.

"Tito, Sage'e yardım etmek için yaptığım her şeyi bilmiyor."

"Tito şu anda Sage'le birlikte hapiste olması gereken bir aptal. Bu senin bowling salonundaki son gecen. Bütün bunları düşünme. Hadi tadını çıkaralım!" Kapıyı tekmeleyerek açtı.

O plastik peynir ve bowling salonu zemin cilası kokusunun sıcak kucağına girdim. Aşırı duygusal bir insan değildim ama bir parçam bu küflü eski yeri özleyecekti. Bowling topları kulvarlar boyunca gürler ve yoğun akçaagaç lobutlarla çarpışırdı; çarpışmanın sesi duvarlardan sekerdi. Çocuklar çığlıklar atarak etrafta koştururken, yetişkinler de şeffaf plastik bardaklardan biralarını içiyorlardı. Bir dolarlık müzik kutusu "Pour Some Sugar on Me" şarkısını bangır bangır çalarken, çoktan sarhoş oldukları belli olan bazı kabadayı adamlar yumruklarını havaya kaldırarak rock yapıyordu.

"Harika, ikiniz de buradasınız." Bobby Dean, bowling salonunun adamı, efsanesi ve efsanesi, beni tanımaya cesaret etti. Siyah bir tişörtün üzerine yamalı ve yıpranmış kot yeleğini giymiş, ağarmış saçlarını Elvis'ten ilham alan bir pompadour ile geriye taramıştı.

"Hey, Bobby Dean, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Dedim ama beni duymazdan geldi.

"Joanna," diye başladı, baş parmağıyla arkasını işaret ederek. "Barın yardıma ihtiyacı var. Ember, erkekler tuvaleti tıkalı ve evimiz dolu."

Uzaklaşmaya başladı. "Bekle!"

Ben seslendim.

Omzunun üzerinden "İşe koyulun," dedi ve gitti. "Kötü şans." Joanna bana bir selam verdi ve işe koyuldu.

Paraya ihtiyacım olmasaydı, çekip giderdim ama bu haliyle yeni bir işe başlıyordum ve ilk maaşıma kadar elimde ne bahşiş ne de başka bir şey olacaktı. Bu son vardiya benim için benzin ve yemek parasıydı. Aptal, ucuz kışlı Bobby Dean ve onun boktan tesisatı.

Pompa ve tuvalet burgusunu almak için erkekler ve kadınlar tuvaletleri arasında yer alan malzeme dolabının bulunduğu arka tarafa giderken homurdandım. Aynen öyle. Lanet olası bir tuvalete yılan sokmak üzereydim.

Yolda, sırtında uzun bir saç örgüsü olan uzun boylu bir Kızılderili adam gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bowling toplarını seçen üç çocuklu bir ailenin arkasına saklandım. Sırf bu adam uzun boylu ve uzun bir saç örgüsüne sahip olduğu için bir şekilde Danuwoa olduğunu varsaymak mantıksızdı ama etrafta dolaşıp o olduğunu teyit etmek istemedim. Aile seçtiklerini almayı bitirmişti ve sağımda ikinci kulvarda Little Big Horns ligi vardı. Bir çizgi film hırsızı gibi aceleci adımlarla eğildim.

Beş emekli adam arasında en zayıfı Bucky'ydi. Omzumun üzerinden döndüm ve Danuwoa'ya benzemesi muhtemel kişiyi hiçbir yerde göremedim. Hantal top dönüş kaputunun arkasına eğildim.

Meraklı bakışlarla karşılaştım.

"Orada ne yapıyorsun, Ember?" Lider ve eski yarı profesyonel bowling oyuncusu Ron sordu. Bucky'nin yanında oturuyordu.

Kendi sorumu sormak için onun sorusunu görmezden geldim. "Bucky, sana on dolar veririm, gömleğini ödünç almama izin verir misin?"

"Düşüp başını mı çarptın?" Sesi şaşkındı. Adamların geri kalanı güldü.

"Neden umursuyorsun ki? Daha önce hiç bir kadın soyunma için sana para ödemek istedi mi?" Leroy şaka yaptı.

"Sadece annen," dedi Bucky.

Kahretsin, buna ben bile sesli güldüm.

"Evet, parasını geri istediğini söyledi. Onunla vaktini boşa harcama," dedi Leroy, üzerinde NATIVE VETERAN yazan şapkasını gülüşünü gizlemek için yüzüne indirirken.

Kaputun üzerinden baktım ve dehşetle gördüm ki, bu kesinlikle Danuwoa'ydı; profilini ve çene çizgisini yanlış anlayamazdım. Bu açıdan yaşları belli olmayan bir grup kızla birlikte altıncı kulvardaydı. Birinin ona baktığını hissetmeden önce tekrar eğildim.

"On beş dolara çıkarıyorum, lütfen?" Yavru köpek bakışlarımın işe yarayacağını umuyordum.

"Neden?" Hepsi koltuklarında öne doğru eğildi.

"On beş dolar ve bedava bira, nedenini bilmene gerek yok."

Ron ve Leroy "Bitti!" diye bağırdı. Bucky'nin itirazlarına ve kıpırdanmalarına aldırmadan gömleğini üzerinden çıkarmaya başladılar. Sonunda tişört serbest kaldı ve zavallı Bucky kirli bir tankın içinde kaldı. Leroy bana Bucky'nin sağ göğsünde adı işlenmiş Little Big Horns tişörtünü fırlattı. Hemen iş tişörtümün üzerine geçirdim ve koltuk altlarımı kokladım.

"İğrenç, Bucky! Haftalardır yıkamamışsın gibi kokuyor."

"Yıkamadım." Diğerleri gülerken o birasından bir yudum aldı.

Burada çalışırken yakalanmak mı daha kötüydü yoksa Danuwoa'nın sarhoş, pis, terli bir ihtiyar gibi koktuğumu fark etmesi mi? Ayağa kalktım ve sıranın Danuwoa'ya geldiğini gördüm. O iğnelere odaklanmıştı ve dikkati başka yöne çevrilmişken, Joanna'yı bu talihsiz gelişmeden haberdar etmek için bara doğru koştum.

"Ne giyiyorsun lan sen? Yine tuvalet mi sıçrattı üzerine?" diye sordu bana.

"Hayır!" Barın altına eğildim ve mahremiyet yanılısamı için onu küçük bir köşeye çektim.

"Ember, kokuyorsun! Tuvalete mi düştün?" Burnunu tuttu. "Danuwoa burada."

"Yeni işindeki seksi IT elemanı mı? Şu Danuwoa mı?"

"Başka birini tanıyor muyuz?"

"Sakin ol. Sorun nedir?"

"Burada çalıştığımı öğrenmemeli. O işi almak için başvurumda yalan söyledim. Burada çalıştığımı ağzından kaçırırsa her şey çözülür."

"Bu yüzden mi Bucky'nin formasını çaldın?" "Çaresizdim."

"Bunu bir daha asla tekrarlama." Joanna kasanın altına eğildi ve mücevher dolu kutusunu açtı. Küpelerle dolu üst tepsiyi kaldırdı ve etrafını karıştırdı. "Aha! İşte!" Eski Victoria's Secret vücut spreyini bana doğru itti.

"Aşk Büyüsü'nden nefret ediyorum," diye homurdandım.

"Aşk Büyüsü ya da kaka. Hangisi gibi kokmayı tercih edersin?" İnledim.

"Hangisini tercih edersin *Danuwoa* kokusu?"

Spreyi başımdan ayaklarıma kadar sıktım ve kollarımın altına fazladan iki pompa yaptım. O kadar güçlü ve yapay kokuyordu ki anında gözlerimin arkasında zonklayan bir baş ağrısı yarattı. Burnuma daha kötü kokular geliyordu.

"Daha da kötü." Joanna onaylarcasına öksürdü ve öğürdü.

Harika. Arkamı döndüğümde *Danuwoa* barın diğer tarafında, ön kollarına yaslanmış bir şekilde karşımda duruyordu. Beni gördüğüne o da şaşırılmış görünüyordu.

"*Danuwoa*! Selam!"

"Ember? Burada mı çalışıyorsun?" Kafasını şaşkınlıkla yana yatırdı. "Hayır, çalışmıyor!" Joanna beni tezgahın altına itti.

"*Danuwoa*, bu benim en iyi arkadaşım Joanna. Burada çalışıyor." Tezgâhın altından fırladım. *Danuwoa* benden bir adım geri çekildi.

"Hey," dedi ona el sallayarak. "Bu koku da ne?"

Güldüm. Kahkahaların en acemisi ve en sahtesine güldüm ve konuyu değiştirdim, çünkü mantıklı ne söyleyebilirdim ki? O işe girdikten sonra dürüst olacağıma dair kendime söz vermişim ve işte yine yalan söylüyordum.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Kız kardeşimi ve arkadaşlarını oynamaları için getirdim. Bitiriyoruz. Peki ya siz?"

"Bowling ligindeyim ve oynuyoruz." "Bunu görmeliyim. Hangi kulvar?"

"Sadece mola vermiştik."

"Öyle mi? Takım arkadaşlarımla tanışmak isterim, *Bucky*." İsmi göğsümden okudu, sanki bir meydan okumamış gibi söyledi. Bir meydan okuma.

Joanna kıs kıs gülererek, "Evet, *Bucky*, git Danuwoa'yı çeteyle tanıştır," dedi.

"Şey... şey..." Oyalanıyordum ve kararsızlık içindeyken Bobby Dean'in girişte birkaç müdavimle konuştuğunu gördüm. Kahretsin! Erkekler tuvaletini tamir etmemiştim. "Tabii. Gidelim." Danuwoa'nın kolunu tuttum ve Bobby Dean'den saklanmak için onu büyük bir insan kalkanı olarak kullandım. Yemek sırasını geçtikten sonra kolunu bıraktım.

"Birinden mi saklanıyorsun?"

"Neyden? Benden mi? Hayır."

Kaşını kaldırdı ve bu her şeyi anlatıyordu: *Neden bu kadar garip davranıyorsun?*

Cevap olarak sadece sahte bir gülümseme verebildim. Bu kazdığım çok ama çok derin bir mezardı.

"Bucky lakabını nasıl aldın?" "Geyikleri çok severim."

"Yani çocukken hiç dişin yok muydu?"

Buckteeth! Kahretsin, bu iyiydi. Bunu düşünmeliydim. "Hayır, diş teline hiç ihtiyacım olmadı. Sadece yaşlı Bambi'yi seviyorum."

Kısa bir süre durdu. "Gerçekten neler oluyor, *Bucky*?" "Haftalık bowling ligi maçım. Neden?"

"Tuhaf davranıyorsun ve iğrenç kokuyorsun."

"Hiç tanımadığın bir bayana ne kadar kaba şeyler söylüyorsun." Kollarımı kavuşturdum. Etrafımız aileler ve düşen iğnelerin gürültüsüyle sarılmıştı.

"Haklısın. Özür dilerim *Bucky*, beni takımına al." Bucky demeye devam etti, sanki çatlama ve saçmalığımı kabul etmemi bekliyordu. İki katına çıkardım.

"Teşekkürler, bu taraftan." Kalabalığın arasından kıvrılarak ikinci şeride doğru yürüdük. Gerçek Bucky kayıptı. Ne büyük bir nimet.

"Hey, hey!" Leroy dirseğini Ron'un yan tarafına çarparken haykırdı.

"Hey, Bucky! Biz de bekliyorduk. Sıra sende." Hepsi gülüyordu. Elbette, Bucky'nin adı ekranda yanıp sönüyordu. Gerçek Bucky bunun için benden nefret edecekti. Bu adamlar oyunlarında ve puanlarında ciddiydiler. Sadece bedava biranın bunu yumuşatacağını umuyordum.

Üç yıl boyunca bir bowling salonunda çalıştığım için bowlingde oldukça iyiydim. Ama bu adamlar yarı profesyoneldi ve hepsi kocaman parmak delikleri olan kendi ağır toplarını kullanıyordu. Kimin sikinin daha büyük olduğu maço erkek yarışması gibiydi, ama en büyük ve en ağır bowling topu kimdeydi.

Bucky'ninki parıldayan bir yeşildi ve üzerine el yazısıyla ismi kazınmıştı. Dizlerimle kaldırdım ve yavaşça şeridin tepesine doğru ilerledim. O kadar ağırdı ki kolumu geri sarmamın imkânı yoktu. Bununla gurur duymuyordum ama iki elimi de kullandım ve o şeyi bacaklarımın arasından ittim ve topun yumuşak ve yavaş bir şekilde doğrudan lobutlara doğru yuvarlanmasını izledim.

Şanslı Bucky! Bir vuruş yaptım! Adamlar homurdandı, belli ki onun için oyunu kaybetmemi umuyorlardı, ama o şimdi öndeydi.

Ben Danuwoa'ya geri dönerken Leroy nefesinin altından "Lanet olsun," diye küfretti. "Fena değil, Bucky," dedi dudağını ısırarak.

"Bana sadece Ember diyebilirsin." "Hayır, diyeceğimi sanmıyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama gerçek Bucky beyaz atletikle topallayarak yanıma geldi.

"Hey, Ember, erkekler tuvaletinin yine tıkanıldığını biliyor muydun?" Ron'un yanındaki boş koltuğa oturdu.

"TMI için teşekkürler, dostum!" Omzumun üzerinden bağırdım. "Bu adamlar çok komik." Danuwoa'ya gözlerimi devirdim.

"Müdürü çağıralım mı?" diye sordu.

"Burası bir çöplük; bunu biliyorlar."

Başını salladı ve gülümsedi. "Kız kardeşimin yanına dönmem gerek. İşleri bitmiş gibi görünüyor. Seni ofiste yakalarım, *Bucky*." Göz kırptı ve altıncı şeride geri döndü.

Danuwoa'nın güzel kıcını seksi bir şekilde kız grubunun yanına götürmesini izledim. Ayakkabılarını değiştiriyorlardı. Onlar giderken Küçük Büyük Boynuzlar'la derin bir sohbeta dalmış gibi davrandım.

"Ember!" Bobby Dean beni bulduğunda havladı. "Buraya gel."

Bucky'nin gömleğini başımın üzerinden yırtıp ona geri fırlattım. "Teşekkürler, sana bir bira daha getireyim."

"Hey, Bobby-"

"Kes şu saçmalığı. Banyo neden tamir edilmedi?"

"İkinci kulvarda sıkışmış bir top vardı, az önce çıkardım. Şu anda erkekler tuvaletini temizlemeye gidiyorum."

"Güzel, giderken bunu da al." Bana içi dolu siyah bir çöp torbası uzattı ve gitmek için döndü.

"Bekle! Sana bu gecenin son vardiyam olduğunu söylemeliyim. Yeni bir işe başlıyorum."

"Pekâlâ. Vardiyanızı alın." Topuklarının üzerinde döndü ve bara yöneldi.

Üç yıl ve *çabalarınız için* bir *teşekkür* bile yok. Her neyse. Bu geceden sonra işim bitmişti. Artık geceleri geç saatlere kadar üniversiteli çocukların takılırken ya da kafayı bulurken kirlettikleri tuvaletleri temizlemek yok. Çocukları için doğum günü partisi düzenleyen kendini beğenmiş annelerle uğraşmak yok artık. Ve artık bütün gün aylak aylak dolaşıp üç dolarlık bira içen yaşlı adamlarla uğraşmayacaktım.

Çöpü arka tarafa sürükledim, paspas kovaıyla kapıyı açtım ve çöp torbasını geriye doğru sallayarak çöp konteynerine atmaya hazırlandım.

Miyav!

Çıglık attım, çöp torbasını çok erken bıraktım - bir mille ıskaladı. Bu çöp kutusuna dadanan turuncu tekir kedi tıslayarak kalçalarının üzerinde yükseldi.

Ben de tıslayarak karşılık verdim.

"Lanet olası iblis kedi," diye mırıldandım. Çöpü almak için eğildim ve lanet kedi üzerime atladı. Pençelerini pantolonuma geçirmeden önce geri sıçramayı başardım. Daha önce de olmuştu. O uyuz şey ödümü koparmıştı. Burnum karıncalanmaya başladı ve gözlerim yaşardı. Alerjim vardı ve özellikle bu kedi deliliğin de ötesindeydi.

Çöpleri çöp konteynerinin önünde yere bıraktım ve nispeten güvenli bir yere çekildim.

Kedilerden nefret ederdim.

Tuvalete dalıp çıktım, ağızımdan nefes aldım ve akan burnumu koluma sildim. Göz alıcı bir iş değildi. Ellerimi yıkadıktan sonra, son vardiyamın geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Kapanma vakti gelmişti ve birisi bir Merle Haggard standardı olan "Okie from Muskogee" şarkısını açmıştı ve ben bowling salonunu son kez kapatmaya başlarken hepimiz akortsuz şarkı söyledik.

F - First National Center'a doğru yola çıktım. Heyecandan ellerim buz gibiydi ama kimse elimi tutmayı planlamadığı sürece bunun bir önemi yoktu. İlk iş günü kıyafetim dolabımdaki en iyi kıyafetti; popomu tam olarak saran koyu renk skinny jean, dantelli bir atlet ve yeni aldığım mor kaşmir hırkam. Yeni kıyafetler aldığımız ama okul başlayana kadar onları giymemize izin verilmediği zamanlardaki çocukluğumu yeniden yaşamak gibiydi. Bu kıyafeti taze tutmak için birkaç haftadır giymeyi bekliyordum. Kıyafeti asıl ortaya çıkaran şey ortopedik ayakkabılarımdı. Aptal bir Borat esprisinden alıntı yaparsak, *hayır!* Kemerlerim berbattı, bu yüzden onları giymek zorundaydım, ama en azından ortopedik tenis ayakkabıları. Onların içinde ölü olarak yakalanmazdım.

İlk maaşımla yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki: yeni kıyafetler, yeni ayakkabılar ve yeni bir araba. Arzularıma evet demenin ve yeni kıyafetler için savurganlık yapmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyordum. Ama elime geçmeden kafamda para harcamanın bir faydası yoktu. Plan yapabilmem için iki hafta boyunca gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Bu binaya son girdiğimde hiçbir şeye dikkat etmemiştim. Bu kez gözlerim cam girişten mermer duvarlara ve asma katta dolaşan insanlara kadar her ayrıntıyı açlıkla emdi. Gürültülü, canlı ve heyecan vericiydi.

Yaldızlı asansöre bindim ve otuz iki katın düğmelerinin çoğu yanıyordu. Sonunda kapılar on ikinci kata açılana kadar her katta durduk ve kalan yolcuları geçip yeni şirketime doğru ilerledim.

Her şey tamamen aynıydı: soğuk, steril ve modern. Phoebe arkasındaki dolabı karıştırıyordu ve ben de onu uyarmak için boğazımı temizledim

Benim varlığım.

"Merhaba!" dedi beni gördüğünde. Elinde kalemler ve kâğıtlarla ayak parmağının üzerinde dönüyordu.

"Bu benim ilk günüm." Parmaklarımla oynadım.

"Seni hatırlıyorum. Tebrikler ve hoş geldin. Ben de tam senin yeni işe alınan eşyalarını topluyordum." Phoebe elindekileri masasının üzerinde duran lacivert bir sırt çantasına koydu. "İşte," dedi ve hâlâ açık olan sırt çantasını ellerime tutuşturdu.

"Teşekkürler! Sırt çantasına ihtiyacım olacak mı?"

"Herkes ilk gününde bir hoş geldin hediyesi alıyor. Hepimize şirket markalı bir sırt çantası, su şişesi, tişört (üzgünüm, sadece orta boy erkek tişörtümüz kalmıştı), not defteri ve kalem veriliyor. Sırt çantasını seviyorum çünkü sadece bir çantayla işe gidip gelmek zor. Sonunda bir çanta, öğle yemeği çantası, her ihtimale karşı ekstra ayakkabılarla bir çanta kadınına dönüşüyorsunuz."

"Harika bir ipucu." Oldukça dolu olan çantamın askısını düzelttim.

"Bu tarafa gelir ve beni takip ederseniz, size masanızı göstereceğim." Ufacık tefecik biri için roket gibi fırladı. Onun peşinden tırmanırken kendimi Shrek gibi hissettim, adımlarımın yankısı *güm, güm, güm* diye devam ediyordu. Altımızdaki katta her kim çalışıyorsa onun için üzüldüm.

"Şurası," dedi sol tarafı göstererek, "finans. Ortada insan kaynakları ve bu tarafta"-sağımızı işaret ederek- "muhasabe var. Şu kapıdan ve koridordan geçince tuvaletler ve dinlenme odası var. C-suite on yedinci katta, yani burası oldukça sakın. Finans bölümünün yanındaki konferans salonunun dışındaki masalar IT'ye ait."

Aniden durdu ve neredeyse onu eziyordum.

"Ve bu da sizsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, dahili numaram 505 ve Dan her an dizüstü bilgisayarınızla birlikte gelebilir. Her şey hazır mı?"

"Evet, sanırım öyle. Hızlı tur için teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz. Öğle yemeği getirdin mi?"

"Ben yaptım." Bu havalı değil miydi? Aman Tanrım, o kadar inek miydim? Beş parasızdım. Bowling salonu bok gibi para ödüyordu ve ben bunu esnetmek zorundaydım. Sucuk yiyordum ve kızarmamıştı bile. Bu sabah acelem vardı.

"Harika, istersen benimle dinlenme odasında yemek yiyebilirsin. Yeni bir yerde işe başlamanın ne kadar garip olabileceğini bilirim."

Hiçbir fikri yoktu.

"Bunu çok isterim." Ona içten bir gülümseme verdim. Burada herkes çok nazikti; insanların ofislerdeki kadınların sinsi olduğu konusunda ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Phoebe bir melekti. Ucuz sandviçimi gördükten sonra da öyle kalacağını umuyordum. Sadece Wonder Bread, mayonez, Amerikan peyniri ve sucuk vardı. Olabildiğince parasızdı.

Odamın tepesine vurdu. "Harika. Görüşürüz!"

Phoebe gitti ve ben de kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. Bunu yapabilirdim. Gözlerimi kapattım ve o dolgun maaş çekini hayal ettim ve satın alıp evde yavaş yavaş pişirebileceğim eti düşündükçe neredeyse ağzımın suyu akıyordu.

"Peki, bu Bucky'yi vurmak değil mi?" Danuwoa'nın derin, gırtlaktan gelen sesi arkamdan geldi. Arkamı döndüğümde neredeyse nefessiz kalmıştım. Saçlarını açık ve düz bırakmıştı. Kulak tiryakisiydi - siyah saçları her iki kulağının arkasına sevimli bir şekilde sıkıştırılmıştı. O kadar yakışıklıydı ki mükemmelliğine bakmak neredeyse acı vericiydi. Onun gibi adamları Hollywood'a gönderen ama sonra bizim gibiler asla romantik kahramanlar olmadığı için tarihi canlandırmalar yapmak zorunda bırakan türden bir yakışıklılık. Ama bilişimci Danuwoa kesinlikle romantik kahraman olmaya layıktı. Burada ne halt ediyordu ve IT'de mi çalışıyordu? Bilmek zorundaydım.

"Danuwoa." Gülümsedim ve yüzümü asmamaya çalıştım ama berbat bir oyuncuydum ve ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Yüzüm bana ihanet etti ve aptal aptal gülümsedim.

Steril masamın üzerine ince siyah bir dizüstü bilgisayar ve şarj kablosunu yerleştirdi, sadece daha fazla siyah kablo, bir telefon, bir kola monte edilmiş bir monitör ve hayatımda daha önce hiç görmediğim siyah bir blok ile aksesuarlandı.

"Burada sadece Dan var." Bana gülümseyerek karşılık verdi. "Bu, bağlantı istasyonuna takılıyor" -siyah bloğu işaret etti- "böylece monitörü kullanabilirsin. Oldukça kolay. Eminim alışmışsındır."

"Pek sayılmaz." Ona mahcup bir sırıtiş attım. İkinci bir monitör mü? Dizüstü bilgisayarım çok eskiydi. Lisedeyken bir rehin dükkanından almıştım ve aynı anda çok fazla program açtığımda neredeyse arabamdan daha gürültülü çalışıyordu.

"İşte." Bana doğru eğildi ve yakınlığından dolayı beynim kısa devre yaptı. Dizüstü bilgisayarı açtı ve yerleştirme istasyonuna taktı. "Şuraya basarsan" - yandaki bir düğmeyi işaret etti- "hareket etmen gerektiğinde onu serbest bırakır." Saçları omzunun üzerinden düştü ve kolumu sıyırdı. Lavanta kokusu üzerime sinmişti. Kalçalarımı birbirine kenetledim. Bir iş arkadaşına bu şekilde tepki vermemeliydim. *O sadece temiz, Ember, kendine gel.* Çalışırken ona daha fazla yer açmak için tekerlekli ofis sandalyemi çektim.

Dizüstü bilgisayarı açtı ve bana bir kâğıt verdi.

"Bu sizin oturum açma bilgileriniz ve şifreniz. Daha sonra değiştirebilirsiniz, ancak şimdi girin."

Yaptım ve profilin yüklenmesini ve şirket e-posta platformunun gelmesini bekledim.

"Peki, ne zamandır burada çalışıyorsun?" Ona sordum.

"Ağustos'ta iki yıl olacak," dedi kollarını kavuşturup bölmeye yaslanırken.

"Vay canına. Daha önce buranın soğuk olduğundan bahsetmiştin?"

"Evet, sorun değil. Maaş iyi ve hiç gecikmiyor, yani tek önemsendiğim bu. Bir de pantolon giymek zorunda değilim."

Başımı salladım ve soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Demek sen ve kız kardeşin sık sık bowling salonuna gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Daha önce hiç duymamıştım. Kız kardeşimin arkadaşı bahsetmişti. Sanırım tüm ayarlarınız hazır." Doğruldu. "Excel'i açın ve size ikinci bir monitörü nasıl kullanacağınızı göstereyim."

Boş bir Excel çalışma kitabını masaya bağlı büyük monitörün üzerine sürüklememi istedi. İnekçe bir sihirdi. Okulda, aldığım birkaç derste, başka bir yere koymak için başka bir ekranda bir şeyler görmem gerektiğinde pencere atlardım. Ya da işleri biraz daha kolaylaştırmak için üzerinde çalıştığım belgeye bir sürü şeyi kopyalayıp yapıştırırdım ama ikinci bir monitör yepyeni bir dünyanın kapılarını açıyordu. Yüzüm şaşkınlığımı yansıtıyor olmalıydı çünkü Danuwoa bana güldü.

"Şirkette dolaşan bir araştırmaya göre iki monitör tüm çalışanları yüzde yirmi daha üretken ya da

Bir şeyler. Bu yüzden hepimizin iki monitörü var."

"Bu harika! Bana gösterdiğin için teşekkürler." Ofis koltuğumda arkama yaslanıp ona baktım. "Şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değilim," dedim tırnağımla uğraşırken.

"Gary'nin yeni asistanı sen misin?" "Evet."

"Genelde dokuzdan biraz önce gelir." Danuwoa sıkılmış ve kalıp sohbet etmek istiyor gibi görünüyordu. "Ember sana verilen isim mi yoksa kendin mi seçtin?"

Homurdandım. "Başım belaya girdiğinde bağıracakları eğlenceli bir şey olsun diye bana bir Okie ismi verildi. Ember Lee'nin güzel bir azarlama şekli var ama geleneksel bir ismim yok. Neden Danuwoa değil de Dan?"

"Çünkü kimse telaffuz edemiyor. Yani... kimse öğrenmeyi umursamıyor." Güzel bir isimdi ve telaffuzu o kadar da zor değildi; insanlar sadece tembeldi.

"*Dahnawa savaştı* demek, değil mi?" diye sordum. "Evet, tamam, seni anlıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sana kendimi kanıtlamak zorunda değilim."

"Ama az önce yaptın." Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Benim adım biraz farklı yazılıyor. *Dahnawa ditihi* resmi olarak *savaştı* anlamına geliyor. Büyükbabam Tsalagi dilini akıcı bir şekilde konuşurdu ama bazı şeyleri fonetik olarak heceliyordu. Bu yüzden ismim biraz kafa karıştırıcı."

"Kafa karıştırıcı değil. Zamanında bazı kabileler arası danslara katıldım ve pek çok ilginç isimle karşılaştım. Kahretsin, bugünlerde insanlar çocuklarına ne isim koyarlarsa koysunlar." Güldüm, yüzüm kızardı. Danuwoa, savaştı. Ona gerçekten yakışıyordu. Yüksek sesle ve sık sık söylemek istediğim türden bir isimdi... ki bunu kesinlikle yapmamalıydım. Konuşmayı hızla daha güvenli bir konuya, işe geri getirmem gerekiyordu. "Söylesene IT Guy, Technix tam olarak *nedir*? Gülümseyen stok modellerle dolu belirsiz web sitesine dayanarak bunu anlayamadım. Biz bir ürün mü yoksa hizmet şirketi miyiz?"

"Sanırım ikisinden de biraz var. Ben sadece personelin teknik sorunlarıyla ilgileniyorum. Satış ve ürün geliştirmeye ne yaptıklarını sormalısınız."

"Bu katta sadece finans, İK, muhasebe ve BT var. Satış ve ürün geliştirmede kimler var?"

"On yedinci kattaki yöneticiler ve Austin'deki ekibimiz." "Sen de bizim ne yaptığımızı bilmiyorsun," diye suçladım onu.
"Hayır! İki yıldır bunu çözemedim." "O zaman benim için hiç umut yok."

"Departman değiştirmedığınız sürece şüpheliyim." Danuwoa kollarını bölmenin üstünde kavuşturdu ve çenesini onlara dayadı. Bir süre daha kalmak için rahatlamış gibiydi.

"Olmaz, sadece muhasebeci olacak kadar bant genişliğim var."

"Cehalet mutluluktur." Birden doğruldu ve gülümsemesini bıraktı.

"Ember?" diye gür bir erkek sesi arkamdan havladı.

"Evet?" Sesi bu kadar sert ve öfkeli çıkan kişiye gülümsedim ve onu selamlamak için sandalyemde döndüm.

Koyu kıvrıcık gri saçlı, kısa boylu bir adam masamın üzerine bir yığın klasör bıraktı. "Ben Gary. Dan, bilgisayar hazır mı?"

Danuwoa kibarca, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Güzel, peki sen" -dikkatini bana yöneltti- "Monica muhasebe prosedürlerine aşina olduğunu söyledi?"

Buna cevap verebilirim. Gece geç saatlere kadar muhasebeyle ilgili her şeyi okumuştum. "Evet, G-A-A-P'ı çok iyi bilirim."

Gary ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Gap. Kelime gibi söylüyoruz, G-A-A-P değil. O zaman genel kabul görmüş muhasebe prosedürleri de diyebiliriz." Gözlerini devirdi ve hafif bir kıs kıs güldüğünü duydum.

Danuwoa'ya bir bakış attım, gözlerim burada kalıp bu olanlara tanık olduğu için onu lanetliyordu. Geçen hafta yaptığım hatayı bu kez tam tersi şekilde yaptığımı inanamıyordum. Bu aptal kısaltmalarla kazanamazdım.

"Özür dilerim, böyle hatırlıyorum," dedim ve ona mahcup bir gülümseme verdim.

Danuwoa topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce, "Görüşürüz," dedi. Evet, gitse iyi olacaktı. Adamı çok az tanıyordum ve beni birçok kez utandırmıştı. Skoru eşitlemem gerekiyordu.

Gary, benim utancımın ve Danuwoa'nın gidişinden uzaklaşarak dosya yığınının doğru başını salladı. "Bunlar senin projelerin."

ayaklarını ıslat ve arazinin yatağını öğren. Neden QuickBooks'u açmıyorsun ve başlayalım."

Klasörleri bir kenara ittim ve programı başlattım.

"Bu programdan faturaları nasıl yükleyeceğinizi ve çekleri nasıl yazdıracağınızı biliyor musunuz?" Yüzünde beklenti ve sabırsızlık vardı.

"Emin olabilirsin." Gary'ye en büyük, en kendinden emin gülümsememi verdim.

"Mükemmel. Klasörler aylara göre ayrılmış. Bunların hepsi kapatmakta olduğumuz Portland ofisimizden. Nisan ayı ile başlayın, Lisa geldiğinde sizi kontrol etmesini söylerim."

"Lisa kim?" Ben sordum.

"Kendisi kıdemli muhasebecimizdir." Arkasını döndü ve gitti. Ofisi duvara dayalı küçük cam bölmelerden biriydi.

QuickBooks'u kapattım ve hemen bir Google penceresi açtım ve arama çubuğuna QuickBooks yeni başlayanlar nasıl kullanılır yazdım. Bu yalan sayılmazdı, çünkü internetin yardımıyla bunu kolayca çözebilirdim. Günün sonuna kadar programda yetkin hale gelecektim. Kararlıydım.

T

tabak çanağı. Phoebe beni yanına oturmaya davet etmişti ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Tuvalet sırası uzundu, bu yüzden geri döndüm ve plastik ambalajlı sucuklu sandviçimi tutarak yemekhaneye doğru yürüdüm. Gary Horowitz beni korkutuyordu. Kendimi neye bulaştırmıştım? O kadar hızlı konuşuyordu ki, bir bloknotun üzerine not alırken ellerim ancak yetişebiliyordu. Deşifre edilemiyorlardı. O kadar dağınıklardı ki

Zodyak Katili'nin mektuplarına bakıyordum.

Gary ayrıca bana bir yığın vadesi geçmiş fatura, yarım kalmış departman bütçeleri ve yarın öğleden sonraya kadar teslim etmesi gereken bir sunum verdi. Daha önce hiç yönetici sunumu yapmamıştım! Güvenlik protokollerinin bir parçası olarak dizüstü bilgisayarımı eve götürmem gerektiğini söyledi. Bunu bütün gece çalışmam ve gösterişli bir yönetici sunumunu nasıl yapacağımı bulmam gerektiği şeklinde yorumladım çünkü bu bir sınavdı. Başarısız olmamaya kararlıydım ama dört saat içinde bana çok şey yüklemişlerdi. Gary'nin sabah beni terk etmesinden kısa bir süre sonra gelen Lisa da yardımcı olmadı.

Dinlenme odası çok büyüktü ve arka duvarı tamamen pencerelerle kaplıydı. Kalabalığın içinde Phoebe'yi gördüm. Danuwoa'nın karşısında oturuyordu ve Danuwoa eğilmiş gibi görünüyordu. Bilirsiniz, sanki ona doğru eğiliyordu. Belki de Phoebe ve Danuwoa arasında bir şey vardı? Toplayabildiğim kadar kendime güvenerek yürüdüm, çünkü burada tek başıma yemek yememin imkanı yoktu. Yemin ederim Gary öğle yemeği vakti geldiği için kızgın görünüyordu, çünkü konuşmayı kesip yapılacaklar listeme ekleme yapmak zorundaydı. Beni tek başıma yemek yerken yakalarsa peşime düşeceğinden hiç şüphem yoktu ve bir molaya ihtiyacım vardı.

"Hey, çocuklar, bu koltuk dolu mu?" İkisi de başlarını salladı ve bana masada daha fazla yer açmak için öğle yemeği çantalarını kenara çektiler.

"İlk günün nasıl geçiyor?" Phoebe gülümseyerek sordu.

"Gary hep bu kadar çok mu konuşur?"

"Pffft!" Danuwoa kıs kıs güldü ve sonra öksürmeye başladı. "Ahem, özür dilerim. Bir asistanı bir aydan fazla tutamadı." "Tanrı aşkına. Sen ciddi misin?"

"Kapa çeneni Dan, onu korkutup kaçıracaksın ve ben ondan hoşlanıyorum." Phoebe onun suratına bir peçete fırlattı.

"Şeytanın kendisi bile beni korkutup kaçıramaz. Paraya ihtiyacım var."

"Dudaklarınızdan Tanrı'nın kulaklarına." Danuwoa yoğurdunu ağzına attı. "Burası Oklahoma, hepimizin paraya ihtiyacı var."

"Bunu bir ev satın alabilen adam söylüyor." Phoebe gözlerini devirdi.

Plastik kaşığını Phoebe'ye doğrultarak, "Paramı ayakkabılara ve cüzdanlara harcamıyorum," dedi.

"Vay canına, burada biraz cinsiyetçilik mi seziyorum?" Sandviçimden büyük bir ısırık alırken Danuwoa'nın gerçekte nasıl bir adam olduğunu görmek için bekledim.

"Hayır, o haklı. Bir anlamaya karşı koyamam." Bacağını kaldırıp ayak bileğini masanın üzerine koydu ve çita desenli katırlarını göstermek için ayağını oynattı. "Bu bebekleri konsinye mağazasından aldım."

Dilim akrobasi yaparken elimin arkasından "Bunlar çok tatlı," diye mırıldandım. Beyaz ekmek ağzımın damağına yapışmıştı ve onu çıkarmak için parmağımı oraya sokmamın imkânı yoktu.

"Öyle değil mi? İstersen bugünlerde sana mağazayı gösterebilirim."

"Çok isterim."

Odadaki enerji tamamen çekildiği için tüm konuşmalar ve tabak çanak sesleri kesildi. Herkesin bakışları arasında cep telefonuyla konuşan hamile bir kadının mikrodalga fırının yanında donmuş bir yemeği açtığını gördüm.

Danuwoa gözlerini devirdi. "Gidip saklanmalıyım." Yemeğinin geri kalanını kaptı ve yemekhaneden dışarı fırladı.

"Bu da neydi şimdi?" Phoebe'ye sordum. Danuwoa'nın hamile kadınla bir derdi mi vardı?

"Bu Natalie Sanchez, CEO'muzun yönetici asistanı, Mr. Stevenson. On Yedi. Katın Kötü Cadısı olarak da bilinir."

Yemekhanedeki herkes ona uzak durdu ve doğrudan göz temasından kaçındı. Bu insanlara ne yapmıştı?

Sanırım bunu yüksek sesle sordum, çünkü Phoebe bana cevap verdi. "Bir şahinin gözlerine sahip ve kimsenin bir boku yanına bırakmasına izin vermiyor. Birinin iş bilgisayarını sosyal medya ya da online alışveriş için kullanıp kullanmadığını hemen anlayabilir. Bay Stevenson'ın masasından geçmeden önce her raporu ya da sunumu üç kez kontrol eder. Bu şirkette yükselmek istiyorsanız, onun kışını öpmeli ve tüm t'lerinizin üstünü çizdiğinizden ve tüm i'lerinizi noktaladığınızdan emin olmalısınız. Ve asla ama asla hata yapma. Bunu asla unutmayacaktır." Phoebe Natalie'ye ters ters baktı ve nefesinin altından, "Kindar kadın," dedi.

"Neyi unutmama izin vermedi - tabii ki meraklı değilse?"

"Doğum iznine ayrılıyor ve şirket geçici bir yedek aradıklarını ve ilgilenen herkesin başvurmasını teşvik ettiklerini duyurdu. Ben de başvurdum. Mülakatıma katıldım. Bir daha haber alamadım, ben de ona tuvalette sordum ve bana bu rol için uygun olmadığımı söyledi. Buna inanabiliyor musunuz? Eksiğimin ne olduğunu söylemesini istedim ve beni birkaç kez görevimi terk ederken gözlemlediğini, tembel olduğumu ve malzemelerimizi stokta tutmak için detaylara dikkat etmediğimi düşündüğünü söyledi." Phoebe ofladı ve kollarını kavuşturdu. "Sanki resepsiyon masası acil servisin giriş kapısıymış gibi. Tuvalette gitmeme ya da dinlenme odasında kahve almama izin veriliyor. Kimsenin uyamayacağı standartları var."

Bu sabah yıpranmış Phoebe'nin son dakikada karşılama çantamı hazırladığını ve elinde sadece erkek gömlekleri kaldığını hatırladım ama onu çok sert bir şekilde yargılamak istemedim. "Bu senin son kariyerin mi?" Gerçekten merak ederek sordum. Bu kurumsal ortamda çalışan diğer insanlar ileriye nasıl planlıyordu? Nasıl ilerliyorlardı?

"Tanrım hayır. Bu binada parası olan yakışıklı bir adamla tanışmayı, hemen hamile kalmayı ve evde oturan bir anne olmayı umuyorum."

Birlikte güldük. Bu bir rüyaydı. Benim hayalim değildi, ama başkalarının arzuladığı şeyin bu olduğunu anladım. Asla bir pozisyonda olmak istemedim.

Birisi beni ve paramı kontrol ediyordu. Hayır, teşekkür ederim. Buna kuşak travması falan diyebilirsiniz. Kimse malımı benden saklayamazdı.

Sandviçimi bitirdim ve çok geçmeden masama dönme vaktim gelmişti. Kapıdan içeri girdim ve Monica bana odasından el salladı.

"Ember! İlk günün nasıl geçiyor?"

"Çok yoğundu." Masasının karşısında bana önerdiği koltuğa oturdum.

"Eminim. Bu ayın defterlerini kapatmadan önce Gary'nin yapacak çok işi olduğunu biliyorum. Neden oturmuyorsun? Sana vereceğim birkaç şey var."

Monica'nın odası yaşanmış bir yerdi. Gri kumaştan duvarlara çocuk resimleri ilştirilmişti ve kocası ve dört çocuğuyla birlikte çekilmiş bir aile fotoğrafı vardı. Çok sevimliydi. Bir gün Monica'nınki gibi yaşanmış bir odacığa sahip olmanın hayalim olmasının tuhaf olduğundan emindim. Çoğu insan sahte duvarlarla çevrili kâğıtları itmeyi hayal etmezdi ama ben çoğu insan gibi değildim. İyileşmekte olan bir fakirdim ve iyi sevilen, dekore edilmiş bir çalışma alanı istikrar, uzun ömürlülük ve düzenli gelir anlamına geliyordu. Bunun için açlık çekiyordum. Sevimli aile fotoğrafları da ek bir bonus olurdu.

Monica bir paket dolusu kâğıdı saydı. "Her şey burada. Bu küçük paket Technix'in elektronik varlık politikası. Sadece son sayfayı yırtıp imzalamanız ve dizüstü bilgisayarın şirket malı olduğunu ve işten çıkarılmanız ya da istifa etmeniz durumunda derhal iade edileceğini kabul ettiğinizi belirtmeniz gerekiyor."

"Tamamdır." Bir çırpıda imzamı attım ve yırtık sayfayı ona uzattım.

"Mükemmel. Sırada çalışan el kitabı var. Kıyafet kuralları, iletişim, sıfır tolerans davranışı ve ofisler arası flört politikalarımızı özetliyor."

"Ofisler arası buluşma mı?"

"Özetlemek gerekirse, yapmayın. Karmaşaya ya da baş ağrısına ihtiyacımız yok. Politika her şeyi ve uygun adımları ve açıklamaları özetliyor." Kaşlarının arasından bana saçma sapan bir bakış attı, sanki bunu daha önce de söylemiş ve insanlar uyarısını dikkate almamış gibiydi.

"Doğru, zahmete değmez. Not edildi." Ben o insanlardan biri olmayacaktım. İşime devam etmeyi planlıyordum. Danuwoa yasak bölgeydi.

"Bu hafta tamamlamanız gereken zorunlu eğitim modüllerinin linkini size zaten göndermiştim. Hepsi standart ayrımcılık ve taciz karşıtı videolar ve sonunda kısa sınavlar var. Sınavlardan en az yüzde yetmiş almanız gerekiyor, aksi takdirde videoları tekrar izlemeniz gerekiyor."

"Onları ilk seferde geçeceğim, sorun değil."

"İşte ruh bu. Eminim Gary sana üzerinde çalışman gereken milyonlarca şey vermiştir, bu yüzden gitmene izin vereceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa kapım her zaman açık."

"Kapınız olmadığı için mi?"

"Evet, ama aynı zamanda herkesin iyiliğini de düşünüyorum." Monica kıkırdadı.

Eğitim videolarına bakmak için masama döndüm ama kalbim durdu. Gelen kutumda ilk iş toplantım için bir davetiye vardı. Başlıkta sadece **Muhasebe Tüm Eller** yazıyordu. Kabul et butonuna tıkladım ve gülümsedim. CN konferans salonunda otuz dakika içinde gerçekten işle ilgili bazı şeyler yapmak üzereydim. Ayağa kalktım ve masama baktım. Kıdemli muhasebeci Lisa koltuğunda oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyor ve sandviç yiyor.

"Merhaba." Dikkatini çektim.

"Merhaba" mı?

"CN konferans odası ne anlama geliyor?"

"Chuck Norris konferans odası," dedi ağzı dolu bir şekilde. Ezilmiş yumurta salatalı sandviçini görebiliyordum. İğrençti.

"Ne?"

"Dinlenme odasının diğer tarafındaki en büyük konferans odası." "Neden adı Chuck Norris?"

"Çünkü en büyük konferans odası orası."

Ben bir şey söylemeyince, "Bu *benim* aptalca şakam değildi" diye ekledi. Lisa gözlerini devirdi ve sandviçini yemeye devam etti.

Okie'ler ve kendimize olan sevgimiz.

projektör ekranının önünde büyük bir U şekli oluşturuyordu. Ofisin geri kalanında olduğu gibi, parlak beyaz ve kontrast gri tonları vardı. Odanın en uzak tarafına oturdum ve *ellerin* ne anlama geldiğini görmek için bekledim.

Lisa içeri girdi ve karşıma oturdu. Dakikalar ilerledikçe birbirimize hiçbir şey söylemedik. Gary elinde ağzına kadar kahve dolu bir kâğıt bardakla içeri daldı. Peşinde üç genç adam onu takip etti. Gary kapalı dizüstü bilgisayarını ve kahvesini ekranın önündeki masaya bırakırken, üç adam arkada yan yana oturdular, sırtları pencere duvarına dönüktü.

Gary toplantıyı başlattı. "Pekâlâ millet, bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler. Sizi muhasebe ekibimizin en yeni üyesi Ember ile tanıştırmak istiyorum."

Burası sadece altı kişi için aşırı büyük bir odaydı. Garip el sallayışına cansız bir karşılık geldi. Arkadaki adamlardan biri, iki sporcu görünümüne adamın ortasındaki, bana yarım bir gülümseme verdi. Otuz yaşlarındaydı ve siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı.

"Ember," diye devam etti Gary, "Lisa'yla tanıştın. Arkada Martin var, borç hesapları müdürümüz. Ortada Nick, alacak hesaplarından sorumlu kıdemli muhasebe müdürümüz. Ve son olarak Ryan, yeni personel muhasebecimiz. Kısa bir süre önce sizin pozisyonunuzdan terfi etti."

"İyi şanslar," diye kestirip attı Ryan. Sadece Martin ve Nick kıkırdadı.

"Pekâlâ, harika. Ember ile artık yardıma ihtiyacınız olan görevleri ona verebilirsiniz ve ay sonunu zamanında tamamlayabiliriz. Sorusu olan var mı?"

"Evet, ona ne kadar iş verebiliriz? Portland'ı kapattıktan sonra gerçekten geride kaldım." Ryan kendi işini bana devretmeye biraz fazla hevesliydi.

"Bu sana bağlı. Onun önceliği benim görevlerimi bitirmek, sonra sen Ember'a neyin ne zaman yapılması gerektiğini bildirirsin ve hep birlikte çalışarak bu işi bitiririz."

Ember tam burada oturuyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gary tanışma faslına geçti ve bu ayı tamamlamak için gerekenler hakkında konuşmaya başladı.

Portland'ın kapanışı. Not defteri sayfam bir kez daha *Google banka mutabakatı* ve *Denetim için karşılık ayırmak ne anlama geliyor* gibi kendime aldığım notlarla doluydu.

Toplantı Ryan, Martin ve Nick'in "beni meşgul edecek" şeyler göndereceklerine dair verdikleri sözlerle sona erdi. Sanki Gary'nin bana verdiği ek görevlere ihtiyacım varmış gibi.

Günün geri kalanı bulanık geçti. Tüm eski faturaları QuickBooks sistemine girmeyi bitirdim ve çekleri ve zarfları bastım. Gary erken ayrıldığı için bunları onaylayamamıştı ama kendimle gurur duyuyordum. Danuwoa bana yaklaştığında gitmek için toparlanıyordum.

"İlk gün nasıldı?" diye sordu.

"Şimdiye kadar çok iyi. Yarından önce yapmam gereken çok şey var." "Muhasebe kardeşler tacizlerine başladılar mı?"

"Bunu meşgul kalmama yardımcı olmak olarak tanımladılar. Günün nasıl geçti?" İlişkiler kurallara aykırıydı ama Danuwoa ile arkadaş olabilirdim. Rastgele gününü sorabilirdim ve bunun bir anlamı olması gerekmiyordu.

"Şimdiye kadar en iyi kısmı bu oldu." Sonra Danuwoa devam etmek ve bunu söylemek zorunda kaldı. Paniğimi görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Çünkü buradan ayrılabiliriz."

"Oh." Yarım gülüşüm inandırıcı değildi. Bütün gün tetikte olduğum için sinirlerim altüst olmuştu ve şimdi ona bu kadar yakın olmak hiç de yardımcı olmuyordu.

"Birlikte çıkmak ister misin?"

"Gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey var," diye yalan söyledim. Her ne kadar çalışanların park yerine giderken Danuwoa'nın bana eşlik etmesini istesem de, Yaratıcı'nın verdiği dünyada arabamın halini görmesine izin vermem mümkün değildi.

"Şehrin hangi bölgesinde yaşıyorsun?"

Oof. Şehrin batı kesiminde, havaalanına ve üniversiteye yakın, kaba ve kabataslak bir bölgede yaşıyordum. Çok kötü değildi ama dairem oldukça çirkin ve köhneydi.

"Bricktown," dedim, yalan dilimden döküldü. Bricktown'da yaşamak istedim. Tarihi bir yerdi ve gerçekten kolay bir ulaşım sahipti.

Bu ofise gidip geliyorum.

"Vay canına, Fisher Square bölgesindeyim. O zaman yarın görüşürüz. İyi geceler." Gitti.

Kahretsin. Fisher Meydanı oldukça güzeldi. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim - muhtemelen nerede yaşadığım umurunda bile olmazdı. Danuwoa söz konusu olduğunda aptalca karar üstüne aptalca karar vermeye devam ettiğim için alnımı duvara çarpmak istedim.

Masamda oturup on beş dakika boyunca parmaklarımı oynattım ve ben oraya vardığımda onun otoparktan çıkmış olacağından emin olmaya çalıştım.

Eve döndüğümde dizüstü bilgisayarımı yemek için kullandığımız küçük masanın üzerine kurdum ve harika yönetici sunumlarının nasıl oluşturulacağına dair bazı web sitelerine ve videolara baktım. Gary bana eski bir tane e-posta göndermiş ve sadece rakamları güncellememi söylemişti, ama gerçekten çok çirkindi ve birçok yazım yanlış olduğunu fark ettim. Ya bu bir tür test ve güç oyunuydu ya da Gary üst düzey yöneticilere ne sunulduğunu umursamıyordu. Ya da belki de kimse sunumlara bakmıyordu bile ve kurumsal bir muhasebeci olarak çalışmak sadece hareketlerin üzerinden geçmek ve tüm adımları kontrol etmektir.

Yatağa girdiğimde saat gece yarısını çoktan geçmişti ama o sunum desteğiyle gurur duyuyordum. İçeriği ya da Technix'e özgü dil ve kısaltmaları neredeyse hiç anlamıyordum, ancak tüm eski konuşma noktalarını kullandım ve onları güncelledim, ayrıca oluşturduğum yeni şablonun çok seksi göründüğünü düşündüm. Ekstra erken uyandım ve iş istasyonumu kurmak için ofise geldim.

Gary için hazır olacaktım ve ilk başta imkansız görünen bir görevi tamamladığım için heyecanlıydım. Beklentiler hakkında hep ne denirdi biliyor musunuz? Asla bir şey bekleme ve asla hayal kırıklığına uğrama. Görevini tamamladığım için Gary'nin benimle gurur duymasını beklemem yanlış mıydı?

Gary elinde kahve termosuyla masama hışımla geldi. "Şu sunumu bana gönder, hemen."

"Zaten gelen kutunuzda efendim."

"Harika." Hepsi bu kadar. Camlı ofisine doğru yürüdü.

Mpazartesi en keyifli günüydü. Gerçi her zamanki gibi huysuz ve talepkâr olduğu düşünülürse bu pek bir şey ifade etmiyordu ama son iki pazartesi günü kendi kendine daha sessizce gülümsediğini gözlemledim. Bu bana Gary'nin ofis dışında da iyi bir adam olduğunu düşündürdü.

Salı günü. İkinci günümde QuickBooks'a fatura girmeyi öğrenmiştim. Hâlâ okula geri dönmek istiyordum ama artık işim için gerekli olan belirli şeylere bakabildiğim için ihtiyacım olan şeyleri ücretsiz olarak öğreniyordum. Martin, Nick ve Ryan'ın OU'ya gittiklerini ve aynı kardeşliğin parçası olduklarını öğrendim. Aralarında çok garip bir dostluk vardı. Her şeyi birlikte yapıyorlardı; iş, yemek, tuvalet molaları. Hayatım boyunca tanık olduğum ama hiçbir zaman davet edilmediğim ve aralarına katılmak gibi bir isteğimin de olmadığı bir kulüptü bu. Lisa içine kapanıktı ve her zaman masasında yemek yedi.

Çarşamba. Çarşamba günlerini gerçekten çok severdim. Her gün öğle yemeğini Phoebe ve Danuwoa ile birlikte yedim, ancak Çarşamba günü Phoebe'nin hızlıca yiyip gitmesi gerekiyordu, bu yüzden Danuwoa ve ben birlikte oturmak zorunda kaldık. Bu, kendimi kaptırmamam gereken bir şeydi. O otuz dakika boyunca gülümsemesi ve tekil ilgisi beni sersemletti ama konuşmalarımızı basit, arkadaşça konularla sınırlandırdım. Flört etmek ya da romantizmden bahsetmek yoktu. Neyin arkadaşça, neyin romantik olduğu konusunda çok ince bir ipin üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyordum ama fiziksel sınırları aşmadığımız sürece şirket kurallarından hiçbirini çiğnememiş oluyorduk.

Perşembe günü. Bordro uzmanımız Becky'yi banyoda ağlarken buldum. Eğer bir kabinde olsaydı, sessizce geri çekilip onu rahatsız etmeden bırakabilirdim ama lavabodaydı ve yüzüne su sıçratıyordu.

Ben. Kimlik avı tuzağına düşmüş. Gerçekten de Natalie'nin Bay Stevenson'ın banka hesabını değiştirmek için ona e-posta gönderdiğini sanıyordum. Natalie ona e-posta göndermemiş ve Becky ile lobide yüzleşmiş. Hıçkırıkları arasında anladığım buydu. İnsanların şirketlere bunu yapabileceğini bile bilmiyordum. Teyzem her zaman kendisine e-posta ile gönderilen şüpheli bağlantılara tıklardı ama büyük şirketlerde yapılan hatalardan para kazanan bu tür dolandırıcılıklardan oluşan bir ağ olduğunu bilmiyordum. Artık gelen kutumdaki her e-postayı üç kez kontrol ediyordum.

Cuma günü. Becky kovulmadı, ancak hepimiz kimlik avı tuzaklarını nasıl tespit edeceğimiz ve bunlardan nasıl kaçınacağımız konusunda eğitim videoları izlemek zorunda kaldık. Videolardan biri Danuwoa tarafından hazırlandığı için izlemek daha ilginçti. Derin sesi, bir e-postanın güvenilir bir kaynaktan geldiğini düşünen Becky'nin başına gelen spear phishing'i anlatıyordu.

Köpürtün. Durulayın. Tekrarlayın.

Becky'nin bir keresinde kurumsal kimlik avına kurban gitmesi dışında her gün birbirinin aynısıydı. İki haftadır Technix'teydim ve tüm bürokrasi, bekçiler ve bu işi almak için gerekenler hakkında söyleyeceklerim bunlardı - bunların hepsi anlamsızdı. Bu işi herkes yapabilirdi. Sadece liseden mezun olan Ember bile bu işi yapabilirdi. Joanna bu işi yapmayı öğrenebilirdi. Hatta mankafa Sage bile bu işi yapabilirdi. Bu düşünce beni acı ve biraz da kızgın yaptı.

Yıllar, gözyaşları ve biralar benim bu noktaya gelmem için harcandı. Bu sıkıcıydı. Yani, parayı seviyordum ama birlikte çalıştığım bu insanların dört yıllık üniversite diplomasına sahip oldukları için benden nasıl daha iyi olduklarını anlamıyordum. Muhasebeci olma hayaliyle kendimi kandırmış mıydım? Belki de muhasebe dışında bir hobi edinmek için bowling oynamaya başlamalıyordum. Bugün ilk çekimi alacaktım, bu yüzden miktarı görene kadar karar vermeyecektim - ki bu çok fazla olacaktı. Gerçek para.

Yıllarca beş parasız kaldım çünkü muhasebe dersleri almadan beni işe alacak tek bir şirket bile yoktu. Bir de Sage duruşmaya gelmediği için kaybettiğim onca para vardı. Çok boktan bir şeydi. Bir de arabamı hacizden kurtarmak için ödediğim ücret vardı. Ama teyzemin bana hatırlatmayı sevdiği gibi kardeşim ailemdendi ve aile aileydi. Birbirimize kenetlendik. Hatta

Kredi puanım söz konusu olsaydı, o zaman *ailemin canı cehenneme* demek isterdim ama diyemezdim.

Yaptığı onca şeyden sonra bile Sage'e her ay para ve mektup gönderdim. Neredeyse bir aziz gibiydim, yani gerçekten. Yaptığı şey kötüydü ve ona hâlâ kızgındım. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ve oyalanmanın da bir anlamı yoktu; yapmam gereken işler vardı. Gary'nin ayak işleri gibi.

Gary karısının kuru temizlemecisini almamı istedi. İnanılır gibi değil. İş tanımında böyle bir şey yoktu ve bütün gün evde oturan bu kadın bunu kendi başına halledemez miydi? Bu arada, berbat arabamı şehrin öbür ucuna kadar götürüp geri getirmek zorunda kaldım. Sonra ofise döndüğümde onun için birkaç rapor ve gösterge tablosu hazırlamam gerekiyordu. Peki, muhasebeden sorumlu bir başkan yardımcısı gerçekte ne yapardı? Gary'den gözlemlediğim kadarıyla her şeyi delege ediyor, camdan ofisinde oturuyor ve pek çok toplantıya katılıyordu.

Öğle yemeğini bitirdim ve Gary tarafından hemen "dışarı çıkmam" ve onun için "hızlı bir iyilik" yapmam istendi. Bir görevi hızlı bir iyilik için dışarı çıkmak olarak tanımlayan herhangi bir kişiye karşı sonsuza kadar dikkatli olacağım. Bu kaçınılmaz olarak hızlı olmayacaktı ve şehir merkezindeki trafikte hızlıca gitmek mümkün olmayacaktı. Eşyalarımı topladım ve Gary'nin bana başka bir şey için daha ihtiyacı olmadan önce bu zengin beyaz kadının kıyafetlerini almak için arabama koştum.

Kuru temizlemecinin kapısında kuyruk vardı ve kasaya gitmem yirmi dakika sürdü. Arabamla şansımı zorlamam ve şehir merkezine kadar hızla gitmem gerekecekti.

"Otuz iki dolar," diye sordu genç kadın.

"Bana bunun parasının ödendiği söylendi." Gary'nin kişisel bir iş için beni buraya parasız gönderdiğine inanamıyordum.

"Hayır, bunlar otuz iki dolardı ve Horowitz'in bunun için hâlâ borcu var. İki haftadır burada." Tezgâhın üzerine plastik ambalajlı bir takım elbise koydu. "Temizlenmiş ve ütülenmiş takım elbiseler on beş dolar."

"Yani, kırk yedi dolara mı ihtiyacınız var?" "Ve altı dolarlık depolama ücreti."

"Depolama ücreti mi?"

"Bunu iki haftadır elimde tutmak zorundayım. Fazladan yerim var gibi görünüyor mu?" diye sordu.

"Elli üç dolar mı? Elbise ve takım elbise için mi? Bir dakika lütfen." Sıradaki kişiye yardım edebilmesi için kenara çekildim.

Gary'nin cep telefonunu aradım ve doğrudan sesli mesaja yönlendirince homurdandım. Saat 13:50'ydi ve raporlarımı 15:00'e kadar istiyordu. Tekrar sıraya girdim ve ön tarafa geldiğimde kasiyere cüzdanımdaki tüm parayı verirken ellerim titredi. Fişi dikkatlice katladım ve çantama yerleştirdim. Gary bunun parasını bana ödese iyi olurdu. Giysileri kaptığım gibi arabama koştum.

Yaşlı piç çalışmadı. Sorun çıkarması için hiç uygun bir zaman değildi. Ayakkabımla motora bir kez vurdum ve kontağı denedim. Hiçbir şey olmadı.

İki kez ve tekrar denedim. Öldü.

Üçüncü seferde Gary'nin kendini beğenmiş yüzünü hayal ederek motora tekrar tekrar vurmaya devam ettim.

Elli dolar benim için çok büyük bir paraydı ve patronumun beni kişisel bir iş için gönderirken aynı zamanda karısının kıyafetlerini ve unuttuğu takım elbiseyi ödememi bekleyecek kadar düşüncesiz olmasına inanamıyordum. Ben bu şekilde yetiştirilmedim. Teyzem bana kimseden iyilik beklememeyi ve kendi masraflarımı kendim karşılamayı öğretti. Hatta bir yemeğin parasını kendim ödeyemiyorsam, o zaman biriyle çıkmamam ve başkasının benim için ödeme yapmasına güvenmemem gerektiğini söylerdi. Bana kadınların kendilerini korumaları gerektiğini ve erkeklerin yirmi dolarlık bir yemek için çok şey beklediklerini öğretti. Hâlâ bu şekilde yaşıyorum.

Yüzümdeki saçları tokatladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Boktan alışveriş merkezindeki diğer müşteriler durup bana baktılar. Şimdiye kadar gittiğim en güzel ve en temiz alışveriş merkeziydi ve bu öfkemi daha da arttırdı; sanki bu mahalle kendisini daha zengin ve Oklahoma'nın geri kalanından ayrı göstermek için her şeyi deniyordu. Motorumun dönmesi için dua ettim. Kapımı çarparak kapattım ve bir nefes daha aldım. "Lütfen çalış," diye yalvardım ve gösterge panelini okşadıktan sonra anahtarımı kontağa çevirdim.

Kükreyerek canlandı. Şükürler olsun!

Hiçbir otoparktan oradan çıktığım kadar hızlı çıkmamıştım.

Boktan pastanın üstündeki kiraz ise ofise döndüğümde dizüstü bilgisayarımın açılmamasıydı. Bu şeyi benim için şarj etmesi gereken yuvaya taktım ve düğmeye bastım.

Bugün daha kötü olabilir miydi?

"Ember!" Gary'nin havlaması beni

sıçrattı. "Evet, efendim?"

"Şu sunum nerede?"

"Üzerinde çalışıyorum. Bilgisayarda sorun yaşıyorum."

"O zaman BT'yi çağırın ve tamir edin. Benim konferans odasına gitmem gerekiyor. Benim bölümüm gündemin son sırasında, o yüzden acele edin ve bilgisayarı bana getirin."

"Tabii ki."

Masa telefonunu aldım ve Danuwoa'nın dahili numarasını çevirdim. Bu onun direkt hattını aramak için elime geçen ilk fırsattı. Midemdeki uğultu stres ve sinirden kaynaklanıyordu ve kesinlikle hattın diğer ucundaki zengin sestен değil.

"Senin için ne yapabilirim, Bucky?"

"Bana öyle deme," diye homurdandım. "Masama gelebilir misin? Acil bir bilgisayar sorunu yaşıyorum."

"Tabii, hemen geliyorum."

Saniyeler sonsuza kadar uzadı ve ben onun gelmesini beklerken bacağım dakikada bir mil zıplıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Danuwoa bölmeye rahatça yaslanarak sordu.

"Bilgisayarım açılmıyor ve Gary için hazırladığım sunumu şu anda gerçekleşmekte olan toplantısına yetiştirmem gerekiyor."

"Tamam, arkanıza yaslanın, ben bir göz atacağım. Derin nefes almaya çalışın. Her şey yoluna girecek; işlerimizin hiçbirisi ölüm kalım meselesi değil. Birkaç dakika bekleyebilirler ya da toplantıdan sonra sunumu e-posta ile gönderebilir ve teknik hatadan bahsedebilir."

Ayaklarım halıyı itti ve ona biraz yer açmak için geri döndüm. "Gary için her şey acil ve önceliklidir."

Danuwoa'nın dizüstü bilgisayarımı ve bağlantı istasyonu ile oynamasını izledim. Sonra masanın altına eğildi. "Buldum." Başını tekrar bana çevirdi.

"Ayağınız güç kaynağının fişini çekmiş olmalı. Dizüstü bilgisayarınız ölmüş; açılabilmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı olacak."

"Küçük insanlar," diye kfrettim nefesimin altında. Bacağım yine zıplamaya başlamıştı. "Bunun için zamanım yok."

Danuwoa çömeldiği yerden kalkıp masanın üzerine oturdu ve Gary'nin kuru temizlemecisini yolundan çekerek, ürkek bir atı rktmekten korkuyormuş gibi ellerini uzattı. "Evet. Sen. Yap."

Kaşlarımın altından ona baktım. *Hayır. Yardım etmek.*

Kollarını kavuşturdu. *Ben. Deniyorum. Deniyorum.*

İkimiz de sıçradık ve *ahh* sesiyle hayata dönen ekrana baktık. "Nihayet!"

"Şşşt!" Öfkeli ses Lisa'nın odasından geldi.

"Özür dilerim!" Yüksek sesle fısıldadım ve dizüstü bilgisayarımda oturum açabilmek için Danuwoa'yı yolumdan çektim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

Klasörme çift tıkladım ve sunum orada ve sıradaydı. "Evet!" Dizüstü bilgisayarımı yuvasından çıkarmaya gittim ve Danuwoa'nın Nasırlı, sıcak bir el benimkini kapladı ve beni durdurdu.

"Gücü kaybettiğiniz anda tekrar ölecektir. Kullanmak için güç kaynağına takılı tutmanız gerekir."

"Sorun değil." Masamın altına girdim ve g kablusunun fişini çektim. Tekrar ayağa kalkarak şarj aletinin st kısmını yuvadan çıkardım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve omzumun üzerinden Danuwoa'ya teşekkür ederek konferans salonuna doğru yöneldim.

Kapıyı çalmak için camın dışında bekledim. Konuşan adamı rahatsız etmek istemedim. Gary orada olduğumu biliyordu çünkü şeffaf kapıdan bana bir bakış fırlattı ve eliyle oraya gitmemi işaret etti. Yine de kibarlık olsun diye kapıyı çaldım.

Sarışın bir adam kapıya sırtını dönmüştü, ama kapıyı çaldığımda sandalyesinde döndü ve beni gösterişli bir gülümsemeyle içeri buyur etti.

Gary'nin böyle bir gülümsemesi olsaydı, kuru temizlemeciye seve seve giderdim. Yani, vay canına. Gerçek dışı.

"İçeri gel," diye emretti huysuz adam. Sesi keskindi. Gary'den nefret ediyordum.

Finans bölümündeki adamlardan biri Bay Stevenson ve Natalie Sanchez'e rapor verirken parmak uçlarımda konferans odasına doğru ilerledim. Tanrım, tüm kariyerim boyunca onun dikkatini çekmeden geçip gitmeyi gerçekten çok isterdim. Gary'nin yanına oturup dizüstü bilgisayarımı açtığımda onun sorgulayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, sonra yere gizlenmiş prizi bulmak için konferans masasının altına daldım. Ağırbaşlı mıydı? Hayır. Konuşan adam bir an durakladı ama sonra devam etti.

Tekrar ayağa kalktım ve Gary'ye gülümsedim. Gözleriyle içimi boşaltmaya çalıştı. Hislerimiz karşılıklıydı dostum. Orada olmak istemiyordum ve karısının kuru temizlemesini almak istemediğimden de emindim ama işte buradaydık.

Sarışının sağındaki yaşlı beyefendi slaytlarını karıştırmaya devam ederken Gary bana nefesinin altından sert bir şekilde "Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu.

Ciddi olamazdı. "Kuru temizlemeciye gidiyordum-"

"Kapa çeneni. Raporları aç ve hiçbir şey söyleme," diye fısıltıyla emretti.

Orada oturup toplantıda konuşulan her şeyi özümsem ve bol bol not aldım. Materyallere ve slaytlara dayanarak bunun ortak bir finans ve muhasebe toplantısı olduğunu tahmin ettim. Sarışın olan Kyle Matthews'du, finans müdürü. Neşeli ve ilgi çekiciydi, tahminler hakkında hızlı bir güncelleme yaparken herkesin dikkatini çekti. *Tahminleri* Google'da aramak için bir not aldım. Sonra Bay Stevenson konuşmayı devraldı. Parmaklarım yazmaya zor yetişiyordu. Şirketin CEO'su ile bir toplantıda oturduğuma inanamıyordum.

Yüzü asık bir şekilde oturan Gary'ye baktım. CEO, finans ve muhasebe ekiplerine sistemlerimizi ve verimliliğimizi iyileştirmek için tamamlanmasını istediği projeyi anlatırken onun orada hiçbir şey yapmadan nasıl oturabildiğinden emin değildim. Her şeyi anlamamıştım ama bir direktif CEO'dan geliyorsa, bunun büyük bir mesele olduğunu anlamıştım.

"Horowitz, sıra sende. Portland ofisimizdeki felaketi nasıl temizlediğimizi anlat. Ödenecek hesaplarda neler oluyor?"

Gary başını çevirip Bay Stevenson'a baktı. "Belgeleri taramamda bana yardımcı olacak yeni asistanım var, ancak çok büyük bir karmaşa ve zaman alacak."

Gary'ye yan gözle baktım, ciddi miydi? İlk günümde masama bıraktığı tüm dosyalar Portland içindi. Onları bitirdim. Aslında, dizüstü bilgisayarımın aldığı raporlar bunlardı.

"Aslında onları bitirdim. Yüz yirmi beş bin dolarlık borç hesabının mutabakatını yaptık." Dizüstü bilgisayarımı masanın üzerinde Bay Stevenson ve Natalie'ye doğru çevirdim.

"Görünüşe göre kendi departmanınızda neler olup bittiğinden haberiniz yok, Horowitz," dedi Bay Stevenson kollarını başının üzerinde gererken.

Patronum bana en sahte gülümsemesini takınarak, "O daha yeni ve biz hâlâ iletişim üzerinde çalışıyoruz," dedi. Bu yırtıcı gülümsemeyi hayatım boyunca çeşitli erkeklerden sayısız kez görmüştüm. İntikam vaat ediyordu.

"Muhteşem. Görünüşe göre burada işimiz bitti." Bay Stevenson ayağa kalktı ve Gary topuklarının üzerinde odadan çıktı. Sunumu yapan yaşlı adam, finans başkan yardımcısı Grayson Adams, bana şaşkın bir bakış attı ve gitti.

Sonra odada sadece Kyle, Natalie ve ben kaldık.

"Bu cesaret ister, evlat." Kyle başını iki yana salladı ve eşyalarını topladı.

Çocuk mu? Bu adamla ilk kez karşılaşıyordum ve bana bunu mu söyledi?

"Bu kötü müydü?" diye sordum. Nasıl kötü olabilir ki? CEO'nun sorusuna cevap verdim.

Soru!

"Az önce Gary'i düşmanın yaptın. Benim tavsiyem mi? Seninle konuşulmadığı sürece konuşma. Gereksiz yere dikkatleri üzerine çektin ve sen bir muhasebe asistanısın. Bu bir yönetici toplantısıydı. Bir şey söylemeye hakkın yoktu. Bu karmaşayı düzeltmede iyi şanslar." Kurt gibi sırtarak Natalie'ye göz kırptı ve gitti.

Kyle pisliğin tekiydi. Güzel, küçümseyici bir göt, ama haklı olabilir miydi? Yani, ben bir hiçtim, ama birinin bunu yüzüme karşı söylemesi? Daha önce hiç bu kadar utanmamıştım ve bir alışveriş merkezinin otoparkında arabama saldırmaktan yeni dönmüştüm.

Başımı ellerimin arasına aldım ve Gary'nin karşısına çıkacak cesareti toplamaya çalıştım. "Kyle'ı dinleme," dedi Natalie. Sessizce Gary'ye yaklaştım.

Ben. Orada olduğunu unutmuştum.

"O haklı. Ben bu işe girdiği için şanslı olan koca bir hiçim." Yanağımı yumruğuma dayadım; masanın üzerindeki kambur duruşum Quasimodo'yu utandırırdı. Kendi içime kıvrılıp yok olmak istedim.

"Görünüşe bakılırsa seni bulduğumuz için şanslıyız. Ne zaman başladın?" Çapraz kollarını bebeğinin yumrularının üzerine koydu.

"İki hafta önce."

"İki hafta içinde Gary'nin dört aydır ertelediği muhasebe sorununu çözdünüz. Hedefleriniz neler?"

"Hedeflerim mi? Hayattaki gibi mi?"

"Kariyerin için. Muhasebede yükselmek istiyor musun?"

"Sadece bir muhasebe asistanı değil, bir muhasebeci olmak da güzel olurdu."

"Bu toplantıya girmeden önce neredeydin?"

Ona Gary ve karısı için kişisel bir iş yaptığımı söylemeli miydim emin değildim ama bu toplantıda konuştuğum için muhtemelen beni kovacağını düşününce kaybedecek neyim vardı ki?

"Bayan Horowitz'in kuru temizlemeye ihtiyacı vardı," dedim, sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye çalışarak, ama yüzüm açık bir kitap gibiydi.

Natalie güldü. Cesaretleterek devam ettim. "En kötüsü de unuttuğu bir takım elbisesi vardı ve kimse kuru temizlemeciye ödeme yapma zahmetine girmemişti!"

"Hayır!"

"Evet! Gary telefonlarıma hiç cevap vermedi." "Yani, parasını sen mi ödedin?"

"Tabii ki! Elli doların üzerinde!"

"Ne?! Olamaz, neden Oklahoma'da kuru temizleme için 50 dolardan fazla ödedin?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Karısının elbiseleriymiş ve pahalı görünüyorlardı. Bilmiyorum. Sadece bir karmaşa yarattım." Yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Hey, başını dik tut. İyi gidiyorsun, güven bana. Gary için de endişelenme, tamam mı?"

Başımı kaldırdım ve masama dönmek için cesaretimi toplamadan önce Natalie'nin paytak paytak konferans odasından çıkışını izledim.

Gri bölmeler denizinin üzerinde, katın karşı tarafında yürüyen Danuwoa'nın başını görebiliyordum. Bana doğru ilerlerken gülümsedi ve el salladı. Muhtelif elektrikli ekipmanlarla dolu bir IT arabasını itiyordu. Eski bir yazıcı, kordonları ve kabloları arabanın her tarafına sarkmış bir şekilde en üstte duruyordu.

"Bu kadar eski hurdayı nereden buldun?" Ona sordum, çünkü burası oldukça modern bir ofisti.

"Bunların hepsi yönetim katından. Bay Stevenson'ın gitmesini istediği eski şeyler. Bir yazıcı kullanabilir misiniz? İyi çalışıyor."

"Aslında, yapabilirim. Teşekkür ederim. Bunu almamın sorun olmayacağından emin misin?" "Sorun değil. Ya biri kullanır ya da bir tarlaya götürüp

Office Space'in kığıı."

"Unut gitsin, bu kadar uzun süre yazıcım olmadan yaşadım. Bagajımda bir beyzbol sopası var." Ciddiydim; boktan arabam yol kenarında bozulduğunda kullanacağım silahım buydu.

"Skoden." Danuwoa bana göz kırptı.

"Bu yazıcı bana hiçbir şey yapmadığı için gerçek bir *Office Space* yazıcı kığıı tekmelemesi olur mu?"

"Bu güzellik için adaletsiz bir kader gibi görünüyor." Danuwoa yazıcının plastik tarafını evcil bir atmış gibi ovuşturdu.

"Bunu kullanabilirim ve eğer sorun çıkarırsa, o zaman onu bir tarlaya götürüp dövebiliriz."

"Anlaştık," dedi gülerek.

Bedava bir yazıcı kazanmışım.

"Ember!" Gary bağırdı ve masamı işaret etti.

"Günün sonunda yazıcı konusunda size yetişirim. Sana iyi şanslar." Danuwoa yeni yazıcımı ve diğer ıvır zıvırları götürdü. Ben de odama koştum.

"Bay Horowitz, ben-"

"Otur."

Emrine itaat etmek istemedim ama sesinin tonu ve kırmızı yüzü iki saniyeden kısa bir süre içinde kıcımlı koltuğuma yapıştırdı. Geldiğim yerde Gary gibi öfkeli adamların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Kıçım sandalyeme değer değmez, öfkeli yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Bir daha *asla* ama *asla* beni böyle utandırma. Hiçbir şey bilmiyorsun. Özgeçmişine baktım ve boktan bir devlet üniversitesinden temel muhasebe sertifikası var. İki hafta sonra bir teknoloji şirketinde olup bitenleri anlayabileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Ön lisans diploması," diye mırıldandım. Özgeçmişimde ne yazdığımı biliyordum. "Affedersiniz?" Gözleri cinayet çılgınlıkları atıyordu. Çenemi kapatmalıydım. Akıllı bir ben olsaydım yere bakar ve hiçbir şey söylemezdim ama öyle değildim.

Akıllı. Ben *ukalanın* tekiydim ve arada fark vardı.

"Benim 'boktan bir toplum üniversitesinden' ön lisans diplomam var. Sertifika değil." İkisi de bende yoktu ama sahte eğitimimi savunmak zorundaydım. Hikâyemdeki değişikliklerin dikkat çekmesini istemiyordum.

"Demek çok bilmişin tekisin, ha?" Belli oluyor. Az önce bunun üzerinden geçtim.

Çok ağır bir duraklama oldu. Derin bir nefes aldı ve sonra Gary'nin sesi ölümcül bir sessizliğe büründü. "Aklını başına topla ve çeneni kapa. Anladın mı? Dediğimi yapacaksın ve bir daha asla Bay Stevenson gibi yöneticilerle iznim olmadan konuşmayacaksın."

"Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak." Bir toplantıda konuşacak kadar iyi değildim ama kuru temizlemecimi asla hayal kırıklığına uğratmadım. Kabul ediyorum, hayatımda sadece bir kez kuru temizleme yaptırmıştım, o da ikinci el mağazasında bulduğum lise mezuniyet elbisemdi ama onu da zamanında alıp ödemiştım. Peki, normal insanların onlarla konuşamadığı bu "yöneticileri" bu kadar özel yapan neydi?

Gary doğruldu, boyu benim 1.80'imden biraz daha uzundu ama tıknaz bir adamdı ve yer kaplıyordu. Yani gerçekten, erkekler nasıl böyle yer kaplamaya devam edebilir? Benim

Hem de kübik! Gary gibi erkekler göğüslerini ŐŐŐirip kendilerine ait olmayan alanları işgal ederken neden kadınlar kendilerini küçültmek zorundaydı? Beni çok kızdırdı. Elli  dolarımı geri istiyordum ve bana yakın geleceğimde ölüm vaat ediyormuş gibi bakmayan bir patron istiyordum.

"Kuru temizlemenin parasını bana geri ödemeyi sormak için kötü bir zaman mı?" Ona sakarca bir gülümseme verdim.

Gary kocaman bir nefes daha alırken gğs kabardı. Plastik ambalajlı giysileri masamdan kaptı ve bana hançer gibi bakarak hışımla uzaklaştı.

Sanırım bu benim kefaretimdi. Bilseydim, kuru temizlemeciden kıyafetlerini almadan çıkardım. Ne olursa olsun kızgındı. Ellerime baktım, titriyorlardı. Gary'ye karşı arkamı kollamam gerekiyordu.

!cam ofisinden çıktığında, gözleriyle beni öldürmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Elli üç dolarımı asla geri alamayacaktım. İyi tarafından bakarsak, bir maaş çeki alıyordum. Tam zamanlı bir maaş çeki. Tam olarak 1,611 dolarlık bir maaş çeki. Kendimi hazırlamaya çalıştım. Zarfı açıp maaş koçanındaki miktarı gördüğümde nefesim kesildi. Ama tuvalette oturup bir kabine kilitlendiğimde mutluluk gözyaşları döktüm. Hayatımda bir seferde hiç bu kadar çok param olmamıştı. Bu benim paramdı. Kimse onu benden alamazdı.

Ayrıca ağladım çünkü bu parayı bir daha son kez görüyor olabilirdim. Gary beni korkutuyordu. Belki de bu tür bir ortam için uygun değildim. Yani, iş yerinde kötü niyetli pisliklerle uğraşmışım ama bu adam kariyer yapmamı tamamen engelleyebilirdi. Ben bir dövüşçüydim, ama bu bana yetersiz ve hazırlıksız olduğum bir arena gibi görünüyordu.

Tuvalet kabininden çıktım ve lavabodaki soğuk suyu yüzüme çarptım. Hayatımın çeşitli dönemlerinde elim çok kötü durumdaydı ama söyleyebileceğim tek şey, yüzümün ağlama nöbetinin etkilerini hiç taşımadığı için çok şanslı olduğumdu. Evet, gözlerim biraz kızardı ama şişmedi. Sanırım güzel bir ağlayıcı olduğum söylenebilir. Dışarıda dolaşmak zorunda olduğum için bunu kabul ediyorum.

Cuma günleri saat dörtten sonra üst yönetim giderdi. Bugün Gary ile daha fazla yüzleşmeyeceğimi bilerek rahat bir nefes alabilirdim. Gerçekten yapacak bir şeyim yoktu. Muhasebe ekibinin geri kalanından kalan tüm işlerimi bitirmiştım ve şimdi Gary başka hiçbir projede ona yardım etmem için bana güvenmiyordu. Lisa bile bugünlük gitmişti. İK'dan Becky bilgisayarında öfkeyle yazıyordu. Bölümümüz boş ve yalnız hissediyordu.

Danuwoa ve Phoebe dışında burada kimseyle konuşmadım. Kyle'ın söylediklerinden sonra, onun seviyesindeki birinin de benimle konuşmaya zahmet edeceğinden şüpheliydim. Sanki sonunda kurumsal dünyaya adım atmıştım ama hâlâ *ötekiydim*. Hâlâ daha az muamele görüyordum. Okulu bitirip lisans diploması almaya devam etsem bile, bu duygunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Bu benim kafamda mıydı, yoksa insanlar gerçekten bana böyle mi davranıyordu? Bowling salonundaki korkunç insanları hatırladım ve evet, kesinlikle hizmet etmem gereken ikinci sınıf bir vatandaş muamelesi görüyordum ve sonra Kyle'ın sözleri zihnimde bir kırbaç gibi şakladı.

Aptalcaydı. Onun onayı benim için bir şey ifade etmemeliydi. Onu tanımiyordum bile. Ama birinin yüzüme karşı haddimi bilmem gerektiğini söylemesi utanç verici olmanın da ötesindeydi. Ne zaman mutlu bir şekilde sıradan bir iş yapsam, bu anının sağıma soluma saldıracağını biliyordum. Bunun beklentisiyle ürperiyordum.

"Hey, ne zaman eve gidiyorsun?" Danuwoa odamın duvarına yaslanmış, elleri ceplerinde, ayak bileklerini kavuşturmuştu. Kendinden o kadar emin, o kadar rahat görünüyordu ki. Belki de okula bilgi işlem için gitmeliydim.

"Şu anda yapacak bir şeyim yok ve Gary de gitti." Omuz silktim. "Hadi gidelim." Kendini bölmeden dışarı itti ve bana Onu takip et.

"Öylece gitmeme izin var mı?"

Başını omzunun üzerinden çevirip kaşlarını kaldırdı ve ofisin önüne doğru yürümeye devam etti.

Sanırım yapabilirim. Siktir et. Eğer kovulacaksam, ne önemi vardı ki? Dizüstü bilgisayarımı çantama attım ve Danuwoa'nın peşinden koştum.

O oldu beklemektarafındanve Asansör sohbetile Phoebe ne zaman Yaklaştım. Yazıcı bilgi işlem arabasının üstünde duruyordu.

Bana başıyla onay verdi ve Phoebe'ye "İyi hafta sonları" dedi.

Danuwoa asansörü çağırmak için düğmeye bastığında rahat, soğukkanlı ve tamamen sakin bir yürüyüşe geçtim. Yanında durdum, ortopedik ayakkabılarım boyuma belki bir santim daha ekliyordu, böylece omuzlarına kadar geldim.

Asansör geldi ve kapılar açıldığında çok hamile bir Natalie ile karşı karşıya kaldık.

Gülümsedi ve "Harika, seni yola çıkmadan yakaladım" dedi. Bunu doğrudan bana söyledi. "Hey, Dan." Kolumdan tutup beni asansöre çekmeden önce ona doğru zar zor baktı. "Sana sadece bir dakikalığına ihtiyacım var. Sen de gelebilirsin Dan. Bay Stevenson'ın dizüstü bilgisayarıyla yine sorunları var." Gözlerini devirdi ve Danuwoa bize katılmadan önce derin bir iç çekti.

"Bir sorun mu var?" Hâlâ kolumdaki eline bakarak sordum. Görüş alanımı takip etti ve özür dileyen bir gülümsemeyle beni bıraktı, sonra da manyak gibi on yedinci kat düğmesine bastı. Daha fazla basmak asansörü daha hızlı hareket ettirmez. İnsanlar bunu bilir, değil mi?

"Hayır, tam tersi. Harika haberler var. Bay Stevenson'ın size kendisinin söylemesini bekleyeceğim."

"Bay Stevenson?" O anda kusacağımı sandım. Hayatımın değilse bile günün geri kalanında, unvanlarında "yönetici" yazan zengin ve yaşlı beyaz adamlarla konuşmayı bırakmıştım.

Danuwoa bana yaklaştı; varlığı güven vericiydi.

"Bugün senden çok etkilendi ve bunu sana kendisi söylemek istiyor. Endişelenecek bir şey yok." Natalie gülümsedi, sonra bir nefes alıp kamburunu çıkardı.

"İyi misin?" Danuwoa öne atılarak Natalie'yi sabitledi.

"Braxton-Hicks kasılmaları, iyi olacağım." Dar elbisesinin üzerinden gözle görülür derecede sıkı karnını ovuşturdu.

Asansör on yedinci katta durduğunda, Danuwoa ve ben endişeyle bakarken o doğruldu ve bizi yönetici katına götürdü.

Burası camdan bir kaleydi. Her şey modern ve parlaktı. On ikinci kat ucuz bir modern girişimken, on yedinci kattaki her şey *para* diye bağıırıyordu. Sanki tek başıma varlığım burayı kirletiyormuş gibi hissettim. Hayatımda hiç beş yıldızlı otele gitmemiştim ama burası filmlerdeki gibi görünüyordu. Tam hayal ettiğim gibi kokuyordu, temiz deri gibi. Kahretsin, biz

deri alamazdık. Kıyafetlerimiz için bile. Teyzemle küçükken yaptığımız birkaç boncuklu takı dışında hiç derim yoktu.

Danuwoa'nın da benim gibi etkilenip etkilenmediğini görmek için ona baktım. Natalie'nin yanında yürürken etkilenmemiş görünüyordu. Natalie ona gülümsedi, sanki bu yürüyüşü daha önce binlerce kez yapmışlardı ve yapmışlardı.

"Onlar geçti, üzerime gelmenize gerek yok. Ben iyiyim. Sen git ve dizüstü bilgisayarının hafta sonu için çalışır durumda olduğundan emin ol, benim Ember ile biraz konuşmam gerekiyor."

Danuwoa bana baktı ve kaşlarını kaldırarak, *"Bu çok garip, iyi olacak mısın?"* diye sordu.

Sessizce başımı salladım ve Natalie'yle yüzleştım.

"Bugün o toplantıda yaptığın şey cesaret isterdi. Gary berbat biri. Buraya geldiğimden beri çok kötüydü ama Bay Stevenson insanlara bağlanıyor ve pek çok şeyi görmezden gelmeyi tercih ediyor. Buna göz yummuyorum ama bu işler böyle. Yakında bir bebeğim olacak ve maaş çekine ihtiyacım var."

Garip bir şekilde orada durup bana bunları anlatmasını dinledim. Danuwoa'yı kapıdan görebiliyordum.

Natalie sözlerine şöyle devam etti: "Eminim doğum iznim sırasında yerime geçici olarak birini aradığımı duymuşsunuzdur."

Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. "Bazı gümbürtüler duydum."

"Harika, Bay Stevenson rolü sana teklif edecek." "Onu tanımıyorum bile!" Ciyakladım.

"Sorun değil; seni eğitmek için doğum tarihimden önce hâlâ birkaç haftam var. Beni istediğin zaman arayabilir ya da mesaj atabilirsin."

Sanki çoktan kabul etmişim gibi çok resmi konuştu. Kabul etmemiştim!

"En azından yüzde on zam istemelisin. O insanların pazarlık yap. Bunun için size saygı duyacaktır."

"Ama daha yeni başladım." Hayatım boyunca hiç zam istememişim. Buna izin verildiğini bile bilmiyordum. Bunun bir ya da iki yıl boyunca iyi bir iş çıkarmanın ödülü olduğunu sanıyordum: zam size bahşediliyordu. Bu dünyada daha fazla para isteyebilir miydiniz?

"CEO'nun yönetici asistanı olmak çok fazla sorumluluk gerektirir." Hemen bir adım geri çekildim ve o da hemen ekledi: "Zor değil ama pek çok şeyi takip etmen gerekecek ve 'yönetici yüzlü' olduğun için normal bir yöneticiden daha yüksek bir maaş alacaksın. O yüzden teklif ettiğinde seve seve kabul edeceğini söyle ve yeni rolün ve sorumlulukların için maaşına yüzde on zam yapıp yapmayacağını sor. Tamam mı? Anladınız mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, her şeyi özümsemeye çalışıyordum ama o bana her şeyi tam gaz çalışan bir hortum gibi püskürtüyordu.

"Harika, hadi içeri girelim." Paytak paytak ofise doğru yürüdü.

Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

"Neden gidip kapıyı kapatmıyorsun?" Bay Stevenson sordu. Danuwoa ve Natalie bana bakana kadar orada aptal gibi durdum. Benimle konuşuyordu. Bay Stevenson kapıyı kapatmamı istiyordu.

Hemen harekete geçtim ve cam kapıyı açtım; alttaki mıknatıs harekete geçerken alçak bir tıkırtı çıkardı. Şeffaftı. Zengin insanlar muhtemelen camın arkasına sığıyor ve bunun yeterli bir mahremiyet olduğunu düşünüyorlardı. Eminim herkesin altın tuvaletlerini görmesini istiyorlardı.

Sihir gibi, cam opaklaştı.

Odadaki diğer herkesle huşu içinde yüzleştim. Kırmızı süveterli Bay Stevenson kıkırdadı.

"Bunu yapmayı seviyorum," dedi küçük beyaz bir kumandayı sallarken. "Bu akıllı bir teknoloji. Bu düğmeye bastığımda kapı elektriğe bağlanıyor ve camdaki kristaller opaklaşıyor. Kapattığımda cam tekrar şeffaflaşıyor. Hiç eskimiyor."

Danuwoa kıs kıs gülererek masanın üzerinden, neredeyse Bay'ın üzerine doğru eğildi. Stevenson şık bilgisayarı kurcalarken.

Ayak bileklerimi çaprazlayıp açarken gülümsedim.

"Lütfen oturun." Eliyle Natalie'nin yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. Koltuğa ulaşmak için üç büyük adım attım, bu adamın beceriksizliğime acıdığına minnettardım. Ama Natalie'nin bana yan gözle bakmasına bakılırsa, attığım büyük dev adımları da buna katkıda bulunuyordu. Sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım ama şansım yaver giderse muhtemelen ağzı açık kalmış bir balık gibi görünecektim. Sadece bu işin bitmesini istiyordum. Belli ki bu iş için akıllarında yanlış kişi vardı. Ben bile bilmiyordum

CEO'nun yönetici asistanı olmakla nereden başlayacağımı bilemedim. Bu kulağa benim kışım için fazla süslü geliyordu. Tavandan tabana pencerelerin birleştiği köşeye baktım ve önlerinde bronz bir eyer heykeli vardı. Burası yeni bir teknoloji şirketi olabilirdi ama Oklahoma'da insanlar kovboyluğu ciddiye alırdı.

Bay Stevenson sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bugün harika iş çıkardınız," diye söze başladı. Danuwoa biraz yer açmak için kendini ve dizüstü bilgisayarını birkaç santim uzaklaştırdı. "Gary sadık bir çalışan oldu ama tembel olabiliyor. Natalie bana sadece iki haftadır burada olduğunu söyledi ve bu süre içinde Portland ofisinden eski faturaları inceleyebilmişsin. Senin gibi birine ihtiyacım var. Zeki, detaylara çok dikkat eden ve gerçek bir iş bitirici. Natalie senin onun yerini doldurmak için mükemmel olacağını söyledi, ben de aynı fikirdeyim. Ne dersin?" Kolunu indirdi ve saatine baktı.

Sanki bir yemek sipariş ediyormuş gibi bana işi teklif etti. Natalie kendi ayağıyla ayağımı dürttü.

"Beni düşündüğünüz için çok teşekkür ederim. Hiç yönetici asistanlığı deneyimim yok. Beklentilerinizin altında kalmak istemem." Natalie'ye içten bir gülümseme verdim, çünkü dürüst davranıyordum - Technix'e ilk başta nasıl girdiğimin aksine.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye konuştu Natalie. "Seni kendim eğiteceğim ve çok ayrıntılı talimatlar bırakacağım. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım ve bence çok eğleneceksin." Kaşlarını oynattı ve beni ücret artışı için pazarlık yapmaya teşvik ettiğini biliyordum.

"Bu pozisyonu kabul edecek olsaydım, yani bu pozisyonu düşünmekten mutluluk duyardım; ancak çok daha fazla sorumluluğu olan bir iş gibi görünüyor. Bu yeni sorumlulukları karşılayabilmek için ücretimi arttırmanız mümkün mü?"

Bay Stevenson'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sizin için adil olan nedir?" diye sordu.

Cesaretle gülümseyen Natalie'ye baktım ve sonra Bay Stevenson'a döndüğümde Danuwoa'nın gözlerini yakaladım. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu? Bir iş teklifi hakkında konuşuyor olmak biraz saçmaydı ve

Odada bir IT elemanı varken para. Ve herhangi bir bilişimci değil, Danuwoa, gezegendeki en seksi adam.

"Yüzde on mu?" Sesimin ne kadar yüksek çıktığına içten içe sinirlenerek sordum. Sesim daha emin çıkmalıydı ama bu konuda ne biliyordum ki? Çok derindeydim.

"Mükemmel! Pazartesi günü Natalie'nin gölgesi olacaksın. İşin bitmek üzere mi, Dan the Man? Karımla akşam yemeği rezervasyonum var."

"Peki ya Bay Horowitz?" Ben sordum.

Natalie ayağa kalkarken gülümseyerek, "Onun için endişelenmene gerek yok," dedi. Bana onu takip etmemi işaret etti. Ayağa kalktım ve Danuwoa'ya dönüp baktım. Benden erken çıkmamı ve yazıcıyı almamı istemesinin üzerinden bir asır geçmiş gibiydi.

Danuwoa, "Her şey hazır," dedi ve dizüstü bilgisayarını CEO'ya geri verdi.

"Harika!" Kapıyı çarparak kapattı. "Umarım hepiniz harika bir hafta sonu geçirirsiniz." Evrak çantasını toplamaya başladı, üçümüzü unutmuştu.

"Hadi," diye fısıldadı Natalie. Beyaz opak camın dışında yeni bir Ember ortaya çıktı, daha zengin ve daha güven dolu bir ben. Her zaman olmayı hayal ettiğim türden bir insan. Gary beni kovmayacaktı ve artık beni kovacak gücü de yoktu! Hiçbir zaman bir muhasebeciden başka bir şey olmak istememiştim ama geçici de olsa bu yeni iş benim için büyük bir kırılma noktasıydı. Her şey olabilirdim.

"Tebrıklar! Gösteriyi çalıyorsun ve daha bir ay bile olmadı." Danuwoa asansöre doğru yürürken beni dürttü.

"Teşekkür ederim Natalie," dedim ve dönüp karnına sarıldım. "Bunu yapmak zorunda değildin ama yine de teşekkür ederim."

"Bunu hak ettin. Pazartesi günü seni eğitmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi git bakalım. Bu ayakkabıları tekmelemeden önce tamamlamam gereken bazı şeyler var."

Asansörün kapıları kapandı ve ben Danuwoa'nın kaslı kolunu tuttum. "Bu az önce oldu, değil mi?"

"Evet, daha yeni zam aldın ve yeni bir işe girdin. Bu yeni parayla yeni bir yazıcı alabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Olmaz, ben o dinozoru istiyorum."

Yazıcıyı almak için on ikinci kata geri döndüm.

"Bilin bakalım kimin bir randevusu var?" Ayağının üzerinde dönerken sorusunu seslendirdi.

"Ember, randevun var mı?" Danuwoa bana sordu ve ben de anladım.

"Hayır Dan, senin randevun var mı?"

"Korkarım hayır." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve bana doğru döndü, göz göze geldiğimizde Phoebe tamamen unutulmuştu.

"Sizler çok kötüsünüz." Phoebe öğle yemeği çantasını sırt çantasına sıkıştırdı ve devam etti, "Gerçek bir kariyer yolu olan biriyle randevum var. Planım şimdiden bir araya geliyor."

Danuwoa, "Sadece maaşına ve unvanına bakarak bir erkekle evlenmeyi planlayamazsınız," diye öğüt verdi. "Tacizci ya da seri aldatan biri olabilir."

"Kimin umurunda? Yeni başlayan bir kocaya ihtiyacım var." Göz kırptı ve asansöre yöneldi.

"Bu randevuda sadece eğlenmeye odaklanmaya ne dersin?" diye sordum. "Oh, erkekleri kendime aşık etmek işin eğlenceli kısmı."

"Acımasızsın ve en iyi arkadaşımınla çok iyi anlaşırdın." Güldüm. Eğer Phoebe ve Joanna birlikte olsalardı, dünya tüm o belalı kadınsı enerjiyle yanardı.

Phoebe, "Onu bir sonraki mutlu saatimize getir," dedi.

Asansörün kapısı açıldı ve ben de yazıcının bulunduğu arabaya gidip onu kapıya doğru itmeye başladım.

"Durun, araba binadan çıkmıyor." Danuwoa hantal yazıcıyı aldı ve bekleyen asansöre girdi.

Takip ettim.

"Yardım edebilir miyim? Bunu taşıyabilirim."

"Yok, sorun değil. Çalışan otoparkına park ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim çantamdaki ipliklerden biriyle oynarken. Oh, kahretsin. Arabamı görecekti.

Danuwoa asansörün arkasına doğru yürüdü ve yazıcının kenarını altın tirabzanın üzerinde dengeledi. Pirinç rengi yansımasındaki konsantrasyon ifadesini göz ucuyla izledim. Phoebe beni bakarken yakaladı ve sırtıttı.

"Şanslı adam kim?" Konuyu değiştirmek için sordum. Deneyimlerime göre, insanları kendileri hakkında konuşturmak kolaydı ve Danuwoa ile benim hakkımda varsayımlarda bulunmasını istemiyordum. İkimiz için de sorun çıksın istemiyordum. Çalışmak için buradaydık.

"Bu şimdilik bir sır. Uğursuzluk getirmek istemem."

Aşağı inerken hepimiz sessizliğe gömüldük. Asansör beşinci katı geçtikten sonra Danuwoa bana "Bu hafta sonu için eğlenceli bir planın var mı?" diye sordu.

"Joanna ve ben ilk maaşımı almamı kutlayacağız." Ve yeni terfi ettiğimi ve zam aldığımı. Eve döndüğümde ona söylemek için sabırsızlanıyordum. La-la diyarında gibi görünen Phoebe'ye baktım. Muhtemelen başlangıç düğününü planlıyordu. İçgüdülerim ona terfiden bahsetmememi söylüyordu; büyük randevusundan önce heyecanını öldürmek istemiyordum ve bunun tomurcuklanan arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğini umuyordum. İş gerçekten istemişti. Danuwoa tereddütümü ve terfiden bahsetmediğimi fark etmiş olmalı ki bana güven verici bir gülümseme attı ve midemdeki kelebekleri uyandırdı.

Hiç ciddi bir erkek arkadaşım falan olmamıştı. Genellikle neredeyse hiç konuşmadığım erkeklere ayrıntılı bir şekilde aşık olurdum ve kafamda ilişkinin neden yürümediğine dair sahte bir gerçeklik yaratırdım. Böylesi daha güvenliydi. Daha kolaydı. Birinin beni hayal kırıklığına uğratmasının kalp kırıklığını ve baş ağrısını yaşamıyordum. Kimseye bağımlı olmasaydım ya da kimseye açılmasaydım, beklentilerim asla boşa çıkmazdı.

Bu aşklardan birinin başlangıcı benim için heyecan vericiydi. Kısa bir etkileşimin ne zaman olacağını bilmemenin beklentisi. Ben, benim

Daha sonra bu etkileşimi hayal ederek ve hayal gücümün farklı "ya olursa" senaryoları oynamasına izin vererek. Ya selam verdikten sonra flörtöz bir şeyler söyleseydim? Ya cesur davranıp onu asansörde öpseydim? Sonuncusu aklıma geldi ve yanaklarımın ısındığını hissettim. Phoebe buradaydı, Tanrı aşkına, ama romantik hayal gücüm daha az umursayamazdı.

Bu "ya olursa" senaryolarının en güzel yanı gerçek olmamalarıydı. Güvendeydim. Ama tam o anda asansörde kalbim küt küt atmaya başladı ve bu sahte senaryo o kadar da sahte gelmemeye başladı. Beynim kendi başına bir "ya olursa" senaryosu yazdı. Ya birinin içeri girmesine izin verseydim? Hafta sonu romantik planlar yapmak nasıl bir şey olurdu? Zihnim panik içinde dönerken avuçlarım kayganlaştı. Bunların hiçbirine hazır değildim ve Danuwoa tamamen sınırların dışındaydı. Technix'te hayallerimi süsleyen bir işim vardı. Hiçbir şey bunu tehlikeye atamazdı. Danuwoa bile.

Joanna'nın bu gece için planlarımız olduğunu hatırlamasını umuyordum. Her zaman spontane buluşmalara gider ya da bir uygulamadan biriyle takılırdı. Bazı sabahlar banyomuzda yaşlı bir adam, bazı sabahlarsa daha genç bir kadın buluyordum. Joanna'nın belirli bir tipi yoktu. Aşk sezerdi. Aşkın heyecanına bağımlıydı. Sayamayacağım kadar çok kalp kırıklığı yaşadı ve ben her birini onunla birlikte yaşadım.

Ben istikrarlı biriydim. Evimizin temiz olduğundan emin oldum. Buzdolabında yiyecek olduğundan emin olurdum ve Joanna'nın kırık kalbinin parçalarını toplamak için her zaman oradaydım. Sage ve benim için de aynısı geçerliydi. Sage'in kırıdığı her şeyi onarmak ve teyzemin Sage'in ona yaşattığı hayal kırıklığını atlatmasına yardımcı olmak için hep oradaydım.

Eğer yıkılırsam onlara yardım edecek kimse yoktu. Herkes için her şey olmak zorundaydım ve bu ne kadar yorucu olsa da beni de tanımlıyordu. Ben bir sanatçı değildim. Harika bir aşçı değildim. Ama güvenilirirdim ve sevdiklerimin yanında olurdum. Bunun bu hayatta bir karşılığı olmalıydı.

Bazen deneyip başarısız olanın ben olmasını isterdim. Risk alan bir insan olmayı. Yani, iş başvurumda yalan söyledim ve şimdi tek bir maaş çekinde bowling salonunda bir ay çalışarak kazandığımdan daha fazla param vardı. Belki de bu risk alma macerasında bir şeyler vardı. En azından yol boyunca bana yardımcı olan küçük yalanlarda vardı.

"Hafta sonu için ne planlıyorsun?" Danuwoa'ya sordum.

Asansörün kapıları ana kattaki lobiye açıldı. Önce Phoebe ve beni dışarı çıkardı, sonra da kucığında devasa yazıcıyla arkasından geldi ve "Eve, bebeğimin yanına gidiyorum" dedi.

Phoebe kıkırdadı ve "Hoşça kalın çocuklar, umarım o şeyle ne yapmayı planlıyorsanız eğlenirsiniz" dedi. Ön girişe doğru zıplarken göz kırptı.

Dünya dönmeyi bıraktı ve beynim kısa devre yaptı. Kaç saniye ya da dakika geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Oh, bir bebek... ne güzel."

"Evet, benim küçük kurtarma kedim, Patches. O benim bebeğim." Bana bakıyordu, benimle alay ediyordu.

Bir kedi bir bebekten daha kötüydü. Kedilerden nefret ederdim.

"Kedileri severim," dedim. Avucumu alnıma vurmak istedim. Yalan söylemem için hiçbir neden yoktu. O benim erkek arkadaşım değildi, bu yüzden önemli değildi. Sadece Danuwoa için gerçekten önemli olduğunu hissediyordum ve ona kedilerin beni korkuttuğunu ve deli gibi hapşırmama neden olduğunu söylemek istemiyordum. "Yani tüm hafta sonu sadece sen ve kedin mi takılacaksınız?"

"Oldukça sakın bir hayatım var. Kız kardeşim için yapmam gereken birkaç şey var ve hepsi bu."

"Oh."

Danuwoa ve ben park yerimize açılan yan kapıya doğru yürüdük.

Garip bir sessizlik oldu. Danuwoa'yı çok az tanıyordum ve o burada benim için ağır bir yazıcıyı taşıyor, bana yardım ediyordu. Erkekler sırf bunun için mi nazikti? Yoksa karşılığında bir şey bekledikleri için mi bir şeyler yaparlardı? Sınırlı tecrübelerime göre bu hep ikincisiydi.

"Kız kardeşin kaç yaşında?" Kaldırıma doğru yürüyüp ışığın geçmemize izin vermesini beklerken sordum.

"Yirmi üç."

"Benim küçük bir erkek kardeşim var. On dokuz yaşında." "Kıyameti koparıyor mu?"

"Cehennem Sage için çocuk oyuncağı."

Danuwoa bir kahkaha attı ve ona bunu yaptırma hissi çok iyi geldi. Bunu tekrar yapmak istedim. En azından en büyük kardeş olarak onunla dürüstçe ilişki kurabilirdim. Otoparka doğru ilerliyorduk ve sinirlerim vücudumda bir çılgınlık yaşıyordu. Bu adamın, bu işe girmeden önce dibe vurduğumu görecektim olmasından utanç duyuyordum. En azından araba temizdi, kirli paslı bir arabayı temiz paslı bir arabadan ayırt edemezsiniz, ama içi içinde yaşamışım gibi görünmüyordu.

"Walela bir melek," dedi kendi kendine gülümseyerek.

"Kız kardeşler genelde öyledir. Boku yiyenler erkek çocuklardır." "Ha ha, çok komik. Ne tarafa?"

Onu otoparkın en uzak köşesine götürdüm.

"Ta-da! Hurda arabam. Bu arabayı ödünç alıyorum. Benimki tamirde." Yalan süper hızlı çıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Danuwoa benimle çok dalga geçen bir sevgiliden başka bir şey değildi. Yoksulluğumla alay etseydi, muhtemelen içime kapanır ve bir daha asla dışarı çıkmazdım.

Kollarındaki eski yazıcıyı dengede tutarken, o tuhaf kaşını şaşkınlıkla kaldırarak bana baktı.

"Bunun bagajınıza sığacağını sanmıyorum. Yolcu koltuğu katlanabiliyor mu?"

Hiç tepki vermedi ya da umursamadı. Joanna burada olsaydı, erkeklerin ne tür bir araba kullandığınız gibi şeyleri umursamadıklarını bana hatırlatırdı. Kafamdaki hayali Joanna'ya gözlerimi devirdim. "Öyle, ama sonra tekrar yukarı çıkmayacak." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Bricktown uzak değil." Muhtemelen kendi arabasına gitmek üzere yazıcımla birlikte uzaklaşmaya başladı.

Oof. İşte bu. Kahretsin.

"Artık Bricktown'da değilim..."

Bu adam gözlerinde ateşle gülümsedi. "Öyle mi? Yakın zamanda taşındınız, değil mi?"

"Evet, yaptım."

"Ve bu iki hafta içinde öğle yemeği sırasında hareket ettiğinizden hiç bahsetmediniz mi?"

"Aklımdan çıkmış olmalı."

"Nereye taşındınız?" Yalan söylediğimi biliyordu ama itiraf edemedim.

Ben olsam yapmazdım. Çok utanç verici olurdu.

"Şehrin güneybatısında, havaalanına yakın bir yerdeyim."

Danuwoa hızla topuklarının üzerinde döndü, yazıcının ağırlığı düşünüldüğünde bu imkansız görünüyordu. "Seni eve kadar takip edeceğim ve onu senin için bırakacağım."

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Koltuğumu aşağı katlayabiliriz. Zaten kimse benimle bu boktan arabada yolculuk etmek istemez."

Durdu ve döndü. "Arabayı ödünç aldığımı sanıyordum."

Yüzümü nötr kalmaya ve hiçbir şeyi ele vermemeye zorladım ama otoparkın betonunun ayaklarımın altında açılıp beni bütünüyle yutmasını istiyordum.

"Öyleyim. Bu uzatılmış bir kredi çünkü arabamı tamir ettirmek için paraya ihtiyacım vardı." "Hı-hı." Yutmamıştı ama yürümeye devam etti.

Dört park yeri ötedeydi ve avcı yeşili eski bir Chevy kamyonetin kasasında durup bagaj kapağını açtı. Hantal gri yazıcıyı yatağın üzerine kaydırды. Yazıcının üzerine bungee kabloları bağlamaya başladığında hayretler içinde kaldım. O zaman bunu yapıyorduk. Onu evime götürüyordum ve Joanna hayatımın geri kalanında bunu yaşamama asla izin vermeyecekti. Bundan böyle bu Cuma günü, benim, Ember Lee Cardinal'in, dünyanın en seksi erkeğini eve getirdiğim gün olarak anılacak.

Bagaj kapağını kapattı ve "Gidelim." dedi.

Arabamın içinde güvendeydim, derin bir nefes aldım. "Lütfen çalıştır. Lütfen çalıştır. Lütfen çalıştır," diye dua ettim Yaradan'a anahtarı çevirirken. Bir duraksama oldu ve kalbim karnıma kadar indi, ama merhametle motor çalıştı. Arabayı çıkışa doğru sürerken sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve Danuwoa'yı bekledim.

O arkamdayken ve yol açıkken gaza biraz fazla hızlı bastım. Yüksek bir çığlıkla arabamın lastikleri park alanından dışarı fırladı ve asfaltta patinaj izleri bıraktı. Kendimi toparlamak için yirmi dakikam vardı. Hemen Joanna'yı aradım.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Yolda mısın, sürtük? Oyun öncesi başladı, ow-ow!"

Sarhoş Joanna ona verdiğim görev için hiçbir işe yaramazdı. "İçkini bırak ve dinle. Bilgi işlemcimiz beni eve kadar takip ediyor."

"Kahretsin! Başın belada mı? Ne oldu lan? Bir sapık mı?" "Hayır, onu eve getiriyorum-"

"Eve bir oğlan getiriyorsun! Bu o yakışıklı çocuk mu, Daaannn?" Onun adını söyledi.

"Evet. Görünüşünün bir önemi yok. Ofisten bir yazıcı getiriyor." "Oh, boo."

"Dinle, lütfen. Askıda kuruyan tüm sütyenleri banyodan çıkarmanı istiyorum. Onları gözden uzak bir yere at. Sonra da olabildiğince çabuk ortalığı toplamanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen? Ve suratını öyle yapma."

"Yüzümü göremiyorsun," diye homurdandı.

"Herhangi bir tür temizlikten bahsettiğimde yüzünüzde beliren ifadeyi biliyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Sütyenlerinizin görünmemesini sağlayacağım, ama bilin ki adam sizin küçük meme komitesi üyeliğinizi çoktan fark etti." Joanna güldü ve telefonu yüzüme kapattı.

Cep telefonumu yolcu koltuğundaki çantamın içine attım ve kapattım. Joanna onu göremiyordu ama yine de iyi hissettiriyordu. Göğüslerim o kadar da küçük *değildi*.

Apartmanın önüne geldiğimizde, keşke yaz saati uygulaması olmasaydı diye düşündüm. Akşam beşten sonra hava hâlâ aydınlıktı ve güneş binadaki yanlış ve çirkin her şeyi aydınlatıyordu. Ama hey, iki yatak odası için aylık 875 dolar kelepirdi. Ve şimdi çekimin benim payımı kolayca karşılamasıyla, yeni araba fonu birikiyordu!

Joanna'nın arkasına park ettim ve Danuwoa ile buluşmak için sokağa koştum. Telefonum çalmaya başladı. Muhtemelen kafası karışmıştı.

Oklahoma County Gözaltı Merkezi telefon ekranımda belirdi. Hayır. Bugün olmaz. Bugün olmaz. Aramayı reddettim. Sage muhtemelen yine kantin hesabından para ya da başka bir şey istemek için arıyordu. Bir ya da iki gün bekleyebilirdi. Cep telefonumu çantama geri koydum ve Danuwoa'ya caddeye park etmesi için el salladım.

Yazıcı yedeğimde, onu ikinci kattaki dairemize çıkardım. Yiyecek ya da çamaşır taşırken çok sıkıcı oluyordu ama en azından üstümüzdeki kimseyi duymak zorunda kalmıyorduk.

"Devam edip şuraya bırakabilirsin." Seyrek döşenmiş oturma odamızın köşesini işaret ettim. Yatak odama sığmasının imkânı yoktu ve yazıcıyı üzerine koyabileceğimiz bir masamız ya da başka bir şeyimiz de yoktu.

Danuwoa'nın dizlerini ve sırtını bükerek onu yere bırakırken çıkardığı homurtuyu duydum. Bunu benim için taşımasına neden olduğum için kendimi gerçekten suçlu hissettim. Sırt çantasını açtı ve kabloları çıkardı. "Bunu nasıl kuracağını biliyor musun?"

Joanna cehennemden çıkmış bir yarasa gibi odasından fırladı. "Bu adam nerede?"

Zavallı Danuwoa, havada asılı duran kordonlarla donmuş bir halde dehşet içinde görünüyordu.

"Tekrar *merhaba*, bir içki ister misin?"

"Joanna, hepimiz altı yüz metrekairelik bir dairedeyiz. Bağırmana gerek yok."

"Özür dilerim, biliyorsun içtiğim zaman sesimi hiç ayarlayamıyorum. Bu daha mı iyi?" Fısıltısı çok yüksekti.

"Çok." Gözlerimi devirdim ve dikkatimi her zaman yardımsever ve gülünç derecede sabırlı Danuwoa'ya geri verdim. "Nasıl kurulacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen internette bir video bulabilirim. Bugün benim için gereğinden fazlasını yaptın."

"Bir bira alacağım," dedi başımın üzerinden bekleyen Joanna'ya.

"Tam benim tipim," dedi, sesi takdir edici ve baştan çıkarıcıydı. Bu beni rahatsız etti. Vücudum sanki kara tahtaya çivi çakılmış gibi tepki verdi. Buna verdiğim tepkiyi daha sonra incelemem gerekecekti çünkü Danuwoa eski, pis kahverengi halımızın üzerinde oturmuş kabloları takıyordu.

"Buna kaç bilgisayarın bağlanması gerekiyor?" diye sordu.

"Sadece iki dizüstü bilgisayar var, ama bana birini nasıl kullanacağımı gösterirseniz diğerini de çözebilirim."

Yaptığı işe ara verdi ve bana doğru bir bakış attı. Zihin okuyamadığımdan oldukça emindim ama Danuwoa'nın gözleri çok açıktı. Tek kelime etmesine gerek kalmadan ne düşündüğünü tam olarak görebiliyordum.

Gözleri "*Kapa çeneni*" diyordu.

Ben de karşılık olarak gözümü kısıtım. *Bana ne yapacağımı söyleme. Nazik ve zamanınıza saygılı olmaya çalışıyorum.*

Tek kaşını yukarı kaldırdı ve sessiz değişimi kazandı. *Bana istemediğim bir şeyi yaptırabileceğini mi sanıyorsun?*

Çatlayan bira kutusunun tıslaması artan gerilimi azalttı.

"Sipariş verin!" Joanna birayı Danuwoa'ya uzattı. "E, seni bir dakikalığına çalabilir miyim?" Göz kırpmalarını abartmıştı. Göz kırpmaya çalışıyor sandım. Rüzgâra karşı üç yaprak gibiydi ve Danuwoa kıkırdadı.

Joanna topuklarımın üzerinde odama doğru yürüdüm. "Yakışıklı olduğunu hatırlıyorum."

"Yakışıklı biri." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Yanlış. O bizim kız fantezilerimizin Yerli Babası," dedi Joanna ve ardından geçirdi.

"Şu anda çok gürültü yapıyorsun." İşaret parmaklarım şakaklarımda delikler açıyordu, utancımın onları ovalıyordum.

"Pfft, bizi duyamaz." Beni kenara itti ve doğruca dolabıma yöneldi. "Sana güzel bir şeyler giydirmeliyiz. Onu dışarı davet ediyorsun, değil mi?"

"Eminim yapacak daha iyi işleri vardır." O da muhtemelen izin verilmediği için hayır diyecekti. Bu şirket onaylı bir gezi olmayacaktı.

"Şu anda oturma odamızda, gördüğüm en eski makine parçasını kendi isteğiyle bağlıyor. Sanırım dışarı çıkmak isteyecektir."

"Joanna," diye uyardım.

"Sorun nedir? Ondan hoşlanıyorsun."

"Kovulabilirim ve bu işe daha yeni girdim." "Bu bir randevu değil ve kimsenin bilmesi gerekmiyor."

En güzel güneş elbisemi mükemmel yapılmış yatağımın üzerine attı. Beyaz, kare yakalı, beli oturan ve dizlerimin hemen altına kadar inen A kesim eteğinde hafif bir kıvrım vardı.

"Giy şunu ve saçını silkele. Beş dakika içinde orada görüşürüz. Bu gece biriyle yatmam lazım ve eğer bu konuda endişelenirsem bunu yapamam."

bir barda yalnız olman. Yani, onu evet demeye ikna et."

Joanna'nın benim için boncukla işlediği en sevdiğim püsküllü küpelerimle süsledim. Yeşilin birkaç farklı tonundan yapılmışlardı ve onları bana kertenkeleyi taşımayı bırakmam için hediye ettiğinden oldukça emindim. Bunlar onun işini ve becerisini daha iyi temsil ediyordu ama o kertenkeleyi mezara kadar yanımda götürecektim. Ofiste geçirdiğim bir günün ardından saçlarıma biraz daha canlılık kazandırmak için saç diplerimi parmaklarımla iyice karıştırdım. Aynada kendime baktığımda neredeyse hazırdım, sadece yüzümü aydınlatmak için yanaklarıma biraz allık sürmem gerekiyordu. İşte oldu. Harika görünüyordum. Ama kendimi yatak odamın kapısından çıkmaya ikna edemiyordum. Bir yanımda diğer kıyafetlerimi giymek istiyordu çünkü *bu* belaya davetiye çıkarıyordu. Takip etmem gereken yeterince yalanım vardı ve Danuwoa'nın onlardan biri olmak için.

Büyük kız külotumu giymiştim. Bu bir şey ifade etmek zorunda değildi. Hayır diyebilirdi. Bu benim gecemi tanımlamayacaktı. Beni ve bu yeni işi kutluyorduk. Kapı tokmağını çevirdim ve bilinmeyene doğru adım attım. Danuwoa'nın planları varsa kimin umurundaydı? Kendimi iyice utandırmışsam ne olmuş yani? Önemli değildi. Artık şirketimizin icra kurulu başkanının geçici yönetici asistanıydım. Bir CEO için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama banka hesabımın bunun için daha iyi olacağını biliyordum. Bu beni Gary için dokunulmaz kılıyordu ve Danuwoa da bu zafere şahit oluyordu. Yani içmeye gitmek istemese de bunun bir önemi yoktu çünkü ben yükseliyordum.

Joanna beş dakikam olduğunu söyledi ve sarhoş bir Joanna'nın işleri ne kadar berbat edebileceğini hafife almıştım. Danuwoa'yı bizim

kanepede, iki dizüstü bilgisayar da yanında açıktı ve Joanna peruk koleksiyonunu sergiliyordu.

"Bu benim şampanya peruğum. Sadece özel günlerde çıkar," diye açıkladı platin rengi sentetik saçı şefkatle ambalaj kâğıdına sarıp kilitli poşetine geri koyarken. Bu onun pahalı peruğuydu - elli dolara mal olmuştu - bu yüzden onu herhangi bir pis barda takmayı reddediyordu. Sadece bir kez takmama izin vermişti ve o da platin sarısı saçlarla nasıl görüneceğimi görmek için kısa bir anlıktı. Kötü görünüyordu. Ömür boyu esmerdim.

Danuwoa ona nazik ilgisini gösteriyordu ama beni fark eder etmez Joanna'yı unuttu. Beni yutmak ister gibi tepeden tırnağa süzdü. Karnını doyurduktan sonra gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Hayatımda hiç bu kadar ciddi bir şekilde kontrol edilmemiştim. Aptalcaydı ama bana hep böyle bakmasını istiyordum. Hemen koltuktan kalktı. "Her şey hazır. Seni dışarıdaki gecenden alıkoymak istemem."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim ve ellerimi birbirine vurarak durakladım. "Bizimle dışarı gelmek ister misin? Uygun bir teşekkür olarak size bir içki ısmarlamak isterim."

"Bir bira içtim," dedi ve ellerini ceplerine sokup yere baktı.

"Sana Milwaukee's Best'ten daha iyi bir şey getireceğime söz veriyorum."

"Milwaukee'nin sunabileceği en iyi şey." Aptal gençler gibi gülümsedik.

"Tanrım, bunu dinleyemem. Gidiyor muyuz? Dışarıda aracımız var."

Joanna peruklarını saklama kutusuna yerleştirdi ve kapağını kapattı. "Çok geç saatlere kadar dışarıda kalamam ama bir içki daha içebilirim."

"Skoden!" Joanna ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak akşam karanlığında gözden kayboldu.

Danuwoa gümüş rengi sedan Lyft'in yolcu koltuğuna otururken Joanna ve ben arkada oturduk. Araba bayat Pringles, ekşi krema ve soğan türü ve sigara gibi kokuyordu.

En sevdiğimiz bar olan Moonshine Pub'a çok uzun bir yol değildi. Köhne bir yerdi, tabelası gülünçtü ve LARP ineklerinin uğrak yeriydi.

Perşembe geceleri. Cuma günleri Rönesans kostümlü insanlar yoktu. Cuma barmeni Abe'in içkisi cömertti.

Joanna ve ben bara doğru ilerlerken Danuwoa sessizce olanları izliyordu.

"Benim chicalarım burada!" Abe her zamanki siparişlerimizi getirirken şarkı söyledi. Joanna viskiyi sek içti, bok görmüş bir kovboy gibi. Ben çocuktum. Ben Dirty Shirley içtim. Kokteyllerimi alkolün tadını alamayacak kadar tatlı severdim ve kendimi hep bir taneyle sınırlamıştım.

Sağımdaki boş bar taburesini okşadım ve müzik eşliğinde "Abe'e ne istediğini söyle" diye bağırdım.

"Muslukta hangi bira varsa o iyidir." Danuwoa yanıma oturdu ve sandalyesini olduğundan daha yakına çekti. Çok fazla anlam yüklememeye çalıştım ama midemdeki keleklerin başka planları vardı.

Abe dolup taşan birayı barın üzerine bıraktı ve diğer siparişleri yerine getirmeye koyuldu.

Joanna kadehini kaldırdı. "Ember'ın ve yeni zengin işinin şerefine! Umarım bir ev ve 401(k) aldığında biz küçük insanları hatırlar!"

Joanna viskisinin tamamını tekmeleyip "Yow!" diye bağırdığında benim kırmızı içkim Danuwoa'nın birasıyla birlikte hâlâ havadaydı.

Kutlama yapıyorduk, bu yüzden onu yavaşlaması için uyarmadım. Cuma gecesi idi ve Joanna'yı bundan çok daha sarhoş görmüştüm.

İçkimin siyah pipetinden bir yudum aldım ve terfi ettiğimi açıkladım. O öğleden sonra olanları anlattığımda inanamayarak kolumu tokatladı. Doğrulamak için Danuwoa'ya baktı.

"Kahretsin, bu da ne? Senin daha büyük ve daha iyi şeyler için yaratıldığını hep biliyordum." Bilaro masasının üzerine eğilmiş, kısa şortlu ve Guns N' Roses tişörtlü bir kadınla göz göze geldi. "Siz ikiniz iyi misiniz? Kötü kız numarası giyen ateşli kıza kendimi tanıtacağım."

"Ben iyiyim, eve birlikte gitmek için sizi beklememi ister misiniz?"

Üçümüz de kızın abartılı bir şekilde eğilip kalçalarını şortundan dışarı çıkarmasına baktık.

"Bu gece evde olacağımı sanmıyorum. E'nin güvenli bir şekilde Uber'e falan bindiğinden emin ol. Anladın mı?"

"Sana söz veriyorum," diye söz verdi, sonra Joanna ateşli pilicin yanına gitti. "O gerçek mi?" Danuwoa bana şaşkınlıkla sordu. Onu suçlayamazdım. Joanna'nın herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Joanna türünün tek örneği. Açıkça biseksüel olması seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki hayır, o sadece çok enerjik. Kıyaslandığımda sıkıcı bir arkadaşsam özür dilerim."

"Hiç de değil." Nasıl devam edeceğimden emin olamayarak içkime baktım. Bu bir randevu değildi ve yirmi soruyu oynamaya başlamak istemiyordum. Bir röportajdan hoşlanacağından şüpheliydim. Aramızdaki sessizliği bozduğunda aklım söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Yeni terfin hakkında ne hissediyorsun?"

"Gerginim. Çok para gibi görünmediğini biliyorum ama daha önce hiç bu kadar çok kazanmamıştım. Her şeyi berbat edip işimi kaybetmekten korkuyorum."

"Yok artık! Technix çok kolay. Harika maaş, sosyal haklar ve program. Sadece Bay Stevenson'a ve onun ruh haline dikkat edin."

"Yaşlı beyaz adamlarla başa çıkabilirim," diye yalan söyledim. Demek istediğim, eğer biri bana o anda uygunsuz davranıyor olsaydı, onu azarlardım, ama gidip patronunuzu azarlayamayacağınızdan oldukça emindim. Hele de paraya ihtiyacın varken. "Peki ya sen? Hep bilişim sektöründe mi çalışmak istiyordun?"

"Bilgisayarları seviyorum ve maaşı da iyi." "Yüksek hedeflerin yok mu?"

"Yaşamak için çalışıyorum, hepsi bu. Boş zamanımı seviyorum. Herkes tüm stresi ve egosuyla bir yönetici olmak istemez. Bir sorunu yeterince hızlı çözemezsem bununla çok uğraşırım."

Biralar dudaklarını gevşetmiş olmalı, çünkü devam etti: "BT sorunlarının yarısından fazlasının kendi hataları olduğunu biliyor musunuz? Dizüstü bilgisayarlarını hiç kapatmıyorlar ya da güncellemiyorlar, sonra da her şey donuyor ve çöküyor. Teknolojinin çalışmamasına kızan birinin nasıl bir insan olduğunu gerçekten anlayabilirsiniz."

"Yavaş internetten daha kötü bir şey var mı? Ben büyürken internete sahip olacak paramız bile yoktu ama hızlı Wi-Fi öyle bir oyun ki

değiştirici." Elimin arkasından kıkırdadım.

"Seninle sorun yaşayacak mıyım, Ember?" Vücudunun üst kısmını bana doğru yaklaştırdı. Benden kaynaklanan hiçbir sorun olmamasını umuyordum ama bana böyle bakmaya devam ederse Technix'te bir sürü sorunla karşılaşacaktık.

"Huysuz bir yönetici ve ortaya çıkması kaçınılmaz olan teknik sorunlarla, bunu yapacağınızı söyleyebilirim." Sesim boğuk çıkmıştı. Dirty Shirley'den cesaret alarak bar taburemde döndüm ve bacaklarım onunkilere dolandı. Kafamın içinde bir uyarı sireni çalıyordu ama umurumda değildi. Danuwoa tam buradaydı ve onun bölünmemiş ilgisi alkolden daha sarhoş ediciydi.

"Bunun kötü bir fikir olduğundan oldukça eminim." Birasını bitirdi, sonra başını benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Öne doğru eğilirsem dudaklarımız birbirine değecekti.

"Tam olarak ne?" Eğer bu sadece arkadaş olarak takılmaksa, o zaman bir sorun yoktu. Neden sorun olabileceğimizi açıklamasını gerçekten duymak istiyordum. O da aramızda bir şeyler hissediyordu.

"İş arkadaşlarınızla romantik ilişkiler kurallara aykırıdır."

"Bu mu yani? Yazıcı için sana bir teşekkür içkisi ısmarladığımı sanıyordum," dedim ve dudaklarımı yalayarak ona meydan okudum.

Kızgın gözleri hareketleri takip etti. Karanlık bir barda neler olduğunu kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bir öpücük kaşıntıyı giderirdi ve eğer kötü bir öpücükse, o zaman bu iş biterdi. Sadece arkadaş olabilir ve bir anlık muhakeme hatası için içkiyi suçlayabilirdik.

Onunla aynı anda öne doğru eğildim. Pürüzsüz, sıcak dudakları benimkileri zar zor sıyırdı ve elektrik çarptı. Daha fazlasını istiyordum-

"Siz çocuklar!" Joanna bağırdı.

Danuwoa ve ben ayrıldık, o an geçti ve kayboldu.

Joanna zıplayarak geri geldi ve kızı elinden tutup bılardo masasından sürükledi. "Bu Donna."

"Merhaba," dedi Donna güneyli ağzıyla.

"Biz gidiyoruz ama siz ikinize iyi eğlenceler, tamam mı?" Joanna bana sarıldı ve göz kırptı, sonra da gitti.

Danuwoa ve ben barda oturuyorduk, ben kırmızı gazlı içkimi yudumluyordum, o ise benden başka her yere bakıyordu. Bu çizgiyi aşmamamız gerektiğini biliyordum.

Şimdi garipti. Neredeyse öpüşüyorduk. Dudaklarımız zar zor birbirine değmişti ama şimdi pişman olmuş ve bana acınası bir şekilde yapışmış gibi görünüyordu.

İçkimi h  p  rdeterek içtim, böylece bir Uber   a  ırabilecek ve kendi evimin rahatlığında utançtan   lebilecektim.

"  uraya bakar mısınız, gerçek bir Kızıl  derilimiz var," diye mırıldandı sarhoş bir adamın sesi arkamda. Benim hakkımda konuştuğunu sandım ama arkamı d  nd        mde düz renkli pololar ve bot ayakkabılar giyen iki erkek    renci birliği   yesi Danuwoa'ya bakıyordu. Biri Danuwoa'nın arkasında duruyordu, diğeri ise sa   tarafındaydı ve bir kolunu bara yaslamıştı.

"Söylesene Kızıl  derili adam, dışarı çıkıp yağmur dansı yapabilir misin? Dışarısı ısınıyor," dedi mavi polo giyen, beyaz polo giyen arkadaşı kıs kıs gülerken. Birbirlerine benziyorlardı, OU'dan gelen zengin beyaz çocuklar gibiydiler. Arkamızdaki yüksek bir tepede oturan arkadaşları onları teşvik ediyordu.

"Sen g  ld  n. Lütfen beni yalnız bırakır mısın?" Danuwoa gözlerini devirdi ve bana doğru döndü.

Arkamızdaki mavi pololu adam Hollywood Kızıl  derili a  zıyla konuşmaya başladı, bozuk bir İngilizceyle. "Metanetli Kızıl  derili, bilge adam, beni yalnız bırak." Johnny Depp'i *The Lone Ranger*'da yaptığı için hâlâ affetmemi  tim.

"Onları görmezden gel ve umarım g  derler." Son kısmı attım omzumun üzerinden, kardeşlik ikizlerinin beni duyduğundan emin olmak için.

"Bu sa   örgüsünü ne kadar zamanda yaptın?" Mavi Gömlek, Danuwoa'nın sa   örgüsünü iğrenç ırkçı elleriyle tutuyordu. Kendimi   fkeli hissettim. Ailemizden başka hiç kimse ama hiç kimse sa  ımıza dokunamazdı. Danuwoa ayağa kalktığımda kulaklarımdan çıkan buharı gördü, bu pisliklerle çatışmaya hazırdım.

Bir santimden fazla hareket edemedi Danuwoa'nın kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Neredeyse onun kuca  ındaydım. "Buna değmez." Fısıltısı boynumdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Gidebilir miyiz?" Ben de fısıldadım, ağzım onunkinden birkaç santim ötedeydi. Artık burada kalamazdım. Bu pislikler en güvenli barımızı ihlal etmişlerdi. Bek  r kadınlar olarak Joanna ve benim çok fazla güvenli yerimiz yoktu. Burada ilk kez böyle bir şeyle karşılaşıyordum.

Danuwoa ayağa kalktı ve vücutlarımız birbirine yapıştı. İri cüssesi beni sarhoş aptallardan korudu ve elini küçük bedenimin üzerine koydu.

beni çıkışa doğru yönlendirdi.

"Ne? Sadece eğleniyorduk! Hintli bir prensesle randevunuz olduğunu bilmiyorduk." İlahi söylemeye ve ellerini ağızlarına götürmeye başladılar. Bazen Oklahoma'dan gerçekten nefret ediyordum.

Bedenimin kontrolünü kaybettim. Aptalların üzerinde döndüm ve Danuwoa'nın saçına dokunmaya cüret eden mavi tişörtlü sürü liderine koca bir sümük fırlattım. Bir yay çizerek uçtu ve tam alnının ortasına düştü.

"Siktir! Pis kaltak."

Danuwoa mavi tişörtlü adama doğru yürüdü ve karnına bir yumruk attı. Adam yere yığıldı. "Gitme zamanı," dedi Danuwoa. Beni kolunun altına aldı ve kapıya doğru götürdü.

"Yakalayın onu," diye duydum arkamızdan.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. İçmeye devam etmek istiyorsan, sakın ol," diye bağırdı Abe gürültünün üzerine.

Kardeşlik çocukları bizi takip etmeyi bıraktı.

Dışarıda Danuwoa telefonunu çıkarmış, eve bırakılmasını emrediyordu. Omuzları sımsıkı sarılıydı, sanki o serseriler dövüşmek için ortaya çıkarsa dövüşmeye hazır gibiydi.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadık; bana sadece telefonunu gösterdi ve aracımızın üç dakika uzaklıkta olduğunu söyledi.

"Çok üzgünüm Danuwoa. Joanna ve ben burada hiç böyle bir şey yaşamadık. Bilseydim, bunu asla önermezdim."

"Bizi böyle şeylerden koruyamazsınız. Irkçı pislikler her zaman kendilerini belli edeceklerdir. Ben eğlendim."

Ona şüpheyile baktım ve kollarımı kavuşturdum.

"O noktaya kadar çok eğlendim. Tükürme becerilerin... etkileyici."

"Bunu yapmamalıydım. Düşüncesizce davrandım."

"Muhtemelen o adama yumruk atmamalıydım. Bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum." "Nasıl bir çift olduk biz. Acele kararlarımızla durumu kızıştırıyoruz."

"Biz arkadaşız, Ember. Sarhoş pisliklerin sana küfür etmesine izin vermeyeceğim. Hadi seni eve götürelim ve tüm bunları unut."

Arkadaşlar. Neredeyse öpüştüğümüzden bahsetmedi ve ben de bu konuyu açmayacaktım. Danuwoa ile arkadaş olmak onun için bir hiç olmaktan daha iyiydi. Bu akşamla ilgili hiçbir şeyi unutmak istemiyordum, özellikle de dudaklarının dudaklarıma değıdiğı o yarım saniyeyi. Uyumadan önce bunu kafamda birkaç kez tekrarlamak istiyordum.

Araba yolculuğı sessizdi, ikimiz de işte geçirdiğimiz uzun bir günün ve bardaki pisliklerle uğraşmanın etkisindeydik. Arkadaş olmuştuk. O kısa anlarda beni saran kaslı kollarını hatırladığımda kalbim pır pır etti.

Danuwoa sessizliğı bozdu. "Yani, uh... Yerli Baba, ha?"

"Duydun mu?!" Çok utanmıştım.

"Her kelimesi," dedi gülererek.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim baba sorunum yok."

Hava karanlıktı ama sokak lambaları onu yeterince aydınlatıyordu. Kaşlarını oynattı. "Başlamak ister misin?"

Aptalca kabadayılığına gülererek göğsünü ittim. "Ben bu arabadan atlamadan önce kapa çeneni."

Bu kötüydü. Bir iş arkadaşıyla aşk yaşamaya mahkumdum. İşimi kaybetmek istemiyordum ve Danuwoa ile daha fazla zaman geçirmeyi gerçekten istiyordum. Her ikisine de sahip olmanın bir yolu vardı ama bu daha fazla yalan anlamına geliyordu ve Danuwoa'nın bir kaçamak başlatmaya ve bunu saklamak zorunda kalmaya açık olup olmayacağından emin değıldim. O kirli bir şey değıldi. Onu saklamak istemedim. Onun şimdiye kadar tanıştığım en havalı insan olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bu zor, karmaşık ve heyecan vericiydi.

Apartman kompleksimin dışında yollarımızı ayırdık. Kamyonetinde bekledi ve ben ön kapıdan girene kadar beni izledi. Sonra eski kamyonetinin gittiğini duydum.

T Natalie yönetici katında. Orada kişisel hiçbir şey saklamadığım için eski masama uğramama gerek yoktu. Dizüstü bilgisayarım çantamdaydı, bu yüzden yüzümde bir gülümsemeyle asansörü on yedi. kata kadar sürdürdüm.

Natalie zaten oradaydı ve Bay Stevenson'ın ofisinin hemen önündeki masayı temizliyordu. Cam duvarlar opaktı, bu yüzden içeride olup olmadığını anlayamadım.

"Mutlu Pazartesi!" Bana gülümsedi. "Umarım başlamaya hazırsınızdır. Bay Stevenson çoktan geldi." Bu her şeyin cevabıydı.

"Genelde bu kadar erken mi gelir?"

"Bazen. O günkü programına göre değişir. Bugün saçını kestirecekti, o yüzden sabah erkenden buradaydı. Saçlarını ayda bir kestiriyor ve günün ilk randevusunu Poise'de Tiffany ile alması gerekiyor - aslında, neden eşyalarını bırakıp bir not defteri almıyorsun?"

Bugün şirket çantamı getirmiştım ve onu masa sandalyesinin arkasına astım.

"Öğrenmenin en iyi yolu işin içine dalmaktır. İlerledikçe sana bir şeyler göstereceğim ama her şeyi sen yapacaksın, tamam mı?"

"Evet, kesinlikle."

"Harika, her şeyden önce kahve ile ilgili kısa bir sabah toplantımız var. Bay Stevenson özel karışımıyla dolu kendi termosunu getiriyor ve evinde profesyonel bir kurulum var, bu yüzden bu konuda endişelenmenize gerek yok. Kendi buzdolabı var ve onu doldurmanız gerekecek. Devam edin ve dizüstü bilgisayarınızı kurun."

Sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve yerleştirme istasyonuna yerleştirdim.

"Sunucumuza git. Bilgi işlem den benim klasörüne erişim izni aldım." Üzerinde "GE" yazan küçük sarı klasör simgesini işaret etti.

"Genel yönetici anlamına geliyor. Üst düzey yöneticilerimizin tek yönetici asistanı benim, dolayısıyla o klasöre sadece sen ve ben gireceğiz. Orada 'Yönetici' etiketli bir alt klasör var ve içinde ihtiyacınız olabilecek her şeyle ilgili talimat listeleri var: satıcı bilgileri, Bay Stevenson'ın şirket kredi kartı ve kişisel kartları, vesaire. Bu klasör sizin İncil'iniz olacak."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün," dedim hayretle. Organizasyonu severdim ama bu başka bir seviyeydi.

"Bu sistemi ben bulmadım. Üzerine eklemeler yaptım, kendi ayarlamalarımı ve iyileştirmelerimi yaptım ama bu, yıllar boyunca Bay Stevenson'la çalışan onlarca asistana ait. Kendisi çok özel bir adamdır."

"Bu beni endişelendirmeli mi?"

"Hayır. En azından benim için sorun değil, bu bir iş, değil mi? Burada olmak ve hizmet etmek için para alıyoruz. Geçmişte birkaç CEO için çalıştım ve Bay Stevenson açık ara en açık sözlü olanı. Ne demek istediğini ya da ne hissettiğini tahmin etmek zorunda değilsiniz çünkü çok açık sözlü. Yaşlanıyor, bu nedenle bazı şüpheli şeyler söyleyebilir, ancak benim deneyimlerime göre, herhangi bir kötü niyeti yok. O sadece o nesilden."

Danuwoa'nın hafta sonu yaşadığı ırkçı deneyimi hatırladım ve bir insanın hangi kuşaktan olduğu umurumda değildi - eğer Bay Stevenson boktan şeyler söylediyse, kalabileceğimi bilmiyordum. İnsanlar normal ve nazik olamaz mıydı?

"Görünüşe göre seni korkutmuşum. Söz veriyorum bu iş iyi ve o kadar da göz alıcı olmayan bazı avantajlara sahip," diye beni temin etti Natalie.

"Sadece iyi bir iş yapmak istiyorum."

"Yapacağını biliyorum çünkü önemsiyorsun. Bana biraz kendimi hatırlatıyorsun." "Hamile değilim," diye takıldım.

"Tanrım, hayır ve iyi ki de değilsin. Hemoroidim var ve berbat bir şey."

"Hamileliğin bir başka nahoş yan etkisi de mi TMI?"

"Tüm alçakgönüllülük duygusunu kaybedersin."

Kıkırdadık ve sonra Bay Stevenson'ın ofisinden gelen sert bir "Natalie" sesi duyduk.

Natalie gülmeyi bıraktı, duruşunu düzeltti ve onu ofisine kadar takip etmemi işaret etti. Üçümüz de geçen Cuma olduğu gibi aynı pozisyonlarda otururken bir de ja vu hissine kapıldım. Tek eksik Danuwoa'ydı.

"Hoş geldin Ember, seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Natalie şirketimizin tesis dışı toplantısı hakkında seni bilgilendirdi mi?"

"Saat daha sabahın sekiz otuz beşi, ben de tam ona geliyordum." Natalie gözlerini devirdi. Bu adamla gerçekten tanıdık bir ilişkisi olmalı, çünkü ben patronumun önünde asla gözlerimi devirmem.

"Umarım Kaliforniya'yı seversin, Ember." Döner sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi.

"Kaliforniya mı?" Ben sordum.

"Tüm lokasyonlarımızdan direktörler ve üst düzey yöneticiler için üç ayda bir tesis dışında toplantılar düzenliyoruz. Gelir hedeflerimizi ve üründe yapacağımız iyileştirmeleri tartışıyoruz," diye açıkladı Natalie. Ürünümüzün ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Sözlerine şöyle devam etti: "Akşam yemekleri, konuk konuşmacılar, ekip oluşturma egzersizleri ve geri dönmeden önce bulunduğumuz yerin tadını çıkarmak için biraz serbest zamanımız var. Genellikle beş yıldızlı bir otelde ya da tatil köyünde üç gece kalıyoruz."

Kulağa çok hoş geliyordu.

"Her şey planlandı, ancak sizi her şeye eklemek için oda listesini ve rezervasyonları güncellememiz gerekecek. Sorun olmayacaktır."

"Açılış konuşmasını ben yaparım, sonra da eğlenceli biri ilham verici bir konuşma yapar ya da bir komedyen bizi eğlendirir. Ona temayı söyle Natalie," dedi Bay Stevenson göz kırparak.

"Ruhsal uyanış." Natalie sıkı bir gülümseme verdi.

Garip bir duraklama oldu. Bir şey söylememi istediler. Bayım. Stevenson eğildi.

"Oh, ne kadar ilginç," dedim. Kulağa yeni çağ saçmalıkları gibi geliyordu.

"Her neyse." Natalie konuyu değiştirdi. "Son PowerPoint'in Dan'de, Ember'a bunu nasıl hazırlayacağını göstereceğim ve onu kafanla tanıştıracam."

pilot."

"Bugünkü programımda ne var?" diye sordu.

Natalie ince dizüstü bilgisayarını katladı ve bir tablete dönüştü. Parmağıyla ekranı kaydirdi ve "Saat dokuzda Gary ile görüşmen var." dedi. Bana bir bakış fırlattı. Sanırım bunun yeni pozisyonumu açıklaması gerekiyordu. "Şirket bülteni dokuz buçukta yayınlanacak, eşinle kulüpte öğle yemeği yiyeceksin ve öğleden sonra yatırım ortaklarıyla golf oynayacaksın."

"Yoğun bir gün. Ember, emin ellerdesin. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

Görevden alındık. Şimdi paylaştığımız masaya döndüğümde Natalie'ye döndüm. "Çoğu gün ofis dışında mı?"

"Yaz aylarında genellikle dışarıda bir şeyler yapıyor. Tesis dışı için tüm hazırlık çalışmalarını bitirdim, bu yüzden biraz boş zamanımız var ve sizi gerçekten ayrıntılı olarak eğitebilirim. O ofis dışında olduğunda, tüm projeleri tamamlamak daha kolay oluyor. Size yalan söylemeyeceğim - yoğun olduğunda, uzun geceler çalışmanız gerekecek. Ama her gece değil, sadece zaman yönetimi konusunda pratik yapman gerekiyor."

"Bu yapılabilir."

"Oteldeki bağlantımızı arayalım, ben de sizi tüm önemli bağlantılarla e-tanıştırayım."

"Beni tanıtırır mısın?"

"Evet, e-posta yoluyla."

"Peki, Kaliforniya'da nereye gidiyoruz?"

"Hepiniz Santa Barbara'ya gidiyorsunuz. Bay Stevenson'ın uçtuğu küçük bir havaalanı var ve hangarı olan bir arkadaşı uçağını oraya park ediyor. Oraya genellikle yılda bir kez gideriz. Bay Stevenson ve ailesi yurtdışına seyahat ettiklerinde ticari uçak kullanıyorlar. Jeti için uluslararası lisans almak pahalı bir iş. İhtiyacınız olan her şeyi içeren bir 'Seyahat' alt klasörü var, ancak ben yokken ana takviminde yaklaşan bir tatili yok."

Rahattım. Yani, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Natalie'nin özgüveni bana geçti. Her şey için talimatları ve öğreticileri vardı. Bu çok mutlu bir kazaydı ve başıma gelen en iyi şeydi.

benim başıma geldi. Tek istediğim muhasebeci olmaktı ama bu, böyle bir işin var olduğunu bile bilmeden önceydi.

Telefonum sırt çantamda çalmaya başladı. Çıkardım. Ekranımda teyzem belirdi. Telefonu kapattım ve sesli mesaja yönlendirdim.

"Öğle yemeğine çıkmadan önce Bay Stevenson'ın cep telefonuna senin telefon numaranı yazalım. Şimdi, seyahat planları için hesap çizelgesini adınızla güncelledim ve uçak bileti ya da başka bir şey için endişelenmenize gerek yok."

Uçak bileti yok mu? Çok erken konuştum - bu iş gösterişliydi, ama muhasebeciler masalarında kalmalı ve eyalet sınırları boyunca boktan bir araba sürmek zorunda kalmamalıydı. O eyaletlerin çoğu çöldü. New Mexico'nun yarısına bile gelemeden bozulurdu. Eski işimi geri almak için Gary'ye yalvarmak için çok mu geçti?

"O zaman Kaliforniya'ya nasıl gideceğim? Oraya kadar arabayla gidebilir miyim bilmiyorum."

"Bay Stevenson'la özel uçacaksın, aptal. Sen ve Dan. Bazen birkaç başka yöneticinin planı yoksa ve ticari uçmak onlar için daha kolay değilse. Hasta olacak gibi görünüyorsun. Bahsettiğim avantajlardan biri de buydu." Natalie tabletini yere bıraktı ve tüm dikkatini bana vermek için karnını ovuşturdu.

"Daha önce hiç *özel* bir uçağa binmemiştim. Sanırım bu beni gelecekteki seyahatlerim için mahvedecek." Sadece Natalie'yi etkilemek istiyordum. Bana karşı çok deneyimli ve nazikti. Bu çok aptalca bir yalandı. Daha önce hiç uçağa binmemiştim, nokta. Ama Oklahoma'nın sunduklarından daha fazlasını deneyimlemiş gibi davranmak dilimden kolayca dökülüverdi.

"Oh, olacak - güvenlikten geçmek zorunda değilsiniz ve Bay Stevenson'la hangara gitmek için doğrudan pistte araba kullanıyorsunuz. Uçaklara bu kadar yakın olmak tuhaf ama alışılıyorsunuz."

"Hayır, bu zengin insanların saçmalıkları. Özel jetlerle uçmaya alışabileceğimi sanmıyorum."

"Yeterince adil. Güncellenmiş listeyi gönderiyorum ve size de cc'liyorum."

Sabahın geri kalanı bulanık geçti. E-posta gelen kutum hiç bu kadar dolu olmamıştı, tüm gerekli tanıtımlar ve sonra bam. Saat dokuz buçukta

Tam o sırada şirket bülteni gelen kutuma düştü. Bu, bir ömür önce başladığımdan beri gördüğüm ilk bültendi -tamam, iki haftadan biraz fazla oldu ama bu süre içinde çok şey olmuştu.

Natalie'nin Doğum İznindeki Yerine Geçecek Kişi ile Tanışın!

Fotoğrafi çok az kullandığım sosyal medyadan araklamışlardı. Pek profesyonelce değildi. Joanna fotoğrafı geçen yaz parktayken çekmişti. Bir ağacın gölgesinde mutluydum ve gülümsüyordum. Phoebe'nin istediği ve reddedildiği işi aldığımı bu şekilde öğrenmesini istemezdim.

Arkadaşlara ihtiyacım vardı ve bu sanki onun iyiliğini yüzüne vurmuşum gibi hissettirdi. Danuwoa'nın bu pozisyona nasıl itildiğimle ilgili çılgın koşulları açıklamama yardım etmesi için dua ettim.

Fotoğrafımın yanında kısa bir paragraf vardı.

Ember Cardinal, Natalie doğum iznindeyken CEO'nun Geçici Yönetici Asistanlığı görevini üstlenir. Ember Technix'te yeni olmasına rağmen şimdiden kalıcı bir etki bıraktı. Geçmiş muhasebe alanında.

Bülten yaz için sosyal aktivitelere ve CEO'ya Her Şeyi Sor linkine geçiyordu. Bu şirkette bir avuç insan tanıyordum ve artık her bir çalışanın gelen kutusunda benim adım ve fotoğrafım vardı.

"Bülteni kim yazıyor?" Masanın arkasındaki tarayıcıya belgeleri yerleştirirken Natalie'ye sordum.

"Biliyorum. Sanırım artık yapacaksın. Ama endişelenme, orada-

" "'Bülten' etiketli bir klasör mü?" Cümlesini ben bitirdim.

"Ha ha. Hayır, adı 'Şirket İletişimi' ama o klasörün içinde bir de 'Bülten' alt klasörü var. Anlamaya başladığınıza sevindim. Ne zaman yayınlayacağımıza ve yıl boyunca ne yayınlayacağımıza dair bir program var.

onaylandı. Kolay olmalı. Ben dışarıdayken sadece bir tane göndermeniz gerekiyor ve ben onu çoktan yazdım."

Natalie inanılmazdı. Büyüdüğümde onun gibi olmak isterdim. Cilalı. Dengeli. Toparlanmış. Her şeye hazırlıklı. En tatlı hamile kadın olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Neden insanlar sana 17. Katın Kötü Cadısı diyor?" Ağzımdan kaçırdım. Bana karşı çok iyiydi ve yanımda kimseye kaba davrandığına ya da kötü davrandığına tanık olmamıştım.

Yüzünü buruşturdu ve yandaki sandalyeye oturup karnını ovuşturdu. "Yine Braxton-Hicks, bana bir dakika ver."

Bunu sormamalıydım. Ne düşünüyordum ki? İnsanların ona arkasından ne dediği önemli değildi. Gözleri kapalı oturuyor, derin derin nefes alıyordu. Bowling salonunda insanların bana çok daha kötü şeyler söylediğinden eminim ve yeni bir kızın bana bunu açıkça sorması hoşuma gitmezdi.

"Tamam, bitti. İnsanların bana böyle ve daha kötü seslendiğini biliyorum. Kendinizi hazırlayın. Artık CEO'nun kulağına sahip olduğunuza göre, herkes sizden bir şeyler isteyecektir. Kurumsal Amerika'da herkes öne geçmek ister ve bunun için gerekli her türlü aracı ya da kişiyi kullanır. Bay Stevenson kullanıcıların kokusunu alma konusunda birlikte çalıştığım çoğu CEO'dan daha iyi, ancak her yerde yılanlar var. İnsanlar teslim edilecek işler için uzatma isteyebilir ya da düpedüz cinsiyetçi davranıp sizi kahve içmek için toplantıdan göndermeye çalışabilir. Bay Stevenson'ın yönetici asistanı olarak siz onun sağ kolusunuz. Stratejik bir ortaksınız. Kimsenin sizi ezmeye çalışmasına veya size değersizmişsiniz gibi davranmasına izin vermeyin. Omurgamı geliştirmem yıllarımı aldı ve bu yüzden insanlar bana Kötü Cadı diyor. Hayır demeyi ve bunu sık sık söylemeyi öğrendim."

Natalie Sanchez tutkulu bir kadındı. Konuşmasını yaparken içindeki ateşten dolayı kollarımdan aşağı ürperdim. Google'da "Yönetici asistanı nasıl olunur?" diye aratmıştım ve karşıma çıkan ilk sonuçlar "evetçi" olmamı ve kahvemi önceden hazırlamamı söylüyordu ama Natalie'nin rolü tarif ediş şekli bana çok güçlü gelmişti. Başlıktaki yönetici kelimesi, sizin de yöneticinin bir uzantısı olduğunuz anlamına geliyordu. Fotokopi çeken ve kahve sipariş eden bir yönetici değildiniz. Natalie bunları yapmıyordu. Her proje için listeleri ve Gantt çizelgeleri vardı. Bana sistemini öğretirken gözlerim kamaştı.

Gösterdiği şeylerin hiçbirini nasıl yapacağımı bilmediğimi umursamadı. Ben.
I değildi. beklenen için.I vardı olmuştur plopped
Burada ve benim için bir öğrenme eğrisi olacağını anladı. Natalie
yönetici asistanı olarak harcanmıştı. Bir şirketi yönetebilirdi.
Ondan korkmuyordum. Onun gibi olmak istedim. Tanıdığım en inanılmaz
insandı.

L

Natalie'nin özel bir görüşmesi vardı, bu yüzden dinlenme odasına tek başıma girdim. Phoebe'yi göreceğim için gergindim. Onunla gerçekten arkadaş olmak istiyordum. Cesaretimi toplamak için dinlenme odasının dışındaki ilan panosunda durdum. Pasta Günü için bir kayıt sayfası vardı. Her ay için bir tane olmak üzere, o aydaki tüm doğum günlerini kutlamak için on iki yer vardı. Ekim ayı boştu. Mavi bir iplik parçasıyla panoya asılı duran kalemi aldım ve adımları güzelce yazarak imzaladım.

"Geliyorum, EA!" Martin kalçasıyla beni yolundan çekti. Açık bir raptiye aldı ve el ilanına sapladı.

. İşçi Bayramı hafta sonu için bir "save-the-date" idi. Havuza giriş ücreti yüz dolardı. "Para biriktirsen iyi olur evlat, herkes burada fantezi seçimlerine katılıyor. Geçen yıl Kyle kazanmıştı. İki bin dolar aldı," dedi Martin, boyundan bana bakarak.

"Ben futbol izlemem."

"Ne? Muhasebe ve futbol için çok mu iyisin?" Yaralıymış gibi göğsünü tuttu.

"Hayır, asla, futbolla gerçekten ilgilenmiyorum ve bu EA işi tamamen rastlantısaldı."

"Hmm..." Yediğinden emin değildim ama "Peki ya basketbol?" diye ekledi.

"Thunder up." Çenemi ona doğrulttum. Gerçek bir Okie testini geçmiştim, çünkü ben gerçekten bir OKC Thunder taraftarıydım. Bu eyalette olmalıydım.

"İşte sorun bu," dedi parmaklarını bana doğru uzatırken. "Biz de burada Mart Çılgınlığı yapıyoruz. Orada büyük paralar kazanılıyor."

"Uh... evet... ben bunları yapmıyorum."

"Burada yükselmeye devam etmek istiyorsan öğrensen iyi olur. Her şey kimi tanıdığınla ilgili."

"Hey! Hazır mısın?" Nick koridorun sonundan bağırdı.

"Evet!" Nick'e başıyla selam verdi. "Yine de tebrikler. Gary çok kızdı ama bence tam uyum sağlayacaksınız." Sonra Martin gitti.

Yemekhaneye girer girmez enerji azaldı. Birkaç kişi selamlamak için ellerini kaldırdı. Phoebe ve Danuwoa her zamanki masalarına oturdular, ben de onlara katılmak için oturdum. Bugün artık dana enchiladas vardı. Süngerimsi sucuk yerine lezzetli sıcak yemek artıkları yemenin ne kadar harika olduğunu anlatamam.

Phoebe bana bakmayı reddetti.

"Mutlu Pazartesi'ler," dedi Danuwoa bana bilmiş bir gülümsemeyle. Daha fazlasını vaat eden ve çok şey bilen bir gülümseme. Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Neyse ki özeldi, Phoebe bana çok kızgın olduğu için varlığını görmezden geldi.

"Cuma gecesi güzel bir randevun oldu mu?" Ona bir barış teklifi olarak sordum. Bu pozisyonu elde etmek için onu sırtından bıçaklamaya kalkışmadım.

"Yaptım. Teşekkürler." Ses tonu

sertti. "*Phoebe*," diye azarladı

Danuwoa.

"İşim bitti. Caddenin karşısından kahve almak ister misin?" d i y e sordu.

"Bunu bitirmem ve ardından yönetici konferans odasına yeni televizyonu kurmam gerekiyor."

"Size bir şey getirebilir miyim?" Ayağa kalkıp yerini temizlerken yine sadece Danuwoa'nın yüzüne baktı.

"Yok, ben iyiyim."

"Sonra görüşürüz." Topuklarının üzerinde döndü ve hışımına odadan çıktı, çıkarken de çöpünü çöp kutusuna attı.

"Kendine gelecektir." Danuwoa'nın sesi emin geliyordu.

Şüpheliydim. Şirket dünyasında dram ve çatışma olduğunu duymuştum ve Phoebe'nin bu işle birlikte dosttan düşmana geçtiğini düşünmüştüm.

bir düğmeye bastım. "Onu gerçekten kızdırdım," dedim çatalımı yemeğime batırırken. "Artık sadece iki dost insan tanıyorum."

"Nicelikten ziyade nitelik." Sırıttı. "Natalie gittiğinde, sadece sana sarılacağım." Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Öyle demek istemedim," dedim panikle. "Arkadaş olarak falan demek istedim çünkü kimseyle konuşmamak sıkıcı olabiliyor." Hâlâ beni rahatlatacak bir şey söylemeyince vazgeçtim. "Bırak da huzur içinde yiyeyim."

Güldü ama gözlerindeki neşenin ardında ateş vardı. "Bana sarılmanı dört gözle bekliyorum" dediğinde yemeğimi bıçaklayarak başka tarafa baktım.

Yanaklarım yanıyordu. "Yapışmak" deyişi beynimde yatakta birbirine dolanmış uzuvlarımızın, ellerimin sırtına yapıştığı, o beni sertçe becerirken tırnaklarımı etine geçirdiğim görüntülerin canlanmasına neden oldu.

Gırtlaktan gelen kıkırdaması, aklımın tam da bu noktaya gitmesini istediğinin kanıtıydı. "Eğer o ıssız katta kimseyle konuşmaktan sıkılırsan, bana her zaman çağrı bırakabilirsin. Seni eğlendirmekten mutluluk duyarım."

İhtiyacım olan şey konu değişikliği idi. Tamamen uygunsuz bir şekilde uyarıldığım için nabzım hızla atıyordu.

"Bunu kabul edeceğim." Ağzımı sildim ve sakinleşmek ve günün geri kalanıyla yüzleşmek için çok ihtiyacım olan mesafeyi almak için kendime izin verdim.

"Hey, Ember!" sesini duyduğumda asansöre ulaşmıştım. Bekle!"

Döndüm ve Kyle'ın bana yetişmek için koştuğunu gördüm. Altın yelesi yarattığı esintiyle dalgalanıyordu. Bir şampuan reklamında oynayacakmış gibi görünüyordu; reklamcıların tek yapması gereken onu ağır çekimde koşturmaktı. Bu hiç adil değildi. Gülümsemesi yıkıcıydı.

Phoebe asansörün önündeki masasına oturdu ve gözlerini devirdi.

"Evet?" Onun gözünde koca bir hiç olduğum için yüz hatlarımı kayıtsızlığa alıştırdım.

"Terfiniz için tebrikler." Durdu ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Teşekkürler, görünüşe göre burada konuşmak iyi bir şey."

Bana garip bir kahkaha attı. "Anladım. Ben sadece seni kolluyordum."

"Evet."

Bayanlar ve baylar, bu aptalca garipti. Göz ucuyla Phoebe'nin ne yaptığını görmeye çalıştım. Bunun için bir izleyici olması durumu daha da acı verici hale getiriyordu. Kaçış olarak asansörü çağırmak için düğmeye bastım.

"Evet. Güzel. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Konferansın yaklaştığını biliyorum ve Bay Stevenson sunumlarını tamamlamak için son dakikaya kadar bekler. Neye ihtiyacın olursa, ben senin adamınım."

Ding. Kurtuluşum geldi.

"Yapacağım." Hızlı bir veda selamı verdim ve asansöre atladım.

Yönetici katı hoş bir sessizlik içindeydi. Natalie henüz dönmemişti, bu yüzden kendimi toparlamak için birkaç dakikam vardı. Sırt çantama gittim ve cep telefonumu çıkardım. Teyzemden gelen üç cevapsız arama ve bir kısa mesaj vardı.

Bu hafta sonu eve gelip bana yardım etmen gerek. Ara beni.

<3

Teyzemin hala on yıllık kapaklı bir telefonu vardı ve tüm kısaltmalarla AIM sohbet odasındaymış gibi mesajlaşırdı. Onunla yaşadığım zamanlarda, oturup *The Price Is Right*'i izler, arkadaşlarına mesajlar yazar, ihtiyacı olan harf ya da numaraya kadar sayardı. Sage ve ben iki yıl önce Noel'de ona bir akıllı telefon almıştık. Onu verdi. Arkasında yıpranmış ve solmuş bir WWJD etiketi olan eski telefonunu seviyordu.

Anında suçluluk hissettim. Hapishanedeki Sage'i aramaya çalışmamıştım ve bir aydan uzun süredir teyzemi ziyaret etmek için eve gitmemiştim. Bir seferde sadece çok fazla şeye odaklanabilirdim ve bu iş tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu. Şimdiden hayatımı daha iyi bir hale getiriyordu. Biliyorum, biliyorum. *Para her şey değildir.* Paran olmadığında ve sonra biraz kazandığında, her şeydi. Tüm farkı yarattı.

Daha sonra arayıp Sage'in kantin hesabına daha fazla para eklemek için kendime bir not yazdım.

Natalie elleri sırtında ve yüzünde bir gülümsemeyle paytak paytak içeri girdi.

"Ögle yemeğini iyi yedin mi?" Ona sordum.

"Yemek beni her zaman mutlu eder." Benim yanıma oturdu.

"Aynen."

"Pekala, harcamaları gözden geçirmeye hazır mısın?" "Evet, ne var?"

"Her şey e-posta yoluyla geliyor ve ben raporları incelemek için yazdırmayı seviyorum. Bay Stevenson'ın onayı imzalaması gerekiyor ve bu durumda onun imza kaşesini kullanıyorsunuz. Tüm bunlar standart, ben de onun adına onaylıyorum." Ayağa kalktı ve masanın altındaki çekmeceyi açtı. Hafifçe eğilip bir dosya ve geri çekilebilir bir kaşe çıkardı, sonra durakladı. Yüzü buruştu ve pulu ve dosyayı gevşek kâğıtlarla birlikte yere bırakıp bir inilti çıkardı.

"Yine mi Braxton-Hicks?" Ellerimi kaldırarak ayağa fırladığımda ona sordum. Hamile bir kadına nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama o bu kadar acı çekiyormuş gibi görünürken oturmak bana yanlış geliyordu.

"Olamaz." Natalie yere baktı.

Görüşüm onunkini takip etti. Sızıntı yapıyordu. Dehşete düşmüş yüz ifadesine bakılırsa ya altına işemişti ya da suyu gelmişti.

Kolunu tuttum ve bana baktı. "Her şey yoluna girecek. Senin için kimi arayabilirim?"

"Ben hazır değilim!"

"Harika bir anne olacaksın!"

"Ne? Bunu biliyorum. Ama onun ortaya çıkmasına hazır değilim. Saha dışında yapmamız gereken daha çok şey var."

Tek yapabildiğim şok içinde göz kırpmaktı. Bu kadın bir bebek doğurmak üzereydi ve bir toplantı mı düşünüyordu? "Bunun için endişelenmene gerek yok. Yürüyebilir misin? Seni hastaneye götürelim."

"Ortağım birkaç saat uzaklıkta el yapımı bir sallanan sandalye alıyor."

"Tamam, onu arayabilir misin? Seni hastaneye götürebilirim."

"O," diye düzeltti.

"Tahmin ettiğim için üzgünüm. Onu arayabilir misiniz?"

Natalie'nin nefes alış veriş i gergindi ve ben onu asansöre götürürken başını sallamaya devam etti.

"Bekle! Çantam."

Onu asansörün yanında bırakıp çantasını almak için koşarak geri döndüm ve tam döndüğümde asansör açıldı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Danuwoa asansörün kapısını tutarken sordu.

"Suyum geldi."

"Onu hastaneye götürüyorum."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Ben zemin kat düğmesine milyonlarca kez basarken Natalie'ye içeri girmesi için rehberlik etti.

"Bay Stevenson'ın yükseltilmiş konferans sistemini kurdurmalısın, yoksa bayram edecek. Zaten iki kez ertelendi," dedi Natalie Danuwoa'ya.

"Üretimdeki gecikmeler benim hatam değil."

"Kimin umurunda? Natalie, iş hakkında konuşmayı bırak. Küçük **çocuğunuzla** tanışmaya odaklanmalısınız. Ve sen" - Danuwoa'nın gözlerinin içine baktım

-"Onu arabama götürmeme yardım etmelisin. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?" Onlar da homurdanarak kabul ettiler.

Bu yeni sorumluluk sahibi halimi sevdim.

Yavaşça park yerine ulaştık. Natalie bir kasılma sırasında nefes almak için durdu ama arabama ulaşmayı başardık.

"Bu şey güvenli mi ki?" diye sordu.

Kapıyı açarken "Yürümekten ya da ambulansla gelmekten iyidir," diye kestirip attım. Danuwoa onu içeri aldı.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Yolcu kapısını kapattım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Telefon sistemini kurarken iyi şanslar." Parmaklarımı oynatarak vedalaştım.

Boktan arabamı çalıştırmak için üç deneme yaptım. Natalie'nin gülüşü gerginliğimi biraz olsun azaltmasaydı çok kızacak ve utanacaktım. Gülmek acı içinde bağırmaktan daha iyiydi.

"Yeni bir araba alacağım." Gözlerimi devirdim ama gülümsemem sinirli bakışlarımla çelişiyordu.

Bu hurda yığını komikti. Hastaneye giderken Natalie'ye arabamın farklı zamanlarda durduğunu ya da çalışmayı reddettiğini anlattım. Bir kasılması daha vardı ama benim aptal hikâyelerim dikkatini dağıtıyordu.

Arabayı doğumhaneye doğru sürdüm ve arabamı park ettim. "Burada kal," diye emrettim ve hastaneye koşarak birini buldum.

Natalie'yi içeri sokmama yardım et.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu orta yaşlı bir kadın bana sıcak bir şekilde.

"İş arkadaşım doğum yapıyor." Kapıyı işaret ettim. Kızıl ve yeşil saçları olan bir hademe bir tekerlekli sandalye kaptı ve beni takip ederek dışarı çıktı.

Natalie çoktan arabadan inmiş ve kaldırım boyunca cep telefonuyla volta atıyordu.

"Umurumda değil. Sana hemen hastanede ihtiyacım var!" Başını kaldırdı ve cep telefonunu sallarken bana ve genç adama bakıp kıkırdadı. "Annem birazdan burada olur."

"Ben Tej. Oturursanız sizi içeri götürebilirim ve sizi kabul edebiliriz," dedi renkli hademe.

Natalie topallayarak tekerlekli sandalyeye gitti ve oturdu. "Bu çok uzun sürmez. Bay Stevenson'la her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için yarın seni kontrol edeceğim." Tej onu itmeye başlayınca boynunu büktü.

"Sen şu bebeği çıkarmaya odaklan. Ofiste her şeyi hallettim!" Arkasından seslendim.

L Cuma gününün gelmesi için dua ettim, dua ettim ve sonunda geldi ve daha da kötü bir başlangıç yaptı. Bay Stevenson'a iki önemli toplantı için çifte rezervasyon yaptırmıştım; biri finans, diğeri de hukukla ilgili. Artık bebeğiyle birlikte evde olan Natalie'yi rahatsız etmeyi reddettim. Kızının doğumunu şirket bülteninde duyurmak için bana bir fotoğraf göndermişti. Ayın sonunda.

Bu rol, çoğu zaman sıkıldığım için çok fazla baskı ve stres yaratıyordu. Kyle'ın dahili numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Ember, senin için ne yapabilirim?" Her zaman flört eder gibi bir sesi vardı.

"Hey, bir işim çıktı ve toplantınızı Pazartesi gününe ertelemek zorundayım."

"Yapamam ufaklık, bu numaraların onaylanması lazım." Erkeklerin bana ufaklık demesinden nefret ederdim. Belki yirmi dokuz ya da en fazla otuz yaşındaydı. Patronluk taslıyordu.

"Cuma günü onaylanmak zorunda mı? Pazartesi sabahı ilk iş, söz veriyorum."

"Umarım bu bir alışkanlık haline gelmez. Bay Stevenson'la çok yakın bir çalışma ilişkimiz var ve kendisi finansla ilgili her şeye müdahil olmayı seviyor."

Gözlerimi devirmiştım. Hangi yönetici "finansla ilgili her şeyle" ilgilenmekten hoşlanmazdı ki? Konu paraydı. Hadi oradan.

"Tamam, teşekkürler. Bye!" Telefonu kapattım ve Bay Stevenson'ın takvimini düzelttim. Hatayı henüz görmemiş olmasını umarak parmaklarımı çapraz yaptım.

Günün en sevdiğim görevi, oteldeki konferans yemekleri için menüyü tamamlamaktı. Biftek, biftek ve daha fazla biftek. Balık ve sebze seçenekleri de vardı ama benim tek önemsedğim planladığım ücretsiz biftek filetoları ve barbekü sandviçleriydi. Hiçbir şey için kendiniz ödeme yapmak zorunda olmadığınızda etkinlik planlamak çok eğlenceliydi.

Koridorda ayak sesleri duydum ve başımı kaldırıp baktığımda Bay Stevenson'ın bir elinde deri evrak çantası, diğer elinde büyük boy kahve termosuyla ofisine doğru hızla ilerlediğini gördüm.

"Günaydın Bay Stevenson," diye selamladım. "Hemen ofisime gelin." Hızla yanımdan geçti.

Alanının içinde, evrak çantasını masasına fırlattı. Bay Stevenson'ın meşhur huysuzluklarından birini yaşamak üzere olduğuma inanıyordum. Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi içeri girdim ve önüme çıkacak her şeye karşı kendimi hazırladım.

"Mutlu Cumalar," dedim toplayabildiğim kadar neşeyle. Bu çok fazlaydı.

"Otur." Masasının üzerine eğilirken parmaklarını birbirine geçirdi. Oturdum ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Bu sabah takvimim neden darmadağındı?"

Midem bulandı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Hatamı fark etmişti. Harika.

"Özür dilerim, çifte rezervasyon vardı ama düzelttim."

"Neden şimdi finans ekibi yerine hukuk müşavirimizle görüşmem var ve bu görüşme Pazartesi gününe ertelendi? Yeğenimden bir telefon aldım."

Yeğen mi? Ne yeğeni? Buradaki hiç kimse Bay Stevenson'la akraba gibi görünmüyordu... tüm beyazlar dışında. Lanet olsun, o zaman Technix ailesinin çoğunu işe alabilir. Kyle'ın Bay Stevenson'la görüşmek istediğini hatırladım ama bu uygun olmazdı. Sanırım Kyle ve Bay Stevenson'ın "yakın iş ilişkisini" biliyordum.

"Kyle senin yeğenin mi?"

Bay Stevenson, sözünü kestiğim için gür kaşlarının arasından bana ters ters baktı. Gerçekten de yakın bir çalışma ilişkisi.

"Dediğim gibi, yeğenimden bir telefon aldım. Konferansımızdan önce ay sonunun tamamlanması ve sonuçlandırılması gerekiyor. Bu yaptığın çok kötü bir hataydı. Jacqueline Wethers bizim hukuk danışmanımız ve Cuma günü onun mevcut davalar ve yasal faturalar hakkındaki sızlanmalarını dinlemek zorunda kalacağım. Bir daha *asla* ama *asla* bunu bana yapma. Natalie sana önem hiyerarşisini açıklamalıydı. Şunu yaz: finans, pazarlama, diğer her şey, sonra hukuk ve son olarak da İK ve personel sorunları. Anladın mı?"

"Not edildi. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

"Güzel. Gidebilirsiniz." Ben ofisten çıkarken masasındaki yeni konferans telefonunun tuşlarına bastı. Kapıyı kapattım ve hemen opaklaştı.

Ben bir hata yaptım. İnsanlar hata yapar. Böyle bir muameleyi hak edecek kadar kötü müydüm? Binlerce dolar kaybettiğimi falan sanırsınız.

Jacqueline'in e-postasında son derece acil olduğu ve bekleyemeyeceği yazıyordu. Bana yalan mı söylemişti? Bu insanları elektronik yazışmaların nüanslarını ve gerçek aciliyeti anlayacak kadar iyi tanımıyordum.

Son menü seçeneklerini içeren e-postayı gönder tuşuna bastım ve az önce yediğim azarı tekrarlamaktan ve en kötü durum senaryoları hakkında paniklemekten başka yapacak bir şeyim kalmadı. *Bay Stevenson benden nefret mi ediyor? Beni kovacak mı?*

Teams'i açtım, Danuwoa'nın adını yazdım ve ona bir mesaj yazdım.

Heyy

İki "y" harfi onu sıradanlaştırdı. Kesinlikle flört olarak yanlış anlaşılabilir.

Bence bir *yıl* çok profesyonelce olurdu.

Heyyy

Aman Tanrım. Üçüncü bir y mi? Bu flörtöz müydü? Tamamen flörtöz olduğunu hissettim.

Neden burada tam adın yok?

Çünkü ben IT'yim ve istediğim gibi programlayabilirim.

: Bunu her cihaz için yapabilir misiniz?

Bir duraklama oldu ama endişem azalmaya başlamıştı bile. Gülümsüyordum ve daha rahatlamıştım.

Ben bu evrenin efendisiyim.

Bu da ne? Tüm şirket için mi böyle yazıyor?!

Yüzüm kıpkırmızıydı ama yüksek sesle gülüyordum.

Sadece sohbetimiz için.

Harika. Tekrar değiştirmesi için onu ikna etmem gerekecekti. Biri yanımdan geçerken onun kullanıcı adını dizüstü bilgisayarımın ekranında görürse hayatta kalamazdım.

: Kendini bu şekilde fetişleştirmenden rahatsızlık duyuyorum.

Sanırım fetişleştirmeyi sen ve oda arkadaşın yapıyordunuz.

JOANNA, BEN DEĞİL!

Gitmeliyim.

Son bir mesaj gönderdi.

Seni göremezsem harika bir hafta sonu geçir.

Bay Stevenson'ın konferans görüşmesi bitmiş olmalıydı, çünkü ofis duvarı çevresel görüşümde netleşti. Bu akıllı camın havalı olsa da çok tuhaf olduğunu düşünmeye başlamıştım. Normal duvarlara sahip olmak gibi. Şeffaftan opaklığa ve tekrar şeffaflığa dönmesi konusunda stres yapmak istemedim.

Ben burnumu karıştırırken falan. Ayrıca arkamda otururken gerçekten Büyük Birader'e özgü bir şey vardı. Kabul, masası geniş ofisinin sonundaydı ama başımın arkasına bakıyordu. Tek mahremiyetim duvar boyunca uzanan kısa dolaptı. Belki de başımın tam arkasına koyabileceğim büyük, dolu bir bitki bulabilirdim. Her ihtimale karşı, Danuwoa iletişim adını tekrar değiştirmeden önce onunla daha fazla anlık mesaj alışverişinde bulunabilirdim.

Masa telefonumun ışığı yandı. Arayanın kimliğinde Thomas Stevenson görünüyordu. "Alo?"

"Lütfen içeri gelin." Sesi öncekinden çok daha sakindi. Bu kişilik kırbacı yüzünden boynumdan yaralanabilir miyim?

Hiç vakit kaybetmeden dizüstü bilgisayarımı kaptım ve içeri girdim.

"Harika bir haber! Patent davamız sonuçlandı. Bu harika. Harika! Yatırımcılar gerçekten mutlu olacak. Ben eve gidiyorum. Sen de gitmelisin. Hafta sonunuzun keyfini çıkarın." Bay Stevenson evrak çantasını ve termosunu alıp ofisten çıktı ve kapıda durup önce beni dışarı çıkardı.

Bir saat içinde tehditkâr Bond kötü adamından arkadaş canlısı ve şövalye ruhlu güneşli çocuğa dönüştü.

Natalie ve Danuwoa onun ruh hali hakkında şaka yapmıyorlardı. Sarkaç gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Gerçekten erken çıkabileceğimi kastettiğine güvenebilir miydim? Derin bir nefes aldım ve eve gitmek için eşyalarımı toplarken acele etmedim, değişken patronuma fikrini değiştirmesi için zaman tanıdım.

T

Ama Joanna çalışmakla meşgulken yapacak hiçbir şeyim yoktu. Erken kalkmaya şartlanmıştım ve çamaşırlarımı çamaşırhaneden çoktan getirmiştım. Teyzemin evine gitmeden önce bastırılmış enerjimin boşalması gerekiyordu. Benim evime. Hafta sonları geç kalkardı. Bu ziyaretten korkuyordum. Bana Sage hakkında sorular soracağını biliyordum ve anlayışlı olmak için zihinsel ya da duygusal kapasitem yoktu. Sage onu defalarca yakmıştı ama yine de kapıları ona her zaman açıktı. Ama o kefalet parası benim üniversite fonumdu. Yıllarca okul için yeterince para biriktirmiştım ve onun duruşmaya gelmemesi paramın boşa gitmesi anlamına geliyordu.

hükmen mağlubiyet. Yara hâlâ çok acıydı.

Küveti ve tualeti beyazlattım, dairenin 600 metre karesini süpürdüm ve tozunu aldım. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdim. Arabama atladım ve I-40 Doğu yoluna çıktım. Hava sıcaktı ve tamamen açıktı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Taşraya gitmeyi seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, taşrada yaşamayı özlemiştim. Oklahoma hakkında çok fazla eleştiri vardı. Hayatım boyunca duymuştum. Düz bir yerdi. Kasırgalar vardı. Burada hiçbir şey yoktu. Evet, düzdü ama bu köy yollarında giderken ovaların genişliğini görebiliyordunuz. Uzun otlar, sığırlar için saman tekerlekleri. Yağmurdan ıslanmış kırmızı toprak. Taze ve temiz kokuyordu. Sessiz ve huzurluydu. Oklahoma gerçekten böyleydi. Çok güzeldi.

Bir gün burada büyük bir ev almak güzel olurdu. Belki bir evcil hayvan bile alırdım, keçi gibi bir şey. Uyuyamadığım zamanlarda, pijamalarıyla etrafta zıplayan yavru keçilerin videolarını izlemeyi çok severdim.

3 Batı yönünde, arabamın gidebildiği en hızlı şekilde Ada'ya doğru ilerledim. Arabayla şansımı zorluyordum ama teyzemin evine olabildiğince çabuk varmak istiyordum. Yol güzeldi ve motordan yüksek, gazlı bir ses gelmeye başladığında rahatlamaya başlamıştım. Bu iyi bir şey olamazdı. Sonra kaputtan dumanlar fişkırmaya başladı.

Arabamı otoyolun kenarındaki bankete çektiğimde bir şey göremiyordum.

Bu muhtemelen en kötü senaryoydu. Arabanın kendisi çöptü, ama kaputumun altında neler olup bittiğini kontrol etmek için arabadan inmek ölüm kalım meselesi olabilirdi. Açık bir hedef olurdum. Birinin beni yakalayıp götürmesi kolay olurdu. Sonunda kayıplardan ve öldürülenlerden biri olabilirdim. Kendime biraz koruma sağlamak için camlarımı açtım ama yaz sıcağı yüzünden çoktan ter içinde kalmıştım. Cep telefonum burada yarım çubuk çekiyordu. Karşılaştığım insanların çoğu dost canlısıydı ama benim gibi kızlar kime güvenebileceğimizi bilemiyordu. Herhangi biri durup yardım teklif edebilir ama bir saniye sonra beni yakalayabilirdi. Büyürken tam da bu durumla ilgili pek çok hikâye dinlemiştim.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım ama araba çok sıcaktı. Sürücü tarafındaki camı yarım santim daha indirdim. Olası bir katilin boşluktan geçip kapının kilidini açabilmesi için çok ince parmaklara ve kollara sahip olması gerekirdi.

Gelmek bile istememiştim ve şimdi ya sıcak çarpmasından ölecektim ya da bir mil ileride olduğunu bildiğim benzin istasyonuna yürüyerek şansımı deneyecektim.

Direksiyonu kırdım. Çarpmanın etkisiyle çirkin kertenkele anahtarlığım ileri geri sallanmaya başladı. Anahtarlarımı ölü kontaktan söktüm ve o şeye bağırdım. "Senin iyi şans getirmen gerekiyordu! Siktir. Siktir. Siktir!" Bu iyi hissettirdi ama harekete geçip kendimi kurtarmam gerekiyordu. Joanna telefonuna cevap vermedi ama ona konumumu gösteren bir pin gönderdim. Eğer başıma bir şey gelirse, biri durduğumda tam olarak nerede olduğumu ve nereye gittiğimi bilse iyi olurdu.

Teyzemi aradım. "Tatlı kızım, yolda mısın?" diye sordu bana.

"Yaklaştım...ama arabam bozuldu. Beni almaya gelebilir misin?"

"Kahretsin, Sage benim arabamla bir iş yapıyor. Onu arayıp gelip seni almasını söyleyeyim."

Sage. Beynim dondu. Sanki bu gün daha da kötüleşemezmiş gibi. "Sage hapisten çıktı mı?"

"Evet, iyi halden ve aşırı kalabalıktan dolayı erken çıkarıldı. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum." Ses tonunu duymazdan geldim. Nutuk çekecek havada değildim.

Sage yolda kalmaktan daha iyiydi. "Tamam, 3. otoyoldaki benzin istasyonundan bir mil kadar uzaktayım."

Teyzem telefundayken cesaretimi toplayıp dışarı çıktım ve kaputu açtım.

"Lanet olsun!" Kaput o kadar sıcaktı ki, ayağa kalkıp kaputu kilitleyebilmem bir mucizeydi. Zavallı araba gri dumanlar çıkarırken öksürüp duruyordu.

"Sence yeni bir araba almanın zamanı gelmiş olabilir mi?" Güldü. "Hiçbir garip durmadı, değil mi?"

Birdenbire her saniye daha da yükselen korna sesleri duydum.

"Hayır, ama sanırım bir tanesi olmak üzere." Acil durum beyzbol sopamı almak için sandığıma koştum.

"Benimle hatta kal." Sesi korkuyla çıkıyordu ve midem düğümleniyordu.

Neyle karşı karşıya olduğumu görmek için sopayla dumanı yüzümden uzaklaştırdım ve tanıdık avcı yeşili bir Chevy yavaşlayarak arabamın önüne yanaştı.

Danuwoa güneşe karşı gözlerini kısarak dışarı fırladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Elimdeki sopayla omzumla yanağım arasına sıkışmış telefonumu gösterdim ve "Yardım çağırıyorum" dedim.

"Seni bırakabilir miyim?"

Yaratıcı beni test ediyor, Technix'in aptal flört etmeme politikasını çiğnemem için beni baştan çıkarıyordu. Ama gerçekten bir araca ihtiyacım vardı ve Danuwoa'nın bana rastlaması neredeyse kaderdi. Ve kardeşimle bir arabada sıkışıp kalmaktan daha iyiydi.

"Evet!" Ona gülümsedim. Telefona doğru nefes aldım, "Sage'i rahatsız etme. Arkadaşım arabayla geçiyordu ve beni bırakacak. Yakında görüşürüz." Koşarak yolcu kapısına gittim ve eşyalarımı aldım. "Çok teşekkür ederim. Öldü. Korkunç ve acı dolu bir ölümle öldü," dedim Danuwoa bana yaklaşıırken.

"Uzun ve tatmin edici bir hayat yaşadı. Takdir edilmesi gereken cesur bir çaba. Ford Contour artık yok." Elini kalbinin üzerine koydu ve diğer eliyle Yaradan'a bir öpücük gönderdi. Benim gülüşüm üzerine dumanı tüten arabaya küçük bir selam verdi.

Vücudum güvende olduğumu anladığımda içimden daha fazla kakhaha fişkırdı.

"Biraz sıkışık olabilir. Walela benimle birlikte ve kıyafetlerini giymiş." Eliyle işaret etti, ben de başparmağını takip ettim. Pencereden kalın siyah gözlükler takmış, başında parlak güneşi bir güvenlik feneri gibi yansıtan teneke bir taç olan genç bir kadının gülümseyen yüzü görünüyordu. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Yarışmaya mı gidiyorsun?" Ben sordum.

"Bırakayım da o anlatsın." Yolcu kapısını açtı ve "Walela, iş arkadaşım ve dostum Ember'la tanış. Ember, bu benim kız kardeşim Walela."

"Selam, Ember! İyi misin?" Sorusuyla birlikte bulaşıcı gülümsemesi endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. Walela'nın robin's-egg mavisi elbisesi kırmızı kurdelelerle süslenmişti ve şahin tüyünden bir yelpaze taşıyordu. Göğsündeki kuşakta MISS INDIAN OKLAHOMA yazıyordu.

Danuwoa benim yerime cevap verdi. "O şimdi. Atla ki Ember sıkışabilsin ve biz de onu bırakabilelim."

"Kurdele kesme törenine sen de geliyor musun?" Ben kamyonu tırmanırken Walela gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Keşke! Teyzemi ziyaret edeceğim. Ada'nın dışında yaşıyor."

Walela arkamdan geldi ve kapıyı kapattı. Tacını düzeltti ve elbisesini kırılmaması için düzenledi.

"Çok güzel görünüyorsun. Bu renk sana çok yakışmış."

"Teşekkür e d e r i m ! Bu benim en sevdiğim renk. Bu unvanı kazanan ilk Down sendromlu kızım." Hak ettiği gururla başını salladı.

Danuwoa koltuğuna kayarken ağırlığı taksiyi salladı. "Hazır mısın?"

Çıplak kalçam Danuwoa'nın kot kaplı bacağına değdiğinde, kamyonadaki bank koltuk çok küçük geldi. Atletim arabada terlediğim için ıslaktı ve deodorantın ekstra güçlü olduğu ve kırk sekiz saat dayandığı söylenmesine rağmen yalan söylediğinin kokusunu alabiliyordum. Bu Danuwoa'nın yanında söylediğim tüm küçük yalanların kefareti miydi?

Bu muhteşem adamın ve onun güzel kıyafetleri içindeki tatlı kız kardeşinin yanında otururken ıslak ve kokuyordum. Umarım kokum ona bulaşmamıştır.

Bu gerçekten çok fazlaydı. Teyzemin bir tür uzlaşmayı kolaylaştırabilmesi için belirsiz ve yanlış bahanelerle Ada'ya getirildim. Ha! Bunu düşünebilmem için bile Sage'in özür dilemesi ve hatalarını kabul etmesi gerekirdi. Onu hayatım boyunca tanıdığım için bunun imkânsız olduğundan emindim. Pişmanlık gösteremeyecek kadar bencil ve umursamazdı.

"Whoa, dikkatli ol. Düşüncelerin fiziksel olarak sana acı veriyor gibi görünüyor. Kaşlarını nasıl bu kadar birbirine yaklaştırabiliyorsun? Walela, bak. Ember kendine tek kaş yaptı!"

Ben alnımdaki gerginliği silmeye çalışırken o kıkırdadı.

"Kurdele kesme töreni ne için?" Konuyu değiştirmek için ona sordum.

"Yeni bir kabile gençlik binası açılıyor ve gazete de orada olacak. Diğer Kızılderili prenseslerle birlikte kurdeleyi ben keseceğim."

"O jumbo makasları kullanabiliyor musun?" Ben sordum.

"Evet! Ama sadece bir çiftleri var ve hepimiz onları tutmaya çalışmak zorundayız. Sinir bozucu."

"Makası tutan tek kişi sen olabilmek için onları dirsekleyerek yoldan çeker misin?" Ona sordum.

"Hayır, bazen Down sendromlu olduğumu ve makas tutmayı çok sevdiğimi söyleyerek onları rahatsız ediyorum. Genellikle çok çabuk vazgeçiyorlar." Güldü, gözlerinde yaramazlık parıldıyordu.

Tam benlik bir kız. Etkilendim. İyi bir suçluluk duygusuna bayılırdım.

"Walela," diye uyardı Danuwoa. "Bunu yapmaman gerekiyor." Gülümsemesini gizlemek için yüzünü ovuşturdu ve bir elini direksiyonda tuttu. Camı açık, saçları rüzgârda uçuşan bu eski kamyoneti sürerken çok seksi görünüyordu. Bilen gözleri benimkilerle buluştu, beni olduğum gibi yakaladı.

onu takdir ediyordu. Sonra pazusunu esnetti, direksiyonu rahatça tutarken kaslarını hafifçe sıktı. İçimden kopan kıkırdamaya engel olamadım. Çok gülünçtü. Saçlarım yüzüme ve boynuma yapışmış, darmadağın bir haldeydim ve o benimle flört ediyordu.

Onu sevdim ve bu beni dehşete düşürdü. Bunun olmaması gerekiyordu. Danuwoa ve benim ofis dışında mesafemizi korumamız gerekiyordu. Bardan sonra ve şimdi de bu, duygularım her seviyede karışık.

Sürmeye devam ettik ve ben sessizdim, bu kamyonandan inmek ve hızla çalışan beynimi sakinleştirmek için çıkışımı bekliyordum. Arabasıydım, teyzemin evine gidiyordum. Mahkûm kardeşim evdeydi ve her şey çok fazlaydı. Bok yığını üstüne yığın. Ve burada, bana hiçbir zaman nazik davranmayan Danuwoa ile kız kardeşinin arasındaydım. Islak, kokuşmuş bir pisliğin içindeydim. Kendimi lekelenmiş ve bu nezaket her neyse ona layık değilmişim gibi hissediyordum. Danuwoa ile Technix'ten önce bowling salonunda tanışmış olsaydım, bunların hiçbirisi sorun olmazdı. Kendimi onunla eşit hissederdim. Oklahoma'da eğlenen iki yerli gibi. Ama bana kendimi iğrenç hissettiren şey, Technix'te Danuwoa ile aynı stratosferde olmak için bile yalan söylemiş olmamdı. İşini almak ya da korumak için yalan söylemesine gerek yoktu. Bir de iş yerindeki randevulaşmama politikası vardı. Bu Danuwoa ve benim aramda bir çekişmeydi.

İşe girdiğimden beri ofiste benim can simidim olmuştu, çok nazik ve yardımseverdi. Bana her zaman Teams'den şakalar gönderiyordu. Barda neredeyse öpüştükten sonra, gece geç saatlere kadar ona ait olmanın, onu gerçekten öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim ve sanırım o da aynı şeyi merak ediyordu. Asansöre binmemi beklemesi ya da bana kahve getirmeyi teklif etmesi bana beni iş arkadaşından çok daha fazla önemsediyini hissettirdi. Ama buna güvenemezdim. Danuwoa herkesi elde edebilirdi ve flört etmekte o kadar iyiydi ki, muhtemelen bu onun için kafamda kurduğum sıradan bir şeydi. Yıllar boyunca bowling salonundaki iş yerinde birkaç yakışıklı adam olmuştu ve Joanna ve ben "iş aşkları" yaşıyorduk. Ve hepsi bu kadardı, vardiyanın daha hızlı geçmesi için flört edilecek eğlenceli dikkat dağıtıcı şeyler.

Danuwoa ve benim aramda olan her neyse, sadece o olacaktı. Dikkat dağıtıcı bir şey.

Kız kardeşini desteklediğini söylemişti ve onunla tanıştıktan sonra Danuwoa'nın benimle aynı çizgide durmasına izin veremezdim. İnsanlar çıktığımızı düşünürse başı belaya girebilir ya da kovulabilirdi. Buna izin veremezdim. Kararlıydım. Danuwoa arkadaş canlısı bir iş arkadaşı olarak kalacaktı.

Böyle olması gerekiyordu.

Sonunda, benim çıkışım. Eve birkaç dakika uzaklıktaydım. Bektan bir şovun içine girecektim ama bu normaldi. Danuwoa gibi bir adamı eve getirmek normal değildi. Dahası, Danuwoa'nın aileme yakın bir yerde olmasına izin veremezdim, çünkü onlar benim *bazı* konularda yalan söylediğim gerçeğinden bahsedebilirlerdi. Yeterli eğitimim ya da deneyimim olmadığını ve bu işi almak için açıkça yalan söylediğimi fark ederse, beni otobüsün altına atmayacağına ve sahtekâr olduğum için dışlamayacağına güvenmek istedim. Ama bu bendim ve iyi bir şans geçmişim yoktu.

"Şuraya çek," dedim, işaret ederek. Walela, Danuwoa'ya bu kurdele kesme töreninde yapmaktan heyecan duyduğu her şeyi anlatırken yolun geri kalanını ben yönlendirdim.

Teyzemin karavanının dışı eski ve kirliydi. Aldığında sarı olduğunu söylemişti ama şimdi kirli bir kahverengiye benziyordu. Dış görünüşü, içeride gösterdiği özen ve düzeni yansıtmıyordu. "İşte geldik."

Danuwoa yavaşlayarak durdu ve park etti.

"Biz de böyle bir evde büyüdük," dedi Walela.

"Evet, büyüdük." Danuwoa gülümsedi. "Atla bakalım."

Peşinden sürünmek için döndüm ama beni durdurmak için atletimin alt kenarından tuttu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sahte bir öfkeyle sordum. "Dur bir dakika. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Son yirmi dakikadır top gibi gerilmiştin. Neler oluyor?"

"Sadece aile dramı, anlıyor musun?"

Tek kaşını kaldırarak sessizce "*Açıkçası bilmiyorum*" diyen o daralmış ifadeyi düzeltilti.

Ona kendi bakışımı attım ve gözlerimin "*Bu seni ilgilendirmez*" dediğinden emin oldum.

Gözlerini devirdi ve ben de hâlâ gömleğimi tuttuğu yere baktım. Bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece yardım etmek istiyorum." Sorun da buydu. Yardıma ihtiyacım yoktu. Herkes için her şeyi tek başıma halletmişim ve birinin bana yardım etmesine alışamazdım, yoksa o kişi kaçınılmaz olarak gittiğinde bu yükleri bir daha asla tek başıma omuzlayamazdım.

İşimi ve yalanlarımı gizli tutmam ve Danuwoa gibi bir adamdan uzak durmam gerekiyordu. Benim pis kıcımdan daha iyisini yapabilirdi. Dışarıda daha yumuşak, daha kolay biri vardı. Buna ihtiyacı vardı. Aramızdaki fark buydu. Onun *ihtiyacı vardı* ve ben kendimden daha fazla parça veremezdim. Sage, teyzem ve Joanna vardı ve geriye kalan küçük parçam okulu bitirip kendime istikrarlı bir hayat kurmak zorundaydı. Dikkatimi dağıtacak şeyleri göze alamazdım. Ama bugün bana çok büyük bir şekilde yardım etti. Dramatik görünebilir ama o yolun kenarında bırakılmış olsaydım, belki Sage başarabilirdi. Belki sonunda bir çekici şirket gelirdi. Ama tehlikede olabileceğim çok gerçek bir olasılık vardı.

"Beni gördüğünüzde durduğunuz için teşekkür ederim."

"Mutlu bir tesadüftü. Seni eve bırakmamı ister misin? Gösteri sadece birkaç saat sürecek."

Hayır demeliydim. Aklımdan geçen her düşünce için mesafemi korumalıydim ama bencillik ettim. Gece boyunca burada ya da Sage ile arabada sıkışıp kalmamak için bir çıkışa ihtiyacım vardı. Bir zamanlayıcıya ve bir araca sahip olmak benim için mükemmel bir kaçıştı.

"Aslında bu harika olur-eğer gerçekten sakıncası yoksa. Bana ne zaman ulaşabilirseniz o zaman sorun olmaz."

"Harika. Yola çıktığımızda sana mesaj atarım."

Dışarı çıktım ve Walela'ya sarıldım. Umarım diğer kızlar ona makası vermişlerdir.

Onlara el salladım ve teyzemin kapının girişinde, elleri kalçalarında durduğunu gördüm. Kendimi hazırladım.

"W

' "

Onun yanından oturma odasına geçerken teyzem beni azarladı.

"Meşguller." Çantamı kanepenin yanına, yere bıraktım. Bu kanepeyi aldığı günü hatırladım. Çocuktuk ve o kadar heyecanlıydık ki kendimizi hemen yumuşak kahverengi kadifenin üzerine atmıştık. Kadifenin kolçağı ve oturağı yer yer yıpranmıştı ama yine de içinde eriyip gitmek için en iyi kanepeydi ve her gece dua ederken yaktığı tatlı ot gibi kokuyordu.

Sage ve ben taşındığımızda bu küçük ev çok büyük görünüyordu. Annemizle kaldığımız tek yatak odalı sıkışık oda yerine her birimizin kendi odası vardı. O eski daireyle kıyaslandığında burası saray gibiydi. Şimdi, iş yerinde yönetici katında zaman geçirdikten ve teyzemin bir ayda bakkala harcadığından daha pahalıya mal olan suşi öğle yemekleri sipariş ettikten sonra, zamanın bu küçük yer üzerindeki etkisini görebiliyordum. Yamalı alçı duvarlardaki küçük kırışıklıklar teyzemin yüzünde giderek artan çizgilerle eşleşiyordu. Gülümsedi ve yanıma oturdu.

"Seni evde görmek çok güzel. Sage kıyma almak için dışarı çıktı. Hint tacosu yapıyorum."

"Onu araban ve paranla mı gönderdin?" Hayal kırıklığımı gizleme zahmetine katlanamadım.

Cık cık etti. "Sage genç ama daha iyisini yapmaya çalışıyor. Ona bir şans verin."

Onu görmezden geldim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Kindi o adam?" Konuyu değiştirmek istediğini biliyordum ve kasabanın en büyük dedikoducusuydu. Henüz bir kişiyi eve getirmemiştim.

Joanna'dan, çünkü biz büyürken annesiyle birlikte sokağın aşağısında yaşıyordu.

"Sana söyledim, o bir arkadaş."

"Hiç bu kadar yakışıklı arkadaşlarım olmamıştı. İyi bir genç adama benziyordu. O gülümsemeyi gördüm. Senden hoşlanıyor."

"Benden hoşlanıyor çünkü onun arkadaşıyım."

"Yardımlarla mı? Bugünlerde siz gençlerin yaptığı bu değil mi?"

"Teyzeciğim! Hayır! Hayır! Bunu konuşmayacağız. Sage'in dükkandan dönmesini beklerken hamurun yapılmasına yardım edebilir miyim?"

"Soracağını umuyordum. Hadi, her şeyi hazırladım."

Dışarısı hüzünlü, kirli bir sarıyken, mutfak neşeli ve parlaktı. Duvarlar beyaz seramikle kaplıydı ve muşambanın üzerinde desenli küçük pembe fiyonklar vardı. Burası bir evdi.

Un, Crisco, tuz ve kabartma tozu zaten dışarıdaydı. "Ellerini yıka, daha iyi günler görmüş gibisin."

"Dışarısı cehennem gibi sıcaktı." Musluğu açtım ve su önce kesik kesik aktı, sonra her zamanki gibi iyice akmaya başladı. Ellerimi işlemeli mutfak havlusunda kuruladıktan sonra en sevdiğim önlüğü aldım. Soluk kırmızı kareli bir kumaştan yapılmıştı, yıllarca çamaşırhanede yıkandığı için çok yumuşaktı.

Bu o kadar çok yaptığım bir yemektir ki ellerimden başka hiçbir ölçü kullanmamıştım. Teyzem mikrodalgada sütü ısıtırken ben bir kaseye avuç avuç un koydum. Bir tutam tuz ve biraz kabartma tozu attım, o da gelip ılık sütü döktü. Malzemeleri ellerimle karıştırdım ve yapışkan karışımı hamura benzemeye başlayan bir yığın haline getirdim. Hayal kırıklığımı yumruklayarak yoğurmaya başladım.

"Dikkatli ol. Sert kızarmış ekmek istemiyoruz. Hafif ve lezzetli olmasını istiyoruz."

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve bir parça koparıp top haline getirdikten sonra ezerek düzleştirdim. Avuç içlerimle hamuru ileri geri tokatladım ve yuvarlak kalması için hafifçe döndürdüm.

Teyzem tavaya biraz Crisco koyarken ıslık çalmaya başladı ve daha hızlı erimesi için metal kaşıkla hareket ettirdi. Tavanın yeterince ısındığından emin olduktan sonra bana katıldı ve bir parça hamur kopardı, bana öğrettiği şekilde çalıştı, ancak onunki her zaman mükemmel bir daireye dönüştü, hepsi aynı kalınlıktaydı. Benimkiler her zaman biraz orantısız ve yamuk yumuk olurdu ama tadı da bir o kadar güzeldi.

"Hadi test edelim," dedi, bana muzip bir gülümseme attı ve elindeki hamuru tepsiye bıraktı. Dibine mükemmel bir şekilde oturdu. Kabarcıklar hızla yükseldi ve çatalıyla hamuru ters çevirerek mükemmel bir şekilde altın sarısı olan tabanını ortaya çıkardı. Sadece birkaç dakika sonra pişmişti. O çıkardı, ben de kendiminkini yağa attım ve kızaran hamurun tatmin edici cızırtısı ve sıcak kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim. Kendimi yine eski ben gibi hissettim. Endişeli değil. Kızgın ve küskün değil. Sadece teyzem ve ben sevdiğimiz şeyi yapıyorduk.

Benimki bittiğinde kağıt havlunun üzerine koydu ve üzerine şeker ve tarçın serpti, yağ tatlı kristalleri ve baharatı yakaladı.

Kalite adına önce kendi partimizi test etmek istedik. Sıcak kızarmış ekmek tatlıydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Baharatlı tarçın ve şeker, kendi Hint tarçınlı rulomuz gibiydi... tek farkı tereyağı yoktu ve hava kabarcıklarıyla düz ve inişli çıkışlıydı.

"Ah, bu mükemmel." Bir İtalyan şef gibi parmaklarını öptü ve biz de gülümseyerek tatlı atıştırmalıklarımızı yedik.

Ön kapı kapandı ve neredeyse bir yıl sonra kardeşimle ilk buluşmam için kendimi hazırlayarak omuzlarımı kamburlaştırdım.

"Hey, teyze! Ben geldim!" Sage mutfaka beyaz bir plastik torba taşıdı ve onu günün değerli bir avı gibi tuttu. Siyah güneş gözlüğü takıyordu ve saçları kısacıktı. Saçlarını hapishanede kestirmişti. Bu kalbimi kırdı. Buna zorlanmış mıydı, yoksa kendisi mi seçmişti?

Midem bulandı. Tito peşinden içeri girdi. Onu son gördüğümünden beri kafasını vızılatmıştı. Muhtemelen Sage'i taklit etmek ya da dayanışmak için kötü bir girişimdi. Elbette Sage hapisten çıkmış ve hemen eski ekibiyle takılmaya başlamıştı.

Sage beni gördü. "Hey, hey! Abla! Burada olduğunu bilmiyordum. Dışarıda arabayı görmedim."

"Çünkü otoyolun kenarında ölü duruyor."

"İyi olan ne, E?" Tito teyzemi yanağından öperken bana sordu. Onu görmezden geldim.

Sage gülerek, "İyi bir dönem geçirdi," dedi.

"Onu kullanıp alkollü araç kullanmaktan ceza aldığın zamanı mı kastediyorsun?" Kestirip attım.

"Tamam, yeter. İkinizden biri aç mı, yoksa bu tatlı ekmekten biraz ister misiniz?" Teyze Sage'den market poşetini aldı ve tezgâhın üzerine boşaltmaya başladı. "Bu nedir?" Kazı kazan ve bir paket sigara uzattı.

"Para üstünü kullandım, eski günlerin hatırına onları kazıyalım. Belki yeni bir araba alacak kadar kazanırız," dedi yemek öncesi tatlı ikramımızdan bir yudum alırken.

"Sage, teyzen bakkal parasının üstünü alabileceğini söyledi mi?" On dokuz yaşında olduğuna yemin edebilirim ama onunla altı yaşında bir çocuk gibi konuşmak zorundaydım.

Bir fermuar sesi çıkardı ve başını salladı.

Tito, "Rahatla E, iyi vakit geçirmek için buradayız," dedi ve duvara yaslandı.

Saygılı olmaya çalışıyordum. Teyzem beni buraya davet etti ve Sage'i kollarını açarak karşıladı, ancak kendisinden başka kimseyi umursamaması tetikleyiciydi. Tito'nun hayatlarına geri dönmesine izin vermelerinden bahsetmiyorum bile.

"Eğer kalmamı istiyorsanız, Tito'nun da gitmesi gerekiyor," dedim.

"Ne? Yok artık. O benim en iyi arkadaşım ve onu daha yeni gördüm."

"Sage, en iyisi bu. Ben barış istiyorum. Tito başka bir akşam yemeğine gelebilir.

gün," dedi teyzem, onunla yaşamaya başladığımızdan beri yaptığı gibi yumuşatarak.

"En iyisi bu, dostum. E, sonra görüşürüz." Tito göz kırptı ve gitti.

Sage oflayıp puflayarak yıpranmış ahşap masaya oturdu. Birkaç yıl önce tam da bu masada oturup birlikte ödev yaptığımıza inanamıyordum. Aile yemeklerimizi bu masada yedik. Teyzem bizi oturtup annemin bir daha geri dönmeyeceğini ve velayetimizin tamamen kendisinde olduğunu söylediğinde ağladığımız, sonra da her zaman yanımızda olacağına söz verdiği yer. Sage o zamanlar çok küçüktü. O

İkimiz de Sage'i korumak için elimizden geleni yaptık ve onun hem kendi hayatını hem de benimkini mahvetmesini izlemek bana büyük bir hata yaptığımızı hissettirdi. Sage'in hiçbir zaman bir yükün altına girmesini istemedim ama o pislik üstüne pislğe bulaştıkça ve teyzemizin sınırlı parasını harcadıkça, sahip olduğu sorumluluk eksikliğine içerledim.

Ben de en az teyze kadar suçluydum. Sage şımarıktı ve hep öyle kalacaktı.

"Kazı k a z a n l a r a bayılırım, teşekkürler Sage. Ama gerçekten sigara içmemelisin. Bu sizin için kötü," dedi tezgâhtan. "Hadi hepimiz bir tane kaşıyalım."

Bize çay kaşığı ve kazı kazan getirdi. Sage tüm kutuları kazıdı ve eşleşen sayıları aradı. Bir şey çıkmadı ve bozuk kartı havaya fırlattı.

"Whoo! Beş dolar! Ben kazandım!" Teyze tezahürat yaptı.

Kaşığın kenarını aldım ve çizdim. Bunlardan nefret ederdim. Kaç kez deneyip kazanamamış olursam olayım, kalbim hep bunun şanslı biletim olabileceği umuduyla çarpardı. Tüm sorunlarımızın çözümü olabilirdi. Ama eşleşme olmadan kutu üstüne kutu ortaya çıkardığımda, söndüm. Umudun sorunu buydu. Beklenti yaratır ve karşılanmadığında kendinizi ezilmiş hissedersiniz.

Ama şansım yaver *gitti*. Gerçek para ödeyen yeni bir işim vardı. Daha fazlasını beklememek için kendimi eğitmem gerekiyordu.

"Sage'e yeni işinden bahsetsene," diye dürttü teyze, çizik folyoları süpürürken.

"Artık Bobby Dean's yok mu?" diye sordu eski meşe yemek sandalyesinde arkasına yaslanırken.

"Hayır!"

"O bir muhasebeci!" Teyzemin gururu ruhuma sıcak bir merhem gibi geldi. "Hadi canım."

"Aslında," dedim ve avuçlarımı birbirine sürterek, "terfi ettim."

"Ne? Şimdiden! Bu harika bir haber!" Teyze buzdolabına gitti ve en sevdiği çilek aromalı şarap soğutucularını çıkardı. "Bunu kutlamalıyız!"

"Şimdi ne yapıyorsun?" Sage, sesi sıkılmış gibi çıksa da sordu.

"Şirketin CEO'sunun geçici yönetici asistanıyım." Gülümsedim ve belki biraz da böbürlendim. Çok çalışmak karşılığını veriyor. Tabii Sage bunu bilmezdi.

"Bu da ne böyle?"

Natalie'nin eğitimimde bana öğrettiği moda sözcükleri kullandım. "Yüz milyon dolarlık bir kuruluşu doğrudan destekleyen stratejik bir pozisyon." Kelimeler vızıltılıydı, o kadar vızıltılıydı ki Sage'in kafasının üzerinde vızıldadı ve dikkatini tamamen kaybettiğimi anlayabiliyordum. "Büyük patrona yardım ettim ve zam aldım."

"Hasta! Benim de bazı haberlerim var, bir saniye bekle." Oturduğu yerden fırladı ve odasına koştu. Mobil evlerin en önemli özelliği altlarının çukur olmasıydı, bu yüzden her adımı duyabilirdiniz.

Hayatın tüm sorularının cevabını içinde barındıran beyaz bir zarfı sallayarak sallana sallana geri geldi.

"Bu sizin için." Zarfı uzattı ve adımı büyük harflerle okudum. El yazısı düzgün ve eşitti. Sol üst köşede gönderenin adı yazılıydı: *Mitch Cardinal*.

Sage'in bu kadar mutlu olmasına şaşmamalı. Onun kafasında bu, hayatımızdaki tüm sorunların cevabıydı.

Baba.

Sage bir şekilde babamla temasa geçti. Neredeyse yirmi yıl sonra, bu ismi ilk kez bir şeyin üzerinde görüyordum. Hiç doğum günü kartı almadım. Hiçbir şey almadım. Sage de almadı ama yüzündeki gülümseme tüm bunların affedilmiş ve unutulmuş olduğunu hissettiriyordu.

"Al bunu, babamdan."

Kabul etmeyi reddettim. "Hayır."

"Ne söyleyeceğini bilmek istemiyor musun? Neden gittiğini?"

"O gitti. Başka bir şey bilmeme gerek yok ya da bahanesi ne olursa olsun."

"Ama o değişti. Hapisten çıktığında, bir avukat olmak istediğini söyledi. tekrar aile."

"Hapisteyken ne tür bir kalp kalbe sahip olduğun umurumda değil, Sage. Orada seninle konuşmasının tek nedeni yapacak daha iyi bir şeyi ve saklanacak başka bir yeri olmamasıydı. Orada ne işi vardı ki?"

"Aptalca uyuyturucu işleri, ama o iyi bir adam. Tanrı'yı buldu ve-"

"Ve onu kurtarabilirsin. Yemeğe başlayabilir miyiz? Arkadaşım birazdan beni şehre geri götürmek için yola çıkacak."

"Ember, bence mektubu okumalısın." Teyzenin sesi sessiz ve durgundu.

"Neden onun tarafını tutuyorsun? Her zaman onun tarafını tutuyorsun. Mektubu istemiyorum ve bana zorla aldıramazsın." Hışımınla mutfaktan çıktım. İçimde öfke yükseldi ve görüşüm bulanıklaştı. Bundan nefret ediyordum. Kapıdan çıkana kadar yürümeye devam ettim. Evin arka tarafına, yaşlı siyah ceviz ağacına gittim. Bir zamanlar bir lastik salıncağın asılı olduğu yırtık pırtık ip sallanıyordu; bu sıcak günde hafif bir esinti bile yoktu.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Mitch Cardinal yüceltilmiş bir sperm donörüydü. Artık gözyaşlarıma değmezdi. Hayatım normal olamaz mıydı? Sage normal olamaz mıydı? Hapisteyken seni umursamayan bir babayla yeniden bağ kurmak, bağ kurmak için ilk tercihim değildi.

"Bu öfke ve kızgınlıktan kurtulmalısın, Ember. Mutlu olmalısın," dedi teyzem, adımlarının bana yaklaştığını duyduğumda. Nefes alıp verirken gözlerim hâlâ kapalıydı. Kır havası en iyisiydi. Temizdi ve bunaltıcı yaz sıcağında bile sakinleştiriciydi. Teyzemle yüzleşmek için gözlerimi açmadan önce kendime beş saniye daha verdim.

"Çok bencil," diye
sızlandım. "Sage mi yoksa
baban mı?"

"İkisi de! Ben sadece hayatımı yaşamaya ve iyi şeyler yapmaya çalışıyorum. Mutlu olmak benim için neden bu kadar zor? Sage köprüleri yakabiliyor ve hatalar yapabiliyor ama o bunu görmezden geliyor." Spor ayakkabımın burnuyla kırmızı toprağı tekmeledim. Hâlâ kırmızı kareli önlüğü giyiyordum ve bu ziyaret bir melodrama dönüşüyordu.

"Sage mutlu olmayı seçiyor. Hatalar yapıyor ama seni kıskanıyor." "Liseyi bitirmiş olsaydı kıskanmasına gerek kalmazdı," dedim.
Gözlerim.

"Ember Lee." Tam adımı kullandı. Kızgındı. "Ben liseden mezun olmadım. Neden bu kadar yargılayıcı konuşuyorsun? Sage yolunu bulacaktır. Orada

inşaat işleri. Herkes bu hayatı hemen terk edip unutamıyor." Sesi keskindi ve bu nasihat yüzüne inen bir tokattan daha fazla acıtmıştı.

Ne teyzemden daha iyi olduğumu düşünüyordum ne de okula devam etmek istediğim için Sage'den daha iyi olduğumu düşünüyordum. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek benim doğamda yoktu. Bu kötü bir şey miydi? Yanlış olan ben miydim?

Ben öyle düşünmüyordum ama barışı korumak istedim. Sage ile bir süre daha karşılaşmayabilirdim ama bu sefer hayatta kalmalıydım, bu yüzden özür diledim. "Özür dilerim. Sadece onun için en iyisini istiyorum."

"Sadece Yaratıcı bilir ve O'nun hepimiz için bir planı vardır. Şimdi şu tacolara başlamak ister misin? Belki yakışıklı ve çıkarsız arkadaşın seni aldığı anda hazır olurlar."

"Ah, bunu ona söyleme."

İçeri girmek için döndü ve beni yanına davet etmek için kolunu uzattı. Yanına gittim, kolumu sağlam beline doladım ve beni gerçekten önemseyen tek insanla birlikte içeri girdim. Onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

T

ağzım sulandı. Acıkmıştım, kavga etmekten ve kızmaktan yorulmuştum. Teyzem bizim için çok şey yapmıştı ve ben de en azından birkaç saatliğine Sage'e iyi davranabilirdim. Bu onun hapishaneyle ilgili "komik" hikâyelerini dinlemeyi gerektirse bile. Tanık olduğu kavgaların o kadar da komik olduğunu düşünmüyordum. Teyzem onunla konuşmuş olmalı çünkü bir daha babamızdan ya da mektuptan bahsetmedi.

Arka cebimdeki telefonum çaldı.

Birazdan orada olurum.

Telefonumda "Dan IT" olarak görünmesinin sıkıcı olduğunu biliyordum ama pratik zekam sayesinde iş yerindeki hiç kimsenin onunla aramızdaki ilişkinin arkadaşça bir ilişkiden ibaret olduğunu düşünmesini istemiyordum. Ayrıca, iş yerindeki Teams'de "Native Daddy" olarak iletişimini görmek şu anda başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi.

Umarım ikiniz de açsınızdır. Teyze beni bıraktığınız için sizi beslemekte ısrar ediyor.

: Açlıktan

"Sage, fazladan sandalyeleri kap ve masayı uzat. Bize iki kişi daha katılıyor," diye bağırdım kanepeden.

Odasından çıktı ve fazladan yemek sandalyelerinin üst üste dizili olduğu dolabı açtı.

"Joanna geliyor mu?" Kardeşim umutlu ve şaşkın görünüyordu. Joanna'ya ezelden beri aşıktı. Zavallı çocuk, bu kadın onu mahvedecekti -zihinsel olarak ve onun sapkınlık repertuarını bildiği için muhtemelen fiziksel olarak.

"Hayır, işten bir arkadaşım ve kız kardeşi beni şehre geri götürecekler."

"Tamam o zaman." Masayı hazırlamak için işe koyuldu.

"Kehribar, gel de şu ekmeği kızartmama yardım et. Biraz daha hamur yaptım," dedi teyzem.

Mutfağa dönerken Sage'in yanında durdum ve kolundan tuttum. Nefesimin altında, "Arkadaşlarımı korkutacak kaba bir şey yapma ya da söyleme," diye uyardım.

Kolunu kavrayışımдан kurtardı ve o küçük pisliğin gülümsediğini gördüm. "Akşam yemeğine bir oğlan mı geliyor, E?" Teyzemizin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu.

"Öyle değil," diye homurdandım.

Eti kızartmak için kullandığı spatulayı göstererek, "Onlar çıkarsız arkadaşlar," dedi.

Sage ve ben hep bir ağızdan "Öyle söyleme," dedik. Sonra da bu kadar uzun süre ayrı kaldığımız halde hâlâ kendimize uğursuzluk getirebildiğimiz için hayıflandık.

"Ne? Bana böyle söylemiştin!"

"Bunu ona sen mi söyledin?" Sage şaşkınlıkla sordu.

"Hayır, takılıp takılmadığınızı sordu, ben de hayır dedim ve bu konuda konuşmamasını söyledim." Gözlerimi devirdim ve hamuru dövmeye başladım. Bu yemek beni öldürecek.

"Hatırlat da onunla asla aşk hayatım hakkında konuşmayayım." Artık altı kişiye yetecek kadar genişlemiş olan masaya oturdu.

"Bir aşk hayatının olması için bir kızın seninle gerçekten ilgilenmesi gerekir," dedi teyze kıkırdarak.

"Hasta yanığı," dedim. Bunu özlemiştim. Aptal aile rahatlığını. Sage hapse girmeden önce her şey böyleydi. Her şeyin nasıl değiştiğini hatırlayınca kalbim biraz daha kırıldı ama bazı şeyler hep aynı kalmıştı. Sage'in aşk hayatı da benimki kadar kasvetliydi. Ama o Ada'ydı. Bu insanları hayatımız boyunca tanıdık ve bazılarının lise aşkı varken ve erken evlenmişken, diğerleri, bizim gibi, ruh eşlerini asla yan odada bulamadılar.

Kapı zili evin içinde çınladı. Sage ve ben göz göze geldik ve harekete geçtik. Beni yendi. Hep öyle yapardı.

Ön kapıyı açtı, beni uzak tutmak için eliyle yüzümü avuçladı. "Oha" dediğini duydum.

"Orada iyi misin?" Danuwoa'nın bana sorduğunu biliyordum, çünkü o her zaman çok nazikti.

Sage'in elini ittim ve Danuwoa ile Walela'yı içeri almak için onu kapıdan çektim. "Ben harikayım. Bu benim kardeşim Sage. Sage, bu Danuwoa ve kız kardeşi Walela."

"Sup."

"Merhaba!" Walela'nın parlak gülümsemesi kardeşimi ve beni her yerde takip eden garipliği sildi. Tacını ve leke yelpazesini geride bırakmıştı ama kuşağını gururla takıyordu.

"Güzel elbise," diye iltifat etti Sage. Bu ona parlak kırmızı bir kızarıklık ve utangaç bir gülümseme kazandırdı.

"Başardım," dedi.

"Her zaman dikiş dikmeyi öğrenmek istemişimdir," dedi. "Çok kolay," dedi omuz silkerek.

"Burası teyzemizin evi, hoş geldiniz," dedim tavada cızırdayan hamurun sesi beni garip tanışma faslından kurtarıırken. "Umarım açsınızdır."

"İçeri gelsene. Sana içecek bir şey getireyim mi?" Sage teklifsizce sordu, sanırım en iyi tavrını takınacaktı.

Walela, Sage'e "Su harika olur, teşekkürler," dedi.

"Benim için bir zevktir, Majesteleri." Emri için Danuwoa'ya baktı.

"Su harika, teşekkürler."

Sage başını salladı ve mutfağa yöneldi, biz de onu takip ettik. "Merhaba!

Buyurun oturun. İkinizin de bize katılabilmeye çok sevindim." Teyzem son hamuru da tepside ters çeviriyor. "Harika

kokuyor!" Walela duyurdu.

"Ben Ruthie," diye kendini tanıttı teyze son sıcak kızarmış ekmek parçasını tezgâha koyarken. "Devam edin ve kendinize servis yapın."

Ziyaretçilerimizi montaj hattına yönlendirirken Sage masaya su bardakları koydu ve onlara teyzenin, Sage ve ben ilk taşındığımızda ikinci el mağazasından seçtiğimizden beri sahip olduğu en sevdiği uyumsuz plastik tabakları uzattı. Evinin bizimki gibi olmasını istediğini söylemişti, bu yüzden tüm eşyalarımızı kendimiz seçtik.

Danuwoa'ya en sevdiğim *Rugrats*'ı verdim. Sırıttı ve nefesinin altından bana "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Çok," dedim dişlerimin arasından, umarım ipucunu anlamıştır. Başını salladı ve acılı karışımı kızarmış ekmeğinin üzerine kepçeyle koymaya başladı ve marul, peynir, domates, tüm ürünlerle katmanladı.

Tuhaf biriydim. Bunların hepsini, ayrıca acı biber sosunu ve konserve siyah zeytini severdim.

Tabaklar doluydu, hepimiz masaya oturduk. Teyzem ve Danuwoa'nın ortasına oturdum. Elimi tuttu ve Danuwoa'nın elini tutmam için beni dürttü ve dua etmek için başını eğdi. İşin komik yanı... yemek yerken hiç dua etmezdik. Teyzem ara sıra kiliseye giden dindar bir kadındı, büyük bayramlarda mutlaka kiliseye giderdi ama pazar günleri hepimiz hafta sonları çalıştığımız için ev işleriyle meşgul olurduk. Düzenli olarak Yaratıcı'ya şükrederdik ve teyzem yatmadan önce Güney Dakota'da yaşayan arkadaşından aldığı örgülü tatlı otu yakma ve günün nimetleri için şükran gösterme ritüelini daha iyi yapardı. Ama Sage'e baktığında onun bok yiyici sırtışını gördüm. Bütün bunları Danuwoa'nın iri, mükemmel nasırlı ve fazlasıyla güzel elini tutabilmem için düzenliyordu.

"Sevgili Yaratıcımız, mübarek Tanrımız, lütfen bu yemeği ve bu masadaki herkesi kutsa. Ember'in arabası bozulduktan sonra onu güvende tuttuğun ve yakışıklı arkadaşı ile sevgili kız kardeşinin onu kurtarabilmesini sağladığın için sana alçakgönüllülükle teşekkür ediyoruz."

"Pekâlâ," diye mırıldandım ve teyzemin elini tüm gücümle sıktım.

"Ehack!" Şaşkınlıkla öksürdü ve toparlanmaya başladı. "Ve Tanrı'nın tüm adamları dedi ki?"

Hepimiz bir ağızdan "Amin" dedik. Tek hevesli olan Walela'ydı.

Çatalımı mükemmel bir ısırıkla doldurdum. Kızarmış ekmeğin et, peynir ve marula oranı, bir zeytin ve bir tutam acı sosla mükemmeldi. Ağzım dolar dolmaz Sage sordu: "Dan, sen Ember'ın erkek arkadaşı mısın? Ow!"

Ağzım bir şey söyleyemeyecek kadar dolu olabilirdi ama ayağım masanın altından onun kaval kemiğine gayet iyi ulaştı.

Danuwoa lokmasını yuttu, iki dirseği masadaydı, çatalı elinden sarkıyordu ve Sage'in gözlerinin içine baktı. "Biz arkadaşız." Çocuklar gözlerini dikip bakma yarışına girdiler. Sage kaybetti ve kendi kendine gülümseyerek önce tabağına baktı.

"Şimdilik," dedi Sage, çünkü Danuwoa'nın son sözü söylemesine izin vermeyi reddediyordu.

"Ember'in arkadaşı olarak, umarım onu sonunda yeni bir araba almaya ikna edebilirsin. Çok cimri," dedi teyze gülerek.

"Yani yolun kenarındaki Ember'ın arabası mı?" Danuwoa sordu.

Kahretsin. Yalanlarımı anladığını biliyordum ama bu şekilde yüzleşmek...

"Evet, o benim boktan arabam, tamam mı? Onu bırakabilir miyiz? Daha yeni bir araba alırım." Kendimi sandalyeme yasladım, kollarımı kavuşturdum.

Danuwoa önce bana, sonra teyzeme baktı. "Walela ve ben buraya gelirken yolda konuşuyorduk aslında." Walela masanın ucundan bana gülümsedi. "Seni bir araba galerisine götürmeyi ve bir şeyler ararken sana eşlik etmeyi teklif etmek istedik." Yüzü kızardı ve yemeğini kesti. "Eğer isterseniz."

"Bu harika bir fikir." Teyzem kolumu tokatladı. "Çok ister," diye cevap verdi benim yerime.

"Mükemmel! Ben harika bir müzakereciyimdir," dedi Walela kesin bir ifadeyle.

"Kimse Miss Indian Oklahoma'ya kötü bir teklifte bulunmaya cesaret edemez. Kesinlikle gidecek," dedi Sage.

"Her şey ayarlandı. Sizi yarın sabah alacağız." Danuwoa sanki mesele kapanmış gibi büyük bir ısırık aldı. Kesinlikle kapanmamıştı. Söylentiler başlamadan önce Technix'ten bir kişinin bizi birlikte görmesi yeterliydi. İkimiz de işimizi kaybetmeyi göze alamazdık.

"I-" İtiraz etmeye başladım.

Bu sefer beni masanın altından tekmeleyen Sage oldu.

"Teşekkür ederim," dedim Sage'e hançer gibi bakarken, bacağımla ovuşturarak. "Artık siz ikiniz karışmayı bıraktığınıza göre huzur içinde yiyebilir miyiz?"

Danuwoa'nın kaba denim giysili bacağı benimkine çarptı. Kirpiklerimin arasından bir gülümseme gördüm. Rahatsızlığımdan zevk alıyordu. Hepsi öyleydi. Hainler, hepsi. Bu beni de gülümsetti.

Yemeğin geri kalanı rahat geçti. Sage'i affetmemiştim ama Danuwoa ve Walela teyzemin ilgisinin çoğunu çektiği için nefes alıp rahatlayabiliyordum. Gitme vakti geldiğinde teyzeme sıkıca sarıldım ve uzaktan Sage'e el salladım. O da el salladı ve telefonuna bakmaya devam etti. Bir şeylerin onu büyümeye ve sonunda sorumluluk sahibi olmaya iteceğini umuyordum.

Kamyona doluştuk ve şehre geri döndük. Hava hala biraz aydınlıktı ve nihayet sıcaklar bastırmıştı, bu yüzden yol kenarındaki hurda arabamı almak çok da zor olmayacaktı.

Danuwoa etrafından dolaştı, arabamın önüne yanaştı ve birkaç metre uzaklaşana kadar geri geri gitti. Arabadan indi ve Walela'yı dışarı çıkmaya zorlamak yerine, yardım etmek için sürücü tarafından çıktım. Kamyonunun kasasından çekme çubuğunu ve alet çantasını çıkardı.

"Bagajınızda bir çekme kiti mi vardı?" Onu arabamın kaputuna kadar takip ederken sordum. Üçgen şeklindeki çekme çubuğunu yere koydu ve kuru toprakta dizlerinin üzerine oturarak braketini takmaya başladı.

"Hayır, bunu arkadaşşımdan ödünç aldım." Arabamın ön tarafına bir göz attı.

"Arkadaşın yakınlarda mı yaşıyor?"

"Eh." Ayağa kalktı ve uzun saçlarını ensesinde bir topuz haline getirdi.

"Sadece eh?"

"Bu gece dönmek istiyorsak bu işi halletmeliyim."

"Yolunuzdan ne kadar uzağa gittiniz?"

Aletleri yere bıraktı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Tanrım, çok acımasızsın. Sadece teşekkür edemez misin?"

"Sadece soruyordum."

"Nerede yaşadığın ve araban hakkında neden yalan söylediğini bana anlatmak ister misin?"

"Ne? Hayır. Ben..." Sözlerimi tamamlayamadım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Git Walela ile arabada bekle."

"Hayır, yardım etmek istiyorum."

"Onu bırakarak bana yardım edebilirsin." "Tamam." Ters ters baktım.

"Tamam." Gözlerini devirdi ve arabamın altına girip kolundaki kasları esnetti. Bunu kesinlikle bilerek yapmıştı. Maço erkek saçmalığı.

Hava karanlıktı ama şehre doğru ilerlerken arabam otoyol boyunca başarıyla çekiliyordu. Işıklar her şeyin güzel görünmesini sağlıyordu. Karanlık, şehrin tozlu ve köhne kısımlarını örtüyordu. Küçük atışmamızdan sonra ne Danuwoa ne de ben tek kelime ettik. Walela yorgun görünüyordu, bu yüzden bir süre sessizce yolumuza devam ettik.

Walela sonunda konuştu. "Aileni seviyorum."

"Evet, oldukça harika olabiliyorlar," dedim tam olarak kastetmediğim bir gülümsemeyle. "Sadece ben ve Danuwoa. Uzun zamandır böyleyiz."

"Bunu bilmiyordum." Danuwoa'ya baktım. Direksiyonu daha sıkı kavradı. Kişisel meselelerimiz hakkında konuşmaktan hoşlanmamamız açısından birbirimize benziyorduk. Kız kardeşine tek başına bakan bu adamın yanında benimkiler çok önemsiz kalıyordu. Terapiye ihtiyacım vardı. Çok ama çok terapiye. "Görünüşe göre seninle ilgilenen harika bir ağabeyin var."

"O en iyisi! Ama çamaşır yıkamakta berbat." Dilini dışarı çıkardı.

"Bir elbiseyi mahvettim Walela." Sesi sanki devam eden bir tartışma varmış gibi geliyordu.

"En iyi elbisem. Artık bütün çamaşırları ben yıkıyorum. Bu hoşuma gidiyor. Artık kırışıklık ya da çamaşır suyu lekesi yok," dedi kıkırdayarak.

"Sana bir sır vereyim. Tüm giysilerimi tek seferde yıkıyorum... soğukta." Güldüm.

"Beyazların ne olacak!" Walela'nın nefesi kesildi.

"Ayrılık yapmak için çok meşgulüm. Belki biraz yavaşladığımda deneyebilirim."

"Evet, yapmalısın. Hayatınızı değiştirecek."

Danuwoa bir kahkaha attı. Kamyonetini kaldırıma çekerken ben de güldüm, evim birkaç metre ötedeydi. İndi ve Walela'ya el sallayarak onu takip ettim. Dışarıda, kamyonetinin önünden kaldırıma doğru yürüdüm. Ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Her şey çok fazlaymış gibi geliyordu.

Güvenli ve hak ettiğim şeyi yaptım. "Teşekkür ederim."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve omuz silkti. "Bunun için endişelenme."

"Ben seni sorguya çekiyordum ve sen sadece bana yardım ediyordun. Özür dilerim." Kamyonetinin ızgarasına yaslandı ve başını salladı. "Sülfür." "Ne?"

"Arkadaşım arabayla geldi ve beni karşıladı. Sulphur'dan geldi ve bana çekme çubuğu ile alet çantasını ödünç verdi."

"Oh, bu gerçekten harika."

"Yaptığımız şey bu. Birbirimize yardım ederiz. Soru sormak yok."

"Ve çok soru sorarım. Biliyorum." Tırnaklarımla oynadım, bu gergin bir alışkanlıktı.

"Yeni bir arabada olmasını istediğin şeylerin bir listesini yap. Sabah görüşürüz."

"Evet, yıllardır listeyi yapıyorum." Başımı işaret ettim. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Birlikte alışverişe çıkmak yani?"

Gözlerini devirdi ve kamyonun sürücü tarafına geri döndü. "Tamam, iyi geceler." Siteme doğru ilerlerken Danuwoa'nın Gözleri yol boyunca beni izliyordu.

T

ısı geri geldi, beni terletti. İkinci el araba galerisinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp park halindeki arabalara baktık. Olmazsa olmazların bir listesini yapmıştım:

1. Dört jant kapağı da. (Kibirliydim.)
2. Güzel bir boya işi ile hepsi tek renk. (Vain, hatırladın mı?)
3. Çalışma AC. (Pratik!)
4. Otomatik. (Sürmesi kolay.)
5. 60,000 milden az. (Bunu yerin dibine sokmak istedim.)
6. Maliyeti 16.000 dolardan az. (Ucuz bir araba ödemesi istedim.)

Böylece listemi oluşturdum. Sedanlar en pratik seçenektir, çünkü benzin açısından en ucuzu onlardı. Ama gözüm sürekli şirin bir kompakt SUV'a takılıyordu. Beyazdı ve benim fiyat aralığımıydı ama yetmiş bin mil yapmıştı ve benzin fiyatları artarken beynim hayır diyordu.

Walela lacivert Chevy Malibu'yu beğendi. Daha yeni ve düşük bütçeliydi ama teneke bir kutunun içinde oturmak gibiydi. Muhtemelen onu alırdım, ama o sevimli beyaz kompakt SUV'a bakmaya devam ettim.

"Neden test sürüşü yapmıyorsun?" Danuwoa önerdi.

"Ya seversem?" diye sordum.

"Yeni bir araba almanın amacı sevdiğin bir araba almak değil mi?" Bana daha fazla soruyla cevap vermeyi severdi. Bu sinir bozucuydu.

"Hedeflediğim kilometreden on bin mil daha fazla."

"Yani?"

"Ve bu bana daha fazla benzine mal olacak."

"Ofise yakın oturuyorsun. O kadar pahalıya mal olacağını sanmıyorum."

"Çok şirin." Elimdeki listeye baktım ve buruşturup top haline getirdim.

"Evet, sadece test sürüşü yapalım. Bok gibi sürebilir, o zaman Malibu'yu alırım."

"İşte böyle. Walela," diye seslendi Danuwoa. Bizi ısrarla takip eden satış temsilcisiyle konuşuyordu. "Bunu bizimle test etmek ister misiniz?"

"Hayır, yanıyorum! Su istiyorum," diye seslendi satış temsilcisini yanımıza getirirken.

Danuwoa test sürüşü yapmak istediğimizi söyledi ve satıcı Walela'yı da yanına alarak anahtarları almak için içeri girdi.

SUV'de sadece Danuwoa ve ben olacaktık. Walela'ya tampon olarak ihtiyacım vardı. Danuwoa bugün hiç de dar olmayan bir tişört giyerek geldi. İçimdeki şıfırtı bugün arabalardan daha fazlasını test etmek istiyordu ve oldukça geniş bir SUV'de tamamen kendimize hakim olup olamayacağımızı bilmiyordum. Eğer bu sırada arabayı çarparsam, kesinlikle satın almak zorunda kalacaktım. Tabii bir de kamu ahlaksızlığından tutuklanmazsak.

Zihnim uygunsuz uyarılmadan dolayı dönüp duruyordu ve Danuwoa birdenbire, "Kaliforniya'ya gitmeyi dört gözle bekliyor musun?" diye sordu.

"Daha önce hiç uçağa binmedim."

"İlk kez iki yıl önce ilk iş seyahatim için uçmuştum. Özel uçak oldukça güzel."

"Eminim. Diğer yarısının nasıl yaşadığı çılgınca," dedim sırf bir şeyler söylemek için. İkinci el araba galerisinin girişine baktım, anahtarları bekliyordum.

"Yüzde bir," diye düzeltti Danuwoa beni. "Ne?"

"Diğer yüzde bir nasıl yaşıyor. Nüfusun yarısı özel jetlerle uçmuyor."

"Sadece bir ifadeydi," diye homurdandım.

"Ben de sadece takılıyordum." Kollarını kavuşturdu ve gülümsedi. "Şunu yapmayı kes."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bu ve gülümsemek ve genel olarak sevilebilir olmak."

Bana doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Senin için bu arabadan nefret etmeye çalışacağıma söz veriyorum. Bu daha iyi mi?"

"Çok." Yutkundum, çünkü çok yakınımdaydı ve lavanta sabunu kokusunun hemen altında ter kokusunu alabiliyordum. Bunu düşündüğüm için de içten içe hayıflanıyordum ama insan biyolojisi bana bu erkeksi kokuyu sevdirdiyordu. Yardıma ihtiyacım vardı. İlahi bir müdahaleye ve belki de Danuwoa'nın bakışları yüzünden içimde yanan alevleri söndürmek için bir kova buzlu suya.

"Pekâlâ!" Neşeli satıcının gelişi artan gerilimi düşürdü. "Her şey hazır. İşiniz bittiğinde arabayı ön tarafa getirmeniz yeterli."

Ön koltuğa oturdum ve kığım mutlu oldu. Vay canına, çok fazla yastık vardı. Taba rengi kumaş koltuklar temiz ve yumuşaktı ve uyumlu direksiyon simidi ellerimde pürüzsüz ve sağlamdı. Bu çok kötü bir işaretti, şimdiden hoşuma gitmişti. Anahtarı çevirdim ve anında hayat buldu. Tekleme yoktu. Teklemedi. Harika çalışıyordu. En iyi kısmı? Gaza bastığımda trafiğe sorunsuzca girdik. Klima düğmesini açtım ve serin havanın saçlarımı Shakira klibindeymişim gibi savurmasına izin verdim.

"Bu araba berbat. Çok güzel." Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bayinin etrafında geniş bir kare çizerek ilerlerken Danuwoa'nın kahkahası bulaşıcıydı. "Neden çalışan bir klima istiyorsun ki? Çıkarın beni buradan." Koltuğu yatırmak için kolu çekmiş olmalı, çünkü koltuk geriye düştü, sonra hemen doğruldu. "Hey, yolcu koltuğu çalışıyor. Kabul edilemez!" Kahkahası etrafımda uçtu ve ben de ona katılmaktan kendimi alamadım.

"Tamam, tamam. Ben alıyorum."

Elektrikli camı indirdi, kafasını dışarı çıkardı ve uludu. Penceremin düğmesine bastım ve ben de aynısını yaptım.

Bayinin içi, klimadan dolayı buz gibi soğuktu ve buna bayıldım. Ayrıca yeni ve sevimli bir kompakt spor araç almam da çok hoşuma gitti.

"Lütfen beni takip edin. Ofisim hemen şurada." Satıcı yolu gösterdi.

Üçümüz de küçük muhafazanın içine doluştuk. İsim levhasında JEFF yazıyordu. Daha önce adını hatırlamadığım için kendimi kötü hissettim. Arabalara bakarken çok heyecanlanmıştım.

Sürecin bir saatinde soluyordum, acı verici bir şekilde acıkmıştım. "Genelde bu kadar uzun sürer mi?" Jeff üçüncü kez patronuna ödemeleri sormak ve daha düşük tutmaya çalışmak için ayrıldı.

"Evet, muhtemelen üç saat." Dan başını salladı.

"Hepiniz gidebilirsiniz! Bu çok saçma. İkiniz de bana yardım etmek için çok şey yaptınız."

"Sakin ol, bu eğlenceli." Walela elimi okşadı.

Danuwoa eğildi ve "Geri gelecek ve sana boşluk sigortası teklif edecek," diye fısıldadı. "Sakın kabul etme. Bu sadece bayinin daha fazla para kazanmasının bir başka yolu."

"Boşluk sigortası da ne demek?"

"Oh, o sana anlatır."

Tam ona açıklama yaptıracaktım ki Jeff başını sallayarak içeri girdi. "Üzgünüm, Bayan Cardinal. Yapabileceğimizin en düşüğü bu, ama umarım arabanızı beş yüz dolar değerinde bir takas olarak kabul etmiş olmamız işleri kolaylaştırır. Aylık iki yüz yetmiş yedi dolarlık ödemeler yapabileceğimizin en iyisi."

"Jeff, bana fazlasıyla adil davrandın." Gerçekten de Danuwoa dün gece benim hurda yığınımı evine taşıdı ve elimizden almak için bayiye getirdi. Muhtemelen geri çevrilecek ve bir hurdalığa yönlendirilecektik ama Walela cazibesini kullandı. Contour'u parçalar için satacaklardı. Bana 500 dolar takas değeri teklif etmeleri, bundan çok daha fazlasını kazanacaklarını düşündürdü.

"Harika, şimdi ayda altı dolar daha fazla ödeyerek boşluk sigortası ekleyebiliriz. Boşluk sigortasını biliyorsun, değil mi?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Danuwoa ve Walela yanımda kıs kıs güldüler. "Eğer bu otoparktan çıkarsan ve araban pert olursa, sigortan şirket hala borçlu olduğunuz miktarı karşılamayabilir. Gap sigortası size ödeme yapacaktır

Araç sigortanızın aracınızın toplam değerini belirlediği tutar ile araç kredisi borcunuz arasındaki fark. Yapılacak en akıllıca şey budur."

"Hayır diyebilir miyim?"

"Şey... şey... teknik olarak," dedi Jeff boynundaki tasmayı gererek.

"Harika, hayır teşekkürler. Ben çok açım. Bu süreci hızlandırabilir miyiz?"

"Sen biraz otoriter birisin, değil mi?" Danuwoa'ya dedi ki, "Nasıl onu hızada tutabilir misin?" Dünyanın en komik şakasını yapmış gibi kıkırdadı.

Eğer bu arabaya çok ihtiyacım olmasaydı, çekip giderdim. Kadınlar için durum böyleydi. İşimizi yapabilmek için kadın düşmanlığını ve cinsiyetçiliği sineye çekmek ve kabullenmek zorundaydık.

Danuwoa kollarını kavuşturdu ve Jeff'e ters ters baktı. Jeff ipucunu anladı ve araba kredimi işleme koymak için bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı.

"Metanetli Kızılderili, ha?" Jeff gergin bir kıkırdama çıkardı. Yemin ederim hiçbir şey söylememek, sırf sessizliği doldurmak için sessizliği doldurmaktan her zaman daha iyiydi. Özellikle de hiçbir katkıda bulunmadığınız ve etrafınızdakileri kışkırdığınız zaman.

"Acıktım, bu yüzden sohbeti bırakabilir miyiz?" diye sordum, çünkü bu adam bir kez daha kışını kaldırıp bir şey söylerse, oradan arabasız ama onurumuz bozulmadan çıkacaktık. Hem bir araba hem de itibarım olsun isterdim. Bazen bu umut etmek için çok fazla gibi geliyordu.

Nihayet bir buçuk saat sonra yeni anahtarlarım elimdeydi ve kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum.

"Walela, benimle mi geliyorsun?" diye sordum. "Tabii ki evet!" Bana yumruk attı.

"Hadi o zaman-Danuwoa, evimde görüşürüz."

"Dünyanın en iyi mısırlı burritolarını hiçbir şey için kaçırmazdım."

Colson kardeşleri besleyeceğime söz vermiştim. En azından bunu yapabilirdim. Yemin ederim, ikisinden birinin böbreğe ihtiyacı olsa verirdim. Onlar olmasaydı, sedanı satın alırdım ve lanet olası boşluk sigortası ile daha yüksek ödemelerle sıkışıp kalırdım ve muhtemelen hala ırkçı ve cinsiyetçi Jeff ile sohbet ediyor olurdu.

Joanna "balkonumuzda" plastik bir katlanır sandalyede güneşleniyordu. Bu, bizim dairenin kapısına ve yolun aşağısındaki diğer dört daireye giden parmaklıklı yürüme yoluydu. Mini etek ve kireç yeşili bir bikini üstü giymişti.

Korna aldım

deli gibi korna çaldı ve beni tersledi. Arabayı benim sürdüğümü anlayabildiğini sanmıyorum - ona ne aldığımı söylememiştim, çünkü ona sürpriz yapmak istiyordum. Kaldırıma yanaştım ve arabadan indim. "Sen de siktir git!"

"Oh, ne? *Bunu* anladın mı? Benim ucuz ve temkinli arkadaşşıma ne oldu?" Ayağa kalktı, ellerini parmaklıklara dayadı ve güldü.

"Hâlâ dolar dükkanından alışveriş yapıyorum ama bu bebek rüya gibi gidiyor. Yemek yedin mi?" Ona doğru bağırdım.

"Hayır, ben de seni bekliyordum!"

"Arkadaşım ve kız kardeşı bize katılacak. Mısırlı burrito yapıyorum!"

"Kızım, hadi gidelim!"

Arabaya geri döndüm ve Walela'ya döndüm. "Kendini hazırla. Joanna benim en iyi arkadaşım ama çok vahşi."

"Vahşi olabilirim." Çenesini uzattı.

"Eminim." Kıkırdadım. "Umarım perukları seviyordur."

-

"Mor mu?" Walela, mor kırpılmış sentetik peruğun saçlarını omuzlarından savururken sordu.

Yemekten sonra kanepede birasını yudumlarken, "Belki senin saltanatından sonra," diye karşılık verdi. Etkilendim; küçük kızarmış mısırlı burritolarımdan altı tane yedi.

Peruk hâlâ kafasında olan Joanna'nın boncuklarını karıştırmaya devam ederken bu onu yatıştırdı.

Yerdeki yerimden kalktım ve banyoya gittim. Dışarı çıktığımda Joanna duvara yaslanmış beni bekliyordu. Başıyla odamı işaret etti, ben de onu takip ettim.

"Ondan hoşlanıyorsun." Kollarını kavuşturdu.

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. O benim arkadaşım." Joanna'nın delici bakışlarından uzaklaşmak için çantamı yatağımın üzerine boşalttım.

Buruşuk kazağımı kaldırdım ve beyaz bir dikdörtgen aşığı süzüldü.

"Ah, Sage," diye inledim ve kazağımı gereğinden fazla sert bir şekilde şifonyerimin yanında duran plastik çamaşır sepetine attım.

"Bu da ne?"

"Sage saçmalığı." Onu aldım ve en üst çekmeceye, çoraplarımın ve iç çamaşırlarımın altına ittim.

"Oraya geri döndüğümüzde, gerçekten *arkadaşının* yanına otur. O bir cüzzamlı değil."

"Hayır, o bir bela ve sınırların dışında."

"Kimsenin bilmesi gerekmiyor," diye şarkı söyledi.

Bir yandan Joanna'nın zarfı derinlemesine incelememesine minnettardım; diğer yandan da beni iş yerindeki IT elemanını baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmesini diliyordum.

"Beni utandırmayacağına söz verir misin?"

"Hayır," dedi aldatıcı bir şekilde tatlı bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim ve hissetmediğim bir güvenle oturma odasına geri döndüm ve yıpranmış kanepemizde Danuwoa'nın yanına oturdum. Diziyle dizimi dürttü. Ona gülümsedim. Güzel bir şeydi. Ama güzel şeyler benim için asla uzun sürmezdi, bu yüzden gözlerimi kaçırdım.

"Buraya yaptıkların hoşuma gitti," dedi ve bira şişesinin boynuyla sehpa olarak kullandığımız eski karton kutuyu işaret etti.

Alınmış gibi yaptım. "Onu güzel bir kumaşla kapladık."

Joanna, "Ember bir keresinde garaj satışından otuz dolara çok şirin bir sehpa almıştı," diye önerdi. "Yeşile boyanmıştı ve mükemmel boyuttaydı."

"Nerede o?" Walela sordu.

Joanna komplocu bir tavırla Walela'ya baktı. "Parayı harcadığı için kendini o kadar suçlu hissetti ki Craigslist'te kırk dolara sattı."

"En azından kâr ettim."

Joanna, "Walela, Ember'a güzel şeylere sahip olmasına izin verildiğini söyle," diye emretti. "Ember, güzel şeylere sahip olmaya iznin var," dedi Walela.

Danuwoa birasından bir yudum alarak, "Zavallı gururumu yenmek zorunda kaldım," dedi.

Ailemin ve benim Ben Franklin yerine gösteriş yaptığımız şey fakirlik gururuydu. Paraya ya da süslü şeylere ihtiyacımız yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu. Birbirimize sahiptik. Tüm arkadaşlarımız ve ailemiz fakirdi ve biz onları küçümserdik.

parası olanlar. Sanki bizim kadar sert değillermiş gibi. Gericiydi ama bizim için yleydi.

"Bunu nasıl atlattın?" Sessizce sordum.

"Walela'nın yeni ayakkabılara ihtiyaı vardı. Sonra bir gün Walmart'ta düz ekran bir televizyon indirime girdi. Walela almamı istemeden önce muhtemelen  kez önünden geçip durdum. Onun için para harcamak kendim için harcamaktan daha kolay. O televizyonu seviyorum."

"Yeni arabamı seviyorum."

Danuwoa, gözleri beni kanepenin içinde eritirken bana çarpık b i r glmsemi verdi. Artık Ember değildim; erimiş şehvetli bir kız lavı birikintisiydim.

Elim aramızdaki kanepenin üzerinde duruyordu. Danuwoa elimi avucunun içine aldı ve sıktı.

Sonra i çekti. "Dışarı ıkmalıyız." "Ah, ben kalmak istiyorum," dedi Walela.

"Evet, siz kalabilirsiniz," diye teklif ettim.

"Gerçekten mi? Bu akşam bowling ligin yok muydu? Yanılmıyorsam bana her hafta takımınla oynadığını söylemiştin. Bugün Pazar gecesi; unuttuğumu mu sandın?" Glmsemesi gaddarlık sınırındaydı. Unuttuğunu düşünmüştüm. Hatta *ben* bile unutmuştum! Kahretsin. Yalanımı kabul etmem için bana meydan okuyordu. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Leroy bu gece hasta olduğu için antrenman iptal edildi." Danuwoa'nın sıcak çikolata gözlerine bakarak kirpiklerimi durmadan kırpıştırdım ve bir mesaj gönderdim: *İyi denemeydi*.

Derin kahkahası ve göz devirmesi "*Beni kandıramazsın*" diyordu.

Serinlemek için tişrtm odamdaki vantilatörün üzerine rtmem gerekti. Terliyordum ve hafifçe tahrik olmuştum. İyi değil, hiç iyi değil.

Colson kardeşler gitmek için kalktılar ve ben de ikisini kamyonlarına kadar geçirdim.

"Araba alışverişi sırasında bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu kadar angarya olacağını bilmiyordum."

"Beğendim! Danuwoa, yeni bir araba almalısın ki geri dnebilelim." Walela'nın mutlu coşkusu bulaşıcıydı. Danuwoa ona anahtarları verdi ve nden gönderdi.

Apartmanımın önünde sadece Danuwoa ve ben vardık. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben duymayı reddettim. Hiçbir şeyin değişmesine hazır değildim. Ofiste yeterince endişelenmem gerekiyordu ve Danuwoa'nın da bu endişeye kapılmasını istemiyordum. Onu kucakladım ve yanağından öpmeden önce bir teşekkür daha fısıldadım. Kendimi tutamayıp merdivenleri koşarak çıktım.

"Ofiste görüşürüz!" diye seslendi arkamdan.

"Az önce ne oldu?" Joanna bana sordu.

Koştuğum için yüzüm kızarmış ve nefes nefese kalmıştım.

"Bir şey yok." "Mm-hmm. Sende o bakış var."

"Alıcı pişmanlığı. Beş yıllık araba taksiti için imza attım."

"Kendine sonsuza kadar yalan söyleyemezsin, biliyorsun." Joanna odasına geri döndü, şüphesiz boncuk işlerine kaçmak için. Ben hâlâ sersemlemiştim. Yalancı olmak istemiyordum. Ne kendime ne de Danuwoa'ya. Hiçbir şey ve her şey olmadı. Danuwoa kalbimi çalıyordu ve aramıza mesafe koymazsam onu asla geri alamayacaktım. İkimiz de işimizi kaybetseydik, bana bu gece baktığı gibi bakmazdı.

Hayatım darmadağındı.

Kaçınılmazdı. Teyzem bilseydi, dilini şaklatır ve beni kötü finansal kararlar almaya başlayacağım konusunda uyarırdı, çünkü bir kez sahip olmadığınız parayı harcamaya alıştığınızda, durdurmak zordu.

Plastik kart elimde soğuktu. 1,000 dolar limiti vardı. Neredeyse hiçbir şey, ama maksimuma çıkarsam mahvolurum.

Araba kredisi bir zorunluluktan ve bir araya getirebildiğim küçük peşinatla banka hesabımı sildim. Geçinmek için paraya ihtiyacım vardı ve bowling salonundan gelen bahşişler olmadan kötü bir durumdaydım. Sage tekrar onunla yaşamaya başladığında teyzemden yardım isteyemezdim ve Joanna'nın bunu bilmesine izin veremezdim. Bana borç vermeye çalışacaktı ve bunu ona yapamayacağım gibi, kötü görünecekti. Sonunda hayallerimi süsleyen bir işim vardı ve öğle yemeği parasını bile karşılayamıyordum.

Kararlıydım. Kredi kartını idareli kullanacak ve nihayet maaş günü geldiğinde bakiyeyi ödeyecek ve bir daha asla ona dokunmayacaktım. Ta ki Phoebe güzel bir günde benimle tekrar konuşmaya karar verene kadar. Danuwoa ile her zamanki öğle yemeği masamızda otururken, yüzünde bir gülümsemeyle yere çöktü.

"Hey, arkadaşlar, ne yiyorsunuz?" Danuwoa'nın tabağındakilere takdirle bakmak için boynunu uzattı. Soslu görünen et ve erişte yemeği için ağzım sulanıyordu. Mis gibi sarımsak kokuyordu.

Wonder Bread sandviçime surat yaptı. Aynen öyle. Ama bu sefer sucuk değil, şarküteri jambonu almıştım. Üzgün salata yeşilliklerinden oluşan bir kap açtı. Danuwoa en iyi öğle yemeğini yedi. Bok herif.

"Kaliforniya'ya gideceğiniz için heyecanlı mısınız? Ben de gidebileceğimi umuyordum," dedi ve sanki Kaliforniya'ya gidememesinin nedeni Natalie'nin yerine onun değil de benim geçmemmiş gibi bana kısık bir ifadeyle baktı.

Danuwoa yemeğinden kocaman bir ısırık almadan önce, "Çok çalışmamız gerekecek," dedi.

Hatırlatma işe yaradı, çünkü Phoebe anında yeniden mutlu oldu. "Ne giyeceksin? İnsanların yemeklerin çok şık ve eğlenceli olduğunu söylediklerini duydum."

"Muhtemelen dolabımdaki bir elbisedir," dedim omuz silkerek.

"Ne?" Kadın dehşete düşmüştü. "Eski bir şey giyemezsin. Tatil köyünde kim olursa olsun herkesle birlikte olacaksın. Ya DiCaprio orada tatil yapıyorsa!"

Danuwoa güldü.

Gülümsedim. "Leonardo DiCaprio yirmi yaşında Brezilyalı bir modelle bir tatil köyünde tatil yaparken bir şekilde beni fark ederse, o zaman rahat görüldüğümü görecektir."

Phoebe çatalını maruluna sapladı. "Ne boşa harcanmış bir fırsat. En azından benimle alışverişe gel."

"Şu bahsettiğin konsinye dükkanı mı?"

"Evet, buradan çok uzakta değil. Bir elbise ve yeni ayakkabılar bile harikalar yaratır."

Kullanılmış bir kıyafetin o kadar da büyük bir masraf olmayacağını düşündüm ve Phoebe bana karşı nazik olmaya çalışıyordu. Bunu mahvetmek istemedim. Bu ofiste Danuwoa'dan daha fazla arkadaşla ihtiyacım vardı. Kıyafetler üzerinden bağ kurmaktan daha iyi ne olabilirdi ki? "Tamam, hadi gidelim," dedim.

"Harika! Güzel bir şeyler giymelisin. Kyle bana hep bunu söyler; sahip olduğun iş için değil, istediğin iş için giyinmelisin."

"Oh, *Kyle* böyle mi diyor?" Danuwoa alay etti.

"Bana pek çok şey anlatıyor. Gary'nin sana hâlâ çok kızgın olduğundan bahsetti, Ember."

Gary'den vebadan kaçır gibi kaçmayı başarmıştım.

Danuwoa'nın cep telefonu çaldı ve Phoebe bana doğru eğildi. "Sana bir tavsiye, arkanı kolla. Görünüşe bakılırsa Gary seni görmek istediğini söyledi."

Bay Stevenson'ın önünde yerinizi alın."

"Kimsenin bu konuda endişelenmesine gerek yok. Eğer bir e-postada en ufak bir yazım hatası yaparsam, Bay Stevenson bana haddimi bildirir. Hiçbir şeyi gözden kaçırmaz ve hiçbir şeyin peşini bırakmaz." Gözlerimi devirdim. Ben sadece muhasebeci olmak istiyordum. Natalie'nin işini istemiyordum. Maaşını istiyordum ama bu insanlar bir CEO'nun kaprislerini her gün yerine getirmenin nasıl bir şey olduğunu bilselerdi, bu işi istemezlerdi. Performansım yaptığım işten çok karşımdaki kişinin ruh haline göre değerlendirildiğinde, yumurta kabuklarının üzerinde yürümek gibi bir şeydi. Duygusal bir kırbaç gibiydi ve olası her senaryoya ne kadar hazırlanmaya çalışsam da Bay Stevenson'ın tepkisi asla beklediğim gibi olmadı.

Bir gün ofisinde ayağım takılıp düştüğümde bana çok iyi davrandı. O olayda olduğu gibi insanlığımı ve yürüyen bir kum torbası olmadığımı hatırlattı. Ama diğer zamanlarda mükemmellik istiyordu.

Danuwoa telefonunu kapattı. "Gidip İK için fotokopi makinesini tamir etmeliyim. Sonra görüşürüz."

Sıkı bir gülümsemeyle "Görüşürüz," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. *İyi misin?*

Başımı salladım.

O da başıyla onayladı ve gitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Phoebe. "Ben de böyle insanlar için çalıştım. Kolay değil."

"Hayır, değil."

"Bu hiçbir şeye küçük perakende TERAPİ yapamam düzeltmek Yine de." Phoebe'nin muzip gülümsemesi beni kıkırdattı.

Sanmıyorum.

-

Küçük bir dükkândı ama her şey tertemizdi. Çocukların yere attığı eşyalar ve her gün en iyi eşyaları ilk almak için gelen müdavimlerin karıştırdığı raflarla sık sık gittiğim ikinci el mağazaları gibi değildi. Hiç süpürülmemiş halılar yüzünden küf kokmuyordu.

Phoebe çoktan içeri girmiş, askıları bir rafın üzerinde hızla kaydırırken mevcut olanları değerlendiriyordu.

"Aha! Bu mükemmel," diye haykırdı ve askıyı hızla omuzlarımın önüne iterek elbiseyi bana doğru uzattı. Çok seksiydi. Fazla seksiydi. Denemem bile mümkün değildi, beni ne sanıyordu ki? Kan kırmızısıydı, yanları dar büzgülü.

"Kolum bunun içine sığmaz bile." Bir Slinky genişliğindeydi.

"Esniyor! BCBG ve sadece 60 dolar - hadi ama, bu kelep ir!"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama alfabedeki dört harf altmış dolara mal olmamalı. Hayır, olmaz."

"O zaman nasıl görünmeyi umuyorsun? Bu, giyinip kuşanmak ve birinci sınıf bir tatil köyünde sofistike yönetici asistanı rolünü oynamak için bir şans. Biraz yaşa." Phoebe elbiseyi tekrar bana doğru itti.

"Sadece kendim gibi görünmek istiyorum, ama daha güzel kıyafetlerle."

"Bu elbise çok güzel. Onu tut ve aramaya devam edelim."

Phoebe başka bir rafa geçti ve ben de onu takip ettim. Sonunda tekrar konuştuğunda, bu beni zıplattı.

"Technix'te ya da binada gözüne kestirdiğin sevimli biri var mı?"

"Uh...hayır. Buna izin bile yok." Onu başından savmaya çalışarak seksenlerden kalma çirkin boncuklu bir elbise.

"Bakmak iyidir. Ayrıca, kimse bu kurala uymuyor," dedi Phoebe gözlerini devirirken. "Sen ve Dan yakınlaşıyor gibisiniz."

"Biz sadece iş arkadaşız." Gülüşümün içi boştu ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu konuşma sakın bir aktivite için fazla stresliydi. "Ayrıca, benim bir erkek arkadaşım var."

Yalan söyledim. Benim sorunum neydi? Neden böyle söyledim ki? Bir erkek arkadaş uydurmaktan daha iyi milyonlarca bahane vardı.

"Çok hızlıydı. Kim?"

"Oh, sadece hayatım boyunca tanıdığım bir adam. Adı... Ron." İçimden alınma bir tokat attım. Danuwoa'ya ulaşmasını kesinlikle istemediğim bir başka yalan. Ron ve bowling çetesiyle tanışmıştı ve

hepsini hatırladı. "Bir varmış, bir yokmuş, o yüzden belki bir süre bahsetmezsin?"

"Oh." Phoebe bir kez olsun sessizliğe gömüldü. "Evet, tamam."

Ayakkabılarla dolu duvara bakma bahanesiyle mağazanın arka tarafına gittim. Madem bakıyordum, beğendiğim bir şeye de bakabilirdim. Ortopedik düz ayakkabılarım tüm gün giymek için gerçekten rahattı ama bir akşam için topuklu bir şeyle idare edebilirdim.

Her bir güzel ayakkabının en ince ince topukları vardı. Maceracı olmaya çalışıyordum ama o şeylerin üzerinde dengede durmaya çalışmayacaktım. Bütün gece sallanıp duracaktım.

Bir çift ayakkabı gözüme çarptı. Askılı ve parlaktılar ve tıpkı Phoebe'nin seçtiği elbise gibi benim için fazlasıyla gösterişliydi. Topukları açık ve yığmaydı, bu yüzden stilettolara kıyasla yürümesi daha kolay olacaktı, ancak kayışları ayak bileklerimin etrafından dolanıyordu ve baldırlarıma kadar çıkacak kadar uzun görünüyordu. Seksi Sindirella ayakkabılarıydı. Doğru olanı elime aldım ve neredeyse düşürüyordum.

Benim bedenimdeydiler ve daha önce hiç duymadığım bir tasarımcı tarafından yapılmışlardı. Ayrıca seksen dolardı. Ne tür bir ikinci el mağazasında elli doların altında bir şey bulunmazdı ki? En azından denemekten zarar gelmezdi. Elbise gibi değildi; ayakkabılarımı kolayca giyip çıkarabilirdim.

On santim daha uzun, duvardaki aynanın önünde durdum ve onları çok sevdim. Kendimi her açıdan görebilmek için dönerek ve eğilerek her şekilde poz verdim. Kıçımı harika gösteriyorlardı.

Phoebe bir anda ortaya çıktı. "Ember! Bunları almalısın. Elbiseyle de harika duracaklar."

"Bütçem kısıtlı, bu yüzden sadece bir şey almalıyım."

"Burası Santa Barbara, OKC barı değil. İkisini de alın. Onları tekrar giyeceksiniz, bu yüzden sağlam bir yatırım."

"Oh, ne olacak, ben getiririm."

"Pişman olmayacaksınız!" diye bağırdı.

Phoebe de karşımdaki arabasından bana garip garip bakıyordu. Ben de otoparkı onun arkasından terk ettim. Sola dönmem gerekirken, sağa döndüm ve konsinye mağazasına geri dönmek için bloğun etrafında daire çizdim. Elbiseden nefret ediyordum ve Phoebe'nin haberi olmadan iade edecektim.

"Yine mi döndün?" diye sordu beyaz saçlı tezgâhtar. "Elbise hakkında fikrimi değıştirdim. İade edebilir miyim?"

"Oh, hayır yapamam. Üzgünüm ama tüm satın alımlar nihaidir," dedi ve arkasındaki duvarda el yazısıyla yazılmış bir ilanı işaret etti.

"Daha yeni aldım. Lütfen bir istisna yapabilir misiniz?" O paraya yemek için ihtiyacım vardı, içinde asla ölü bulunamayacağım bir elbise için değil.

"Eğer sizin için bir istisna yaparsam, herkes için bir istisna yapmak zorunda kalırım."

"Burada başka kimse yok." Kulaklarımdan buhar çıkıyordu.

"Üzgünüm, size yardım edemem."

Çıglık atmak istedim. Bu benim hatamdı. Öfkeyle topuklarımdın üzerinde dükkândan çıktım.

"

İki parmağımla elbise.

"Altmış dolar," diye inleyerek yüzümü yastığıma gömdüm.

"Deniyorum."

Joanna'nın iç çamaşırlarına kadar soyunmasını ve elbisenin içine girmeye çalışmasını izlemek için arkamı döndüm.

"Lanet olsun!" Elbiseyi kıvrımlı kalçalarının üzerinde oynatabilmek için kendini yatağımın kenarına attı.

Güldüm.

"Siktir git, bok herif. Esnek olduğunu söylemiştin." "Esnek!"

Leğen kemiğini yukarı kaldırdı ve elbise kalçalarının üzerinden fırlayıp eve doğru kaydı. Kendini ayağa fırlattı. "Başarılı!"

"Hayır. Sana çok yakışmış."

"Sürtük, yani *evet*, üzerimde çok seksi duruyor. Birileri senin bu aptal alışverişinden faydalanmalı. Harika görünüyorum." Joanna ellerini karnında gezdirerek elbisenin sardığı kıvrımlarına hayranlıkla baktı.

"Sende kalsın." Başım tekrar yastığa çarptı. Yatakta bir dalgalanma oldu ve sonra Joanna'nın başı yastıkta benimkine katıldı. İkimiz de tam boy yatağında uzanmış, süzme peynirli tavana bakıyorduk.

"Onu senden satın alacağım."

"Pfft, hayır. Ama bir haftalık yiyecek alabilirsin."

"Anlaştık. Bu şeyi giyerek sevişeceğim," diye tısladı ve yanımda kıpırdandı.

"Çöp poşeti takıyor olabilirsiniz ve o bölümde bir sorun yaşamazsınız."

"Oh, var."

"Kapa çeneni!" Gülerek onu yataktan ittim.

"Yemin ederim!"

"Hayır, seks oyunlarını duymak istemiyorum."

"Kaba." Joanna dilini dışarı çıkardı. "Biriyle yatmadığın için depresyondasın ve moralin bozuk. Danuwoa ile takıl artık. Geri kalanımızın acısını dindir."

Yastığımı yüzüne fırlattım. "Yapamam, bunu sen de biliyorsun."

"Yirmi beş yaşında olduğunu biliyorum. Hayatına dönüp baktığında, fırsatın varken o güzel kıcı kapmadığın için pişman olacaksın."

"Pekâlâ, adamı nesneleştirmeyelim."

"Ama çok eğlenceli."

"Sadece başımı öne eğmem ve hedeflerime odaklanmam gerekiyor. Yeniden okula başlamak istiyorum ve hem Danuwoa'nın hem de benim işimize devam etmemizi istiyorum. Yani, o sınırların dışında."

"Hâlâ okula dönüyor musun?" "Tabii ki."

"Ama zaten diplomanla istediğinden daha iyi bir işin var.

Neden para ve zaman harcayalım

ki?" "Okul benim için bir kayıp değil."

"Çok tuhafısın! Adamla sevişmiyorsun ve istediğin her şeye sahipken okula geri dönmek istiyorsun." Joanna yerden kalktı ve elbiseyi aşağı doğru itmeye başladı.

"Bu işe sadece söylediğim yalanlar sayesinde sahibim. Her an fark edilebilir ve kovulabilirim. Ya da Danuwoa'yı istediğim gibi öpersem işimi kaybedebilirim. Hayatım bundan daha karmaşık olamazdı."

Joanna tişörtünü başının üzerine çekti ve kot pantolonunun içine geri adım attı.

"Karmaşık olmayan hayatımı seviyorum. Bobby Dean'de seninle çalışmayı özledim," dedi.

"Şimdi tuvaleti kime yaptırıyor?"

"Ah, insanlar." Elini belli belirsiz salladı, gözlerine bakmadı.

"Kim?"

"Herkes bunu yapmak zorunda. Benim gitmem gerek." "Neden ketum davranıyorsun?"

"Seni üzmem istemiyorum."

"Dökül."

"Sen gittiğinde Bobby Dean Tito'yu işe aldı."

"Bunu kontrol edemem, neden kızacağımı düşündün ki?"

Nefes aldı ve "Sage de kendine gelmeye başladı" dedi.

Sage'in Tito'yla takılması ve iş falan aramaması gibi. Bazı karanlık insanlar gece geç saatlerde bowling salonunda takılıyorlardı.

"Sage ne tür bir belaya bulaşıyor?"

"Çok değil, ama sadece boktan biri olmak ve gecenin sonunda otoparkta Tito ile içki ve sigara içmek."

"Araba mı kullanıyor? Ne var biliyor musun? Hayır. Sage için endişelenemem. Onu kontrol edemem. Bir yolunu bulmalı."

"Yani, sana daha önce söylemediğim için kızgın değil misin?"

"Hayır, ama başı gerçekten belaya girerse bana söyler misin?"

"E, Tito ile içki içmesi dışında kötü bir çocuk değil. İş arıyor."

"Reşit olmadan içki içmeyi

kastediyorsun." "Hepimiz yaptık."

"Mesele bu değil."

"Sakin ol, Kaliforniya'ya gideceksin. Orada Danuwoa ile birlikte olacaksın." Onun adını söyledi ve bu midemi bulandırdı.

"Bu bir iş gezisi. Kesinlikle iş."

"Mm-hmm. Eğer izin verirsiniz hemen işe koyulacak gibi görünüyor."

Yastığımı yüzüne fırlattım.

"İşte ruh budur. Biraz yaşa! Bu iş gezisinde ne yapıyorsun ki? Sıkıcı toplantılarda mı oturuyorsun?"

Er. Bu. Seyahat programına bakmıştım ve bayat bir kendine mal etme karmaşası olacaktı.

"Bu kötü."

"Ne demek kötü?"

"Bu ruhani bir uyanış gezisi."

"Öyle söyleme."

"Natalie'nin ayarladığı özel konuk Sasha Storm Cloud adında biri."

Joanna'nın kaşları çatıldı. "Bir Kızılderili mi?"

"Daha çok pretendian gibi. Web sitesi, dönüşümlü bir kabile listesi tarafından evlat edinilmekle ilgili bir sürü saçmalıktan oluşuyor."

"Oh."

"Evet."

"Lanet olsun. En azından yolculuk bedava."

Güldük. Pretendianlar Kızılderili Ülkesi dışında çok karşılaştığımız bir şeydi. İnsanları sorgulamak ve kan kuantumu saçmalığını gündeme getirmek için burada değildik, ancak Yerli olduğunuzu iddia ediyorsanız, halkınızın kim olduğunu bilmeli ve iddia ettiğiniz topluluğa yardım etmelisiniz, sahte bir kimlikten kar elde etmemelisiniz.

"Danuwoa'ya söyledin mi?"

En yaramaz gülümsememi takındım. "Hayır. Onun yüzünü görmek istiyorum." "O adama karşı çok acımasızsın ve onun tek yaptığı seni sevmekti."

"Benimle de en az onun kadar dalga geçiyor. Şirket bilgisayarındaki adını hala değiştirmiyor. Hâlâ 'Yerli Baba' yazıyor. Bana mesaj attığında dizüstü bilgisayarımı saklamak zorunda kalıyorum."

"Adamla evlen, Ember. Bu kalitede adamlar ağaçta yetişmez."

"Hazırlanman gereken bir vardiyın yok mu?" Yuvarlandım
Gözler.

"İyi ama spor çantana gizlice prezervatif sokmayacağımı sanma," diye uyardı ve sonra gitti.

"W....

Şirkete bununla mı ilham veriyorsun? Bana futbol sahasında dua eden Tim Tebow'un bir fotoğrafını getirin," diye talepte bulundu Bay Stevenson.

Danuwoa ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Bay Stevenson'ın nefret ettiği fotoğraf Colin Kaepernick'in futbol sahasında diz çökmüş haliydi, aslında Tim Tebow'un yaptığıнын aynısıydı ama biri diğerinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Biri dua eden beyaz bir adamdı, diğeri ise sistemik baskıya karşı bir duruş sergiliyordu. Danuwoa ve ben hangisinin daha ilham verici olduğunu biliyorduk ama Bay Stevenson'ı mutlu etmemiz gerekiyordu. Sonra mırıldandı, "Ne yazık ki meşgul ve onu Kaliforniya'ya davet edemedik."

Natalie, özel konuğumuz ve konuşmacımız olarak kendini şifacı kadın ve ruhani lider olarak tanıtan Sasha Storm Cloud'u tutmuştu ve içerik de tartışmalı olsa da, eski bir futbol oyuncusu tarafından evanjelize edilmekten daha iyiydi.

"Peki ya böyle?" Danuwoa, istenen Tim Tebow fotoğrafını bize göstermek için dizüstü bilgisayarını çevirdi.

"Mükemmel. Ben uçakta sözlerimi bitireceğim. Sen" -beni işaret etti- "pilotu ara ve şimdi ayrılacağımızı söyle." Yerimden fırladım ve Danuwoa'yı toparlanması için geride bırakarak masama koştum. Programa çok yaklaşmıştık. Etkinlik koordinatörüyle yapacağım toplantı için otele gitmem ve sahne ile alanın konfigürasyonunun doğru olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ardından Danuwoa'nın bilgisayarının bağlanabildiğinden ve hoparlörle ilgili slayt gösterilerini yansıtabildiğinden, mikrofonun ve her şeyin çalıştığından emin olmak için ses ve görüntü testleri vardı. Uzun bir gece olacaktı.

Biraz panikliyordum. Tamam, daha doğrusu, çok panikliyordum. Bu benim ilk uçağa binişim olacaktı ve eğer uçak düşerse, son anlarımın Bay Stevenson'la olmasını istemezdim. Şansıma ve onun tutumuna bakılırsa, ateşli ölümlerimize düşmeden önce uçaktaki sorunlar için beni suçlayacaktı. Bu benim endişeli beynimin en kötü senaryoyu düşünmesiydi ama her şeyin yolunda gitmesini isterken bunu yapmamak zordu.

"Alo?" Bay Stevenson'ın baş pilotu Justin ilk zil sesinde cevap verdi. Sandalyeme oturdum ve etkinlik dosyasını sırt çantama tıktırdım.

"Yola çıkıyoruz. Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz." Hayatımda hiç böyle bir şey söyleyeceğimi düşünmemiştim. Tom Cruise böyle şeyler söylerdi, ben değil. Neydi bu hayat? Heyecan vericiydi ve istesem de yüzümdeki gülümsemeyi yok edemezdim.

"10-4." Hat kesildi. Bay Stevenson için çalışan herkes verimliydı. İşimizi hallettik ve havadan sudan konuşmaya vakit ayırmadık. Justin evli miydi? Çocuğu var mıydı? Kimin umurundaydı? Benim umurumda değildi. Ülkedeki en iyi okuldan pilotluk lisansı vardı ve benim için önemli olan tek şey buydu. Bu küçük özel uçağa binerek hayatımı onun ellerine bırakıyordum.

"Hadi gidelim." Bay Stevenson masamın yanından hızla geçti, hızıyla havayı yararak saçlarımı geriye savurdu. Evrak çantası taşıyan yaşlı bir adamın nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiği beni şaşırtıyordu.

Sırt çantamı omuzlarıma aldım ve spor çantamı kaptım. Küçüklüğümünden beri seyahat çantam olmuştu. Fosforlu pembeydi ve doksanlı yıllardan kalma her şeyin yapıldığı o buruşuk, cızırtılı su geçirmez malzemeden yapılmıştı. Pijama partisinden daha uzun bir yere gitmediğim için valizim de yoktu. Gereksiz ve aptalca satın aldığım o elbiseyle, bir kez kullanacağım bir bavul için kredi kartımı daha fazla tüketecek değildim. Ama Danuwoa bavulumu bakar bakmaz sırtıttı. Ucuz bir bavul bulmak için ikinci el mağazasına ya da Ross'a gitmediğime pişman oldum.

Bay Stevenson'ı asansöre kadar takip etti; siyah sırt çantası, altında dört tekerleği olan şık el çantasıyla uyumluydu.

itti. İkiisiyle birlikte asansöre bindiğimde Danuwoa bavulunu bir daire şeklinde döndürdü.

"Gösteriş," dedim nefesimin altında ve spor çantamı değerli evcil kedimmiş gibi okşadım.

Danuwoa homurdandı ve burnunu kapattı. Bay Stevenson telefonunda geziniyor ve hiçbir şeyden habersizdi. Bizi Will Rogers World Havaalanı'na götürmesi için bir araba servisi çağırıştım ve araba kaldırımın kenarında bekliyordu. Bu A-list muamelesine asla alışamayacaktım.

Şoför bizim için arka koltuğun kapısını açtı. Bavullarımızı kaldırıma park ettik. Ben valizimi yere koyamadan Danuwoa onu benden aldı ve kendi valizinin üstüne koydu. Bu onun için düşüncesizce bir hareketti ama kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bu iyi bir şey değildi. Bana hızlıca, küçük bir gülümseme verdi ama bu centilmenlik asla alışamayacağım bir şeydi.

Bay Stevenson kapıya doğru yürüdü, koltuğun kolunu çekti ve aşağı katladı, sonra elinde telefon, Danuwoa ve bana en arkaya geçmemizi işaret etti. Birbirimize baktık ve sözsüzce tırmandık. Bir SUV'nin en arkasına sürünerek gireceğimi bilseydim kalem etek giymeşdim. Danuwoa'dan çok daha küçük olduğum için önce ben tırmanmayı tercih ettim ve kırımın tamamen görünmesinden utandım. Kendimi düzeltdim ve koltuğuma oturdum, saygın ve mütevazı görünmek için kumaşı olabildiğince aşağı çektim. Ucuz polyester bir santimetre bile kıpırdamadı.

Danuwoa etkilenmemiş görünüyordu ve ben hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum - kendimi küçük düşürmek zorunda kalmam ve çok fazla bacak göstererek bir yardımcı gibi arkaya doğru sürünmem mi, yoksa bunu yaptığında Danuwoa'nın hiç umursamaması mı? Her neyse. Sırt çantamı kucağıma koydum ve etkinlik klasörümü çıkardım, aklımı dağıtmak için program bölümüne geçtim.

Yine de otele yerleşmek ve etkinlik koordinatörüyle görüşmemi yapmak için bolca vaktimiz olacaktı. VIP özel seyahatin avantajları vardı. Ofise gitmeden önce Joanna benden özel uçaktaki banyonun fotoğrafını mesaj atmamı istedi. Özel kabinlerin fotoğraflarını paylaşan pek çok influencer gördüğünü, ancak hiç kimsenin özel kabini paylaşmadığını söyledi.

Banyo durumunun "detayları". Banyolar insanlığın eşitleyicisiydi. Ne kadar zengin olduğunuzun ya da nerede olduğunuzun bir önemi yoktu. Herkes sıçmak zorundaydı. Gerçekten, bir kovaya ya da yaldızlı bir tuvalete sıçıyor olmanız fark eder miydi? Eylem aynıydı.

Ne diyebilirdim ki? Tuhaf biriydi ama haksız mıydı?

"Düşüncelerin için para mı?" Danuwoa bana sordu, ben de homurdandım.

Sesi bastırmak için ağzımı kapattım. Keşke düşüncelerimin nerede olduğunu bilseydi.

"Ne?" Kafası çok karışmış görünüyordu. Kıkırdama krizine girdim. "Burada anlamadığım bir şaka var."

"Hayır," diye boğuldum. Söylemeyecekti de. Ona banyo olayını anlatmamın hiçbir yolu yoktu.

Ayrılırken özel giriş kapısına yanaştık ve içeri girerek parlak beyaz uçağın yanında durduk. Uçak küçüktü. Bir uçakta güvenlik açısından boyutun gerçekten önemli olup olmadığından emin değilim ama bu Airbus değildi. Bay Stevenson indi ve bir telefon görüşmesi yaptı. Neyse ki Danuwoa ön koltuğu katladı da inebildik.

Hava sıcaktı ama henüz boğucu değildi. İçinde uçacağımız ölüm tuzağına - yani uçağa- iyice bakmak için döndüm. Merdivenler hazırlanmıştı ve açık kapıya doğru uzanıyordu. Karısı olduğunu tahmin ettiğim kişiye telefonda tatlı sözler fısıldayan patronumuza baktım. Bakışımı yakaladı ve uçağa binmemiz için başını salladı.

Danuwoa önce benim gitmeme izin verdi ve ben de kanatlı bir karavan olarak tanımlayabileceğim bir şeyin içine girdim. Belirgin bir karavan kokusu vardı: plastik, polyester ve döşemeli halı. Küçük bir lavabo ve buzdolabı vardı, bunlar sıradan karavanlara benziyordu ama daha iyi markalardandı. Koltuklar açık ten rengi hakiki deriydi, ancak güzel bir karavanda oturmaktan çok da farklı hissettirmiyordu. Uçuş görevlisi yoktu. Sol tarafımdaki giriş alanı kokpite açılıyordu ve içeride pilotlardan biri gösterge panelini kurcalıyordu. Eminim kurcalamaktan çok daha fazlasını yapıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Diğer pilot ise dışarıda bagajlarımızı uçağın bagajına eşdeğer olduğunu düşündüğüm bir şeye yüklüyordu. Her şeyi içime çektim ve Danuwoa'nın tam arkamda olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Dört koltuklu masaya doğru ilerleyin. Bay Stevenson ve eşi, eğer bizimle seyahat ediyorsa, ön taraftaki koltuklara otursunlar" dedi.

"Tamam." Ayak sürüyerek söz konusu masaya gittim ve kendimi pencere kenarındaki koltuklardan birine park ettim. Özel bir uçakta oturuyordum, yerden yükselmek ve bin beş yüz mil kadar yol almak üzereydim. "Sence Büyük Kanyon'un üzerinden uçacak mıyız?" Danuwoa'ya sordum.

"Kaliforniya'ya gittiğimizde genelde öyle yaparız." Dizüstü bilgisayarının paketini açıyordu.

"Bu harika." Heyecanlı değil de soğukkanlı görünmeye çalıştım. Burası her zaman ziyaret etmek istediğim bir yerdi ve kanyonu yukarıdan görmek kulağa harika geliyordu. Sadece Büyük Kanyon'u görmek için bile olsa bu küçük karavanla uçmayı kaldırabilirdim. "Uçakta mı çalışacaksın?"

"Bilişim sorunları hiç dinmiyor. Buraya Wi-Fi kurdum. Onunla seyahat ederken en azından meşgul görünmemizi bekliyor."

Dizüstü bilgisayarımı hiç bu kadar hızlı çıkarıp açmamıştım. Danuwoa benim beceriksiz, aceleci beceriksizliğime kıkırdadı.

"Pekâlâ, Kaliforniya'ya gitmek için kimler heyecanlı?" Bay Stevenson evrak çantasını koltuğunun yanına bıraktıktan sonra bize doğru ilerlerken şarkı söyledi. "Güzel, çalışıyorsunuz. Daha önce hiç özel uçağa bindiniz mi?" diye sordu. "Evet efendim. Her zaman." Bu bir şakaydı, bu yüzden yalanım aleyhime sayılmadı.

artık yalan yok kuralı.

Güldü. "Pekala, seni bir ziyafet bekliyor. Kemerini bağlamana falan gerek yok." Danuwoa'nın koltuğunun başlığına dokundu, sonra arkaya doğru ilerledi.

"Banyo arka tarafta." Danuwoa sorulmamış soruma cevap verdi. Başımı salladım.

"Yine de Bay Stevenson'ın peşinden oraya gitmeden önce bir süre beklerdim." Klavyede yazmaya başlarken kendi kendine gülümsedi.

"İğrenç."

"Elçiye zeval olmaz. Sadece seni kurtarmaya çalışıyorum." Teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Kahramanım Danuwoa," dedim, alaycı bir tonla, ama aslında minnettardım. Joanna'nın banyo fotoğrafı kesinlikle bekleyebilirdi. Çok geçmeden,

Bay Stevenson ıslık alarak koltuğuna doğru ilerledi.

"Hazır mısınız?" Böyle bir pozisyon için biraz fazla genç görünen baş pilot Justin, kollarını kokpite giden küçük geçidin duvarlarına dayamış bir şekilde duruyordu.

Bay Stevenson gazetesini çıkarıp okumaya başlarken, "Haydi gidelim," diye emretti.

Motorlar dönmeye başladı ve dşndĞmnden daha gürültülüydü. Altımızda bir şeyler hareket ediyordu. Bir şeylerin inip kalktığını, açılıp kapandığını duyabiliyordum. Sonra pistte yuvarlanmaya başladık. Sırt antamdan kertenkele anahtarlığımı çıkardım ve çirkin kafasına şans getirmesi için bir öpücük kondurduktan sonra koltuğuma geri oturdum.

Karşımdaki Danuwoa etkilenmemiş görünüyordu. Pencereden dışarı bakamıyordum. Koltuğa yapışmıştım; ellerim yanlarımdaki kolakları sıkıyordu. Yavaş ama düzgün bir şekilde döndüğümüzü hissedebiliyordum. Bir duraklama oldu. Sonra uak gitmeye başladı, ileri doğru yuvarlanıyor ve hızlanıyordu. Daha hızlı ve daha hızlı, sonra aniden tekerlekleri yerde hissedemedim. Ykselmiştik ve gittikçe daha da ykseliyorduk. Karnım sırtıma yaslanmıştı ve koltuğuma yapışmıştım. Sanki bir roller coaster'daymışım, inişten önce yükseldikçe ykseliyormuşum gibi hissediyordum. Ama düşüş hiç gerçekleşmedi. Kısa süre sonra dzleştik ve Justin yükseldiğimizi duyurdu.

Kulaklarım patladı.

Kabinin ii, dışarıdan gelen motor uğultusu dışında sessizdi. Başardım. Gökyüzünün ortasındaıdım. Danuwoa bedenimin geçirdiği dönüşüm ve deneyimden habersizdi ama ben daha rahatlamıştım.

Bay Stevenson'a baktım; l gibi uyuyordu, ağzı falan açıktı. Sakin olması mantıklıydı. Bu onun uağıydı. Sadece iki buçuk saatlik bir uuştu ama yanıma atıştırmalık bir şeyler almalıydım.

"şşşt," diye fısıldadım ve dikkatini çekmeye çalışanın ben olduğumu anladığından emin olmak için Danuwoa'nın bacağına da tekme attım.

"Ne?" diye fısıldadı. "Hiç

yiyeceğin var mı?"

"Hayır. şimdiden acıktın mı?"

Başımı salladım. Büyük bir kahvaltı yapamayacak kadar gergindim ve öğle yemeği boyunca o sunum üzerinde çalışmıştık, ama şimdi sadece geziniyorduk, kendimi iyi hissediyordum. Ve açlıktan ölüyordum.

"Hadi gel." Danuwoa ayağa kalktı ve bana kendisini banyoya kadar takip etmemi işaret etti.

"Komiklik yok. Mile High Club'a katılmakla ilgilenmiyorum," diye takıldım.

"Bu çok kötü. Ben zaten üyeyim." Yürümeye devam etti.

Ağzımın yere düştüğünü hissettim. Uçağa ilk kez iş için Bay Stevenson'la bindiğini söylemişti. Kiminle takılmıştı? Onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına döndü ve gülmeye başladı. Geri döndü ve beni arkaya götürmek için elimi tuttu. "Şaka yapıyordum." Gözlerini devirdi.

Tuvaletin karşı tarafındaki bir dolabın önünde durduk.

"Bunu biliyordum. Komedi etkisi yaratmak için şok olmuş gibi davranıyordum." Kollarımı kavuşturdum.

"Hmm."

Biz bir teneke kutunun içinde bir mil yüksekte uçarken ve o yaramaz gülümsemesiyle günahkâr bir şekilde lezzetli görünürken Danuwoa'yı ve Mile High Club'ı düşünemezdim.

"Bunu açacak mısın o zaman?" Başparmağımla dolabı işaret ettim.

O da kabul etti. İçeride raflar granola, meyveli atıştırmalıklar, cips ve çikolata doluydu. "Bon appétit." Sarı bir paket patates cipsi aldı.

Uçak yalpalıyordu, düşüp ölecektik! Kendimi Danuwoa'nın kollarına attım. Elindeki cipsleri bıraktı ve bana sarıldı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve adrenalin içime akıyordu. Dehşetten ağzım kurudu ve dudaklarımı yaladım. Gözleri dilimi izliyordu. Kimin önce hareket ettiğinden emin değildim ama uçak tekrar yalpaladığında dudaklarımızın birbirine değmesine saniyeler kalmıştı.

Gömleğine yapıştım, panik her türlü şehvet duygusunu sildi. Kabinin önünde öylece kaldık, Danuwoa beni birkaç dakika tuttu ama uçak düz durdu. Beni bıraktı.

"Sadece hafif bir türbülans oldu. Sen iyi misin?"

"Buna hafif mi diyorsun? Bütün uçak bir aşağı bir yukarı sarsıldı! Gökyüzünde metal bir kutunun içindeyiz!"

"Çılgınlıkların çok sevimli."

Kollarını ittim. "*Hafif* bir panik yaşadım" -onun deyiimiyle- "bir anlık panik. Ben iyiyim." Boğazımı temizledim.

Yerden cipsini aldı, göz kırptı ve koltuklarımıza geri döndü.

Gözlerimi devirdim ve gerçek meselelere odaklandım. Yemek. Dolabı yağmalayıp her şeyden bir tane aldım ve topladıklarımı koltuğuma geri getirdim. Danuwoa gülümsedi ve ben de atıştırmalıklarımı mideye indirirken onu görmezden geldim.

Saatler geçti ve ben sıkıldım. Bir kitap ya da başka bir şey getirmeliydim. Danuwoa yazmaya devam ediyordu ve uçağın içi o kadar sıcaktı ki uyukluyordum. Kendimi silkeleyerek uyandım.

Bay Stevenson ağzı sinekleri yakalayacak kadar açık bir şekilde hâlâ uyuyordu. Mesanem zonkluyordu ve rahatlayıp Joanna için banyonun fotoğrafını çekmenin tam zamanıydı.

Özel uçak tuvaletleri tıpkı küçük karavan tuvaletleri gibiydi. Gerçekten, bunun üstesinden gelemedim. Sifonu çekmek için ayağımla düğmeye bastım ve tuvaletteki gider yüksek bir tıslamayla açıldı. Bir depoya mı giriyordu yoksa gökyüzünden aşağı mı düşüyordu? Bir tank olmalıydı, çünkü gökten düşen insan atıkları hakkında bir şeyler duymuş olmalıydım.

Ellerimi küçük motorlu ev benzeri lavaboda yıkadım. Bunu takıntı haline getirmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum ama insanlar bu özel uçakların çok lüks olduğunu iddia etmeyi seviyordu! Joanna için aynada bir selfie çektim, sonra da çıkmak için kilidi salladım.

Sıkışmıştı.

Tüm gücümü kullanarak kilidi tekrar tekrar ittim. Kımıldamadı. Küçük bir banyoda kilitli kalmıştım.

Küçük, kapalı alanlarda sıkışıp kalmakla aram pek iyi değildi. Cep telefonum çekmiyordu, bu yüzden Danuwoa'yı arayamadım. Wi-Fi'ye de bağlamam gerekirdi ama şifre olarak kullanılan uzun harf ve rakam dizisini hatırlayamadım.

Kapıya vurup bağırarak ve Bay Stevenson'ı uyandırmak istemedim. Ne kadar utanç verici. Kapıyı hafifçe çaldım ve Danuwoa'nın beni duyabilmesi için dua ettim. "Dan, yardım et lütfen."

Bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim.

Telefonuma baktım, sadece üç dakika geçmişti. Kilidi tekrar kurcalamaya başladım ve mandalı elimde patladı. Asla açılmayacaktı.

Sikeyim.

Tüm ağırlığımı kullanarak kendimi kapıya attım. Yine de kımıldamadı. Omzumu ovuşturdum ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Dışarı çıkmalıydım ve bu şimdi olmalıydı.

Bir koçbaşı gibi ona tekrar çarptım ve homurdandım. Canımı çok yaktı ama hiçbir işe yaramadı. Tekrar ve tekrar kapıya vurarak onu devirmeye çalıştım. Aptal bir uçak tuvaletinde sıkışıp kalmıştım ve kimse beni duyamıyor ya da bana yardım edemiyordu. Ellerim titremeye başladı ve sakinleşmek için nefes almaya çalıştım.

Gözlerim yaşardı. Tekmelemeye ve çığlık atmaya başlamak üzereydim.

"Ember, orada iyi misin?" Danuwoa kapının arkasından sordu, usulca kapıyı çalıyor.

O benim için geldi! Daha önce hissetmediğim bir rahatlama içime doldu. Burada bırakılmayacaktım. Kurtulmuştum.

"Danuwoa, hayır.

Sıkıştım!" "Tuvalette mi?"

Yanaklarım utançtan kızardı. "Hayır, tuvalet olmaz! Kilit sıkıştı ve dışarı çıkamıyorum."

"Kahretsin, tamam, kilidi çevir, ben de bu taraftan çekeyim?"

Kelimeleri zorlukla çıkararak hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Kilit kırıldı." "Hey, her şey yoluna girecek. Kapıyı kıracağım. Bir yere gitmeyeceğim.

sıkıştın. Anladım

mi?"

"Anladım."

"Pekala, geri çekilin."

Klozetin kapağını kapattım ve üstüne çıktım; küçücük banyoda ulaşabildiğim en uzak mesafeydi.

"Tamam, ben aradan çekiliyorum."

Bum! Kapı büyük bir güçle açıldı, duvara çarptı ve Danuwoa'nın yavaşça açması için tekrar kapandı.

Tuvaletten atladım ve Danuwoa'nın sert göğsüne düştüm.

"Aman Tanrım," diye neredeyse ağlayacaktım.

"Şşş, kawolade'dv," diye yatıştırdı, başımı okşadı ve saçlarımı geriye itti.

"Çerokice bilmiyorum," diye burnumu çektim. "Nefes al," diye fısıldadı.

Uçak alçalmaya başladı.

"Aman Tanrım, uçak neden düşüyor?" Kollarından kurtulmaya çalıştım.

"Bucky," dedi.

"Bana öyle deme." Bu iğrenç lakabı duymak sinirlerimi bozdu ve ona ters ters baktım.

"İnişe hazırlanıyoruz. Bu yüzden sizi kontrol etmeye geldim."

"Bay Stevenson hâlâ uyuyor mu?"

"Evet." Konu değişikliğimden dolayı kafası karışmış görünüyordu.

"Bu yüzden yardım için bağırmadım. Onu uyandırmak istemedim."

Danuwoa beni omuzlarımdan tuttu ve göz göze gelebilmemiz için çömeldi.

"Bir daha korktuğun ya da kapana kısıldığın zaman bağıracaksın, tamam mı? Bay Stevenson'ı ve uykusunu sikeyim. Anladın mı?"

Gözlerimden kaçan birkaç korku dolu yaşı yanaklarımdan sildim. "Evet."

"İşte benim kızım, hadi oturup okyanusa bakalım."

Sinmeden önce Pasifik Okyanusu'nun ve kıyıdaki küçük bir adanın üzerinden uçtuk. Tamamen platonik bir ilişkiydi ve yıpranmış zihnimi daha da karıştırmadı *değil*. Elinin benimkini sarması hoşuma gitmemiştir. Kesinlikle yalan söylemiyordum.

Gün açık ve güneşliydi - duyarak büyüdüğüm basmakalıp Kaliforniya havası. Deniz havası hafifti ve Oklahoma'nın nemli yazından sıcak bir kurtuluştı.

Hangarın dışında siyah bir SUV bizi bekliyordu. O anda biyografik filmimin müziği "We Fly High" olurdu, çünkü çok açık ve sevimsizdi. Çekim ağır çekim ve dramatik olacak, rüzgâr saçlarımı tam olarak yakalayacak ve güneş gözlüklerimi burnumdan biraz aşağı indirerek bir şeye bakacaktım. Gerçekte hiç müzik çalmazdı. Bay Stevenson'ın kışının altında bir ateş vardı ya da öyle bir şey, çünkü "Acele et," diye bağırırdı ve merdivenlerden hızla indi.

Güneş gözlüklerimi unutmuştum, bu yüzden parlak güneşin altında gözlerimi kısarak bir elimle korkuluklara tutunmaya, diğer elimle de gözlerimi korumaya çalışıyordum. Danuwoa'nın elinin arkamda gezindiğini hissedebiliyordum, merdivenlerden aşağıya ve asfalta bok yemediğimden emin olmak istiyordu.

Güvenle yere uzandıktan sonra pembe spor çantamı almak için yürüdüm ama Danuwoa çantamı hızla kendi valizinin sapına doladı ve arabaya doğru yuvarladı. Yine en arkaya düştük ve bu sefer kışımı Danuwoa'nın yüzüne yapıştırmadan yanlamasına binmek için yengeç sürünmesi denedim. Daha mı ağırbaşlı? Her iki durumda da daha çok utandım, çünkü

Hareket ettikçe kalçalarım açılıp kapanıyor, kumaşı kibar olandan daha yükseğe kaldırıyordu. Ne diyebilirdim ki? Tam bir tren enkazıydım.

Danuwoa kıs kıs güldü ve bana "*Gerçekten mi?*" der gibi baktı.

Gözlerim avıma odaklandı: *Buraya gel*. İyi bir önlem olarak, elimi bir yengeç pençesi gibi şaklattım.

Başını salladı ve arkamdan tırmanırken güldü.

Hangardan çıkıp otoyola doğru bir tarla boyunca ilerledik. Tatil köyü sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ve ben pencereden her şeyi izliyordum. Bay Stevenson telefonda birine emirler yağdırıyordu ve onu eğlendirmek için çene çalmama gerek olmadığı için minnettardım.

Sürücü arnavut kaldırımlı bir araba yoluna saptı ve sukulentlerle dolu üç katmanlı devasa bir çeşmenin etrafında yavaşladı, su değil. Burada kuraklığın gerçekten kötü olduğunu tahmin ettim. Yine de nefes kesiciydi. İspanyol hacienda tarzı dış cephe görkemli ve zarifti. Kırmızı yelekli valeler bavullarımızı taşımamıza yardım etmek için yanımıza geldiler. Bavulumu aldım - sözleşmemizin hamal ücretlerini de kapsadığını biliyordum ama burası her şey için bahşış verilen bir yere benziyordu. Konsiyerj sizi doğru yöne mi gönderdi? Nakit bahşış. Vale gülümsedi mi? Nakit bahşış. Param azdı, bu yüzden çantamı kendi odama bedavaya götürebilirdim.

"On beş dakika içinde koordinatörle bir toplantım var. Gidip kontrol edeceğim ve bunu bırakacağım. Bana ihtiyacınız olursa cep telefonum yanımda."

"Harika," dedi Bay Stevenson başını sallayarak. "Dan, telefonum konusunda bana yardım etmeni istiyorum. E-postalarım senkronize olmuyor."

El sallayarak vedalaştım ve hayatımda gördüğüm en görkemli binaya girdim. Uzun cam vazolarda su içinde yüzen fuşya orkideler vardı. Temiz ve tuzlu kokuyordu.

Anahtar elimde, koridordan asansöre doğru yürüdüm. Üçüncü kat da en az lobi kadar güzeldi. Odamın içi inanılmazdı. Hem Joanna'nın hem de benim evdeki odalarımın toplamından daha büyüktü. Büyük beyaz bir bulut odanın en önemli parçasıydı. O kadar kabarık görünen kocaman bir yataktı ki, tek yapmak istediğim koşmaya başlamak ve kendimi onun kucağına atmaktı.

Hiç zamanım yoktu. Banyoda makyajımı tazeledim, sırt çantamı aldım ve koşarak aşağı indim. Tesis içi etkinlik koordinatörü Vivian'la lobide bir tur atıp son detayları gözden geçirmek için buluşacaktım.

Yuvarlanışımı yavaşlattım ve asansörden çıkmadan önce sakinleştirici bir nefes aldım. Vivian'ın benimle ilgili ilk izleniminin oflayıp puflayan, terli bir defans oyuncusu olmasını istemiyordum.

Uzun boylu, siyah bir kadın lacivert takım elbisesi içinde duruyordu; saçlarını başının üstünde şık bir topuz yapmıştı.

"Merhaba." Ona el salladım. "Ben Ember. Sen Vivian mısın?"

"Öyleyim," dedi, elini sıkmak için uzatırken gülümsemesi sıcacıktı.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Umarım tokalaşmam doğru şekilde güven göstermek için bir miktar güç. Kimseye ölü bir balık vermek istemedim.

"Beni bu şekilde takip ederseniz, size etkinlik alanını ve akşam yemeğini nerede yiyeceğinizi göstereceğim."

Binadan çıktık ve muhteşem havuzun yanından geçerek Esparza Balo Salonu'na doğru yürüdük. İçeride Natalie'nin sipariş ettiği sahne ve podyumlu sınıf düzeni vardı. Masalar sahneye bakan sıralar halinde dizilmiş, uzun siyah masa örtüleriyle kaplanmıştı.

Vivian panosunu tutarken, "Her şey hazır olmalı," dedi.

Sıraları ayıran koridor boyunca yürüdüm ve ayarları iki kez kontrol ettim.

"Daha fazla priziniz var mı? Bence her sıra için bir uzatma kablosu yeterli olmaz. Sınıfta nasıl olduğunu biliyorum. Herkes bilgisayarını sürekli prize takılı kullanıyor ve kimsenin bir fiş için kavga etmesini istemiyorum."

"Elimizde ne olduğunu görmek için ekibimizle tekrar kontrol etmem gerekecek. Bu hafta iki düğünümüz ve bir konferansımız daha var, o yüzden çok yoğun." "Çok memnun olurum."

"Burada, teslim edilen kutular var. Plaj topları ve kitaplar."

Doğru. Şu şeyler. Bay Stevenson şirket markalı plaj toplarının ve iş kitabının parti hediyesi olarak herkese verilmesini istedi.

"Mükemmel. Kahve, su ve atıştırma malzemeleri nereye koyacaksın?" Ben sordum.

"Yemek şirketi bunları yarın sabah getirecek, ancak devam etmekte olan bir toplantıyı aksatmamaları için genellikle kapının yanında yapıyoruz."

"Sözleşmede kahvaltı için yiyecek ve içecek siparişimizin sabah sekizde talep edildiğini biliyorum. Sabah sekiz buçukta başlamadan önce içeceklerin hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

"Her şey halledildi. Herhangi bir sorunla karşılaşsak size haber veririm ama bu ilk etkinliğimiz değil." Güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Bu benim ilk etkinliğim," diye itiraf ettim. "Ve milyonlarca şeyin ters gidebileceğinden endişeleniyorum."

"Tavsiyemi dinleyin; endişelenmek size iki kez acı çektirir. Ve genellikle ters gitmesini beklediğiniz şeyler asla ters gitmez. Her zaman rastgele bir şey olur. Sadece yumruklarla yuvarlanmalısın. Yardım etmek için burada olacağım."

"Teşekkür ederim." Yalnız olmadığım ve bana yardım eden biri olduğu için çok minnettardım. "Bu akşam planlanmış bir yemeğimiz var. Yakın mı?" diye sordum.

"Sizi okyanus manzaralı terasta ağırlıyoruz. Kokteyl saat 17.00'de, akşam yemeği ise 18.00'de. İsterseniz size şimdi gösterebilirim?"

"Evet, lütfen." Dışarıda güneş ışığına çıkarken okyanus esintisi yüzüme çarptı. Buna asla alışamayacaktım, çünkü bu sadece geçici bir hediye idi. Ortopedik ayakkabılarımı çalılar arasına fırlatmak ve doğrudan sahile koşmak istiyordum. Ne yazık ki bu, boş bir akşam geçirene kadar beklemek zorundaydı.

Teras muhteşimdi ama hiçbir şey hazır değildi.

"Beşe kadar her şeyin ayarlanacağını mı sanıyorsun? Patronum asla geç kalmaz ve eğer bir şeyi berbat ediyorsam, o zaman bunu görmek için erken geleceğinden eminim." Dosyayı göğsüme bastırdım.

"Yemek servisini arayacağım. Masalar şimdiye kadar getirilmiş olmalıydı. Her şey yoluna girecek," diyerek Vivian beni rahatlatmıştı.

Sakinlik sızıyor.

Natalie akşam için özel, temalı bir kokteyl seçmişti. Tadına bakmak için sabırsızlanıyordum ama barmen henüz gelmemişti. Her şeyin hazırlanması için bir saatimiz vardı ve üstümü değiştirmek için odama dönebilirdim.

Bankta oturdum ve Vivian'ın telefonu kapatmasını bekledim. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla haberler iyi değildi.

"Şu anda masa ve sandalyeler getiriliyor. Diğer etkinliklerden birinde ufak bir aksaklık oldu. Ben kalıp kuruluma yardım edeceğim."

"Ben de kalıyorum." Oturduğum yerden kalktım, sırt çantamı çıkardım ve saçlarımı topuz yaptım.

"Zorunda değilsin. Söz veriyorum senin için zamanında hazırlayacağım." Panosunu ve ceketini banktaki sırt çantamın yanına koydu.

"Başka bir çift elle daha hızlı olur."

Bir bakım görevlisi katlanmış masa ve sandalyelerle dolu bir arabayı itti. Her şeyi düzenlemek için işe koyulduk. Masaları kaldırmaktan terliyor ve ağrıyordum.

"Çarşafaları temizlikçi mi getiriyor?" Ben sordum.

"Yola çıkmış olmalılar. Saat dört yirmi beş. Neden üstünü değiştirmiyorsun? Burada hallederim."

"Olmaz, gidemem."

"Yemeğe bu şekilde mi katılacaksın?" Vivian sordu. Hissettiğimden daha kötü görünüyor olmalıydım ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ben bu etkinliğin bir katılımcısı değildim. Etkinliğin sorunsuz geçmesini sağlamak için buradaydım ve bu büyük bir aksaklık gibi görünüyordu. Bu masalar çirkindi ve üzerlerini örtecek bir şeye ihtiyaçları vardı.

Barmen malzemelerini rampadan yukarı çıkarıp kurdu. Hey, en azından bu kokteyli test edebilirim. Sadece kalite için. Umarım içinde ne varsa güçlüdür.

Sonunda iki temizlik görevlisi plastik torbalara konmuş beyaz çarşafaları taşıyan arabaları getirdiler. Vivian'dan işaret alarak bir poşeti yırtıp açtım ve masa örtülerini silkeleyerek masaların üzerine attım, bu arada hizmetçiler de onları düzeltmek için kaldılar.

Dakikalar içinde 120 kişi geldi ve çiçekler hiçbir yerde yoktu.

"Tesisinizde bir çiçekçi olduğunu sanıyordum?"

Vivian, "Düğünler," diye homurdandı.

"Bu masaların üzerine koyacak bir şeylere ihtiyacımız var. Sade görünüyorlar."

"Hanımlar?" Vivian hizmetçilere sordu. "Lobideki orkide vazolarından birkaç tane alabilir misiniz? Önce şöminenin üstündekilerle başlayın. Daha fazlasına ihtiyacımız olursa, ortadakilerden alabiliriz."

İki genç kadın boş arabalarıyla yola koyuldu. "Çabuk, lütfen!" Vivian arkalarından seslendi.

"İçkiler hazır," diye seslendi barmen.

"Harika!" Vivian bara yöneldi ve bir Ocean Breeze yudumlamaya başladı.

Soğuk bardağı dudaklarıma götürürken "Teşekkür ederim," dedim.

Görünüşe göre

Buzla doldurulmuş mavi Kool-Aid, bir portakal dilimi ve minik dekoratif şemsiye dışarı bakıyordu. İğrençti ama genç barmen çok umutlu görünüyordu. Yüzümü buruşturdum ve Vivian'a bir bakış attım. Yüzü her şeyi anlatıyordu. İğrençti.

Belki de Natalie gibi şüpheli istekleri olan hamile bir kadın, özel bir kokteyl seçmek için en iyi kişi değildi. Neyse ki akşam yemeği için sörf ve çim vardı. Daha önce hiç ıstakoz kuyruğu yememiştim ve denemek için sabırsızlanıyordum. Umarım şirketin geri kalanı da kötü içkiyi affeder.

Hizmetçiler, terasın güzel görünmesini sağlayacak kadar orkide ile geri döndüler.

Vivian beni banka geri götürdü. "Çiçekler ve kokteyl için çok üzgünüm. Lobideki çiçeklerin kullanımı için sizden ücret almayacağım ve Devin'den başka bir şey hazırlamasını isteyebilirim."

"Yeni bir içecek harika olurdu, ya da bu karışımı basitleştirebilir mi? Birkaç aromayı çıkarabilir mi?"

"Ben hallederim-"

"Ember!" Bay Stevenson'ın sesi terasta gürledi.

Zamanım tükenmişti. Saçımı bile toplayamadım. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve iyi bir ruh hali içinde olduğunu umarak arkamı döndüm.

"Merhaba, Bay

Stevenson."

"Harika görünüyor. Mükemmel bir iş. Bana barı göster." Parmaklarını şıklattı, silahmış gibi beni işaret etti. Danuwoa hâlâ bavulunu yuvarlayarak ve sırt çantasını omuzlarında yükselterek arkasından geliyordu.

"Bu taraftan." Bay Stevenson'ı Devin'in yanına götürdüm ve hafifletilmiş kokteylin tadının daha iyi olmasını umdum. Danuwoa'nın yanına gittim ve onu omuzladım. "Giriş yapmadın mı?"

"Tuvaleti kullanacak zamanım bile olmadı."

Bavulunun sapını tuttum, elim onunkine değdi. Temas sırasında midemde oluşan küçük çarpıntıyı görmezden geldim. "Git, git. Ben hallederim."

Minnettar bir gülümsemeyle başını salladı ve koridordan geçerek banyoya gitti.

Bavulunu sırt çantamın bulunduğu bankın yanına götürdüm. Cebimden bir şey çıkarıyormuş gibi yaparak çömeldim ve küçük bir koku testi yaptım. Yaradan merhamet etti, çünkü kokmuyordum.

İnsanlar gelmeye başladı. Sadece bir avuç kadarını tanıyabildim; geri kalanlar farklı ofis konumlarından gelen tamamen yabancılardı. İçime kapanıp kaçmak istedim. Burada olmak istemiyordum. Geveze biri değildim. Sayıları severdim. Temel maliyet ve kâr denklemlerini. Bunu asla yapmak istemedim.

"Hey, Ember!" Kyle bana el salladı; Jacqueline'in yanında duruyordu. Hukuk müşavirimizin sadece e-posta profilindeki küçük fotoğrafını görmüştüm. Şahsen, terasın karşısındaki birkaç metre öteden bile göz kamaştırıcıydı. Tipik bir güneyli dilber, büyük altın bukleler ve mükemmel bir gülümseme. Kyle izin isteyip bana yaklaştı.

"Mekan üzerinde mükemmel bir çalışma."

"Natalie çoğunlukla her şeyi bebeği doğurmadan önce planladı."

"Burada sen varsın, övgüyü sen al." Güldü ve yumruğuyla kolumu hafifçe dürttü.

Başkasının planlaması ve çalışması için övgü almak bana doğru gelmiyordu. Ne diyeceğimi bilemeden ve meslektaşlarımla dolu bir kalabalıkta yalnız kalmak istemediğimden başımı salladım.

"Bununla ilgilendiğin için teşekkürler." Danuwoa bana gülümseyerek karşılık verdi. "Sıraya girip bir şeyler içmek ister misin?"

"Sizinkilerin dediği gibi biraz ateş suyu, değil mi? Yak beni!" Kyle sanki soran kendisiymiş gibi cevap verdi. "Burada olmana sevindim Dan, dizüstü bilgisayarım sorun çıkartıyor. İki den fazla hesap tablosu açarsam donuyor. Bu gece bakabilir misin?"

Danuwoa, "Evet, tabii." diye cevap verdi. Ama göğsündeki gerginliği hissedebiliyordum. Yorgun ve aç görünüyordu ve sahadaki tek şirket BT çalışanı olarak elleri dolu olacaktı.

"Hadi şu içkiyi alalım." Danuwoa'nın elini çektişirdim ve Devin'in mavi içkisini beklemek üzere sıraya doğru yürüdüm. Kyle arkamızıdaydı ama çoktan ofis arkadaşlarıyla tokalaşmaya ve göğüs tokuşturmaya başlamıştı.

Tabaklı yemeğimiz için oturma düzeni belirlenmemişti, ancak Danuwoa ve benim dışarıda kalanlar olduğumuz açıktı. Herkes kendi grubunu oluşturmuş, sohbet ediyor ve gülüyordu. Biz arkamıza yaslandık ve çok daha iyi hale getirilmiş mavi içeceğimizi yudumladık.

"Neden gidip kaynaşmıyorsun?" diye sordu bana.

"Neden sen yapmıyorsun? Bu insanları gerçekten tanıyorsun," diye karşı çıktım. "Ah, onları tanıyorum, bu yüzden onlardan kaçınıyorum."

Homurdandım. "O kadar kötüler mi?"

"Hayır, ofiste herkes iyi. İnsanlar içip durmadan telefonlarını ya da bilgisayarlarını bana fırlattıklarında yorucu oluyor."

"Gizlice çıkıp yarın için hazırlanabilir miyiz?"

"Tabii ki hayır, Bay Stevenson bizi arıyor olacak. Bu PowerPoint'e son şeklini vermeliyiz. Her şeyi bir gece önce değiştiriyor."

Yorgunluktan ölüyordum. Saat farkı sadece iki saatti ama bu akşam yemeği Pasifik saatiyle 20:00'ye yaklaşırken 22:00'ye doğru uzuyormuş gibi geldi.

"Bir şey olmaz. Sadece notlarını yazarken eşlik edilmesini seviyor. Ben çoğunlukla ekrana koymak için ücretsiz resimler arıyorum."

"Hâlâ tüm plaj toplarını patlatmam gerekiyor. Hediye çantalarını doldurmam ve isim kartlarını herkesin basılı isim kartlarıyla doldurmam gerekiyor." Yapılacaklar listesi hiç bitmiyordu.

Kokteyl saati sona ererken sunucular yemek tabaklarını getirmeye başladı. Herkes işareti gördü ve masalara doğru yönelmeye başladı. Danuwoa

Ben de arka tarafta yuvarlak bir masa kaptım.

Yemek büyülü görünüyordu. Erimiş tereyağı ve sarımsak burnuma ulaştı ve ağzım sulanmaya başladı. İçine dalmak için sabırsızlanıyordum. Tabağımdaki ıstakozdan bir parça kestim ve hevesle ağzıma attım. Çiğnemeye, çiğnemeye ve çiğnemeye başladım. Beklediğim gibi değildi ve kendimi yutmaya zorladım.

"İstakoz kuyruğunu beğendin mi?" Danuwoa bifteğini keserken bana sordu. Beni toprakladı, anın içinde olmamı hatırlattı.

"Hayır demek nankörlük mü?" Biraz çiğnenmiş ve balık gibiydi. Biliyorum, bunu balık kroket ve ketçap seven bir kız söylüyor.

Danuwoa sadece güldü, sesi okyanus dalgalarıyla birlikte süzülen bir müzik gibiydi. Tüylerim diken diken oldu ve kendime bunun serin havadan kaynaklandığını söyleyerek yalan söyledim.

Yarın erken bir gündü. Yatmadan önce takmak için bakkaldan üç dolarlık bir yüz maskesi aldım. O yumuşacık yatağa girip rahatlamak için sabırsızlanıyordum. Tam teşekküllü bir banyo vardı ve banyo bile yapabilirdim. Akşam yemeği bitip insanlar yatmak için dağılmaya başladığında beni ayakta tutan tek şey bu düşünceydi.

Bay Stevenson masasından kalktı ve Danuwoa ile bana baktı. Anlamıştık. İşe koyulma vakti gelmişti. Havuza bakan patronumuzla buluşmak için eşyalarımızı topladık. Genç kadınlar pembe bikinileriyle takılıyordu, biri hariç hepsi beyazdı. Bir bekârlığa veda partisi. Gecenin karanlığında orada durup onları izlemesi tüyler ürperticiydi. Burası beş yıldızlı bir tatil köyüydü ve insanlar havuzda böyle yapıyordu. Bikinilerini giyerlerdi. Ama haki pantolon ve düğmeli bluz giymiş yaşlı bir adamın yolda dikilip aval aval onları izlemesi tüyler ürperticiydi.

"Hazır mısınız Bay Stevenson?" Onu varlığımızdan haberdar edenin Danuwoa olmasına gerçekten sevinmiştim.

Arsız adam arkasını döndü ve Danuwoa'ya göz kırptı. Gecenin bitmesine o kadar hazırdım ki. Ürkütücü lanet adamlar. Yaşlı, genç, zengin, fakir olmaları hiç fark etmezdi. Ürkütücü olduklarına güvenebilirdiniz. Ama Danuwoa farklıydı. Havuzdaki bekâr kızlara göz ucuyla bile bakmadı. O

balo salonuna, etkinlik alanımıza doğru yürümeye devam etti. Belki de her şeye rağmen erkekler için umut vardı.

Danuwoa ve Bay Stevenson masalardan birinde bir araya gelmiş, sunum hakkında mırıldanıyorlardı.

Kalem eteğimle yere oturmuş, elli tane plaj topunu şişiriyordum. İsim etiketleri hazırlanmış ve yerleştirilmişti. Her koltukta *Affedilmek İçin Sor Daha Sonra* iş kitabı ve kuponlar vardı. Eğer kitabı okumayı bitirirlerse, Bay Stevenson onlara elli dolar ödeyecekti. Sanırım bu, kitabı sevdiğinin ve herkesin okuması gerektiğine inandığının bir işaretiydi? Kişisel yardım kitaplarına, özellikle de durumlardan faydalanmayı öğütleyenlere karşı temkinliydim. Benim halkım tarihsel olarak her zaman bireysel, kurumsal ve hükümet parasal kazançları için istismar edilenlerdi.

Saat yerel saatle 10'du, yani vücudum yavaşlıyordu. Son gökkuşağı plaj topunu da pompaladım ve enerji seviyemin çok uzun zamandır olmadığı kadar düştüğünü hissettim.

"Yatağına git Ember," dedi Bay Stevenson
hoyratça. "Hayır, ben iyiyim. Yardım edebilirim."

"Dan ve ben neredeyse bitirdik. Sabah görüşürüz." Bay Stevenson notlarını gözden geçirmeye devam etti.

Danuwoa yemekten sonra daha az yorgun görünüyordu, sanki yemek onu canlandırmıştı. Ama uzun günün tavırlarını etkilediğini görebiliyordum. Kambur duruyordu ve beni el sallayarak uğurlamadan önce elinin tersiyle bir esnemeyi gizledi.

Vedalaştım ve sonunda otel odama geri döndüm.

! Küçük alanı daha büyük hissettirmek için, ama çok bitkin görünüyordum.

Kokteyl ve akşam yemeğinden önce saçımı gelişigüzel yaptığım topuzdan çıkarmayı unutmuşum. Bir noktada, deforme olmuş tek boynuzlu bir at boynuzu gibi başımın yan tarafına doğru kaydı. Bütün gece Bay Stevenson'ın etrafında bu şekilde çalışmışım. Koridordan odama doğru yürürken saçlarımı salladım, sıkı lastiğin neden olduğu gerginliği ve acıyı hafifletmek için kafa derimi ovaladım.

Her zamanki Ember umursamazlığımla, ayağımdaki düz ayakkabıları tekmeleyip havaya kaldırdım. Her biri nereye düştü? Bilmiyordum. Bu gelecekteki Ember'ın sorunuydu. Kollarımı gömleğimin içine sokup sütyenimi çıkarırken çıplak ayaklarımın yumuşak halıya batmasına izin verdim. Gömleğimin kol deliğinden geçirdim ve çoktan unutulmuş bir kavis çizerek fırlattım. Sütyensiz ve ayakkabısız banyoya girdim, beyaz mermer yorgun ayaklarıma soğuk bir şok etkisi yaptı.

Gardenya ve narenciye kokulu duş jelinin dolu şişesini küvete boşaltarak banyoya başladım. Köpüklerin içinde kaybolmak istiyordum. Ve öyle de yaptım. Köpüklerin altına gömüldüm, sıcak su bana iyi bir iş çıkardığımı söyleyen ılık bir okşayış gibiydi. Ağzım kuruyana kadar orada kaldım. Göz kapaklarım sarkmıştı ve küvette uyuyakalmadan önce son gücümü toplayıp dışarı çıktım. Kendimi otel markalı beyaz pelüş havluya sardım. Saçlarımı geriye doğru ördüm ve üç dolarlık çarşaf maskesini yüzüme yerleştirdim.

Yatağa girdiğimde, maskenin beni yarın tazelenmiş göstereceğini umdum. Yatak cennet gibiydi. Yastıklar mest ediyordu. Gözlerimi

kapandı ve uykunun karanlığını ve unutkanlığını memnuniyetle karşıladı.

-

ve çırpınıyor.

Üstümde biri vardı. Bu şekilde ölecektim. Bir adam bağırdı, "Bu da ne?"

Benden ayrılıp yatağa yuvarlanırken, intikamımın tüm gücünü hissettiğinde kendi içine kıvrılırken bunu zar zor fark ettim. Savaşmadan yenilmeyecektim.

Saldırgana var gücümle yumruk atarken "Geber, orospu çocuğu!" diye bağırmış olabilirim.

"Bu bir hataydı! Sana zarar vermek için burada değilim! Dur, lütfen!"

Adrenalin vücudumu terk ediyordu. Mantık yavaş yavaş geri geliyordu. Saldırım yavaşladıkça adam benden uzaklaşıyordu. Bana dokunmaya ya da karşılık vermeye çalışmadı.

"Işığı açacağım. Sanırım otel yanlışlıkla bu odaya çifte rezervasyon yapmış."

O derin sesi
tanıyordum.

"Danuwoa?" diye
sordum.

Oda aniden aydınlandı ve ışığa alışmak için gözlerimi kısmak ve tekrar tekrar kırpma zorunda kaldım.

"Yüzünde ne var senin, Ember?" Şimdi elektrik düğmesinin yanında duran Danuwoa güldü. Gülme cüretini göstermişti!

"Buraya bana tecavüz edip öldürmeye geldiğini sanmıştım! Maskeme gülme!"

Yüzünü ovuşturdu, yorgun olduğu
belliydi. "Saat kaç?" diye sordum.

"Saat neredeyse
iki." "Sabah mı?"

Bana saf bir sabırsızlık ifadesiyle baktı, sonra da kızardı.

Kurumuş çarşaf maskeyi yüzümden soydum. Kendime not: Bir daha asla bunlarla uyumayacağım. Elimdeki buruşmuş maskeye baktım ve

O anda sol meme ucumun açıkta olduğunu fark ettim, klimalı odadan dışarı fırlamıştı ve Danuwoa'nın görmesi için kendini sergiliyordu. Uykumda çözülmüş olan otel bornozumdan başka bir şeyim yoktu ve şimdi Danuwoa odamdaydı ve ben orada şaşkın şaşkın oturuyordum. Üzerimi örttüm ve yataktan fırladım.

Kapıya doğru yürürken "Eşyalarını topla," dedim.

Hâlâ mememi görmenin ya da onu fena halde dövmemin şokunu yaşarken sessizce itaat etti ve lobiye kadar beni takip etti.

Resepsiyonda tek başına bir çalışan duruyordu. Rahatlamış görünüyordu, kulağında bir tomurcukla müzik dinliyordu, başı ritme göre sallanıyordu.

Kollarımı tezgâhın üzerine koydum, üzerimde hâlâ hain bornozum vardı.

"Merhaba." "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" Kulağındaki beyaz tomurcuğu çıkardı.

"Görünüşe göre büyük bir hata var. Gördüğünüz gibi, derin uykumda uyurken bu adam tarafından çok şiddetli bir şekilde uyandırıldım," dedim ve başparmağımla yanımdaki Danuwoa'yı işaret ettim.

Danuwoa gözlerini devirerek, "Dramatikliği bir kenara bırakırsak," dedi, "görünüşe göre aynı odada yer ayırtmışsınız."

Resepsiyon görevlisine oda numarasını verdik ve o da "mmm" sesleri çıkararak yazmaya başladı.

Beşinciden sonra isim etiketine baktım. "Neler oluyor Raj? Bu mm'ler bana hiç güven vermiyor."

"Özür dilerim hanımefendi." Az önce bana *hanımefendi* mi dedi? O ucuz yüz maskesi hiçbir işe yaramadı. Kırklı yaşlarıma kadar bana *bayan* denmesini umuyordum. "Bu bizim tarafımızdan yapılan bir hataydı ve alternatifler arıyordum ama tamamen doluyuz." diye devam etti.

"Tek bir boş odanız bile yok mu?" Danuwoa inledi.

"Çok özür dilerim. Düğünler ve konferanslar nedeniyle bu hafta boş yer yok." Raj özür diler gibi baktı.

"Bu gece için içine bir karyola atabileceğimiz bir erzak dolabı yok mu?" diye sordum. Yorgunluğum sesimin sert çıkmasına neden oldu.

"Bir karyola mı?" Danuwoa beni sorguladı. Kızgın görünüyordu.

"Üzgünüm hanımefendi, bir misafirin dolapta kalmasına izin vermek otel politikasına aykırıdır."

"Bana hanımefendi demeyi kes Raj. Yapabileceğin bir şey var mı?"

"Çevredeki otelleri arayıp size ya da Bay Colson'a bu gece için bir oda ayırtabilirim. Sonra da yarın erken çıkış yapan var mı diye bakarız," diye teklif etti Raj.

Danuwoa iç çekti. Bu gidişle hiç uyuyamayacak ve yarınki tüm erken hazırlıklara yetişemeyecekti.

"Hayır, o benim odamda kalabilir," diye homurdandım.

"Mükemmel. Ücretsiz bir oda için sizi önceliğimiz olarak belirleyeceğim. Ayrıca verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı konaklamanız boyunca oda servisinden de faydalanabileceksiniz."

Tek kelime daha etmeden otel odamıza geri döndüm, Danuwoa da sessizce peşimden geliyordu. Zavallı adam bir türlü rahat edemiyordu.

Odanın içinde mini buzdolabına gittim ve bir şişe soğuk su çıkarıp ona uzattım. Bu masrafların da karşılandığından emin olacaktım.

"Seni çok kötü incitmedim, değil mi?" O sandalyeye otururken ben de yatağın kenarına oturdum.

"Çılgıklarından dolayı kulak zarım dışında mı? Hayır, muhtemelen beni tekmelediğin yerde bir iki çürük olacak ama neyse ki aile mücevherlerimi kaçırdın."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, sen olduğunu bilmiyordum."

"Çok karanlıktı, sadece yatağı gördüm ve içine atladım."

"Yatak benim." Yataktan düşen ince battaniyeyi ona fırlattım. "Orada uyuyabilirsin."

"Bu sandalye mi? Ciddi misin sen?" "Zemin de başka bir seçenek."

"Ember." Ters ters baktı. Ben de ters ters baktım. Bir Kızılderili çekişmesi yaşadık. Sonunda pes etti ve "Peki." dedi.

Yatağa tırmandım ve ayakkabılarını tekmeleyip pantolonunu ve gömleğini çıkarışını izledim.

"Ne yapıyorsun?" Çılgık attım.

"Yatmaya hazırlanıyorum." Yüzünü bana döndü. Danuwoa boxer külot giyiyordu ve karın kasları vardı. Keskin karın kasları.

"Kıyafet giymiyor musun?" Metaforik incilerimi göğsüme bastırdım. Bu adam benim ölümüm olacaktı.

"Ben bir fırınım." Sandalyeye oturdu, ince mavi battaniyeyi bacaklarının etrafına sardı. Gövdesinin tamamını bile örtmüyordu.

"Peki, tamam. İyi geceler." Işık düğmesine uzandım ve karanlığa gömüldük. Çok yorgun olduğumu biliyordum. Uyumaya devam etmeliydim ama çok yorgundum. Danuwoa'nın benden sadece birkaç adım ötede, yarı çıplak olduğunun farkındaydım.

Şansı yaver gitmiş gibi görünmüyordu. Deri sandalyede kaydıldığını duydum, oturmaktan kambur durmaya geçerken derisi kumaştan sıyrılıyordu. Tekrar homurdandı ve kalkıp yere uzandığını duydum.

"Aman Tanrım, tamam. Yatakta uyuyabilirsin. Sen etrafta dolanırken uyuyamam." Yalan söyledim. O odada olduğu için uyuyamıyordum, nokta, ama yere düştüğü ve fazla çalıştığı için kendimi suçlu hissediyordum, daha az değil.

"Harika!" Ayağa fırladığını duydum ve zıplarken ağırlığının yatağı kaydırıldığını hissettim.

"Çarşafın üzerinde," diye uyardım.

Karanlıktı ama kuştüyü yorganı sıyırıp isteklerime saygı gösterirken gözlerini devirdiğini biliyordum.

Sırt üstü uzandık, kollarımız göğsümüzdeydi. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık. O bir fırın gibiydi. Isı yayıyordu ve şimdi tüm kıyafetlerinin altında yırtık bir tanrı gibi göründüğünü biliyordum.

Kalın bornozum çok kaşındırıyordu. Çok sıcaktı. Çok farkındaydım. Ayak parmaklarımı kıvırdım ve göbeğimi sıktım.

Onu yatağıma davet ederek büyük bir hata yaptım. Yasak iş arkadaşlarıydık.

"İyi misin?" Derin sesi uyuşukluktan çatallaşmıştı.

"Mükemmel," diye tısladım dişlerimin arasından.

Bir süre sonra ben orada yatarken, onun düzenli nefes alışını dinlerken uyuyakaldı. Onun yakınlığı bedenimi sakinleştiriyordu. Sonunda uykuya teslim olduğumda gökyüzü uyanmaya başlamıştı.

Twenty-Three

M

O erken saatlerde bir noktada Danuwoa dönmüştü. Sıkı kolu belimde ağırlaşmıştı.

Sarılıyorduk.

Bu kötüydü. Burada çalışıyorduk. Çıkmıyorduk. Aramızda çılgın bir kimya vardı ama bu yanıltı, *çok ama çok* yanıltı. Eğer biri bizi görürse... Kafamda sirenler çalmaya başladı. İşle zevki karıştırmamanız gerekiyordu, siyah beyaz açıkça yazıyordu ve politikayı kabul ettiğime dair imza attım.

Yine de ilk iş seyahatimde Technix'te çalışan en seksi adamla aynı odayı paylaşıyordum. Danuwoa'nın yanında Kyle plastik bir Ken bebeği idi. Saçlarından kaslarına ve bronz tenine kadar... Beni yakalamadan önce ona bakmayı bırakmalıydım. Çok geç kalmıştım. Beni bakarken yakaladı.

Bornozumun sıkıca kapalı olduğundan emin oldum, ve elimle yakasını kavradım.

"Günaydın," dedi yataktan kalkmak için yuvarlanırken. Sabah odununu düzeltirken gözlerimi kaçırdım. Bir insan karşı cinsin önünde nasıl bu kadar özgüvenli olabilirdi? Sanki çok doğal ve normal bir şeymiş gibi iç çamaşırlarıyla rahatça dolaşıyordu. Bu normalden en uzak şeydi.

Esneyerek kahve makinesine gitti ve bir kapsül attı. Hızlı bir teknik prova yapmak ve şirketin geri kalanıyla kahvaltı etmek için aşağıya inmek için sınırlı bir zamanımız vardı. O gün giyeceğim elbisemi ve ceketimi çıkarmak için spor çantamı karıştırdım.

"Duş benimdir," dedim.

"Sanırım buna ihtiyacın olacak." Danuwoa bana dün gecedan kalma sütyenimi uzattı. Elinden kaptım. Yüzüm sıcacıktı. Sırıttı ve yeni demlenmiş kahvesini almaya gitti.

Keşke seksi bir sütyen olduğunu söyleyebilseydim ama seksi bir sütyenim yoktu. Walmart'tan aldığım ucuz, basit ama rahat bir balenli sütyendi. Benim güvenilir, sağlam sütyenimdi. Hiçbir şeyin altında görünmeyeceğini bildiğim ve askıları asla kaymayan bir sütyendi.

Duş sırtımdan aşağı akarken, dün gece çıplak göğsümün dışarıda olduğunu hatırlayarak ürperdim. Hangisi daha kötüydü? Çirkin, eski sütyenim mi yoksa bir meme flaşı mı? En kötüsü de bütün gece Danuwoa'nın yanında yatmaktan kalan ağrıydı. Şimdi, o duvarın diğer tarafında iç çamaşırlarıyla dururken duşta sıcaktan bunalmanın hiç sırası değildi. Dışarı çıktım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Onunla ilgili olanları daha sonra düşünebilirdim. Tek yapmam gereken her şeyin programa uygun ve aksamadan gerçekleştiğinden emin olmaktır.

Saçlarımı uyurken ördüğüm örgüden çıkardım ve dalgaların etrafıma düşmesine izin verdim. Yine beyaz elbisemi giymiştim, bu sefer siyah blazer ceketimle birlikte. Renkli dudak kremi ve maskara sürdüm ve Danuwoa'nın karşısına çıktım.

"Hepsi senin," dedim yerde uzanmasını izlerken. Bir porno filmde miydin? Kim bir iş arkadaşıyla aynı odayı (ve yatağı!) paylaşırken iç çamaşırlarıyla gerinerek takılır ki?

"Harika, işte sana kahve." Ayağa kalkıp duşa doğru giderken eliyle işaret etti.

Akıllı bir Ember o anda odadan çıkar ve etkinlik alanına giderdi. Ama akıllı Ember müsait değildi. Beynime ofis dışında otomatik bir cevap bırakıyordu. Azgın, meraklı ve aptal kalmıştım. Tam olarak tüm aşklarımın beni terk ettiğı gibi. Aradaki fark neydi? Bu aşık şu anda duşta çırılçıplaktı ve ben de onun bana aşık olduğunu düşünüyordum. Ben böyle davranmazdım.

Neyim vardı benim?

Sırt çantamı topladım, her şeyi aldığımı emin oldum ve ayakkabılarımı aradım. Geçmiş Ember berbattı. Beni burada asılı bıraktı.

Sol ayakkabım dün gece fırlatılmış olabilir. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp şifonyerin ve sandalyenin altına baktım.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Danuwoa güldü.

Başımı çevirdim ve tabii ki! Kalçalarına sardığı havluyla sıırılsıklamdı. Su damlacıkları kış bölgesini işaret eden V'den aşağı düşüyordu. Oda bir saniye içinde yaklaşık yirmi derece daha ısındı.

"Salyalarını akıtmayı kes; beni nesneleştiriyorsun."

Ona kuşu verdim ve ayakkabımı aramaya devam ettim, bu sefer popomun çok fazla yukarı çıkmadığından emin oldum - bu sundress içinde imkansız bir başarı.

"Etrafta hiçbir şey olmadan dolaşmayı bırakmalısın. Biraz alçakgönüllü ol," diye homurdandım ve başımı masaya vurdum.

"Bunu mu arıyorsun?" Kayıp ayakkabımı fırlattı. Yanımda bir gümbürtüyle yere düştü.

"Nereden buldun bunu?" Neyse ki çorap ve iç çamaşırı giymişti ve ben ona bir bakış atacak kadar cesur olduğumda gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

"Yatağın altında." Pantolonunu çekti.

"Teşekkürler."

"Neden onları giymiyorsun?"

Parmağını takip ederek, süslü hissetmek istersem diye yanımda getirdiğim ısıltılı, bantlı ayakkabılara gittim.

"Bunları bütün gün giyecek değilim," dedim gözlerimi devirerek.

"Oldukça seksiler." Bir düdük çaldı. "Kayışla bağlı gibi görünüyorlar bacaklarına kadar."

Sesi bana bir şeyler yapıyordu. "Yapıyorlar." Yutkundum.

"Belki bu gece takabilirsin?" Sanki bir hoşgörü ve günah v a a d i y m i ş gibi söyledi. Eğer onları takarsam, öyle olur.

"Canım isterse," dedim, hissetmediğim cesareti toplayarak, teslim olmak istediğim bir oyunda nazlı davranarak.

Hazırlanmayı bitirdiğinde göz ucuyla onu izledim. Saçları ıslak ve gevşekti. Bir gün, o saçı örmek istedim. Oooh, bu

Aptalca bir düşünce! Ne düşünüyordum ki? Daha öpüşmemiştik bile ya da Technix'in flört politikasını aşmak için herhangi bir anlaşma yapmamıştık. Bulunduğumuz yerden milyonlarca adım uzaktaydık ama yine de parmaklarım seğiriyor, o kendine özgü güzel uzun örgüsüyle saçlarını örmeye başladığında kaşınıyordu.

"Aşağı inelim mi?" diye sordu.

"Ne? Birlikte mi?"

"Başka nasıl olacak?" Sırt çantasının askılarını omuzlarına attı.

"İmkânı yok! Herkes bizi görebilir!"

"Yani?"

"Yani? İşimizi kaybetmemizi mi istiyorsun?!"

"En erken kalkanlar biziz. Diğer herkes şu anda hâlâ uyuyor."

Sırt çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "İlk ben çıkıyorum. Beni takip etmeden önce beş dakika bekle, anladın mı?" Kapıyı azıcık açtım ve dışarı baktım. Sahil temiz görünüyordu. "Aşağıda görüşürüz."

Dışarı çıktım ve koridorda asansöre doğru ilerledim. Başka bir kapının kapandığını duydum ve sıçradım. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum. Duvarı uzun bir ayna asılıydı ve arkamdaki kişiyi tanıyıp tanımadığımı görmek için gelişigüzel bir bakış attım. Tanıdım.

Kısa kestim. "Ne dediğimi duymadın mı?" Sinirli bir şekilde fısıldadım, bu ses her zaman normal konuşma sesimden daha yüksekti, ama kızgın ben mantıklı değildi.

Danuwoa güldü ve asansöre doğru yürümeye devam etti. Zaten sinirliyken birinin bana gülmesi kadar beni sinirlendiren başka bir şey olamazdı.

Asansör açıldı. İçeri girdik ama ben fokur fokur kaynıyordum. "Sakin ol. Etrafta kimse yok."

Ona doğru adım attım. Doğrudan onun alanına girdim. "Beni dinlemek ne kadar zor olabilirdi ki?"

Havayı paylaşıyorduk ve elektrikliydi. Yüklüydü. Sanki her an bir kıvılcım çıkacakmış gibi.

Bana bir adım daha yaklaştı. Göğüslerimiz artık santimlerce ayrıydı ve nefesi az önce kullandığı diş macunu gibi kokarken yüzüme fısıldadı. "O bornozun altında hiçbir şey giymediğini bilerek o yatakta senin yanında yatmak benim için ne kadar zorsa o kadar zordu."

"Yani, bütün sabah iç çamaşırlarınla kendini sergilemeye mi karar verdin?" "Bu seni rahatsız etti mi?"

Geri adım atmaya çalıştım ama elleri sırt çantamın kayışlarını kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Evet," diye
yutkundum.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Bir an için yere baktım ama eli kayışlarımdan birini çözdü ve çenemi yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Beni öptü. Tam orada, iş arkadaşlarımızla dolu bir otelin asansöründe Danuwoa ruhumun içini boşalttı. O yasaktı ve bedenimi tutuşturan kıvılcımdı. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, sersemlemiş ağzımı ona karşılık vermesi için ikna ediyordu. Savaşmayı bırakıp zevk almam için. Tatlı ve seksiydi. Çok hassas ve şehvetliydi.

Beni desteklemesini ve aynalı duvara yaslamasını istedim ama daha ileri gidmeden asansör altımızdaki katta durdu. Kendime yeni yeni geliyordum ve yeterince hızlı çekemedim. Bir adam ısıklık çaldı.

Herhangi bir adam değil, Kyle.

Asansöre bir gece önce giydiği kıyafetlerle çıktı, saçları darmadağınktı. "Lütfen, benim yüzümden sizi durdurmama izin vermeyin."

Danuwoa geri çekildi ve ben buz gibi soğuk hissettim, şok vücudumdan sızıyordu. CEO'nun yeğeninin önünde onu öperken yakalanmak başıma gelebilecek en kötü şeydi. Savaş ya da kaç tepkisi devreye girmişti ve olay yerinden kaçabilmek için asansör kapısının açılmasını bekleyemiyordum. Danuwoa elime dokunmaya çalıştı ama ben onu uzaklaştırdım. Sinirlenmişim ve kusmak istiyordum. Danuwoa ne halt etti? Ona beni dinlemesini söyledim.

Asansörden çıktım ve Danuwoa'nın Kyle'ın kolunu tutup onu geri çektiğini fark ettim. Otomatik pilotta, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için hızlı adımlarla balo salonuna doğru kaçtım. Köşeyi dönmeden önce sadece bir kez durakladım ve Danuwoa ile Kyle'ın yoğun, sessiz bir konuşma yaptıklarını gördüm.

konuşma. Bir yanım Danuwoa'nın söylediklerinin bir işe yaramayacağını biliyordu.

"W

"

Gündüz resepsiyon görevlisi Denise'e bağırdım. Oda müsaitliğinin durumunu kontrol etmek için konferanstan kaçmıştım. Bay Stevenson'ın açılış konuşması için kalmıştım. Berbat bir konuşmacıydı. Sıkıcı olmanın da ötesindeydi ama Bay Adams'ın üç aylık rakamlar üzerine konuşmaya başladığı sırada "bir şeyleri kontrol etme" bahanesiyle konferanstan sıvışmadan önce aidatımı ödemiştim. Şimdi lobide oturmuş kafamda farklı senaryolar kuruyordum.

Danuwoa ile bir daha aynı odayı paylaşmamın imkanı yoktu, özellikle de o öpücükten sonra. *Özellikle* de Kyle öpücüğü gördüğüne göre artık yapamazdım. Hayatım boyunca daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Bu insanların hayalini kurduğu türden bir öpücüktü ve asla gerçekleşmemeliydi.

Kyle Bay Stevenson'a söyler mi?

Temiz hava almak için arazide dolaştım ve düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. Bu sabah hava sisli ve soğuktu ve patikadan okyanusu zar zor görebiliyordum. Saatler gibi gelen bir süre boyunca dolaştım. Beni kurtaran tek şey, bana sadece sahne arkasında ihtiyaç duyulmasıydı. Bay Stevenson tüm ofislerden gelen herkes tarafından beğenilmekle ve konuşmacıları dinlemekle meşguldü. Natalie her şeyi dakikasına kadar planlamıştı ve kokteyl fiyaskosundan beri her şey tıkır tıkır işliyordu. Ekip oluşturma faaliyeti öğle yemeğinden sonraya kadar başlamadı.

Ya Danuwoa beni tekrar öperse? Ya odayı paylaşıyorduk? Ya işleri sıradanlaştırırsak? Ya Kyle bütün şirketin dedikodusunu yaparsa? Ya da daha kötüsü, ya amcasına anlatır ve beni kovdurursa? Bir ileri bir geri gidiyordum; insanların öğrenmesi çok mu kötü olurdu? Biz yetişkindik. Bu aptalca bir şeydi.

Her neyse. Ama Walela'yı hatırladım ve Danuwoa'nın onunla ilgilenmesi gerekiyordu, tıpkı benim işime ihtiyacım olduğu gibi. İkimizin de ihtiyacı olan son şey iş aramaktı. Bu, bir ilişki için korkunç bir başlangıç gibi geliyordu - eğer istediği buysa bile. Eğer sadece seksse, bu neredeyse daha kötüydü. Danuwoa özel biriydi ve benim romantik kalbim de onun için özel olmak istiyordu.

Her şey sadece muhasebeci olmak istediğim için başladı, lanet olsun. Hayatım nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Konferansa geri dönerken bu düşüncelere tekrar tekrar takıldım. Balo salonuna döndüğümde açık büfe öğle yemeği servis edilmeye hazırды. Ceketimi buruşturup sırt çantama koydum ve Danuwoa'nın nerede olduğunu görmek, ondan kaçmak için hızla odayı taradım. Burada değildi. Biraz rahatlamış bir şekilde yemek için sıraya girdim. Önümdeki adamla aynı anda bir mısırlı keke uzandım. Gary'ydi.

"Bunun için üzgünüm," dedim.

Bana kızgınlıkla baktı. Keki aldı ve tabağını doldurmaya devam etti. Gary'yi sıra boyunca takip ederken iştahım kaçtı. Yemeğimi yemek için dışarı çıktığımda Danuwoa'yı Sasha Storm Cloud ile derin bir sohbet içinde buldum.

Şaşırtıcı derecede güzeldi. Kahverengi saçları yerini griye bırakıyordu ve genellikle şenliklerde giyilen mor bir elbise giymişti. Danuwoa gözlerimi üzerinde hissetmiş gibiydi, çünkü bana baktı. Gözleri "*Yardım edin!*" diye bağıırıyordu.

Tabağımı onlara götürdüm.

"*Aho*, kızım." Başını bana doğru eğdi.

"Merhaba."

"Ben Sasha Storm Cloud. Bu iyi savaşçı bana Çeroke olduğunu söylüyordu. Ben de Cherokee'yim, güçlü Cherokee prenseslerinin soyundan geliyorum."

Yani haklıydım. Keşke Joanna burada olsaydı. "Vay canına, gerçekten mi? Hangi klan?" diye sordum.

"Zavallı ailem Büyük Tehcir'le birlikte yerinden edildi. Kayıtlarımızı kaybettik. Küçük bir kızken Sioux'lar tarafından evlat edinilecek kadar şanslıydım."

"Cherokee'den Sioux'ya, vay canına."

Danuwoa elinin tersiyle kıs kıs güldü. Lakota değildim ama *Sioux*'nun aşığılayıcı bir isim olduğu biliniyordu ve genellikle bu kabile ulusundan olanlar kendilerini sadece *Sioux* olarak adlandırmazlardı. Bu bir kanun değildi ve her kabile topluluğundan her insan farklıydı. Ancak yine de kırmızı bayraklar ortaya çıkıyordu.

Sasha, "Ben de baba tarafından Navajo'yum," diye ekledi. Bizi kötü gösteren onun gibi insanlardı. Soyundan geliyor olabilir mi? Elbette. Ama hikâyesi tuhaftı. Onu sorgulamak ve kanıt istemek benim işim değildi.

Tek söyleyebildiğim "Ne güzel," oldu. Bu etkileşimin bitmesini istiyordum.

"İzin verirsiniz, etkinliğimiz için hazırlık yapmam gerekiyor. Sizinle tanışmak güzeldi." Parmaklarını alnına götürdü ve belli belirsiz tanıdık gelen bir selamla bize doğru uzattı.

Sasha Fırtına Bulutu duyulmazdan önce Danuwoa kahkahalarla gülmeye başladı. Gittiğine sevinmişim, oldukça aptaldı ama gülmesi aşırıya kaçmış gibiydi.

"*Avatar*'ın 'seni görüyorum' şeyini yaptı," dedi kahkahalar arasında.

"Kapa çeneni, bunu daha önce gördüğümü sanıyordum." Elimde olmadan ben de gülmeye başladım.

"Ondan haberin var mıydı?" diye sordu doğrulurken, göğsü hâlâ gülmekten kasılıyordu.

"Natalie'nin ruhani bir lider tuttuğunu gördüm."

Kıkırdadım. "Bunun için kalmayacağım. Hadi gidelim."

"Kaçamayız. Özleneceğiz."

"Hayır, Sasha Storm Cloud'un planladığı her ne boks a onun için bilgisayara ihtiyaçları yok."

"Bahse girerim barış çubuğu gibi bir şey planlamıştır," dedim gülererek.

"Bu bahse girerim - bahisler ne kadar?" Bana doğru eğildi. "Uh... yirmi dolar?" Bir adım geri attım.

"Ember..." diye uyardı sesi. Gözleri beni delip geçti ve içim yapış yapış olmaya başladı.

"Ne istiyorsun?" Sesimin kendi aklı vardı; bir oktav düşerek boğuk bir fısıltıya dönüştü.

"Daha önce giydiğin askılı ayakkabıları giymişsin."

Aman Tanrım.

Bir nefes verdim. Bunu yapabilirim. "Barış çubuğu yok ve ayakkabıları ben giyiyorum." "Sadece ayakkabılar." Sesi derindi ve gümbürtüsü kötücüldü.

midemi bulandırıyor.

"Kazanırsam ne alacağım?" Yutkundum. Buna hemen cevap veremezdim. Bu bir skandaldı. Danuwoa benden birkaç santim uzaktaydı. Konferans salonunun dışında, çalılıkların yanındaydık ve sadece ikimiz, kendi küçük cinsel baloncuğumuzda dünyadaki tek iki kişiydik.

"Dünyayı sarsan bir orgazm olur mu?" O kadar alçak sesle fısıldadı ki, içimde hissedebildim.

Zonkluyordum. Beni öptüğü ve işimizi tehlikeye attığı için ona hâlâ kızgın olmam gerektiğini biliyordum ama Danuwoa'ya kızgın kalmak imkânsızdı. Çok nazik ve mutluydu, bulaşıcı bir gülümsemesi vardı ve kendini çok güvende hissediyordu. Ama yasak cinsel arayışları yüzünden sinir bozucuydu.

"Kapa çeneni." Yemek tabağımı göğsüne doğru ittim. Sanki üzerime bir kova buz dökmüştüm. Ne yapıyorduk biz? İşyerindeydik ve etrafımız iş arkadaşlarımızla çevriliydi. İnsan kaynaklarından Monica içeride hukuk bölümünden Jacqueline ile sohbet ediyordu.

Güldü ve elimi tuttu. "Hadi gel."

Kimsenin bize bakmadığından emin olmak için etrafıma bakındım ve patikadan aşağı doğru koşmaya başladık.

İlk kez Kaliforniya'da, beş yıldızlı bir tatil köyündeydim ve bana dünyayı sarsan bir orgazm vaat eden bir adamla keşfetmek için boş bir akşamım vardı. Serinlemek için okyanusa girmem gerekiyordu.

"Sahile!" Oradan uzaklaşmak için anons ettim. Söylediği şey çok cüretkârdı ve beni çileden çıkarmıştı; bizi tekrar eşit seviyeye getirmek için bir şeyler yapmalıydım.

"Gidelim," dedi ve beni yönlendirdi.

Herkes Sasha ile birlikte atölyedeydi ve görünürde tek bir Technix çalışanı bile yoktu. Otel arazisinin etrafındaki yürüyüş yolu sahile giden kumlu bir patikaya dönüştü. Öğleden sonraydı ve karşılaştığımız tek insanlar romantik yürüyüşler yapan çiftlerdi.

Danuwoa tabağındaki yemeğı yakındaki bir çöp kutusuna atmıştı. Gözlerimin profilinden boynuna, oradan da kollarına kaymasına izin verdim. Gömleğinin kollarını dörtte bir oranında yukarı kıvrımış, bronzlaşmış, tonlanmış kollarını ortaya çıkarmıştı. Bu bir günah olmalıydı. Kıyafet yönetmeliğinde, kadınların dizlerinin altında etek giymeleri gerektiğı belirtiliyorsa, erkeklerin de kollarını bu şekilde kıvrımlarının yasak olduğuna dair bir madde olmalıydı. Tembelce yüzüne baktım ve bana hayranlıkla baktığını fark ettim. Tıpkı bana baktığında ne düşündüğünü anlayabildiğim gibi bunu da biliyordum. Çok etkileyici bir yüzü vardı.

Gözlerimi kaçırđım ve elbisemin beyaz eteğini düzelttim. Danuwoa'nın bana köpek yavrusu gözleriyle bakmasına izin veremezdim. Hayır, daha da kötüsü, o bana sevimli Çizmeli Kedi gözleri atıyordu ve ben Shrek'i beceriksizce çok fazla yer kaplıyor, yanlış şeyler söylüyor ve beş yıldızlı bir tatil köyünde ortopedik ayakkabılarla dolaşıyordum.

Tepeden aşağı indiğimizde Danuwoa tekrar elimi tuttu, ben de bıraktım. Parmaklarımız kenetlendi, sessizce yürümeye devam ettik. Güneye doğru yürürken tek yoldaşımız kıyıya vuran dalgalar ve saçlarımızı savuran rüzgârdı.

Kumsal boştu, kendi özel dünyamızdı. Danuwoa'yı sevmiştim. Bir iş arkadaşından ve bir dosttan daha fazla. Artık bu konuda kendime yalan söyleyemezdim. Doğanın içinde, okyanus birleşen ellerimize tanıklık ederken olmazdı. Asansördeki öpüşmemizden sonra yaşadığım savaş ya da kaç tepkisi buharlaştı ve kendimi memnun ve umutlu hissetmeye başladım.

Aynı anda hem romantik hem de gündelikti. Küçük bir kum tepesi vardı ve Danuwoa elimi bırakıp yere çöktü, yanındaki altın rengi kumu okşadı. Elbisemi elimden geldiğince popomu örtecek şekilde düzelttim ve olabildiğince zarif ve seksi bir şekilde oturmaya çalıştım. Elbisemi dizlerimin etrafına yerleştirdim ama Danuwoa beni izlemiyordu. Ayakkabılarının bağcıklarını çözüyor ve pantolonunun paçalarını sıvıyordu. İşini bitirdiğinde ayaklarımı işaret etti ve ben de babetlerimi çıkardım. Ayaklarımı ılık kuma gömdüm ve kum tanelerinin ayaklarımdan kayışını izlerken ayak parmaklarımı oynattım.

Kükürt ve Ada'nın kırmızı toprağında, nehir ve derelerin çamurunda yalınayak büyümüşüm ama daha önce okyanus sahilinin kumunu hiç hissetmemiştim.

"Çok sıcak," dedim gülümseyerek.

"Ayak parmaklarını Pasifik'e sokmak ister misin?" Çoktan ayağa kalkmış ve pantolonundaki kumları fırçalıyordu.

"Evet." Ben manevra yapmaya çalışmadan elini uzattı ve beni gerçekten gerekenden daha fazla bir güçle yukarı çekti. Ben yukarı doğru sallanırken beni göğsüne yaklaştırdı. Sonra hemen beni iterek suya doğru koşmaya başladı.

Onu kovaladım. Dalgalara doğru koştuk ve ben çığlık attım. Suyun bu kadar soğuk olması şok ediciydi. Filmlere bakarak sıcak olmasını bekliyordum ama buz gibiydi. Vücudum suya alıştıkça ayaklarımdaki acıyı hafifletmek için yukarı aşağı zıplamak zorunda kaldım. Danuwoa koşmaya devam etti ve sonra bana doğru döndü. Bacağını kaldırdı ve beni deniz suyuyla yıkadı.

Hızımı alamayıp ayaklarımı tekmeledim ve bu kadar mükemmel nişan alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sıçramam suratının tam ortasına isabet etti.

Elini tuttu ve tuzlu suyu sildi. Kararlılıkla kararmış gözlerini kısmıştı. "Büyük hata." Peşimden saldırdı ve ben tepki veremeyecek kadar yavaşım. Beni bir ayı gibi kucakladı ve suyun etrafında döndürdü. Ayaklarım su sıçramaları ve dalgalar yüzünden ikimize de sıçradı. Danuwoa ile birlikte çığlık atıyor ve gülüyorduk ve sonra aniden ikimiz de durduk. Beni belimden tuttu ve yüzüne baktım, hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemişim. Yüksek elmacık kemikleri ve gururlu burnunu kalın siyah kaşları ve dolgun dudakları çerçeveliyordu.

Yüzümü eğdim ve onu öptüm, dudakları okyanustan ıslak ve tuzluydu. Ellerimi saçlarının arasına sokarak hepsini içime çektim. O da belimi sıkıca kavrayarak ve dilini ağzıma sokarak karşılık verdi. Bu istilayı memnuniyetle karşıladım ve dilini kendi dilimle selamladım. Okyanusta öylece durduk ve birbirimizi sanki soluyacağımız son nefesmiş gibi öpmeye başladık.

Ben inledim, o da karşılık olarak inledi ve öpücüğü derinleştirdi.

Danuwoa tarafından tüketilmenin ne demek olduğunu keşfederken gözlerim kapalıydı. Beni aşağı indirirken ellerim dolaştı ve vücudumu göğsüne doğru sürükledi. Ona doğru bastırılmış halde dururken, elbisemin içinden bana olan çekiciliğini hissettim.

Bizi ayakkabılarımızı bıraktığımız kum tepesine geri götürmeye başladı, sanki durursak bir daha asla başlayamayacaktık gibi dudaklarıma daha fazla öpücük kondurdu. Artık Danuwoa'yı öpmeye karşı koyacak gücüm olmadığını biliyordum ve buna karşı koyacak kadar aptaldım. Kaçırdığım şey buydu, kimyamızın yükseldiği şey buydu.

Kendi ayakkabıma takıldım ve hala Danuwoa'yı tutarken ayağıma geçirmeye çalıştım ama nafile. Kendimi ondan kurtardım ve elbisemin sırlıklam olmasına ve kuma bulanacak olmama aldırmadan yere oturdum. Danuwoa yanıma çöktü ve o mükemmel beyaz gülümsemesiyle gülümsedi.

Ayakkabılarımı bıraktım ve kendimi ona doğru fırlattım. Sırt üstü yere düştü, öpücüğümü ve ağırlığımı kabul etti. Hiç böyle bir arzu ve güç hissetmemiştim. Üzerine tırmandım, onu daha fazla öperken bacaklarına sarıldım, pantolonundaki vaade karşı süründüm. Elleri kollarıma dolanmadan önce beni keşfederken inledi ve beni itti.

"Gittiğin yeri seviyorum ama durmamız gerek," diye nefes nefese kaldı.

Öpücükle şişmiş dudaklarına bakarken göğsüm kabardı. Serin rüzgâr ıslak tenimde ve giysilerimde eserken titredim. Bu büyüü bozdu. Halka açık bir plajdaydık. Herkes bize rastlayabilirdi. Bay Stevenson da gelebilirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, utanmıştım. Kumlu, ıslak bir yığın halinde üzerinden kaydım. "Ne yaptım ben?"

"Umarım odamıza döndüğümüzde de devam ederiz." Ayağa kalktı ve boynumda kulağımın altındaki noktayı öptü. Bu öpücük içime bir şimşek gibi çaktı. Kirli ayak parmaklarımı kumda kıvırdım. "Bu gece sadece eğer nasıl olur? Keşkeleri ya da geleceği düşünmeden?"

Aklımdan geçenleri bu kadar iyi biliyor olması beni sinirlendirmeliydi. Kafamda sürekli oynadığım "ya olursa" senaryolarından ona hiç bahsetmemiştim ve bir iş gezisinde açık havada yaptığımız öpüşme seansı yüzünden paniğe kapılmıştım. Gerçekten işimizi korumamızı istiyordum. Belki sadece bir "ya olursa" senaryosu: Ya sadece eğersek? Kapalı kapılar ardında odada ne yaptığımızı kimse göremezdi ve Danuwoa profesyoneldi. Ayrıca Kyle'ın bizi öpüşürken görmesi o kadar da önemli bir şey değildi. Kyle geçen akşam yemeği boyunca Jacqueline ile flört etmişti.

Gece. Muhtemelen umurunda değildi. Muhtemelen Technix'teki hiç kimsenin umurunda değildi. Ben sadece kurala uyuyordum çünkü kurumsal dünyada çalışmaya yeni başlamıştım. Danuwoa ve ben yetişkindik. Olgun insanlar gibi olgun ve kemikli olabilirdik.

"Birbirimizi tanıyabiliriz," dedi ve boynumu öptü, devam ederken alçaldı, "film izleyebiliriz. Oda servisi sipariş edebiliriz." İkna çabasını omzuma kondurduğu bir öpücükle sonlandırdı.

"Bir film kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım, kendime gülümseme ve onun ilgisinin tadını çıkarma izni verdim. Tüm yarınları unutabilir ve bu gece sadece Danuwoa ile birlikte olabilirdim. Bunun için baskıya gerek yoktu ve asansör yolculuğumuzun zamanlamasını doğru yaparsak, tanıdığımız kimseye görünmeden geçebilirdik.

"Harika!" O ayaklarını ayakkabılarının içine sokarken ben de aynısını yaptım. Üzerimizin tozunu aldık ve sahil boyunca koşarak otelimize ve odamıza giden patıkaya geri döndük.

Twenty-F

beni odamıza kadar takip etmeden önce on dakika bekledi. Muhtemelen seks Bu gece. Değil sadece herhangi bir seks, ama dünyayı sarsan seks Danuwoa ile. Kalbim hızla çarpıyordu. Bir yıldan fazladır seks yapmamıştım ve o şaşırtıcı hareketlerden ve seksi konuşmalardan hoşlanan bir adam gibi görünüyordu. Ben bunların hiçbirisi konusunda bilgili değildim. Asansörden yukarı çıkarken pancar kırmızısı, buruşuk yansımama bakarken yüzüm kızarmıştı.

Önceden başlamak bana kirli elbisemi soymak ve kendimi banyoya kilitlemek, sıcak duşta vücudumu ısıtmak ve her ihtimale karşı kadınsı parçalarımı iyice temizlemek için zaman verdi. Bu sefer pijamalarımı giydim ve saçımı yıkamadım. Bu şimdiye kadar aldığım en hızlı duştı ama Danuwoa'nın da aynı derecede soğuk ve kumlu olacağını biliyordum ve henüz aynı duşu paylaşacak durumda değildik. Yanacak ve ölecektim ama, oh, ne biçim bir ölüm.

Banyodan çıktığımda zaten oradaydı, sadece iç çamaşırlarıyla yatakta oturuyordu.

"Evde hiç kıyafet giymez misin?" Yüzüm sıcacıkken sordum.

"Eğer yardım edebilirim, hayır." Ayağa kalkıp bana doğru yürürken göz kırptı. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık ve dudaklarını dudaklarımda görmek için can atıyordum. Düşüncelerimi okudu ve yanağımdan öptü. "Ben duş alırken beni dikizlemek yok," diye fısıldadı.

O noktada sabit bir şekilde durdum. Kulaklarımda uğuldayan kendi kanımın sesinden kapının kapandığını duydum. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Akan suyun sesi şehvet dolu transımı bozdu ve yatağa doğru koştum.

Oda servisinden minestrone çorbası ve pizza sipariş ettim. Garip bir kombinasyon muydu? Evet. Seksi bir yemek eşleşmesi miydi? Hayır. Ama açlıktan ölüyordum ve

Okyanusun soğuşu devam ediyordu. Sıcak duşum beni tamamen eritmek için çok kısaydı.

Danuwoa banyoda uzun süre kaldı. Bu kadar uzun süre orada ne yaptığını hayal etmek istemiyordum ama aklım yine de orada, tüm olasılıklarda dolaştı. Köpüklü el bezinin kollarına, karın kaslarına ve daha aşağılarına sabun yaydığını hayal etmemek için kendimi zor tuttum. Artık minestrone'a ihtiyacım yoktu; Danuwoa'nın yıkandığını düşünmek beni göbeğimden ayak parmaklarıma kadar ısıtıyordu.

Su durdu ve yüzümü yelpazeledim.

Danuwoa bu kez buharlı banyodan çıktığında üzerinde solmuş bir Peter Gabriel konser tişörtü vardı. Saçları kuruydu ve iki parlak örgüyle yeni sarılmıştı.

"Peter Gabriel mi?" Ona sordum, sesimi şüphecilik kaplamıştı.

"O eşsiz bir dahi." Bavuluna doğru yürüdü ve kirli giysilerini katlayıp ipli bir çantaya yerleştirdi. Danuwoa'nın düzen manyağı olduğunu anlamaya başlamıştım ama Sage ve şimdi de Joanna ile yaşadıktan sonra onun düzenini takdir ediyordum.

"Çok fazla şey duyduğumu söyleyemem." Spor ayakkabılarımdaki gevşek bir ipliği karıştırdım.

"Bu düzeltilebilir ve düzeltilecektir." Bavulunu kapattı ve yatağın ucuna atladı. "Yemek siparişi verdin mi?"

"Evet, pepperoni pizza ve çorba geliyor."

"Çorba?" Başını elinin üzerine koyup yan dönerken gülümseyerek benimle alay etti.

"Üşüyorum."

Serbest kalan koluyla göğsüne vurdu. "Buraya gel."

Beni ona sarılmaya davet ediyordu. Ayağımla ona tekme attım ve yataktan yuvarlandım. Vahşi sinirlerimin verdiği bir savaş ya da kaç tepkisiydi.

"Hey!" Yüzü ihanetim karşısında şaşkın görünüyordu.

"Dikkatli ol Danuwoa, seni mahvetmek istemem," dedim gülerек.

Doğrulup kollarını yatağın üzerine koydu. "Çok komik. Bu sabah uyandığımda 'Umarım bu kız beni mahveder' diye düşündüm. "

Bu onun suratına bir yastık yedi. Danuwoa'yı tanımak istiyordum. Onu öpmeyi seviyordum ama onunla yatmak işleri zorlaştırabilirdi. Beynim yine aynı şeyi yapıyordu... Ya uyumsuzsak? Dünyayı sarsan orgazm konusunda abarttığını düşünmüyordum ama biriyle ilk kez yatmak benim için hiçbir zaman orgazmı sonuçlanmamıştı. Eğer bu bir başarısızlıkta, iş yerinde işler garipleşebilirdi. Yemekhanede yemek yerken göz temasından kaçınırdım çünkü penisinin neye benzediğini çok iyi bilirdim. Bu kaçınmak istediğim eşsiz ve rahatsız edici bir deneyimdi. Yani, bu bilgiyi gerçekten istiyordum. *Durumu* tam olarak kavramak için birden fazla seans gerekebilirdi, ancak çöküp yanmak ve kalbim paramparça bir şekilde kalmak ve hala herkese bakmak zorunda kalmak istemiyordum - Teyze, Sage, Joanna.

"Yüzün kızarıyor, demek ki benden hoşlanıyorsun," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Yastığı bana geri fırlattı ve ben de onu kollarımla yakalayıp göğsüme bastırdım.

"Bir film den bahsettiniz. Aklında ne var?" Gözlerimi devirdim.

Otel televizyonundaki rehberde gezinerek işe koyuldu. Ücretsiz olanlarla sınırlı seçeneklerimiz vardı. "*Babe: Pig in the City* ve *Unsolved Mysteries* var. Ne izlemek istersiniz?"

Kapı çalındı. Elindeki kumandayla Danuwoa oda servisi yemek arabasının kapısını açtı. Garson gittikten sonra Danuwoa metal kapakları açtı.

"Ne olacak? Bir şeyler izlerken yemek yemeyi seviyorum," diye ısrar etti.

"Tuhaf ölümlerle ilgili kâbuslar mı görmek istiyorum, yoksa sevimli bir domuz dolaşıyor mu?" Çeneme vurdum.

Domuz filminin üzerine tıkladı ve yemeğimize daldık. Kendi kendime gülümsedim çünkü beni yakalamıştı. Kabus görmeyeyim diye benimle domuzlu bir çocuk filmi izlemeye razı olmuştu. Pantolonumun içine girmek istiyordu ve ben de buna izin verecektim. Pofuduk yatağa oturduk, ben çorbamı höpürdetiyordum ve Danuwoa pizza dilimlerini taco gibi ikiye katlayıp yanlamasına yiyordu. Sanki o pizza hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi inliyordu ve plajdaki inlemelerini hatırladıkça içim zonkluyordu. Boğazımı temizledim ve yemeye devam ettim. Karnımızı doyurduktan sonra

tabaklarımızı arabaya taşıdık ve yataktan uzağa ittik, büyük düz ekran TV ile bir sinema deneyimi için ışıkları kapattık.

Yatağa döndüğümde Danuwoa ortaya doğru kaymıştı. Yorganı göğsüme kadar çekip kollarımı belimde kavuşturarak kendimi yerleştirdim. Omzumu dürttü. Sırtarak kemikli dirseğimle onu geri ittim. Sağ kolunu bana dolayarak ve beni yanına çekerek kıpırdanma girişimlerimi engelledi.

Kucaklaşıyorduk. Bir çocuk filmi izliyorduk. Asla sadece arkadaş olarak kalmayacaktık. Diz çöküp çirkin anahtarlığımı bana uzattığı andan itibaren Danuwoa'nın özel olduğunu anladım.

Danuwoa'nın sıcak bedenine yaslandım, eli kalçamda dururken bacağım onunkinin üzerine kıvrıldı. Jenerik dönmeye başladığında birbirimize sarılmaya devam ettik. Danuwoa diğer kolunu doladı ve tembelce kalçamdan uyluğuma doğru okşadı. Film boyunca kalçamda olan eli yavaşça kıcımın etrafında dolaştı. Ellerin yorganın üzerinden üzerimde bıraktığı sıcaklık son duvarlarımı da eritti.

Beni tekrar öpmesine izin verecektim, çünkü o öpmezse ben onu öpecektim. Her iki durumda da, bu gece plajda tattığımız şeyin bir tekrarı olmadan uyumayacaktık. Başımı kaldırdığımda Danuwoa'nın dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Başını eğdi ve beni hafifçe öptü ama bu küçük dokunuş ona karşı geliştirdiğim cinsel açlığın kilidini açtı. Filmimizden sonra başlayan programın sesi azaldı. Tek odaklanabildiğim Danuwoa'nın dudaklarının dudaklarımda olduğuydu. Eli kalçamdan kıcıma doğru hareket etti ve cesaretleterek gömleğini kavradım. Geri çekildi ve sadece en küçük bir tattan sonra benden ayrılmasına öfkeyle nefes aldım.

"Uzatmak istemiyorum," dedi ve eski gömleğini başının üzerinden geçirip odanın diğer ucuna fırlattı. Ellerim onun çıplak göğsünü herhangi bir gömleğin olabileceğinden daha cazip buldu.

"Kapa çeneni ve öp beni," dedim.

O da öyle yaptı. Duşlarımız ve sıcak yemeklerimiz arzularımıza enerji verdi. Sahildeki tutkumuz Danuwoa'nın yapabileceklerinin sadece bir örneğiydi.

Bir yatakta olmak bunu çok daha yoğun hale getirdi. Alt dudağımı emdi ve sırtım insani olarak mümkün olduğunu düşünmediğim bir dereceye kadar eğildi.

Ellerimi göğsünde gezdirmeyi bırakıp gömleğimin eteklerini başımın üzerinden yukarı kaldırdım. Belden yukarıya çıplaktı. Dudaklarını ağızımdan ayırıp boynum boyunca ve köprücük kemiğime doğru öpücükler göndermeden önce beni bir iniltiyle öptü.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

"Evet" sesim homurtu ile inleme arası bir şeydi ve göğüslerimi avuçlayıp sıkarken, ağırlıklarını ve yumuşaklıklarını takdir ederken çabucak susturuldu. Adama hakkını vermeliydim: Bir eli her birini tamamen içine alırken bile küçük göğüslerimi dolgun ve çekici hissettirdi.

Ağızını göğsüme koydu. Emişinin ıslak sıcaklığı beni çılgına çevirdi. Ayak parmaklarımı kıvırdım ve pazılarını pençelerken kalçalarımı bacağının etrafına sıkıca bastırdım. Dili açıkta kalan, sertleşmiş tepemin etrafında dönüyordu ve ben yanıyordum. Oynadı ve ısırды, dili göğüslerimin arasında gezindi. Hassas tenimdeki sıcak nefesi vücudumda ürpertiler yaratıyordu. İşkenceme son vermesi için ona yalvarmanın eşiğine gelmişim. Sonra diğer göğsüme geçti. Yavaşça ısırırken gülümsemesini ve kıkırdamasını hissederek inledim ve kıpırdandım. Zarif bir hareket değildi ama artık bedenimin ya da onun dokunuşuna verdiğim tepkilerin kontrolü bende değildi. Kontrol Danuwoa'daydı. Bedenim, zevkim, şu anda her şey yalnızca Danuwoa'ya ve onun diline aitti.

Sabırsızdım, kalçalarım bacağı boyunca göbeğimi gıcırdatıyordu. Ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ve eşofmanlarıma kadar ıslanmışım. İlkel içgüdülerim iş başındaydı. Dudakları dudaklarımdayken, neden tereddüt ettiğimi, bunu neden ertelediğimi hatırlayamıyordum, çünkü bu hayatımdaki her şeyden daha doğru hissettiriyordu.

Danuwoa'nın elleri göğüslerimden ayrılıp gövdemden aşağı inerken, nasırları kışıma dolanmadan önce tüylerimi diken diken etti ve beni sıkıca kavradı. Pantolonumun belini aşağı çekti ve beni çıtırçıtırak soyarak kıyafetlerimi bir hamlede fırlattı. Televizyondan gelen hafif mavimsi parıltı bedenlerimizi aydınlatıyordu ve onun gözlerinde, hissettiğim açlığın bana geri yansıdığını gördüm.

Ağız vücudumda saygılı öpücükler bıraktı, dizlerimi ayırıp beni ona açmadan önce tenimin her santimini okşadı. Tanrım, tıraş olmamıştım. Oklahoma'dan ayrılırken *bunu* beklemiyordum. Başparmağı yarığımı ovdu.

"Evet," dedi kayganlığımı takdir eder bir şekilde, vücut kılları olsun ya da olmasın, her şey onun içindi. "Bu amcığı benimle paylaşacak mısın?"

Oh.

Danuwoa edepsiz bir konuşmacıydı. İçim yanaklarım kadar sıcak yanıyordu. Daha önce hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım. Kimsenin böyle konuştuğunu duymamıştım. Buna bayılmıştım. Sıcaktı ve ağız kirliydi ve buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Saç örgülerini omzunun üzerinden attı ve yavaşça, çok yavaşça başını amıma indirmesini izledim. Aşağıdan yukarıya doğru yaladı. Onun saf onay ve tatmin iniltisi başımı geriye attı ve vücudum kamburlaştı. Ben Ember değildim; ben bir tanrıçaydım ve bu yatak benim sunağım, Danuwoa da en sadık tapanımdı.

Yaladı ve emdi, ben de çılgına dönmüştüm, inşa edilmekte olan serbest bırakılmayı arıyordum. Ziyafet çekmeye devam ederken beni yerinde tutmak için büyük elini karnıma indirdi ve orgazmım ateşlendiğinde kaslarım gerildi ve tüm vücudum sarsıldı. Dudaklarımda onun adıyla boşaldım.

Evet, Danuwoa Colson hayallerimin yerli babasıydı. Vay anasını. Bu vaat edilen dünyayı sarsan orgazmdı.

Nefes nefese kalmıştım ve hayatımda hiçbir şeyi Danuwoa'yı arzuladığım kadar arzulamamıştım. Boxerını tekmeleyerek çıkardı ve siki serbest ve gururlu bir şekilde ortaya çıktı. Onu kavradım, elim nehir kayası gibi pürüzsüz dolgunluğunun etrafında dolaştı ve sıkıca sıktığımda karşılık olarak zonkladı. Elimi savurup yataktan fırlamadan önce homurdandı.

"Ne oluyor lan?" Öfkeyle bağırdım. Onunla işim bitmemişti.

Sırt çantasının önünde diz çöktü ve ben de çıplak sırtına düşen örgülerini, mükemmel çıplak kıkırına doğru uzanan uzun kara oklarını hayranlıkla izledim.

"Anladım!" Arkasını döndü, elinde bir prezervatif folyosunu ileri geri sallıyordu, gülümsemesi hala uyarılmamdan dolayı parlıyordu.

Ayağa kalktı ve folyoyu yırtarak açtı. "Ağzını kapat," diye kıkırdadı.

Prezervatifi sertliğinin üzerinde yuvarlamasını izlerken neredeyse ağzımın suyu akıyordu. Folyoyu arkasına attı ve bir yırtıcı hayvan gibi yatağa doğru ilerledi, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kabarık yorganı bir kenara itip üzerime çıktı.

Bacaklarımı daha da açarak onu tüm ağırlığıyla üzerime yerleşmeye davet ettim. Tanrım, mükemmel bir uyum sağladık. Kalçalarımın arasına yerleşti, sikini kaygan yarığıma bir aşağı bir yukarı ve bir o yana bir bu yana sürttü. Beklenti beni öldürüyordu. İşini yaptı. Orada bir Slip 'n Slide gibiydim. Ayak bileklerimi kışına doladım, gücümü kullanarak bana istediğimi vermesi için onu ittim.

Sonra beni öptü. Derinden. Dilini ağzıma soktuğunda, dolgunluğuna ve uzunluğuna uyum sağlamak için gerildiğimi hissettim. Kabzasına gelene kadar gittikçe daha uzağa kaydı. Danuwoa dudaklarımı bıraktı ve tatmin olmuş bir nefes tısladı.

Birbirimizi keşfederken doğa ritmimize rehberlik ederek dışarı ve içeri kaydı. Durgundu, beni hissetmenin tadını çıkarıyordu. Boynunun omzuyla birleştiği yeri öptüm ve o da sertçe soktu. *Evet, evet.* Sadece evet. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu tam öptüğüm yerden ısırdım ve Danuwoa'yı serbest bıraktı. İçeri ve dışarı, bir çılgınlıktı. Sırtını pençeledim ve boynunu yaladım, bana verdiği her şeyi aldım.

Bittiğinde ve ikimiz de bitkin ve ter içinde kaldığımızda, serçe parmaklarımız birbirine dolanmış halde uzandık.

-

ve Danuwoa'nın yanında yatan bir kedi kadar mutlu uyandım. Mide uykusundaydı. Bense salya akıtıyordum. Ne güzel bir çift olmuştuk. Yüzümü ona dönmek için yan tarafıma döndüm, kolu ve saç örgüsü üzerime sarkıyordu.

Bugün eve dönecektik. Her şey eski haline dönecek miydi? Daha fazlasına dönüşmeye devam edecek miydi? Yoksa çıkarları olan arkadaşlar mıydık? Tanrım, teyzem yüzüme bakıp kına yakardı.

Danuwoa'nın parmağı kaşlarımın arasındaki boşluğa bastırdı. "Şşş. Bu kadar çok düşünmek için henüz çok erken."

Parmağını ittim, ama elimi tuttu ve bir öpücük kondurmadan önce şakacı bir şekilde beni ısırdı.

Kıkırdadım çünkü dün geceden sonra bunun çok canlı bir rüya olmamasına şaşırmıştım.

"Yani?" diye sordu

bana. "Ne olmuş

yani?"

"Seni bu kadar erken kaldıran endişeli şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Sadece dün gece olanları düşünüyordum..." Sesimin kesilmesine izin verdim. O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, değil mi?

"Peki ya dün gece?" Beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti.

Bana bunu söyletecekti. "Eğer gelecekte tekrarlar olacaksa."

"Sanırım tekrar bir performansın kesin bir olasılık olduğunu hissedebilirsiniz." Taş gibi sert olduğunu göstermek için kalçalarını salladı.

"Demek istediğim bu değildi! Eve döndüğümüzde işlerin nasıl devam edeceğini kastetmiştim."

"Birbirimizi görmek istemeyene kadar görüşmeye devam ediyoruz. Bu işler genelde böyle yürür." "Başka kimseyi görmeden mi?"

"Başka kimse yok." Yüz ifadesi ciddiye. "Peki ya iş?"

Cevap vermeden önce beni öptü, "İşin bizimle bir ilgisi yok. Ofiste işleri profesyonelce yürütebiliriz."

Ve bu, kendimizi tekrar birbirimizin bedenlerinde, birbirine dolanmış uzuvlarda, yerdeki yorgan ve yastıklarda kaybetmeden önceki son konuşmamızdı. Son toplantının başlamasına ve eve dönmemize birkaç saat vardı ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirecektim.

"H"

"

boyanmış tavuk tüyünden yapılmış sahte bir savaş başlığı takarak sahnede açıklama yapıyor. Sasha Storm Cloud'dan bir hediye.

Bu "Hollywood Kızılderilisi" selamını kullanmak ve bu kostümü giymek saldırganlığın ötesindeydi. Great Plains şefinin bir karikatürüydü.

Sözlerine şöyle devam etti: "Üç aylık satışlarımız tavan yapmış durumda ve bu ekiple daha fazla gurur duyamazdım. Bu bizim en başarılı ve verimli üç aylık toplantımız oldu. *Daha Sonra Af Dileyin*'in kopyaları sayesinde, yılın ikinci yarısının Technix tarihinin en iyisi olacağını biliyorum!" Söylediklerinin geri kalanını dinlemeyerek dikkatimi kaybettim.

Sasha Storm Cloud'un ruhani uyanış dersinde ne kaçırmıştık? Danuwoa sahnenin önünde tüm ses ekipmanlarıyla birlikte oturuyordu ama omzunun üzerinden bana baktı: *Ne oluyor lan?*

Austin ofisimizden bölge satış müdürü Tina'nın yanında oturuyordum. Eğildim ve "Dün de barış çubuğu töreni var mıydı?" diye sordum.

Tina kıkırdadı. "Hayır, ama bir sürü ilahi söyledik ve adaçayı yaktık ve bırakmak istediğimiz şeyleri küçük kağıt parçalarına yazdık."

Kahretsin, Danuwoa için o topukluları giymek zorunda kalacaktım. Oh hayır, zavallı ben.

Danuwoa ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalmam dışında, ki dün gece ve bu sabahın erken saatlerinden sonra bunu hiç umursamadım, bu toplantı başarılı geçti. İlk iş seyahatim ve büyük konferansım tamamlanmıştı. Danuwoa'nın tüm bilgisayar ekipmanlarını toplaması gerekiyordu, ben de bu büyümlü yere veda etmek için dışarı çıktım. Bu iş olmasaydı hayatım boyunca gelmeye asla gücümün yetmeyeceği bir yer. Yol boyunca yürüdüm.

Danuwoa ve benim için her şeyi değiştiren okyanusa ve sahile son bir kez bakmak için kumlu patika.

"Hey, hey, EA!" Kyle'ın şarkı söyleyen sesi esintinin üzerinden bana doğru süzöldü. Arkamı döndüm, tanık olduğu asansör öpücüğüyle ilgili bir ima ya da başka bir şey duymak için kendimi hazırlıyordum.

"Merhaba," dedim ve elimi küçük bir el sallamak için kaldırdım. Gülümsememin çok sahte ya da sinirli görünmemesini umuyordum.

"Bu hafta harika iş çıkardınız." Kyle çitin tahtasına yaslanmış, dirseklerini arkasına dayamıştı. Duruşu rahat ve kayıtsızdı. İçgüdülerim alarm veriyordu. Benimle geliştirmeye çalıştığı dostluğa güvenmiyordum.

"Teşekkürler, eve dönmeden önce içeri girip son bir kontrol yapmalıyım." Çitten uzaklaştım, ona ve güzel okyanusa doğru döndüm.

Yola çıkmak için hazırlanırken Kyle'ın kahkaha sesi beni takip etti.

Danuwoa ve ben Bay Stevenson'la birlikte bizi hangara götüren cipin arkasına doluştuğumuzda işler kötüden daha kötüye gitti. Kyle patronumuzun yanına atladı ve bana göz kırptı. Danuwoa cep telefonunda, ofisteki meslektaşlarına öncelik sırasına göre göndermek üzere yardım masası biletlerini filtrelemekle meşguldü.

Etkinlik dosyamla çok ilgileniyormuş gibi davrandım. Oyunculuk kariyerine başlamak için çok mu geç kalmıştım? Çünkü bunu başardığımı düşünüyordum. Uçakta Danuwoa ve ben buraya gelirken oturduğumuz koltuklara yerleştik. Kyle önde Bay Stevenson'la oturuyordu ve ben bunun aramızdaki etkileşimin sonu olacağını düşünmüştüm. Ancak kalkıştan on dakika sonra Bay Stevenson, Danuwoa'ya Wi-Fi'yi ve dizüstü bilgisayarını tamir etmesi için bağırdı.

Kyle yanıma oturduğunda pencere kenarındaki koltuğumda yalnız kalmıştım. Danuwoa'ya baktım, o da bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra tekrar Bay Stevenson'ın bilgisayarına baktı.

"Uçakta yapacak işin var mı?" Kyle bana sordu.

"Dan Wi-Fi'yi tekrar açtığında yetişmem gereken bazı e-postalar var."

"Güzel, güzel. Muhasebe geçmişin olduğu ve detaylara çok dikkat ettiğin için sana bir görev vereceğim." Gülümsedi ve göz kırptı. Bunun büyüleyici olduğunu düşündüğünden emindim, ama söyleyeceklerini görmezden gelmek istememe neden oldu.

Muhasebeyle ilgili kısım ilgi çekiciydi, çünkü okula yeniden kaydolmadan önce bu konuda daha fazla bilgi edinmeyi hâlâ çok istiyordum. Düz muhasebe işinin sıradanlığını özlemiştim. Özel jette olmak bir yenilikti, ama öngörülebilir bir işe sahip olmak gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Dalkavukluk sizi her yere götürür, nedir bu?"

"Kodlanması ve incelenmesi gereken tüm yönetici harcamalarımız var. Denetlenmek istemeyiz ve şu anda işler biraz karışık. Çok uzun sürmez."

"Harcamaları gözden geçirebilirim." Gülümsedim, Danuwoa ve benim öpüşmemiz konusunu açmaya çalışmadığı için rahatlamıştım.

"Mükemmel. Döndüğümüzde sana tüm detayları göndereceğim." Ayağa kalkıp ön tarafa doğru ilerlemeden önce ellerini masaya vurdu.

Çok geçmeden Danuwoa kendini koltuğuna bıraktı ve uzun bir nefes verdi.

Yüzünü ovuştururken, "Bu uçuşta Wi-Fi olmayacak," dedi.

"Kızgın mı?" Ben sordum.

"Kesinlikle."

"Bunu anlamak için uçağı indirecek halimiz yok ya," diye teklif ettim.

"Sanki bir şeyleri düzeltmek için Tom Cruise gibi uçaktan inmeyi teklif etmemi bekliyormuş gibi hissettim," diye fısıldadı ve masanın üzerinden bana doğru eğildi.

Kıkırdadım ve "Umarım yakında uykuya dalar" dedim.

"Ember!" Bay Stevenson uçağın ön tarafındaki koltuğundan havladı. Çok erken konuşmuştum. Adam uyanıktı, tetikteydi ve... bir ruh hali içindeydi.

"Evet, efendim?" Koltuğuna yaklaştığımda sordum.

Kendini hafifçe kaldırdı ve elini cebine sokarak koltuğa yaslandı. "İşte." Bana bir avuç dolusu kağıt parçası uzattı. "Makbuzlarım. Sakın kaybetme."

"Tamam," dedim ve orada durdum, başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için bekledim ve varlığım onu rahatsız etmiş olmalıydı.

"Hepsi bu kadar." Otelden getirdiği *Wall Street Journal* gazetesini açtı ve ben de çıktım.

Düzleştirmek ve tasnif etmek için her bir buruşuk fişi nazikçe açtım. Yeni kulaklıkları bir iş gideri olarak nasıl açıklayacaktım? Harcama politikasını tekrar gözden geçirmem gerekecekti çünkü Natalie'nin planladığı gibi yemekli bir etkinlik olmadığı sürece çalışanlar için alkollü içecekleri kapsamadığımızdan emindim. Kâğıtları kırdım ve saklamak üzere dosyama kaldırdım.

-

hayatımın günleri çöktü ve yandı. Beni eve bırakırken Danuwoa'nın da enerjisi düşmüştü. Birbirimizi özel olarak göreceğimizi söylemişti ama bunda ciddi miydi? Oklahoma'daki erkekler bir yatağın rahatlığında pek çok şey söyler ve pek çok söz verirler, ancak gerçek hayattaki baskılarla bu sözler gerçek miydi?

Onun varlığında hiç geçmeyecekmiş gibi görünen kelebekler midemde çırpınıyordu. Danuwoa'nın sözlerinin gerçekten bir anlamı olduğunu umuyordum. Danuwoa'nın gerçekten güvenebileceğim biri olduğunu.

Sitemin köşesinde, sokak lambasından uzak bir yere park etti. Saat dilimi farkından dolayı, nihayet indiğimizde hava kararmıştı. Dışarı çıkmak için kapıyı açtım ama gömleğimin eteğinden tutup beni geri çekti. "Gel buraya," dedi ağzımı fethetmeden önce. İçimi çektim. Uzun bir gün olmuştu ve son öpücüğünden bu yana neredeyse on saat geçmişti. Vücudum hızla ona bağımlı hale gelmişti.

Gecenin karanlığında ve kamyonetinin daracık odasında yalnız olmanın verdiği mahremiyetle, ona daha fazlasını vaat eden bir öpücük verdim. Danuwoa'nın usta elleri kalçamdan yukarı ve eteğimin altına doğru kayarak iç çamaşırlarımın üzerinde alaycı bir okşayışla gezindi.

Dudaklarından uzaklaştım. "İçeri. Şimdi."

Sokakta koşuyorduk, Danuwoa'nın göğsüne floresan bir palaska gibi bağladığı sıcak pembe spor çantam onun hızlı adımlarıyla inip kalkıyordu. Merdivenleri çıkamadan durdu ve ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir başka öpücük için beni kucağına çekti. İçeri, yatağa ve dört duvarın arkasına girmek için kendimizi birkaç dakikalığına ayırmak bile fiziksel olarak acı vericiydi. Birbirimizin öpücüğüne nefes almak için havaya ihtiyacımız olduğu gibi ihtiyacımız vardı. Doyumsuz şehvetin vücut bulmuş haliydik ve umurumda değildi.

Tutkulu bir sisin içinde ön kapıma ulaştık. Anahtarlarımı ararken Danuwoa'nın elleri belimin alt kısmına dolanmış, tahrik olduğunu hissetmem için beni kendine doğru bastırıyordu.

"O anahtarlığa bayıldım, hatta bazıları bizi tanıştırdığını bile söyleyebilir," diye fısıldadı boynuma doğru.

Kıkırdadım ve kapıyı açtım.

Gördüğüm şey anahtarlarımı düşürmeme neden oldu. Sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi. Ruh halim ve Danuwoa'ya yatak odamda yapmak istediğim şeylerle ilgili düşüncelerim buharlaştı. Çünkü kanepemize yayılmış olan Sage'di. Sinirimi daha da arttırmak için yatağımdan aldığı en sevdiğim polar battaniyeye sarılmıştı.

"Sadece arkadaşlar, kığım. Teyzem ve ben haklıydık! Bu konuda yalan söylüyormuşsun. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum." Sage ağzından yanan bir sigara sarkarken güldü. "Evimde ne yapıyorsun?" Ona doğru yürüdüm ve sigarasını ondan uzaklaştırdı.

"Hey!" diye bağırdı öfkeyle, doğrulduğunda üzerinde sadece boxer'ıyla uzandığını gördü.

"Evde sigara içmiyoruz." Dramatik bir etki yaratmak için öksürdüm. Dumanın kokusu iğrençti. Şaşkın ve beceriksizce ayakta duran Danuwoa'nın yanından geçerek mutfığa koştum, Danuwoa bu olaydan sonra hızla söndüğüne şüphe olmayan ereksiyonunu saklamak için pembe spor çantamı kullanıyordu. Kül tablamız olmadığı için sigarayı musluktaki suyun altına tuttum. Ne karmaşa ama.

"Joanna nerede?" Akan suyun sesi üzerine bağırdım.

"Yakında döneceğini söyledi," diye bağırdı Sage, ses tonuna tavır katarak. Sanki kızacak bir şeyi v a r m ı ş gibi. Aile draması benim için bir şey değildi.

ve özellikle de Danuwoa izleyicimizken bunu yapmak istemiyordum. Bana ne kadar acı verse de, Sage ile ilgilenebilmek için onu eve göndermek zorundaydım.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Danuwoa'ya sordum. Başını salladı, çantamı yere koyduktan sonra beni yatak odama kadar takip etti, ben de kapıyı kapatarak bizi Sage'den uzaklaştırdım.

Tam boy yatağıma özlemle baktım. Yine de bu gece frene basmak daha iyi olacaktı. Danuwoa'nın benim yatağıma sığmasının imkânı yoktu. Ayakları sarkardı. Oteldeki gecemizi hatırladım. Gerçekten sadece dün gece olabilir miydi? Bu kadar kısa sürede çok şey olmuştu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, göğsünün ortasına bakarak. Gözleriyle buluşamıyordum, orada sadece hayal kırıklığı bulacağımdan endişeleniyordum. Tek yaptığımın insanları hayal kırıklığına uğratmak olduğunu hissediyordum.

Eli çenemi kaldırdı. "Neden üzgünsün? Aile her şeyden önce gelir, Ember. Umurunda değil, çünkü seni bu yatakta ve benim yatağımda bulacağımı biliyorum. Bu gece, yarın ya da bir ay sonra olması fark etmez."

"Umarım bir ay beklemek zorunda kalmayız," dedim gülümseyerek.

Güldü ve beni öptü. Tatlı, şefkatli bir öpücüktü. Bu öpücük bana güven vermek ve Sage'in hayatıma getirdiği her türlü dramla yüzleşmem için bana güç vermek içindi.

Ön kapı çarpıldı ve Joanna'nın gür sesi duyuldu: "Evimizde lanet olası kıyafetlerinizi giyin!"

Danuwoa yanağıma okşarken, "Gitsem iyi olacak," diye fısıldadı.

"Evet." Orada öylece durdum, aynı noktaya sabitlenmişim.

"Evet," diye yanıtladı Danuwoa. Yemin ederim gözlerimizde kalp vardı ve ben bundan nefret etmedim.

Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve tatlı bir veda için onu tekrar öptüm ama kadınsı organlarım protesto çığlıkları atıyordu. Onlar da Danuwoa'nın yatağımda her şeyi yapmasını istiyorlardı.

Bu isteklerimi gerçekleştirilmeden geri çekildim ve kapımı açtım. Danuwoa popoma hafifçe vurdu ve bakışlarıma göz kırptı.

Oturma odamdaki arenaya girdim, dövüşmeye ve Sage'i evimden kovmaya hazırlanıyordum. Neden ve ne kadar süreyle burada olduğunu bilmiyordum ama Joanna'nın bununla bir ilgisi olduğunu biliyordum. İhanete uğramışlık hissi öfkemi körüklüyordu.

Danuwoa Joanna'ya el salladı ve kapıdan kaçtı. O şanslıydı; ben de bu hesaplaşmadan kaçmak istiyordum ama katılmak zorundaydım.

"Kanepemizde tam olarak ne yapıyorsun?" Sage'e sordum ama doğrudan McDonald's patates kızartmasını ranch sosuna batırarak yiyen Joanna'ya baktım.

"İş bulana kadar birkaç gece kalabileceği bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi," diye cevap verdi bana, ağzı patates püresiyle doluydu.

Sage kollarını başının arkasında birleştirip kanepeye uzanırken, "Bazı inşaat işleriyle ilgili bir ipucu buldum ve Joanna bu hafta sonu fuar alanındaki mücevher sergisinde ona yardım etmem için bana para ödeyecek," dedi. En azından üzerine bir gömlek giymişti.

Joanna'ya baktım ve gözlerimi devirdim.

"Benimle yaşamana izin vermeyeceğim, Sage. Benim sınırlarım var." Unuttuğum spor çantama doğru yürüdüm ve onu odama götürdüm.

Sage beni takip etti.

"Seninle yaşamakla ilgili bir şey söylemedim. Sadece kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar yardıma ihtiyacım var. Şehirde işler daha iyi para veriyor ve şu anda Ada'da pek bir şey yok."

"Her neyse." Ona bakmayı reddettim. Kirli kıyafetlerimi çantadan çıkardım. Kıvrılmış beyaz elbisemin kıvrımlarından kaçan kum, yorganımın üzerinde küçük bir yığın bıraktı. Danuwoa ile aramızda geçenleri hatırlatan bir şeydi bu. Şu anda yapmak istediğim şey buydu, ne olabileceğimizi daha fazla keşfetmek - beni ve arkadaşımı yüzüncü kez kullanırken suçlu kardeşime bakıcılık yapmak değil.

Yolumdan çekilmesi için Sage'i omzumla dürttüm. Bir santim kıpırdadı ve çığlık atmak istedim.

"Babamın mektubunu okudun mu?" diye sordu bana, kollarını kavuşturmuş, yüzünü yargıyla boyamıştı.

İşte bu beni çığlık attırdı. "Tanrım! Tabii ki hayır ve asla okumayacağım. Ne söyleyeceği umurumda değil. Tabii orada bir çek yoksa.

tüm okul masraflarımı karşılarsa, o zaman ne onunla ne de onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sage utanmış görünme nezaketini gösterdi. Utanç içinde yere baktı ve "Sana üzgün olduğumu söylemiştim" diye mırıldandı.

"Teyzen ve ben kantinin parasını ödeyelim diye hapisteyken özür dilemek gerçek bir özür değildir, Sage."

"Ciddiydim. Yani, hala ciddiym! Neden böylesin? Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Her zaman öyleydin çünkü liseden mezun oldun ve şimdi havalı bir işin var," diye alay ederek oturma odasına geri kaçtı.

"Süslü bir iş mi?" Ben de peşinden onu takip ettim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Evet, liseyi bitirdim ama öyle havalı bir özel okula gitmedik ya da en iyi notları ben almadım. Çok çalıştım, Sage. Senin yapmaktan korktuğun bir şey. İşler zorlaştığında pes ediyorsun."

"Kapa çeneni," dedi pantolonunu boxer'ının üzerine çekerek.

"Dinleyeceksin. Üniversite olmadan beni geri arayacak ya da benimle görüşecek bir iş bulamazdım. Okul parasını biriktirmek için çok fedakârlık yaptım ve senin kefaletini ödememen yüzüme vurulmuş bir tokattı. Hiçbir zaman büyüklük kuruntularım ya da yüce hırslarım olmadı. Sadece rahat etmek ve mücadele etmeyi bırakmak istiyorum." Sage'in ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokmasını izlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başladı, bir kez daha zor bir konuşmayı dinlemekten çok korkuyordu.

Anlatmak istediklerimi anlatmaya devam ettim. Bu 365 gündür süren bir konuşmaydı. "Senin için ağladık, Sage. Teyzen ve ben alkollü araç kullanmaktan tutuklandığını öğrendiğimizde korkudan aklımızı kaçırmıştık. Teyzemin parası yoktu ve bu onun ödeyeceği bir şey değildi. Sen *benim* küçük kardeşimsin ve kefaleti ödemek için iki kere düşünmedim. Bana ihanet etmeyeceğini ve parayı geri alacağımı biliyordum. Çok aptalca yanılmışım. Duruşmana gelmedin ve seni iki gün boyunca bulamadık ve ben yine ağladım. Ağladım çünkü kardeşim Tito'yla eğlenmeyi ve parti yapmayı benden ve tüm fedakârlıklarımdan daha çok önemsiyordu."

Sage, sanki tatsız anıyı uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yumruklarını göz çukurlarına sürttü. "Ben bir hata yaptım. Ben aynı kişi değilim. Sadece bir iş bulup sana borcumu ödemek istiyorum, E."

"Gördüğüm zaman inanacağım. Hadi git, kanepemizde uyu ve bir iş bul. Joanna'ya fuarda yardım et. Ama benden daha fazla iyilik isteme ve teyzenden de daha fazla yardım isteme."

Başka bir şey söylemeden ayrıldı ve serinlemek için geceye kaçtı. Eşyaları hâlâ buradaydı, yani geri dönecekti. Gidecek başka bir yeri olmadığına hep geri gelirdi.

Joanna küçük yemek masamızdan, "Bu çok fazlaydı," dedi.

"Çok mu fazla?" Ona katılmak için otururken sordum. İçimde biriktirdiğim her şeyi söylemek için harcadığım enerji beni tüketmişti. Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim.

"Hayır. Söylenmesi gerekiyordu ama yine de iyi hissettirmiyor. Bu bebek Sage." Elimi sıkı.

"Bebek Sage," diye kabul ettim, dilimden acılık dökülüyordu. Ona hep böyle seslenirdik. Bebek gibi bir yüzü vardı ve tanışabileceğiniz en sevimli çocuktuk. Her şeyin üstesinden gelebilirdi ve biz de onun büyürken yaptığı beceriksiz hatalara güler, bunu bebek Sage'in bebek Sage oluşuna verirdik. "Gerçekten sana yardım etmesi için ona para mı teklif ettin?"

"Ona ödeme yapacağımı söyledim ama para birimini sormadı. Ödeme olarak benim yarattıklarımdan birini seçebilir. Kazandığı her para sana geri ödemeye gitmeli. Sana böyle bir şey yapmazdım," dedi çöpünü atmak için ayağa kalkarken. "Şimdi, Sage'i unut. IT Guy Danuwoa'yı odana almışsın. Bu iş gezisinde tam olarak ne oldu?" Buzdolabını açtı ve iki kutu bira çıkardı, birini önüne koydu, sonra oturdu, başını ellerinin arasına aldı, çay içmek için sabırsızlanıyordu.

"Bazı şeyler..." Yanaklarımdan ısındığını

hissettim. "Bilgi işlemciyi becerdin!"

"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?"

"Demek bilgi işlemciyle uzun uzun seviştin?" En kirli aşk romanlarının sesli kitap anlatıcıları gibi sesini abartarak başını çevirdi.

Gülümsememi gizleyerek biradan bir yudum aldım. Tadı sidik gibiydi ama ucuzdu ve alkollüydü. Bu konuşma için bir yudum daha aldım.

"Söyle bana, bizim Yerli Baba orada toplanıyor mu? Tekniği nedir? Bilmem gerek!"

Joanna'nın masanın altındaki bacağına tekme attım. "Aman Tanrım, dur. Seks yaptık ve hepsi bu kadar."

"Hayır, yüzün her şeyi anlatıyor. Çok seks yapmışsın. Çok *iyi* seks."

"Ben yatmaya gidiyorum." Ayağa kalktım ve birayı yudumladım, Sage ile yüzleşmemden kalan gerginliği silmek için alkole ihtiyacım vardı.

"Peki ya iş yerindeki arkadaşlarla çıkmama kuralı?"

"Dediğin gibi, biz yetişkiniz ve işleri profesyonelce yürütebiliriz."

W

Profesyonelden farklıydı. Danuwoa ile birlikte olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o içimdeki bu kaygısız, neşeli ve tedbiri elden bırakan tarafın kilidini açtı. Pazartesi günü, işleri gizli tutmaya çalıştık. Öğle yemeğini dinlenme odasında yedik ve ellerimizi masanın üzerinde tuttuk. İşten sonra onun arabasında öpüşmeye başlamadan önce otoparka varana kadar bekledik.

Kamyon.

Salı günü, Danuwoa için yanıp tutuşuyordum. Bu onun suçuydu; yatmadan önce kulağıma gelen gürleyen sesi günahkâr rüyalara ilham veriyordu. Sage hâlâ kanepedeyken Kaliforniya'daki seks maratonumuzu tekrarlayamazdık. Danuwoa'ya duyduğum acıyı dindirmek için bir şeyler yapmalıyım.

Bu sabah mükemmel, güneşli ve harikaydı. Moody Bay Stevenson, bir toplantı için ayrılana kadar sisli camlı ofisinin arkasında kalarak tahammül edilebilirdi. Ve benim bir fırsatım vardı. Yalnızdım ve bu benim çok ihtiyacım olan ve çok meşru bir BT yardımı alma şansımdı.

Parmaklarım bir mesaj gönderdi.

: 17. katta teknik bir sorun yaşıyorum.

: Donanım mı yazılım mı?

Bana söylemeden adını Yerli Baba olarak değiştirdiği için kalbim biraz burkuldu, ama yaramaz ve cesaretli tarafım canlandı.

: Kesinlikle donanım.

Tamam, geliyorum.

Gömleğimin üstteki üç düğmesini açtım. Göğüs dekoltem fazla değildi ama hepsi onun içindi. Dakikalar geçtikçe parmaklarımı masama vuruyordum, dudaklarını tatmak için sabırsızlanıyordum. Danuwoa nihayet asansörden çıkıp koridorda bana doğru gelene kadar ofis sandalyemde bir ileri bir geri döndüm.

"Günaydın," dedi, bilmiş bakışları midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Yanaklarımın pembeleştiğini biliyordum.

"Günaydın," dedim ve yapmayı planladığım şeyi yapıp yapmama konusunda tereddüt ederek ayağa kalktım. Baştan çıkarma konusunda pek bilgili sayılmazdım. Yani, birkaç müstehcen aşk kitabı okumuştum, yani bir malzeme dolabında gizli bir randevu ayarlamak gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki? Bana yaklaştı, parmakları hafifçe benimkileri okşadı. Kararımı vermiştim; bunu denemek istiyordum. Bu heyecan bana kendimi güçlü ve arzulanır hissettirdi. "Dolaptaki öğütücüde bir sorun var."

Kalçalarımı abartılı bir şekilde sallayarak Danuwoa'ya arkamda bir gösteri yaptığımdan emin olarak yavaşça öğütücünün ve ekstra ofis malzemelerinin bulunduğu dolaba doğru yürüdüm. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım.

Cesaretim karşısında şok olduysa da bunu belli etmedi. Sadece ellerini ceplerine soktu ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Sonra dudağını ısırdı ve sırtıttı. "Donanım mı? Biraz burun üstü," diye alay etti.

"Ben de *çok* yaratıcı olduğumu düşünüyordum."

"Bu terfiyi aldığın an, tam olarak bu durumun hayalini kurdum. Gerçi her zaman daha az kıyafet giyyiyordun ama sana yapacağım o pis şeyleri." Kollarının arasındaydım, kulak memesini hafifçe ısıırıyordum. Konuşma şekli beni neredeyse çözüyordu.

"Peki ya benim sana yapacaklarım?" Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

Bu durum üzerinde sahip olduğumu düşündüğüm tüm kontrolüm gitmişti. Danuwoa beni kapalı kapıya doğru itti. Elleri vücudumda aşağı doğru kayarak elektrik akımı dalgaları gönderdi. Meme uçlarım sertleşti ve sütyenime doğru gerildi. Büyük elleri kıcıımı kavradı ve beni kaldırdı. I

Bacaklarımı onun beline doladım. Esnek eteğim kalçalarımaya doğru kıvrıldı ve kendimi daha fazla ortaya çıkardı.

Danuwoa'nın sahiplenici elleri kalçalarımı kavradı ve sertleşmiş boyunu göbeğime doğru bastırırken beni yerimde tuttu. Kat kat giysilerimiz işkence gibi bir engel oluştuyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve öpüşmeyi derinleştirdim. Sağ eli bacağımdan yukarı doğru hareket etti ve kalçamın etrafına geldi, sonra başparmağının klitorisime dokunduğunu hissettim.

Eğildim ve dudağını ısırdım.

"İşte bu," diye inledi. Kulağıma fısıldamadan önce boynumu öptü, "Kaliforniya'daki otel odasından ayrıldığımızdan beri bu amcığa geri dönmekten başka bir şey düşünmedim."

İnledim ve titredim. Danuwoa bana *hissettirdi*. Parmağı külotumu kaygan yarığımın yanına götürdü. Onaylayarak inledi. "Benim için çok ıslaksın, Tanrım, gvgeyui, Ember. Beni deli ediyorsun." Parmağı içimi doldurdu ama yeterli değildi. Bana tekrar ağzını vermesini istedim ve başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye ve parmağını içeri ve dışarı pompalamaya devam ederken dillerimiz dans etti.

"Danuwoa," diye nefes aldım. Yaklaşıyordum.

"Boşaldığında dilinde adımın olmasını istiyorum," diye hırladı.

"Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum." Onu çenesinden gömleğinin yakasının boynuyla buluştuğu yere kadar öptüm. Söylediğim şey bir hayvanı serbest bıraktı. Danuwoa beni kapıya sabitlerken acımasızdı, bir eli beni okşarken diğer eli umutsuzca göğüslerimi kavırıyordu.

Kapının dışında uzaktan gelen bir ses vardı.

"Duydun mu-Danuwoa!" Elinin karşısında paramparça oldum. Kontrol edemediğim coşkuyu susturmak için omzunu ısırdım.

"Ember!" Bu sesin kime ait olduğu hiç belli değildi. Anın tadını çıkarmak için zaman yoktu.

"Bu-"

Danuwoa'nın sözünü keserek, "Beni yere bırak," diye fısıldadım.

Beni nazikçe indirdi ve kapıya şükürler olsun, çünkü ondan sonra bacaklarım jöle gibiydi. Eteğimi aşağı ittim ve düğmelerimi ilikledim.

gömleği sonuna kadar. Onay için Danuwoa'ya baktım ama o sertleşmiş aletini düzeltiyordu.

Az önce dolapta sevişmiş gibi görünüyordu, bu da benim az önce sevişmiş gibi göründüğüm anlamına geliyordu.

Siktir!

"En az bir saat daha dönmemesi gerekiyordu," diye fısıldadım, zaten paniklemiştim.

Danuwoa elleri ve dizleri üzerinde yere çöktü. "Ne yapıyorsunuz? Yakalanmak üzereyiz," diye tısladım.

"Hayır, değiliz." Öğütücünün siyah kablosunu havaya kaldırdı. Fişini çekmişti. Dahiyane.

"Saçım iyi mi?" Kendimden utanarak ve bunun Technix kariyerimizin sonu olmasından biraz korkarak sordum.

Danuwoa ayağa kalktı ve saçlarımı alıp hepsini omuzlarımın önüne koydu. "Bu iyi olmalı."

"Ember?!" Bay Stevenson'ın sesi sabırsızlıkla gürledi.

Kendimi dengelemek için bir nefes aldım ve sonra kapıyı açtım. "Evet, Bay Stevenson?"

"Oh, işte buradasın! Termosumu gördün mü?" "Hayır, efendim. Bugün getirdiğinizi görmedim."

"Oh, bu her şeyi açıklıyor. Pekâlâ, hadi başlayalım," dedi yanımdan geçerken. Başımı çevirdim, Bay Adams asansörün yanında bekliyordu.

Sonra Danuwoa malzeme dolabından çıktı. "Günaydın Bay Stevenson, Bay Adams." Başıyla selam verdi.

"Dan, burada ne yapıyorsun?" Bay Stevenson sordu.

"Oh, öğütücüyle ilgili sorunlarım vardı ve onları çözdü," diye araya girdim. Danuwoa'ya "Teşekkür ederim," dedim.

"Benim için zevkti." El sallayarak vedalaştı ve asansöre doğru kaçtı.

Bay Stevenson, Bay Adams'a ofisine gitmesi için el salladı. Kapı kapandı ve cam duvarlar donuklaştı. Kalbim güm güm atıyor, kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Bu çok yakındı.

Danuwoa asansörde durup kapıların kapanmasını beklerken gülümsedi ve küçük bir el salladı. Gözleri "*Bu iş daha bitmedi*" diyordu.

Keşke cilveli bir karşılık verebilseydim, ama eminim Danuwoa'nın kapılar onu içeri kapatmadan önce gördüğü son şey, far ışıklarına tutulmuş bir geyik gibi görünmemdi.

Ne halt ettim ben? Yakalanmamıza çok az kalmıştı. Bu aptalcaydı ve bir daha asla olmamalıydı. Artık bir araba taksitim vardı ve bu işte kalmam gerekiyordu. Üç aydan kısa bir süre sonra kovulursam beni kim işe alırdı? Sicilim berbat olacaktı, üstelik işe girebilmek için yalan söylemek zorunda kalmıştım. Joanna eski işverenlerim gibi davranmaya devam edemezdi.

Masama oturdum, başımı ellerimin arasına aldım. Tatmin edilmemiş bir şehvetin sızısı vardı ve şimdi beynim aşırı hızdaydı. Danuwoa'ya birbirimizi sadece Technix'ten uzakta, kilometrelerce uzakta, işten saatler sonra ve hafta sonları görebileceğimizi söylemeliydim. Artık ofiste gizli seksi buluşmalar olmayacaktı.

Otomatik pilotta çalıştım, seyahat ve harcama raporu oluşturmak için makbuzları kodladım, daha fazla ayrıntıya ihtiyaç duyduklarımın altını çizdim. Danuwoa'yı öğle yemeği sırasında dinlenme odasında tekrar görebilecektim. Bu küçük kirli sırrı paylaşıyorduk ve Danuwoa'ya beklentilerini düşürmesi gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Umursayacağını sanmıyordum ama bundan sonra ne yapacağımızı nasıl hayal etmezdi ki? Kirli zihnim onun beni tam da bu masanın üzerinde domaltmasını hayal ediyordu.

Öğle yemeği. Öğle yemeğine ihtiyacım vardı.

Öğle yemeğimi alıp dinlenme odasına gitmek üzere asansörden çıktığımda Phoebe hâlâ masasındaydı.

"Merhaba, Phoebe." Gülümsedim ve el salladım.

"Merhaba *Ember*," dedi adımı söyleyerek. Ses tonu aşırı nazikti, insanların hayatınızı mahvetmeye çalışırken çıkardıkları sahte dostça sesler gibiydi. Sırada ne olduğunu anlamak için kendimi hazırladım. "Konferans gezisi nasıldı? Dan'le *arkadaş olduğunuzu* duydum. Ron bu konuda ne hissediyor?"

"Ne?"

"Küçük bir kuş bana Santa Barbara'da yakınlaştırken görüldüğünüzü söyledi. Erkek arkadaşın Ron'la ilişkiniz bitti mi?"

Kahretsin. Doğru ya. Erkek arkadaşım.

"Hayır, Ron ve ben çok güçlü bir şekilde devam ediyoruz. Ne duyduğunuzdan emin değilim ama çok abartılmış olmalı."

Sürekli büyüyen küçük beyaz yalanlar listeme sahte erkek arkadaşım Ron'u da ekledim. Bu zararsızdı ve Danuwoa'nın umursayacağından şüpheliydim. Artık çıktığımızı göre, ona aslında Little Big Horns liginde oynamadığımı söylemem gerekecekti. Eminim buna bayılacaktı.

Phoebe öğle yemeği kovaşını kaldırdı. "Hadi yemeğe gidelim," dedi ve sanki Dan konusunda beni bu seferlik rahat bırakıyormuş gibi gülümsedi.

Danuwoa her zamanki masamızda oturmuş, ağzına çorba atıyor ve telefonunda geziniyordu. Phoebe hızla yaklaştı ve onun yanındaki koltuğa oturdu. Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle onların karşısına oturdum ve onun gülümsemesi de benimkini yansıttı. Küçük kirli bir sırrı paylaşmıştık. Tekrarlanması mümkün olmayan bir sırdı ama özel randevumuzu paylaşmak heyecan vericiydi.

"Başka bir happy hour daha yapmalıyız. Hepinizin California'ya partiye gitmesi hiç adil değil," diye yakındı Phoebe kaşığındaki çilekli yoğurdu yalarken.

"Tabii, nereye gitmek istersin? O'Connell's'a mı?" Danuwoa sordu.

"Hayır, çok sıkıcı. Erkeklerin dart ya da bilardo oynamasını izlemek ve sonsuza kadar sıra beklemek istemiyorum. Eğlenceli ve heyecan verici bir şeylere ihtiyacımız var."

"Peki ya bowling?" Danuwoa bana çok muzip bir bakış atarak sordu.

"Bowlinge bayılırım! Aklında bir yer var mı?" "Var, ucuz birası olan eğlenceli bir yer."

Bacağını masanın altından tekmeledim, yüzünü buruşturarak saklamaya çalıştı ve yine de devam etti, "Bobby Dean's Bowling Alley and Bar."

"Kulağa mükemmel geliyor. Bir e-posta göndereceğim. Yarın hep beraber gidelim. Ember, erkek arkadaşını da getirmelisin."

Danuwoa'nın göğsü kabardı.

"Şu Ron denen adamla tanışmak istiyorum," diye bitirdi sözlerini mutlu bir şekilde süzülerek uzaklaşmadan önce.

"Şimdi ne olacak?" Yüzü çok ekşi bir limon emmiş gibi görünüyordu. "Hiçbir şey," dedim peçetemi toparlayarak.

"Ne oluyor, Ember?" Endişeli görünüyordu.

"Burada ve şimdi olmaz. Sonra açıklarım."

Bir el omzumu sıktı. Sıçramama neden oldu ve kim olduğunu ve neden gelip birine bu şekilde dokunmanın sorun olmadığını düşündüğünü görmek için arkamı döndüm. Kyle'dı. Tabii ki Kyle'dı.

"Öğle yemeğini bitirdin mi?" diye sordu.

Başımı salladım, dikkatle eline bakarak beni bırakmasını bekledim.

"Harika, beni takip edin ve bahsettiğim projeyi konuşalım." O Bunu söylerken omzuma masaj yaptı ve tüylerim diken diken oldu.

Göz ucuyla Danuwoa'ya baktım. Kyle'ın omzumdaki saldırgan eline bakarak donup kalmıştı. Bir ilişkimiz olduğuna dair spekülasyonları daha da arttıracak bir şey yapamadan yerimden fırladım ve Kyle'ın beni serbest bırakmaktan başka çaresi kalmadı.

Kyle gülümsedi ve sanki az önce rahatsız edici ya da garip bir şey olmamış gibi devam etti. "Kaliforniya çok eğlenceliydi, değil mi?" Danuwoa'yı hedef alan bir soruydu bu.

"Hadi gidelim. Bay Stevenson için bazı işler yapmam gerekiyor ve beni uzun süre özlemesini istemiyorum." Danuwoa'ya özür dileyen bir bakış atarak Kyle'ı çıkışa doğru yönlendirdim.

Onun karşılık veren bakışı, *"Açıklaman gereken bazı şeyler var"* dedi.

Gözlerimi devirmiştım. *Evet, evet, evet.*

Phoebe elinde bir paket kağıt havluyla içeri girdi ve Kyle'a göz kırptı. "Yarın mutlu saatler mi?" diye sordu.

"Tabii ki, ilk içkiler benden," dedi mutfaktan çıkarken.

Kyle beni cam konferans odasına götürdü. Kapıyı açık tutarak beni içeri aldı ve masada bana katılmak için kapıyı kapattı. Döner sandalyede arkasına yaslandı, kollarını başının arkasında birleştirdi ve pazularını esnetti. Bu gezegende bunu yapabilen ve tamamen yaltaklanmayan tek bir adam vardı ve o da şu anda dinlenme odasında kafası karışık bir şekilde oturuyordu.

"Technix'in tarihini biliyorsun, değil mi?" Kyle konuşmaya başlarken şöyle dedi.

"Ah, hayır." Şaşırmıştım.

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," dedi gülerек. "Web sitesi muğlak ve bu kasıtlıydı."

"Tamam..."

"Bay Stevenson benim amcam. Annemin erkek kardeşi," diye açıkladı Kyle, sanki suç ortaklarıymışız gibi sandalyesinde öne doğru eğilerek.

"Bu güzel olmalı." Yani, ne demem gerekiyordu ki? Evet, anladım. Zengin ve zekiydi. Adam kayırma plaketine ihtiyacı var mıydı?

"CFO'muz siz gelmeden önce kovulmuştu, amcamın kötü tarafına denk gelmişti. Portland ofisinin kapanmasıyla birlikte muhasebe işlerinin nasıl kabusu döndüğünü biliyorsun. Muhasebe tarafında işler yolunda gitmiyordu ve durum gizliydi."

Bunu neden umursayacağımı düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sevgili Amca kartlarını göğsüne yakın tutuyor, ancak Natalie burada olmadığı için tüm harcama onayları birikiyor ve yöneticiler için harcamaları yeniden kodlamamız gerekiyor."

Ah, tamam, şimdi benimle ilgili olan konuya geri dönmüştük. "Yani, bu masraf projesi mi?"

"Evet. İçeri girip bazı harcamaları onaylamayı istiyorum. Size makbuzları ve hangi departmana fatura edeceğinizi göndereceğim, o zaman Bay Stevenson adına onaylayabilirsiniz, böylece onu rahatsız etmek zorunda kalmayız."

"Bunu Natalie mi yaptı?" Hızlı eğitimimde üzerinden geçmediğimiz tek şey buydu. Bana harcamaları nereye göndereceğimi ve hangi programı kullanacağımı göstermişti ama hiyerarşinin üzerinden hiç geçmemiştik. Bununla ilgili bir alt klasör olduğuna eminim.

"Evet, her zaman. Yaz mevsimindeyiz ve o meşgul bir adam. Ayrıca, bunların çoğunun eski olması onu kızdıracaktır. Böylesi daha iyi."

Bay Stevenson'ın tüm harcamalarını zaten yapıyordum, bu yüzden Kyle'inkini de eklemek o kadar da fazla iş değildi. Tam bir sürüngendi ama muhasebe aslında hoşlandığım bir şeydi, bu yüzden bunu yapmak için daha fazla fırsat elde etmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca, Natalie bir rock yıldızıydı ve Technix'in başından beri Bay Stevenson'la birlikteydi ve o yaparsa ben de yapardım. Doğum iznindeyken aptalca tavsiyeler almak için onu rahatsız etmek istemedim.

"Pekala, kulağa hoş geliyor. Bunun ne zaman tamamlanması gerekiyor?"

"Hafta sonundan önce benim ve takım için harika olur.

Teşekkürler, Ember. Senin bir takım oyuncusu olduğuna güvenebileceğimi biliyordum."

Asansörle on yediinci kata çıktım ve bu ortamda bir takım oyuncusu olmanın gerçekten de iyi görünmek için başkaları için bir sürü boktan iş yapmak anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Malzeme dolabına baktım ve kızardım. Gerçekten sadece bu sabah mı olmuştu?

Söz verdiğim gibi, gelen kutum Kyle'dan taranmış ekler içeren iletilmiş e-postalarla doluydu. İlkini açtım. 1,700 dolarlık bir restoran faturası. Bu satış elemanları müşterileri gaza getirmeyi gerçekten seviyordu. Hemen pencereyi kapattım **ve** cevap yazdım: **Bu yemeğin amacı neydi ve size başka kim katıldı?**

Masa telefonum çaldı ve zıplamama neden oldu. Kyle Matthews.

"Hi-"

"Dinle, bu konuyu görüşmek için beni araman ya da masama gelmen en iyisi. Basit bir soru olduğunda e-postalarımın dağınık olmasından hoşlanmıyorum. Anladın mı?" Konferans salonunda son derece nazik olan sesi şimdi sinirli ve haklıymış gibi çıkıyordu. Ben ona iyilik yapıyordum ve o *bana* tavır mı alıyordu? "Her bir gideri satır satır inceleyecek vaktim yok. Sadece finans ve satış departmanlarının kurumsal stratejiyi tartışmak ve müşterilerle buluşmak için çok sayıda ekip yemeği düzenlediğini bilin. Yani tüm bu harcamalar bununla ilgili. Tom Amca ve ben bunu her zaman konuşuruz, endişelenmenize gerek yok, sadece yaratıcı muhasebe kaslarınızı esnetin. Anladın mı?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan hat kesildi. Yaratıcı muhasebe mi? Tamam o zaman, Kyle.

Seyahat ve harcama belgelerini doldurmaya başladım. Sayılarla çalışmayı ne kadar özlemişim. Bu hiçbir formül içermeyen, akıl almaz derecede sıkıcı bir görev olsa da, bir elektronik tabloyu olması gerektiği gibi kullanmayı özlemiştim. C-suite için departman kodlarımız vardı: genel yönetici (GE), muhasebe (ACCT), finans (FIN), satış (SALES), bilgi teknolojisi (IT), insan kaynakları (HR) ve hukuk (LEGAL). Oldukça basitti.

İçki dükkanı fişleri, şık restoranlar (hayatımda hiç duymadığım için internetten bakmam gerekti) ve spor biletleri vardı. Bu tam bir baş ağrısıydı. Harcamaları kronolojik sıraya göre derlemeye başladım, ancak satın alma nedenini bilmeden yeni bir dizüstü bilgisayar için bir makbuz göndermeyi doğru bulmadım. Kyle'ın dahili numarasını tekrar aramadan önce sadece bir an tereddüt ettim.

"Ne?" diye tersledi.

"Dizüstü bilgisayar faturasını da mı eklemek istediniz? Bu kişisel bir şey mi? Sadece IT'nin dizüstü bilgisayar dağıttığını biliyorum-"

"Neden iyi dostumuz Dan'e sormuyorsun? Gitmem gereken bir toplantı var. Bu, yapılması gereken basit bir görevdir."

Hat kesildi ve kanım dondu. Kyle, muhtemelen çenemi kapatmamı sağlamak için Danuwoa'dan gelişigüzel bahsetmişti ve ben de öyle yapacaktım. Danuwoa'yı hiçbir şekilde bu karmaşanın içine sürüklemeyecektim. Dikkatleri üzerimize daha fazla çekmeyi göze alamazdık ve bu hedefin Kyle'la birlikte sırtımdan silinmesine ihtiyacım vardı, lanet olası pislik.

CEO'nun geçici yönetici asistanı olarak Bay Stevenson'ın imza kaşesine onaylar ya da mektuplar için erişimim vardı ama hiç kullanmamıştım. Bir keresinde Natalie'nin çıktısını aldığı bir sözleşme için kullandığını gördüm. Bay Stevenson'a göstermedi bile, sadece kaşeyi sayfaya bastı, sonra da beş dakika içinde sözleşmeyi tarayıp geri gönderdi. Ben de öyle yaptım. Harcama raporunun çıktısını aldım ve onay satırına Bay Stevenson'ın imzasını attım. Mürekkep kalındı ve kenarları bulanıktı ama imza açıktı. Daha sonra taradım ve muhasebe departmanına gönderdim. Görev tamamlandı.

Telefonum çaldı.

İkinci tura hazır mısınız?

Telefonumda onun adını görmek bile bana Kyle'ı ve masrafları unutturdu. Arkamdaydılar ve saat çoktan beş olmuştu. Heyecandan başım dönerek dizüstü bilgisayarımı kapattım. Hızlıca bir cevap gönderdim: **Senin evin mi benimki mi?**

Mesajı geldiğinde asansördeydım. Kardeşin hala kanepede mi?

Parmaklarım ateşlendi, **seninle evinde buluşacağım.**

Diş fırçamı yanıma almamı hatırlattı. Sanırım o zaman yatıya kalacaktım.

Ya paylaşmak istersem? Gönderirken kıkırdadım.

Orada mıyız?

Sen söyle.

Eve dönerken telefonumu çantama koymak zorunda kaldım ve
k a l ç a l a r ı m ı birbirine kenetledim.

E Joanna'nın arkasında. Beyaz boyayı dış etkenlerden korumak için içeriye park edebilseydim iyi olurdu, dış *etkenlerden* kastım araba garajındaki yuvalarından yağan yas güvercinlerinin pisliğiydi. Ama Danuwoa'nın evini ilk kez görmek üzereydim ve annem sevişmek istiyordu. Hiçbir şey, kuş pisliği bile keyfimi kaçırılamazdı.

Ön kapıdan içeri girdiğimde kızarmış sucuk kokusuyla karşılaştım ve "Kahretsin!" dedim. Sage yemek pişiriyordu. Ruh halimi gerçekten bozabilecek tek bir şey vardı.

Yağ yangını başlatmadığından emin olmak için mutfığa baktım. Parmağını emiyordu.

"Hey, eve hoş geldin," dedi kocaman bir sırıtışla. "Sandviç yapıyorum." Elindeki spatulayla kağıt tabakta duran, hardal sürülmüş beyaz ekmek ve birkaç dilim kızarmış sucuktan oluşan sandviçi işaret etti. Güzel kokuyordu, ben de başımı salladım ve büyük bir ısırık aldım, tabağı yanıma alarak küçük kafe masasına gittim.

Bana katıldı ve garip bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Sage aşırı kibar ve mutluydu. Burada olmasından nefret ettiğimden değil. Kardeşimi seviyordum ve her şeyden önce onun arkadaşlığından hoşlanıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, evimde ve yanımda olması ona göz kulak olabileceğim ve başını belaya sokmayacağını bileceğim anlamına geliyordu. Ama on dokuz yaşındaydı. Ona sonsuza kadar bakıcılık yapamazdım.

Son lokmamı yedim, ağzımın kenarlarındaki hardalı sildim ve gece için toparlanmak üzere kalkmaya çalıştım. Sage elimi tuttu. "Hey, bekle."

"Ne?" İçimi çektim ve sandalyeye geri oturdum. Kavga etmekten yorulmuştum.

"Heyecan verici haberlerim var." Elimi bıraktı ve kendini beğenmiş bir piç gibi sandalyesine yaslandı.

"Bugün piyangoyu kazandın mı?"

"Hayır."

"Tamam." Ayağa kalktım ve uzaklaştım.

"Bekle," diye mızızlanarak beni yatak odama kadar takip etti. Doğruca dolabıma gidip güvenilir pembe spor çantamı aldım.

"Bir iş buldum," dedi bana. Kendini beğenmiş tavrı gitmiş, yerine uygun bir tevazu gelmişti.

"Bu harika." Ses tonum düz ve sıkılmıştı. Eski ben, küçük kardeşimin işe girmesine son derece heyecanlanır ve destek olurdu. Bu, bana kazık atmadan önceydi. Kefaleti ödemediği için benden özür diledi ama yaptıklarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadan özrün ne anlamı vardı ki? Bir çift eşofmanı çantama tıkkıştırdım.

"Dan'lerde mi kalıyorsun?" diye sordu, sanki nereye gittiğimi bilmeye hakkı varmış gibi.

"Evet," dedim, ses tonum keskindi. Bu, tartışmanın bittiği anlamına geliyordu.

Sage başını kaşıdı ve devam etti. "İşler ciddileşiyor o zaman? Onu Joanna'nın mücevher sergisine götürmelisin. Sana güzel bir şeyler almasını sağla," dedi gülümseyerek ve az önce dünyanın en iyi kardeş tavsiyesini vermiş gibi başını salladı.

"Ne istiyorsun, Sage? Seni sokağa atmadım ya da teyzene geri göndermedim, o halde neden benim odamdasın?"

"Ben sadece her şeyi eski haline getirmeye çalışıyorum. Her şeyi berbat ettim ama bunu düzeltmek istiyorum."

"Bu iş ne o zaman? Planın ne?" Ayağa kalktım, ellerim kalçalarımdaya, çantamı unutmuştum.

"Sana söylemeyeceğim. Beni yargılayacaksın ama şehirde kendime bir yer bulacağım ve sana borcumu ödemek için çalışacağım."

"Bunu daha önce de duymuştum. Gördüğüm zaman inanacağım."

Onun gizli, muhtemelen karanlık işinden gelen parasına ihtiyacım yoktu. Artık harika bir işim vardı. Benden faydalanmayacağına güvenebileceğim bir ağabeye ve daha da önemlisi t e y z e y e ihtiyacım vardı. Teyze, bizi yanına aldı ve ona ihtiyacı vardı.

sosyal güvenlik gelirini, ciddi olmayı ve bir işte çalışmayı reddeden Sage'e vermek yerine yaşamak için.

"Sage, okula geri dön. Diplomanı al. Sende çok fazla potansiyel var. Sanatta harikasin ve daha fazlasını öğrenmek için üniversiteye gidebilir ve bu alanda bir iş bulabilirsin. Acele etmek ya da mücadele etmek zorunda değilsin. Sürekli kötü kararlar vermek zorunda değilsin. Ben de senin için bunu istiyorum."

"Siktir, Ember! Buraya tonla para kazandıran bir işim olduğunu ve sana geri ödemeye başlamayı planladığımı söylemeye geldim. Okulu bitirdiğin ve muhasebe bildiğin için benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Herkes okulda iyi değildir ya da üniversiteye gitmek istemez. Benim hayatım farklı ve onu yaşamak bana ait."

"Bu nasıl bir hayat böyle? Bu boktan maaşlı iş sana ne yaptırıyor? Yasal mı ki? Sonunda yine hapse mi gireceksin? Bir gün bir ailen ve çocukların olsun istemiyor musun?"

"Çocuk yapmayacağım, deli misin sen? Benimle ve yanlış yaptığım her şeyle uğraşmayı bırak. Her şeyden kaçırıyorsun. Elbette matematik yapabiliyorsun ama hayat zorlaştığında içine kapanıyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Hmm, her şeyi sikip attığın ve kefaletini ödemedten kaçtığın zamanki gibi mi?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Üzgün olduğumu söyledim! Belki de babamın mektubunu okumamış olman iyi bir şeydir.

Seni hayatımda istediğimden bile emin değilim!"

"Birlikte ne hayatı? Dışarı çıktığında büyülü mutlu bir aileniz olacağını mı sanıyorsun? Yakalama oynayacağına söz verdi mi? Büyü artık, Sage. Ne var biliyor musun, GED'i ya da okulu unut. Bana geri ödeyene kadar her maaş çekinden yirmi dolar ver, sonra ikimiz de birbirimizin hayatından çıkabiliriz."

Spor çantamı kaptığım gibi odamdan ve dairemnden kaçtım. Belki de Sage haklıydı. Zor şeylerden kaçmak için kaçmıştım ama Sage'le kavga etmeye daha fazla dayanamıyordum. Yaşamak ve eğlenmek için kendi hayatıma ihtiyacım vardı.

Danuwoa'nın evine yanaştığımda, Sage ve babamın mektubuyla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Ancak nefesim sakinleştğinde dış fırçamı unuttuğumu hatırladım.

Caddeden ayrıldım ve bir şehir evi geliştirme alanına girdim. Her ev birbirine bağlıydı ve tamamen aynı görünüyordu. Çok fazla ev vardı.

Hangisinin Danuwoa'ya ait olduğunu ezberden hatırlamamın imkânı yoktu. Şansım yaver giderse yanlış kapıya giderdim. Konut alanıyla ilgili her şey temiz ve düzenliydi. Tüm dairelerin açık mavi boyası tazeydi. Yaşadığım boktan kahverengi daireyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Kavisli beton yol boyunca yürüdüm, numaraları takip ederek on yedinci birime geldim ve kapıyı çaldım.

Danuwoa, üzerinde pazuları kumaşı zorlayan beyaz bir tişört olduğu halde kapıyı açtı. Saçları daha önce ördüğü örgülerden ayrılmıştı ve koyu renk kot pantolonu çıplak ayaklarına kadar iniyordu. Bu Danuwoa'ydı ve kendi evinin konforundaydı.

"Miyav!" Siyah-beyaz bir kedi Danuwoa'nın bacakları arasında sahiplenici bir şekilde dolaşıyordu. Hak iddia ediyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba kedicik." Elimi koklaması için eğildim. Tısladı ve Danuwoa'nın arkasından merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladı.

"Patches!" diye seslendi sevgilisinin ardından. "Üzgünüm, o genelde daha arkadaş canlısıdır."

"Sorun değil. Ben sadece yeniyim."

Çantamı kaptı ve beni kendine çekti. Ağzı bana en sıcak karşılamayı yaparken göğsüne gömüldüm.

"İçeri gel," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Evinin içi cennet gibiydi. Bir yuva gibi hissettiriyordu. Oysa benim dairem bulabildiğim en ucuz, en basit mobilyalarla döşenmişti. Joanna ile üzerinde yemek yediğimiz masa bir çöp konteynerinin yanında bulunmuştu. Danuwoa'nın evinin duvarlarında sanat eserleri, kendisinin ve Walela'nın yıllar boyunca çekilmiş fotoğrafları vardı. En mükemmel, en rahat evin film setiydi.

Büyük bir düz ekran televizyonun önünde pelüş gri bir koltuk ve ahşap zeminde bir kilim vardı. Otuz yaşından önce halıya sahip olan tek bir erkek tanımamıştım.

"Vay be." Beynim çalışmadı. O tek kelime her şeyi anlatıyordu. Hayatımda adım attığım en güzel evdi.

Sonra hapsirdim. Ve hapsirdim. Ve hapsirdim.

Diş fırçamı unutmamın yanı sıra, buraya gelmeden önce antihistaminik almayı da unuttum.

"Orada iyi misin?"

Burnumu çekerken bir mendil istedim. Bana merdivenlerin altındaki küçük banyosunu gösterdi. Dehşete kapıldım, burası aynı zamanda kedinin kum kabını da barındıran banyosuydu.

Sızdıran burnumu silmek için müstehcen miktarda tuvalet kağıdı kullandım. Danuwoa bir beyefendiye ve beni kendi halime bıraktı. Küçüklüğümden beri kedili bir eve kapatılmamıştım.

Burnuma düzgünce katlanmış bir kare tuvalet kâğıdıyla banyodan çıktım. "Sadece bazı alerjiler beni rahatsız ediyor. Hiç Benadryl var mı?" Sulu gözlerle sordum. Evinden ayrılmadığım sürece kedi tüylerinden kaçamayacaktım ama Danuwoa'ya olan ihtiyacım çok büyüktü. Bu adamın tadına bir kez daha bakmak için ürkütücü sahiplenici kediye ve bana verdiği alerjiye katlanacaktım.

"Evet, ama eski bir çocuk Benadryl şişesi." "Sorun değil."

Kahve makinesinin üzerindeki dolabı açtı ve bir şişe kalın mor salvasyon çıkardı.

"Bunu almalı mısın bilmiyorum. Muhtemelen işe yaramayacaktır bile. Dışarı çıkıp sana hap getirebilirim."

Şişeyi elinden aldım ve yudumladım. "Sorun yok." Öğürdüm. Tadı iğrençti ama kim bilir kaç yaşındaki çocuklar için olduğundan, bu kadarını almanın normal bir doz gibi olacağını düşündüm.

Danuwoa'nın yüzü dehşete kapılmış görünüyordu. "Doğru... tamam... yani... bir tur ister misin?"

"Beni gözetlemeyi mi teklif ediyorsun? Tabii ki evet!" Ona boş ilaç şişesini geri verdim ve mutfağına bir göz attım.

"Burnumu sokmakla ilgili bir şey söylemedim."

Artık çok geçti. Elinde ne olduğunu görmek için her dolabı ve çekmeceyi açmıştım bile. Bir insanın mutfağını nasıl tuttuğuna bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirdiniz. Her şeyin bir yeri vardı ve Target'tan tüm Threshold serisini satın aldığı belliydi. Buna saygı duyabilirdim. Cimri olmasaydım ben de o markaya para verirdim. Ama Walmart, ikinci el mağazaları ve garaj satışları bana yetti.

"Mmm, bu koku da ne?" Kokladım. Burnum şimdiden temizlenmeye başlamıştı.

"Akşam yemeği. Crock-Pot'ta mısır orbası pişiriyorum. Aç mısın?" Buzdolabına yaslanmıştı ve lacivert mutfağında çok seksi görünüyordu. Mavi ev, mavi mutfak, mavi tabaklar. Walela'nın çoğu şeyi seçmesine izin verdiğine inanıyordum.

"Mısır orbası kulağa hoş geliyor," dedim ve kollarımı boynuna dolayarak ona doğru yürüdüm. Bir yemek bekleyip beklemediğimden emin olamadan sucuklu sandviçi mideye indirmiştim. Tüm bunlar benim için yeniydi ama güveten gelen koku ağızımı sulandırmıştı. Kendimi mutlu bir şekilde bir kase yemeye zorlayabilirdim.

Kollarını bana doladı ve ellerini kığımın üstüne koydu. "Bu gece kalacaksın, değil mi?" diye sordu ve o lezzetli öpücüğünü kondurdu. Kulağımla boynumun birleştiği yerde.

"Duruma göre değişir," dedim
ürpererek. "Değişir mi?"

"Yatak odan ne durumda?"

"Etrafına bir bak. Ben temizlik hastasıyım. Sizi temin ederim odam tertemizdir."

Adem elmasını öptüm ve fısıldadım, "Uzun sürmeyecek."

"Bu taraftan." Beni döndürdü ve popoma bir tokat atarak mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerlememizi sağladı. Duvarda Danuwoa ve Walela'nın ailesini belgeleyen her şekil, boyut ve renkte çerçeveler vardı. Doksanlı yılların aile portresinin mükemmel bir örneği odak fotoğrafıydı. Durup ona baktım. Fotoğrafta orta yaşlı bir ift, Danuwoa'nın annesi ve babası vardı. Annesinin kabarık kakülleri, babasının ise Danuwoa'nınkinin yarısı kadar uzun gri bir saç örgüsü vardı. Kucaklarında bebek Walela ile oturuyorlardı. Dantelli ve kurdeleli beyaz fırfırlı bir elbise giymişti. Önde diz çökmüş olan Danuwoa'nın saçları kısaydı ve iki ön dişi eksikti. Mutlu görünüyorlardı.

"Bu fotoğrafı seviyorum." Bardağa dokundum. "Ben de," diye fısıldadı.

"Onlara ne oldu?" Ben sordum.

Danuwoa derin bir nefes aldı. "Annem bu fotoğraftan iki yıl sonra öldü... diyabetten kaynaklanan komplikasyonlar."

"Çok özür dilerim." Arkamı döndüm ve kollarımı beline doladım. İnsanlarımızın çoğu bu hastalıktan muzdarip ve dünyayı çok erken terk ettiler.

"Babam neredeyse dört yıl önce kalp krizinden öldü." Yavaşça sırtımı okşadı.

"Yani bir süredir her şeyle sen ilgileniyorsun."

"Evet, ama Walela ve ben harika bir takım olduk." Başımın üstünü öptü. "Hadi odamı görelim."

Başka bir şey sormadım. Hazır olduğunda ailesiyle ve Walela'ya tek başına bakmasıyla ilgili daha fazla şey paylaşacaktı. Yolun geri kalanında merdivenleri çıkmak için döndüğümde kalbimin üç beden büyüdüğünü hissettim.

Elini sırtımın alt kısmına koydu ve yatak odasının kapısını açmak için etrafımdan dolandı. Şair değildim ama Danuwoa'nın bir şair ruhuna sahip olduğunu düşünmeye başlamıştım. Oda zarif bir şekilde erkeksiye. Yeşiller ve doğal ahşap. Kral boy yatağının ayak ucunda dokuma bir gök gürültüsü kuşu battaniyesi vardı. Odanın köşesinde, pencerenin yanında asılı bir örümcek bitkisi vardı ve çağdaş ile doğayı kasıtlı bir şekilde bir araya getiriyordu. Sanki yatak odası onun hayattan kaçışı ve vahası olması için düzenlenmiş kendi müzesiydi. Ne kadar cimri davrandığımı için gerçekten pişmanlık duyuyordum.

"Bu oda çok güzel." Gülümsemem utangaçtı. Danuwoa gibi bir adamın ilgisini ve şefkatini hak edecek ne yapmıştım ki hayatımda?

"Şunu izle," dedi ve ışık düğmesine bastı. Perdeler otomatikleşti ve kapanmaya başladı. Aynı anda, yatağının karşısındaki duvarda bir projektör ekranı alçaldı.

"Yatak odanızda kendi sinemanızı mı yarattınız?"

"Rahatımı seviyorum." Odanın içinde dolaşırken beni izledi.

"Dolabında sakladığın eski moda bir patlamış mısır makinen var mı?" Her ihtimale karşı kontrol etmek için kapıyı kaydırarak açtım. Kıyafetleri düzgünce asılmıştı ve ayakkabıları yerde sıralanmıştı.

"Ve taze çarşaf larımı sahte tereyağı gibi mi kokutayım? Hayır, teşekkür ederim." Bağlantılı banyosuna doğru ilerlerken bana gülümsemekle yetindi, sonra çantamı kapının dışında yere bıraktım.

Tam beklediğim gibiydi. Beyazdı. Temizdi. Milyon yıl geçse de burada bir bekârın yaşadığını düşünmezsiniz. Banyodan çıktım, yatağı inceledim. "Yani, mükemmel bir Netflix-ve-soğuk odası mı yarattın?"

Gelip kollarımı belime doladığında gülüşü tüylerimi diken diken etti. "Netflix aklımdan geçen en uzak şey."

Danuwoa yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırdı ve kulağımın arkasındaki yeri ısırdı. Kulak mememi ısırması hem sevimli hem de seksiydi ve ağzımı yakaladığında susturduğu küçük bir çığlık attım. Birbirimize dolanmıştık. "Bekle," diye nefes nefese onu ittim.

"Pardon, çok mu hızlı?"

"Ne? Hayır." Gülümsedim. "Hemen üstümü değiştirmem lazım."

"Gereksiz, çünkü seni çıplak istiyorum." Elleri kıvrımlarımda gezinirken boynumu yaladı.

"Bunu seveceksin." Kendimi onun kollarından kurtardım ve kendimi banyoya kilitledim.

Şimdi bahsi gerçekleştirme zamanıydı. Ortopedik ayakkabılarımı çıkardım ve eteğimi aşağı sıyırdım. Hırkam olmadan üzerimde beyaz bir atlet ve sahip olduğum en seksi külot olan sıcak pembe külotum vardı. Danuwoa'yla böyle devam edeceksem, ki edeceğimi gerçekten umuyordum, daha iyi iç çamaşırlarına yatırım yapmalıydım.

Kapalı tuvalete oturdum ve ısıltılı topuklu ayakkabılarımı bağlama işlemine başladım, kayışları baldırlarımın etrafından geçirdim ve dizimin kıvrımında bir fiyonkla bağladım. Görev tamamlandığında ayağa kalktım ve esnedim. Benadryl beni yere sermeden önce elimi çabuk tutmalıydım.

Oda hâlâ loştu ve Danuwoa onu bıraktığım yerde telefonuyla uğraşıyordu. Bana baktı ve yutkundu. Gözleri beni tepeden tırnağa yuttu.

Telefonunu cebine koydu.

"Walela bebek bakıcılığı yapıyor, bu yüzden ev birkaç saatliğine bize kalıyor," diye fısıldadı, sesi boğuk ve öncekinden bir oktav daha alçaktı.

"Harika." Dudağımı ısırdım ve seksi bir yürüyüş olduğunu umduğum bir şekilde yürüdüm. Yavaş yürüyordum çünkü uzun zamandır topuklu ayakkabı giymemiştim. Kollarına geri döndüğümde dudaklarını öpüyor, onu tatmak için zaman ayırıyordum.

Saniyeler ya da dakikalar sonra, anlayamadım, öpücük şiddetli ve aç bir hal aldı. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarak yatağın sonuna doğru tökezleyerek ilerledik. Hedefimize ulaştık ve Danuwoa zahmetsizce geri çekildi, ben de onun üstüne çöktüm. Bu gariplik onun öpücüklerini ve ısırtıklarını yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı.

İşimiz bittiğinde Danuwoa'nın okyanus yatağında çarşaflar birbirine karışmış olurdu. Onun vücudunu keşfetmekten asla yorulmazdım. Dokunuşu ruhumu dağlıyor ve beni diğerlerine karşı mahvediyordu. O bir uyuşturucuydu ve ben bir sonraki dozumu bekliyordum.

Kıyafetlerimiz gitmişti ve ben sadece askılı, ısıltılı topuklu ayakkabılarla kalmıştım. Yüzüme baktı, gözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğimiz her şeyi söylüyordu. Gözlerimi kapattım ve onu tekrar öptüm.

Bunu kabul edemezdim. Henüz değil. Sanki dile getirirsem benden koparılacakmış gibiydi. Daha önce hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı. Aşkı hiç yaşamamıştım ve bu duyguyu henüz çok yakından incelemek istemiyordum. Kalbim göğsümde o kadar doluydu ki. Beynim duygularımı analiz etmeye başlamadan önce Danuwoa beni yüzüstü çevirdi, kalçalarımı kaldırdı ve göbeğimden öptü.

Prezervatif folyosunun yırtılma sesini duyduğumda çıplak kıcımla orada bekledim. Danuwoa içime girmeden önce sadece birkaç saniye vardı. Kaliforniya tesadüf değildi ve bu bedenlerin paylaşımını daha da iyi hale getiriyordu. Kimyamız ve tutkumuz azalmamıştı. Kendimi dirseklerimin üzerine indirdim ve Danuwoa'nın bana verdiği her şeyi alarak sırtımı bir kedi gibi gerdim.

Fiziksel olarak kendinden daha fazlasını veriyordu. Aramızdaki bağın cinsel dürtülerden çok daha derinlere uzandığını dokunuşlarından hissedebiliyordum. Onun hararetli ilgisi beni uçuruma yaklaştırıyordu. Kaliforniya'dakinden daha yoğun ve bunun Danuwoa ile aramızdaki ilişkinin mantıklı olmasından kaynaklandığını biliyordum. İlk görüşte aşka ya da ruh eşlerine hiç inanmamıştım ama aramızdaki bu kimya beni neredeyse inanan biri yapacaktı.

Uçurumun kenarına itildiğimde, yıldızları gördüm. Sonrasında, bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde çıplak tenimizle birbirimize sarıldık. Parmaklarımla oynadı ve ben onun kalp atışlarının sabit davul sesini dinledim. Hayatımda hiç

hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Kafamın içinde yüzen sürekli endişeler yoktu. O anda sadece Danuwoa ve ben vardık ve bu çok basit ve çok güzeldi.

—

. yataktan kalktım, odanın yabancılığından dolayı bir an şaşırdım. Sol tarafımda Danuwoa yatıyordu, gömleksiz ve yüzüstü yatıyordu. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Destansı sevişmemiz ve akşam yemeğimiz arasında, çocukların Benadryl'i yüzünden bayılmış olmalıyım.

Patches! Lanet kedi yüzüme atlamıştı ve şimdi yastığımı yoğuruyordu, gözleri karanlıkta parlıyordu. Burnum yine akıyordu ve gözlerim deli gibi kaşınıyordu. Bir kediyle aynı yastığı paylaşmak benim için huzurlu bir gece uykusu değildi. Yatağın daha da aşağısına kaydım ve hak sahibi kediye yastığın mümkün olduğunca çoğunu verdim.

Orada yatıp tekrar uyumaya çalışırken, siyah kuyruğu burnuma sürtünmeye devam etti.

Twent□-Nir

Wher sabah tekrarlamak istedim. Danuwoa'nın enseme bıraktığı öpücük izleriyle beni uyandırması varken kimin alarma ihtiyacı vardı ki?

Ona daha iyi erişim sağlamak için döndüm ve aniden geri çekildiğini hissettim. "Yüzüne ne oldu böyle?" diye sordu dehşete düşmüş bir halde.

"Ne demek istiyorsun?" Sabah ışığında gözlerimi kısarak daha fazla açmaya çalıştım ama açamadım. Parmaklarımla gözlerimi sıvazladım ve şişmiş deriyi hissettim. "Aman Tanrım! Yüzüm! Kötü mü?"

Danuwoa, "Harika değil ama benim için hâlâ güzelsin," dedi.

Bu nasıl bir tepkiydi? Bu, on yıldan uzun süredir evli olan bir adamın, karısı saçlarını kestirmek ve kendine "Karen" adını vermek gibi talihsiz bir seçim yaptığında karısına söylediği bir şeye benziyordu, tamamen kısa ve düz ütülenmiş kaküllerle açılı. Bir gece önce beynini dağıttıktan sonra uyandığında yüzü erimiş lav gibi görünen yeni kız arkadaşınıza söylediğiniz bir şey değil.

İşte bu. Lanet olsun. Kedi.

"Harika." Yataktan kalktım ama kıyafetlerim yere saçılmıştı, ben de battaniyeye sarındım.

"Ember." Durakladı, ona bakmamı bekledi.

"Öyle mi?" Yüzümü gizlemeye çalıştım. Banyodaki hasarı değerlendirmek ve bir oyun planı oluşturmak istiyordum.

"Kedilere alerjin var mı?"

"Hayır," dedim gülerek. "Neden öyle dedin ki? Kedileri severim. Bu sadece saman nezlesi."

"Mm-hmm. Kedilere alerjin varsa sorun değil. Seni daha az sevmeyeceğim."

"Şey, ben değilim." Yorganı da yanıma alarak banyoya gitmek üzere ayağa kalktım. Bu tartışma sona ermişti. Uykusuzluk veren ağır antihistaminiklere yatırım yapmam gerekiyordu ve Danuwoa, ben ve o lanet kedi için her şey yoluna girecekti.

Yüzüm şişmişti ve burnum akıyordu. Danuwoa'nın evinde uyumak için ne harika bir ilk izlenim. Belki de kediye alerjim olduğunu itiraf etmeli ve bunun için bana bir şeyler getirmesini istemeliydim.

Yüzümü ve zihnimi temizleyeceğini umarak duşa girdim ve niyetlendiğimden biraz daha uzun sürdü. Buhar gözlerimi daha iyi hissettirdi ve kediden uzakta olduğum için nefes alabildim.

Dışarı ıktığımda Danuwoa McDonald's kahvesi ve McMuffin'leri yatağın üzerinde beni bekliyordu.

"Bana yemek almak için mi çıktın?" Bu benim sevgi dilim miydi? "Evet, ve bu." Bana bir şişe Zyrtec fırlattı.

"Teşekkür ederim!" Bir hapi kuru kuru yutarken çığlık attım. aresizdim.

Patches yatağın üzerinde oturmuş, kendini beğenmiş ve yüzümü mahvetmiş olmaktan memnun görünüyordu. Ofise gitmeden önce bu hap işe yarasa iyi olacaktı.

"Bu hafta sonu benimle mücevher fuarına gelmek ister misin?" Karton taşıyıcıdan kahveyi alıp yudumlararken ona sordum.

"Bana almak istediğin güzel mücevherler var mı?" Sandviinin paketini açıyordu.

"Ha ha, çok komik. Joanna çalışmalarını sergiliyor ve bu yapılacak bir şey." Konuşmayı kesmek için bir yudum daha aldım.

"Erkek arkadaşının... Ron'du, değil mi? Ron'un aldırmayacağından emin misin?" Kaşını kaldırdı.

Vay canına, bunun peşini bırakamazdı.

"Panikledim! Phoebe bana seni soruyordu, yakın göründüğümüzü söylüyordu, ben de onu izimizden uzaklaştırmaya çalıştım. Ayrıca, işimize devam edebilmemiz için birlikte değilmişiz gibi görünmemizi istemen gerekmez mi?"

"Ember, Technix bir teknoloji startup'ı. Bu şirket kuralına gerçekten uyan birini tanımıyorum. Her zaman birlikte olan insanlar tanıyorum."

"Üst yönetimin bundan haberi var mı?"

"Hayır, ama-"

"Aynen öyle. Ben doğrudan CEO için çalışıyorum. Benim bu işi korumam gerekiyor, senin de kendi işini koruman gerekiyor."

"Evet, gerçekten öyle," diye kabul etti. "Bu ipoteği yılın başında aldım." Yemeğinden bir ısırık daha aldı. Bütün bunları düşünürken kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum.

"İşte bu yüzden artık ofiste sevgi gösterisinde bulunamıyoruz. Dün neredeyse yakalanıyorduk."

Yatağın üzerinde arkasına yaslandı ve spor ayakkabılı ayağı dizinin üzerinde duracak şekilde bacağını katladı. "Bu da işin heyecanını artırıyor, öyle değil mi?"

"Danuwoa," diye uyardım.

Gözlerini devirdi. "Seni ya da bizi saklamak istemiyorum. Bu beni kirli hissettiriyor."

"Saklanmıyoruz, sadece bunu ve işimizi koruyoruz."

"Howa." Nefesini dışarı üfledi. İyi, dedi gözleri.

"Pekala, bu gece bowling salonunda sadece arkadaşız, anladın mı?"

"Kesinlikle öyle. Yaşlı Ron'un kıskanmasını istemem."

"Bu konuda endişelenmemize gerek yok. Little Big Horns Çarşamba günleri oynamıyor ve benim bir fikrim var. Bu gece fazladan bir tişört getirmeyi unutma."

-

Bowling toplarının lobutlara çarpma sesi, ucuz bira ve yer cilasası kokusu. Burayı özlemiştim. Paralı-boktan kısmını değil ama bu bowling salonunun evim gibi hissettirmesini ve tüm arkadaşlarımdan orada olmasını özledim.

Joanna akşamın erken saatlerindeki yoğunluk için cipslerin üzerine nacho peyniri sürüyordu. Danuwoa ve Phoebe'yi ayakkabı kiralamak için kasaya yönlendirdim ve yan yana iki şerit aldık.

"Burası mükemmel! Üç dolarlık bira mı? Burayı nereden duydun Dan?" Biz bowling ayakkabılarımızın bağcıklarını bağlarken Phoebe sordu.

"Kız kardeşimi daha önce buraya getirmiştım."

Phoebe onu anlamak için başını salladı. Bana bakmadı ve benim şeridimin diğer tarafında Phoebe'nin yanında oturuyordu. Bu benim kuralımdı ama onun bana yakın olmasını özlemiştim.

"Herkes birkaç dakika içinde burada olur," dedi ve ayakkabılarını denemek için ayağa kalktı.

"Fazladan gömleğin var mı?" Danuwoa'ya sordum.

"Evet, giyecek misin?" Sesi vaatlerle doluydu ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama planımın işe yaraması için gömleğe ihtiyacım vardı.

"Hayır, birkaç saatliğine ödünç alacağım."

"Hey, hey, hey!" Kyle seslendi, bize doğru yürüyordu, muhasebe kardeşleri de peşindeydi.

"Diğer herkes nerede?" Ryan, Danuwoa ile beşlik çakarak sordu.

"Yoldalar. İlk tur için söz vermiştin, Kyle," dedi Phoebe, elleri kalçalarında ayakta durarak.

Kyle az önce bankın üzerine çökmüş, yayılmış ve kaplayabildiği kadar yer kaplamıştı. "Yaptım, yaptım, bara giden yolu gösterdim." Ayağa kalktı ve Phoebe'yi takip etti.

Martin bankta yanıma oturmuş, ayakkabılarını değiştiriyordu. "Biliyor musun, bowlingde oldukça iyiyimdir."

"Öyle mi?" Danuwoa'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama kıskançlık değil, Martin'in benimle flört etme girişimine karşı merak ve eğlence hissediyorlardı. "İlk vuruşu yapanın tek bir içkinin bile parasını ödememesine ne dersiniz?"

"Bana bir içki ısmarlamak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı," dedi göz kırparak. Ayağa fırladı ve taşaklarını ellemeye, parmak deliklerini ve ağırlıklarını ölçmeye başladı.

"Dikkatli ol Ember. Martin Switch'inde çok fazla sanal bowling oynuyor," diye uyardı Nick Danuwoa'nın yanında arkasına yaslanırken.

"Sanal bowling değil!" Ellerimi yanaklarıma götürerek  z lm ş gibi yaptım. "Bir kız sanal bowlinge karşı ne yapabilir ki?"

Martin, "Lanet olsun," diye mırıldandı ve gözlerini devirdi.

"Hadi isimlerimizi yazalım." Danuwoa puanlama sistemine gitti ve geçiş düğmesini kullanarak *Bucky*'yi ilk yuvaya programladı.

"Bucky kim?" Nick sordu.

"O benim." Yalandan kıkırdadım ve Danuwoa'ya ılgın *WTF?* bakışlarımı fırlattım. "ocukluk lakabım."

Hepimizin ismini yazdı ve Kyle'ı son sıraya bıraktı. Technix'ten daha fazla kişi gelirse, başka bir kulvar bulabilir ya da sadece içip oyalanabilirlerdi. Oyuna başladık ve ilk ben olduğum için zar attım ve bir strike aldım. Danuwoa yuhaladı ve bağırdı, hala otomatik skor makinesinin arkasında duruyordu. Sırada Martin olduğu ve bana bir içki borcu olduğu için ona aptalca bir selam verdim. Bir oluk topu yuvarladı ve yedek atışında iki lobutu vurdu.

"Sanal bowling buraya kadarmış," diye takıldım gülerek. Martin bana el salladı ve banka oturdu.

"şimdi gidip bana o içkiyi getirebilirsin," dedim, sesimden bal damlıyordu.

"Oh! Utanç verici.  zg n m, dostum." Nick kendi sırası için ayağa kalktı.

Kollarını önünde kavuşturmuş duran Danuwoa'ya doğru yanaştım. Biraz somurtmuş gibi görünüyordu. "Eğleniyor musun?" Omzuna vurdum.

"Dikkatli ol, mesafemizi koruduğumuzu sanıyordum," diye mırıldandı. "Arkadaş olarak dostça davranabiliriz."

"İşte geldik!" Phoebe, Kyle ile birlikte ellerinde birer sürahi bira taşırken anons etti. Phoebe kolunun altındaki plastik bardak yığınının almak için dirseğiyle beni dürttü. "Teşekk rl r!"

Phoebe bardakları birayla doldururken ben de bardakları dağıtmaya başladım. "şerefe!" diye bağırdı.

"Evet! Whoop! Whoop! Whoop!" Kyle ve arkadaşları biralarını hızlıca doldurdular.

"Sırada kim var?" Kyle altın rengi saçlarını gözlerinden silkeleyerek sordu. "Phoebe." Danuwoa çenesiyle skor tabelasını işaret etti.

"Tamam!" Phoebe birasından büyük bir yudum aldı ve bardağı yan masaya koydu. Pembe ışıltılı topu seçti; bu benim kişisel favorimdi ve en hafif olanıydı. Çizgiye doğru koştu ve topu havaya fırlattı. Top sertçe yere indi ve bir kez zıpladıktan sonra altı ve on numaralı lobutlara çarparak onları devirdi ve kalan sekiz lobuta dokunmadan bıraktı. "Poo! Kyle, diğerlerini devirmeme yardım et," dedi somurarak.

Kyle sağ eliyle siyah bowling topunu aldı ve sol eliyle birasını içerken çizgiye doğru kasıla kasıla yürüdü. Topu bir spin atarak fırlattı ve top genişleyerek oluğa girdi.

"Kyle! Bowlingde iyi olduğunu söylemiştin!"

"Bir dahaki sefere daha iyi şanslar," dedi Danuwoa. Yanımdan ayrıldı ve yeşil bir top aldı. Hareketlerinde kararlıydı, kendinden emindi. Phoebe'nin yanından geçerken kulağına bir şeyler fısıldadı ve Phoebe kıpkırmızı oldu.

Omurgamı kilitledim. Phoebe ve Danuwoa'yı kıskanmak için hiçbir nedenim yoktu. Dün gece Danuwoa'nın yatağındaydım ve ilişkimiz konusunda nerede durduğunu açıkça belirtmişti. Ama Phoebe'ye karşı her zaman rahattı ve onu çok daha uzun süredir tanıyordu. Bu his her neyse, ondan nefret ediyordum.

Danuwoa adımlarını hızlandırdı, arka bacağının bir hareketiyle çizgide durdu, eğildi ve topu bıraktı, kolu sanki topu düz ve doğru hedefe yönlendiren bir pusula gibi düz duruyordu.

Öyle oldu. Vuruş yaptı.

Alkışladım. Coşkuluydum ama aşırı değil. Grev yapan bir iş arkadaşını nasıl alkışlarsam öyle alkışladım. Ama gülümsemem ve gözlerim *"Penisinin neye benzediğini biliyorum."* diyordu.

"Penisimin tadını biliyorsun." dedi.

Yutkundum ve dudağımı ısırdım. Hayır, Phoebe konusunda endişelenecek bir şeyim yoktu. Artık bowling salonunda sadece Danuwoa ve ben vardık.

"Ember, erkek arkadaşın nerede?" Phoebe'nin sorusu beni Danuwoa'yla göz göze geldiğim şehvetli anlardan kopardı.

"Evet, erkek arkadaşın nerede?" Danuwoa sırtarak sordu.

"Birazdan burada olur."

"Gerçekten mi?" Danuwoa'nın gülümsemesi inanılır gibi değildi.

"Evet, hadi içelim." Bira sürahisine uzandım.

"Burada işler nasıl gidiyor?"

Tam zamanında.

"Joanna! Millet, en iyi arkadaşım Joanna ile tanışın. Joanna, bu da herkes."

Tanışma faslını geçtik. Nick, Ryan ve Martin çok etkilenmişlerdi.

"İçmek ister misin?" Ryan sordu.

"Yok, çalışıyorum."

"*Burada* mı çalışıyorsun?" Ryan iğrenç bir şeymiş gibi "*burada*" dedi.

"Evet, gururla." Dudağını ısırıldı. Onu kenara çektim ve Danuwoa'nın gömleğini verdim.

"Tito'nun oyunu mu?" Ben sordum.

"Evet, ona yirmi dolar ve bir paket sigara sözü verdim, o da senin erkek arkadaşınmış gibi davranacağını söyledi."

"Ron'a hesap vermek zorunda," diye

fısıldadım. "Biliyor musun, bu iş gittikçe

tuhaflaşıyor, Ember."

"Biliyorum. Düzelteceğim. Sadece bu gecenin iyi geçmesine ihtiyacım var."

Gözümün ucuyla Tito'nun meşhur pistonun tahta sapını taşıdığını gördüm, alttaki kauçuk kısım siyah plastik bir çöp torbasına sarılmıştı.

Olamaz.

"Joanna, Tito'nun üstünü çabucak değiştirmeli ve kimsenin onu fark etmemesini sağlamalısın."

Benim baktığım yere döndü. "Ah, iğrenç piston. Bunun için bana çok borçlusun."

"Hesabıma yaz." Onu kovaladım. Bu plan işe yaramalıydı ve bu geceden sonra herkese kötü bir ayrılık yaşadığımızı söyleyecek ve sahte erkek arkadaşım Ron'dan bir daha asla bahsetmek zorunda kalmayacaktım. Teoride, bu harikaydı. Uygulamada ise... boktan olma ihtimali çok yüksekti.

"N'aber *bebeğim!*" Sahte erkek arkadaşım Ron'un yerine geçen Tito, çarpışan topların ve Kyle'ın birasını yudumlaması için tezahürat yapan muhasebeci kardeşlerin arasından bağırdı.

Danuwoa'nın gömleğini çabucak giymişti ve içinde yüzüyordu.

"Selam *bebeğim*." Kardeşimin en yakın arkadaşına böyle bir şey söylediğim için içim burkuldu. "Gel de herkesle tanış."

"Ron bu mu?" Phoebe gülümsedi, ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "Evet, *Ron*, bunlar benim iş arkadaşlarım."

"Çok genç görünüyorsun!" Phoebe, Tito'nun uzattığı eli sıkarken güldü.

"Ben gencim-"

"Kalbinde! Kalbi genç. Öyle değil mi, *bebeğim*?" "Evet, sadece kalbi genç bir rez çocuğu."

"Sen de mi Amerikan yerlisisin?" diye sordu ve Danuwoa'ya baktı.

"Evet, hepimiz öyleyiz. Ben, Ember, kardeşi, Joanna." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi hepimizi sıralıyordu ve eğer kendimi bu yalan belasına bulaştırmamış olsaydım öyle olmayacaktı. Neyse ki buradaki hiç kimse iş başvurumda bu konuda yalan söylediğimi bilmiyordu.

"Evet, bahse girerim hepimizin Oklahoma'da Kızılderili kökleri vardır," dedim hızlıca, konuyu değiştirmeye çalışarak. Sahte gülüşüm umutsuzca gelmeye başlamıştı.

Danuwoa orada durmuş birasını yudumluyordu. Gözleri çok eğleneliydi ve onlarla buluşmayı reddettim, yoksa kırılacaktım.

Bowling bu kadar stresli olmamalı.

"Biramız bitmiş!" Kyle'ın sesi konuşmamızı böldü. Phoebe omzunun üzerinden, "Ben biraz getireyim," diye seslendi.

Tito'yu grubumuzdan biraz uzağa çektim. "Bana bu iyiliği yaptığın için teşekkür ederim."

"Yirmi dolar ve sigara, hatırladın mı?"

"Evet, alacaksın. Hiçbir kişisel bilgidен bahsetme. Sadece bunu süper hafif ve sıradan tut, tamam mı?"

"Harika bir erkek arkadaş taklidi yapabilirim. Her zaman nasıl bekar olduğunu biliyorum. Senin için üzülüyorum." Kolunu omzuma doladı. Kıpırdanmaya çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu. "Biz mutlu bir çiftiz, unuttun mu?" diye kulağıma fısıldadı ve bu bende öğürme isteği uyandırdı.

"Bırakın beni, ben bir hayır kurumu değilim - bu sadece insanların beni işte yalnız bırakması için."

"Burada her şey yolunda mı?" Danuwoa, Tito'nun yarım ayak üzerine çıkarak sordu.

"Biz harikayız dostum, sadece erkek-kız arkadaşız." Tito bana parlak zırlı şövalyemmiş gibi gülümsedi.

"Sadece bowling oynayalım, tamam mı?" Tito'nun elinden kurtuldum ve Danuwoa'nın gözlerinin içine bakarak bu işten vazgeçmesi için yalvardım.

"Güzel gömlek," dedi Tito'ya.

Ölmek istedim. Bu karmaşayı ben yarattım ve geriye dönüp baktığımda her zaman yirmi yirmi olduğunu gördüm. Eğer zamanda geriye gidebilseydim, çok daha farklı bir seçim yapardım.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Tito Danuwoa'nın yüzüne baktı.

"Tamam, bu konuyu kapatalım. Gitmen gereken bir yer yok mu?" Tito'nun kulağına fısıldadım.

"Seni izliyorum Kronk," dedi Tito parmaklarıyla önce kendi gözlerini sonra da Danuwoa'nın gözlerini işaret ederken.

Kalabalık bowling salonunda gözden kaybolduğunda nefesimi bıraktım. Ne? A. Gece.

"Az önce bana *İmparatorun Yeni Şarkısı* filmindeki uşak mı dedi?" "Öyle mi dedi? Bir içkiye ihtiyacım var." Danuwoa'nın etrafından dolaşip biraya gitmeye çalıştım.

Sürahi. Küçük masanın üzerinde duruyordu ve boştu. Lanet olsun.

"Neler oluyor? Kimdi o adam ve neden ona gömleğimi verdin?"

"Burada çalışan bir aile dostumuz. Önemli bir şey değil."

"Biliyor musun Ember, belki de öyledir diye düşünmeye başladım. Neden insanlara bekâr olduğunu ya da daha iyisi birlikte olduğumuzu söylemiyorsun?"

"Şşşt!" Etrafıma bakındım ama Phoebe ve Kyle hâlâ bardaydı ve muhasebeci kardeşler birlikte Tinder'da sağa sola kaydırma yapıyordu, bowling oyunumuz tamamen unutulmuştu. "Bunu konuşmuştuk," diye yalvardım.

"Bu iş gerçekten garipleşmeye başladı. Bundan hoşlanmıyorum." Koltuklara doğru yürüdü ve oturdu.

"Geri döndük!" Phoebe aradı. Kyle biraz daha kötü görünüyordu. Sanırım hepimiz bu ucuz biradan çok fazla içiyorduk.

"Hey, Ember, şu makbuzları benim için hallet." Kyle bana ıslak bir tomar kağıt uzattı. İğrenç.

"Kyle, bunun iş harcaması olarak sayılacağını sanmıyorum." Beni görmezden geldi.

Gecenin bitmesi gerekiyordu. Danuwoa bana bakmayı reddetti ve bu Bu gecenin böyle geçmesini istemezdim.

Sonunda olaylar yatıştı. Otoparkın dışında herkes vedalaşırken Kyle'a yaklaştım.

"Hey, bunları harcayabileceğimi sanmıyorum. Bu işle ilgili değildi."

Kyle başını kaldırıp etrafına bakındı, sonra beni k o l u m d a n tutup herkesten uzaklaştırdı. "Ne?"

"Bu geceki tüm makbuzları bana verdin. Bu şirket politikasına aykırı. Bu önceden onaylanmış bir iş fonksiyonu değildi," diye açıkladım.

"Sana fikrini mi sordum?" diye tersledi. Hemen ayılmıştı. "Şey... hayır."

"Sana makbuzları harcamanı söyledim, o halde harca. Tek yapman gereken bu."

"Ama-"

"Aması yok. Sence amcam yeni asistanının bir iş etkinliğinde IT elemanıyla yattığı haberini hoş karşılar mı?"

Kyle'ın sözleri mideme indirilmiş bir yumruk gibi ciğerlerimi terk etti. Namuslu biri değildim ama bunu söyleme şekli kendimi ucuz ve kaba hissetmemi neden oldu.

"Sadece öpüştük!" Bildiği kadarıyla.

"Peki sizce kime inanacak? Ailesine mi yoksa yardıma mı?" Az önce beni *tehdit* mi etti?

"I..." Cümlemi bitiremedim. Yere baktım, gerçekten korkmuştum. "Özür dilerim." Öfkeli erkeklerle olan deneyimlerime göre, ağırbaşlı bir özür genellikle onları sakinleştirirdi. Ucuz bira midemi bulandırıyor ve buradan başka bir yerde olmak istiyordum. Tüm o yalanlar, Tito'nun yardımını almak, Danuwoa'yı gücendirmek. Hepsi anlamsızdı, çünkü Kyle'ın kaltağı olarak kapana kısılmıştım ve Danuwoa'yı korumak için her şeyi yapardım.

"Güzel. Bunu bir daha duymak istemiyorum." Kyle uzaklaştı.

Taksiler çağrıldı ve küçük mutlu saat ekibimiz dağıldı. Otoparkta sadece Danuwoa ve ben kalmıştık. Beni sessizce arabama kadar götürdü.

"O da neydi?"

"Özür dilerim, Tito kardeşimin arkadaşı ve ben bunu iyice düşünemedim."

"Hayır, az önce Kyle ile olan şey neydi?"

Sürücü tarafındaki kapıya yaslandım. "Yok bir şey, sadece bana işteki bir projeyi soruyordu."

"Gerçekten mi? Park yerinde sarhoşken iş hakkında soru mu soruyorsun?" "Uh-huh."

"Kızgın görünüyordu." Danuwoa kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu. Olayın yarısını bile bilmiyordu.

"Hayır, her şey yolunda. İyi miyiz?" Onun kara gözlerine gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum Ember. Ama belki de önceliklerini doğru belirlemen gerekiyordur." Uzaklaşmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim onu durdurdu ve dönüp bana baktı. "Önceliğim işimi korumak ve seninle çıkmak." diye devam ettim.

"HR'ye birlikte olduğumuzu söyleyebiliriz. Bu kadar gizliliğe gerek yok."

Kyle'ın birkaç dakika önce söylediklerini tekrar ettim. *Sence amcam yeni asistanının bir iş etkinliğinde IT elemanıyla yattığı haberini hoş karşılar mı?* Artık çok geçti. Kyle zaten bizi biliyordu ve büyük tehditler savuruyordu. Bunu riske atamazdım. Belki Natalie doğum izninden döndüğünde her şeyi açıklayabilirdik ama şu anda bu çok büyük bir kumardı.

"Bunu düşünebilir miyim?" Uzlaşmaya çalıştım.

İçini çekti ve beni hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu. Eve yalnız gittim.

Dün gece otoparkta ayrıldığımızdan beri Danuwoa'dan haber alamadım. "İyi geceler" mesajı yok. "Günaydın" mesajı yok. Tam bir radyo sessizliği.

Bu hafta sonu hâlâ mücevher fuarına gidiyor muyduk yoksa Danuwoa başını ağrıtmamak için mi beni bırakmıştı emin değildim. Onu suçlayamazdım.

Ülkemi ve eski hayatımı özledim. Fakir olmayı özlemedim ama tüm bunlardan önceki hayatımın sadeliğini özledim. Tüm yalanlarımdan önceki. Evim sadece otuz dakika uzaklıktaydı ama teyzemlerdeki o akşam yemeğinden beri geri dönmemiştım. Kendimi topraklamak ve rahatlamak için derenin etrafında çıplak ayakla yürümeye ihtiyacım vardı. Yapabilir miydim? Hayır. Saat daha sabahın dokuz buçuğuydu ve Bay Stevenson berbat bir ruh hali içindeydi.

Her şey Bay Stevenson'ın içeri girer girmez "Bana hemen Kızılderili'yi getirin!" diye havlamasıyla başladı.

Danuwoa. Danuwoa demek istedi.

Bu beni korkuttu. Yerli olmadığım konusunda yalan söylememeliydim ama Bay Stevenson gibi insanlar yerli olmamı umursamazdı. Konuşmasını sansürlemezdi. Yine de "Kızılderili "nin yardım etmesi için bağıırırdı.

Mesele şuydu... Şirkette birkaç gerçek Kızılderili vardı, yani aileleri Hindistan kökenli olan ve finans alanında çalışan kişiler. Danuwoa, bilişim sektöründeki tek Kızılderili ve şirkette *Kurtlarla Dans* filminde Kevin Costner'ın ağzını burnunu kıracakmış gibi görünen tek Kızılderili'ydi. Ama sadece "Kızılderiliyi alın" demek kafa karıştırıcıydı. Bu nedenle, şu anda bekleme alanındaki kanepede oturan Sumit Patel'e ofisimize gelmesi için e-posta gönderdim.

Bay Stevenson'ın opak camlı kapısını çaldım. "Girin."

"Sumit burada," dedim başımı aralık kapıdan uzatarak. "Kim?"

"Sumit Patel." Soyadının onu tanımaya yardımcı olmadığı açıktı.

"Finanstan mı? Sana Hintliyi getirmemi söylemiştin," diye fısıldadım.

Bay Stevenson'ın yüzü bembeyaz oldu ve söyleyecek bir şey bulmak için ağzını açıp kapatarak bocaladı.

"Onu içeri göndereyim mi?" Sakin bir gülümsemeyle sordum. Irkçı patronumla taşak geçiyordum ama o bunu bilmiyordu. Bunu kanıtlayamazdı.

"Evet, lütfen onu içeri gönderin."

"Harika." Kapıyı kapattım ve Sumit'i almaya gittim.

"Bu toplantının ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu zavallı adam, eliyle saçlarını gergin bir şekilde tararken. "Onunla hiç toplantı yapmadım."

"Hiçbir fikrim yok," dedim omuz silkerek.

Sumit opak ofise girdi ve duvarlar şeffaflaştı. Bay Stevenson Sumit'e gülümseyip elini sıktı ve Sumit'i kovmadan önce birkaç dakika konuştular.

Sumit yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oradan ayrıldı. Asansörün kapıları kapandığında Bay Stevenson masama doğru yürüdü ve ellerini kucağında kavuşturarak kenarına oturdu.

"Bir sorunumuz var," dedi ciddiyetle.

"Öyle mi?"

"Biraz önce sinirliydim ve talimatlarımda net değildim. Genelde her zaman bilgi işlemiden Dan Colson'ı kastederim. Eğer saç örgüsünden anlamadıysanız, kendisi yerel bir kabileye mensup bir Kızılderili."

"Amerikan yerlisi, evet. İnsanlar Hintli dediğinde Hindistan'dan geldiklerini varsayıyorum."

"Şu anda beni gerçekten rahatsız ve garip bir duruma soktunuz. Ben ırkçı bir adam değilim. Bazılarının deyimiyle *uyanık* bir adamım. Kadınların erkeklerle aynı haklara sahip olması gerektiğine ve hiç kimseye ırkına göre farklı muamele yapılmaması gerektiğine inanıyorum."

Temel insan ahlakına inanmak "uyanık" olmak değildi, ama eminim o böyle düşünüyordu. Onun yaptığı gibi bağırıp çağırmak bir insanın insanlığını elinden alıyor ve onun yerine bir klişeyi koyuyordu. Alçakçaydı ve bu adam için çalışarak kirli para kazanıyormuşum gibi hissettim.

"Ben kovboyculuk ve Kızılderilicilik oynadığımız nesildenim ve Güney'de yaşadığımız için ne demek istediğimi anladığınızı düşündüm. İK'nın başını ağrıtmamak için Sumit'in işini beğendiğim ve ona zam yaptığım yalanını söylemek zorunda kaldım."

"Ona zam yapman çok nazik bir davranış," dedim ve ona mahcup bir gülümseme verdim.

"Bu bir daha olamaz, anlaşıldı mı?" Devam etmeden önce başımla anlayışımı göstermemi bekledi, "Dizüstü bilgisayarım bir Excel sayfasında dondu ve Bilgi İşlem'den Dan'in derhal buraya gelmesi gerekiyor."

"Çok net. Dan'i mümkün olan en kısa sürede buraya getirmeye çalışacağım." Parmak eklemlerini masama üç kez vurdu ve ofisine geri döndü.

Acil durum, patrona acilen ihtiyacımız var.

Sorun ne?

Sana acilen ihtiyacı olduğunu söyledi.

Neye ihtiyacı olduğuna dair bir ipucu var mı?

Hesap tablosu donmuş durumda.

Birazdan orada olurum.

: Kendini hazırla x

Bilişim arabasını iten Danuwoa'nın yüzünü okumak imkânsızdı. Genelde çok mutlu ve güler yüzlüydü. Soğuk tavrının tamamen benim hatam olmasından ve şimdi Bay Stevenson'ın ekşi ruh haline girmesinden gerçekten nefret ediyordum.

Masamın önünde durdu. "Hey."

"Selam," diye karşılık verdim. Bu çok acı verici bir şekilde garipti ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Danuwoa söz konusu olduğunda beni aptal yerine koyuyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve bizi korumak için çok mücadele ediyordum. Neden benimle aynı fikirde olmadığını anlamıyordum.

"Colson!" Bay Stevenson'ın sert havlaması beni sıçrattı.

Danuwoa'nın omuzları gerildi ve bana veda edercesine başını sallayarak arabasını ofise götürdü. Duvarlar opaklaştığında, Yaratıcı'ya küçük bir dua gönderdim. Zavallı Danuwoa'nın başı beladaydı.

Kendimi meşgul edecek ve Danuwoa ile olan kısa ilişkimin kasvetini aklımdan çıkaracak işlerim vardı; Bay Stevenson'ın konferanstaki harcama raporlarını ve Kyle'ın dün geceki faturalarını teslim etmek gibi. Raporların çıktısını aldım ve harcamaları Bay Stevenson'ın imza kaşesiyle onaylayıp gönderirken iğrenç bir korku hissettim. Mührün masama her v u r u ş u n d a kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Damga. Damga. Mühür. Başım büyük beladaydı ve tüm bunlardan nasıl kurtulacağımı açıklamak ve Danuwoa ile işleri düzeltmek için hiçbir fikrim yoktu. Birkaç dakika içinde aylar, belki Ben olsam var yeterli deneyim için uygulamak için Başka bir yerde iş. Technix'le ilgili tüm bu karmaşayı unutun. Natalie geri dönecekti ve Gary için çalışmaya geri dönmemin imkanı yoktu. I Burada çok fazla insanı kızdırdım. İhtiyacım olan şey temiz bir sayfa olabilir.

Rakamları seviyordum ve CEO'ya bağlı EA'nın sahip olduğu sözde güç havalıydı ama gerçekte ben değildim. CEO adına nasıl geyik çevireceğimi ve dirsek çürüteceğimi bilmiyordum. Bu seviyedeki ilişkileri yönetmek yorucuydu. Terfiyi kabul ettiğim anda kendimi kendim gibi hissetmeyi bıraktım. Raporları tarayıp iliştiirmeden ve muhasebeye göndermeden önce şakaklarımı ovuşturdum.

Gelen kutuma yeni bir e-posta düştü ve karşıma çıkan isim karşısında inledim.

: Kyle Matthews

: Güncelleme-Beni arayın

Ember,

Vaktin olduğuunda beni ara. Kyle.

Ofiste olmasaydım çığlık atardım. Daha dün geceki makbuzlarını göndermiştim, benden daha ne istiyordu ki? Bana söylediklerini tekrar ettim. Bana ne dediğini. *Yardım*. Temelde Danuwoa'yla işte yatan bir fahişe olduğumu ima etti. Ağzımda öyle kötü bir tat bıraktı ki, e-postayı "yanlışlıkla" silmek ve her şeyden elimi eteğimi çekmek, hayatım idare edilebilirmiş gibi davranmak istedim.

Sakinleştirici birkaç nefes aldım.

Bay Stevenson'ın ofisi hâlâ şeffaf değildi ve Danuwoa'yı korumak zorundaydım. Bu yüzden Kyle'ın dahili numarasını aradım.

"*Ember*, naber?" Sesini yükseltti ve garip bir şekilde arkadaşça davranmaya çalışarak adımı söyledi.

"Seni aramamı istemiştin..."

"Havadan sudan konuşacak biri değilim. Tamam. Amcam burada mı?" "Evet, ama şu anda biriyle birlikte."

"Onu rahatsız etmeyin. Ofisten çıktığında beni ara."

Hat kesildi. Bu ses hoşuma gitmemişti ama Danuwoa ofisten çıktığında, kıcının altında bir ateş varmış gibi el arabasını iterken bunu hemen aklımın gerisine ittim. Onu asansöre kadar takip etmek için ayağa kalktım.

"Hey, Danuwoa."

Beklentiyle bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Harika. Bilgi işlemele ilgili bir sorunuz mu var?" Asansörü beklerken kollarını kavuşturdu.

"Evet, konuşmak üzereyim, eğer benimle konuşmanın tek yolu buysa."

"Bu konu hakkında şimdi konuşamam. Özellikle de burada, hatırladın mı? Sır olarak kalmalıyız." Danuwoa asansörün sesi duyulduğuunda arabanın kollarını tuttu.

Variş.

"Ama benimle konuşmak istiyorsun... eninde sonunda?" Gözleri "*Ne düşünüyorsun?*" dedi.

Ve sonra kapılar onu içeri kapattı.

Sorun da buydu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı. Bitmiş miydi? Bu sadece küçük bir sarsıntı mıydı?

Masama geri oturdum, başımı ellerimin arasına aldım. Bay Stevenson yanımdan hızla geçip gittiğinde, bu şekilde ne kadar oturduğumu bilmiyordum.

"Öğle yemeğine gidiyorum. Birazdan dönerim."

Öğle yemeği. Danuwoa. Ayağa kalkıp dinlenme odasına koşmak için bacaklarım kaşınıyordu ama Kyle'ı geri aramam gerekiyordu.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Gitti mi?" "Evet."

"Harika, onun ofisine gidip benim için e-postalarını kontrol etmeni istiyorum." Siren sesleri kulaklarımda çınladı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Onu yanlış duymuş olmalıydım.

"E-postasını açın ve 'Gönderilenler' klasörüne bakmanızı ve bu sabah saat onda bana gönderdiği e-postayı silmenizi istiyorum."

"Bu çizgiyi aşmak olur, Kyle. Bunu yapamam."

"Sorun yok." Sesi yatıştırıcıydı, ürkmüş bir atı sakinleştirir gibiydi. Ben *ürkmüştüm*. Bu etik değildi ve kesinlikle kovulmama neden olacaktı. "Bu benim için sadece aptalca bir e-posta. Önemli bir şey bile değil."

"Eğer önemli bir şey değilse, neden silmek zorundayım?"

Bir an hiçbir şey söylemedi ve ben de hattın kesildiğini sandım. Sonra derin bir nefes aldı ve "Finans bölümündeki son kadın asistanımıza ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Hayır." Yutkundum.

"Austin'den satıştan sorumlu başkan yardımcımız Todd ile bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Evet, ikisi de evli olduğu için bu onlar için gerçekten utanç vericiydi. Bay Stevenson onu binadan dışarı çıkarttırdı."

Hamile duraksaması sormam için yalvarıyordu, ben de sordum. "Peki Todd'a ne oldu?"

"Todd Santa Barbara'da konferanstaydı. Gördüğün gibi Ember, yönetici unvanında 'başkan' yazıyorsa, şirket o kişiye çok fazla kaynak yatırmıştır ve ondan kurtulmak için para ya da potansiyel yasal baş ağrısını boşa harcamayacaktır. Şimdi, 'asistan' veya 'IT teknisyeni' kelimelerini içeren unvanlar ucuz ve değiştirilmesi kolay. Kimsenin umurunda değilsiniz. Eminim iş bulmanın zor olduğunu biliyorsunuzdur, hele de referansınız yoksa daha da zor."

Kendimi önemsemeyi geçmiştım ama Danuwoa'nın bu saçmalık yüzünden işini kaybetmesine izin veremezdim. "Pekâlâ."

"Harika. Sabah ondaki e-postayı sildikten sonra, onun gelen kutusuna gitmeni ve benden sabah dokuz elli üçte gelen e-postayı yanıtlamanı istiyorum. Sadece 'Onaylandı' yaz. "

"Tamam."

"O zaman o e-postayı sil. Anladım mı?" "Evet-evet."

"İnanılmaz."

Telefonu kapattı ve ben aşırı terliyordum. Kendimi banka soymayı kabul etmiş gibi hissediyordum. Bu çok yanılttı. Yanlış olduğunu biliyordum. Kafamda uyarı zilleri çalıyordu ama Danuwoa ve ben kovulursak her şeyin çok daha kötü olacağını biliyordum. Arabama el konulacaktı. Okul benim için asla gerçekleşmeyecekti. Kirayı ödeyemeyecektim ve Joanna'yı zor durumda bırakacaktım. Danuwoa'nın evine haciz gelirdi. Hepimiz evsiz kalacaktık. Joanna ve ben oldukça kötü durumdaydık, bu yüzden bir yolunu bulurduk ama Danuwoa'nın Walela için istikrara ihtiyacı vardı. Ve ne tür bir ilişki bu düzeyde bir yıkıma dayanabilirdi ki?

Her şey çok fazlaydı ve hepimizi kurtarabilmemin tek yolu Kyle'a yardım etmektı. Sadece bir e-posta ve bir daha asla bunu düşünmek zorunda kalmayacaktım. İşlerimiz, evlerimiz, ilişkimiz güvende olacaktı. Başım dönüyordu.

Her şey çok baktandı ve ben bunun için imza atmamıştım. Neden televizyonda gördüğünüz gibi, kedi kazağı giyen sevimli, yaşlı bir kadın iş arkadaşımınla birlikte bir muhasebe işi bulamadım?

Bay Stevenson'ın ofisine sessizce girdim. Kattaki tek kişi ben olduğum için buna gerek yoktu ama yine de yaptım. Dizüstü bilgisayarını masasının üzerinde açtı.

Bilgisayarının zaman aşımına uğramasından ve güç tasarrufu için kapanmasından nefret ederdi, bu yüzden Danuwoa'ya bilgisayarı hiç uyumayacak şekilde ayarlattı. Şifreye ya da tıklamaya ihtiyacım yoktu. Outlook'unda açıktı.

Hemen silmek için e-postayı buldum. Kyle zam istemişti ve Bay Stevenson ona hayır demiş. Kelimenin tam anlamıyla sadece **hayır** dedi.

Onu sildim ve onayı gönderdim ve büzülüp ölmek istedim, çünkü bütünlüğüm asla düzelmeyeceğinden korktuğum bir şekilde tehlikeye girmişti. Şımarık bir veledin daha fazla para kazanmasına yardım etmiş ve Kyle'ın parmağı altında daha da sıkışmıştım. Tüm bu durum berbattı.

—

Bu yüzden ona bir mesaj göndererek bu akşam yemeğe gelmek isteyip istemediğini sordum. Evet dedi, ben de kardeşimin boxer'ını ve kıyafetlerini küçük oturma odasının köşesinde bir battaniyenin altına sakladım ve o gitmeden önce Sage'in sifonu çektiğinden emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Dakikalar aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş geçiyordu. Danuwoa kapımı çaldığında aklıma gelebilecek her türlü senaryoyu düşünmekten midem düğümlenmişti.

Bir eli kot pantolonunun cebindeydi, diğer eliyle de başının arkasını kaşıdı. Gergin görünüyordu ve bana mahcup bir sırıtış attı, sonra da göz kırptı. Midemdeki kelebekler uyandı ve kanatlarını gerdi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye karşılık verdi.

Kapımı daha geniş açarak onu içeri davet ettim. "Umarım açsındır."

"Menüde ne var? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ramen ve hayır, her şey hazır."

Dumanı tüten sıcak kaseleri küçük masanın üzerine koydum ve Danuwoa'ya bana katılması için sandalyeyi işaret ettim. Oturdu ve gövdesi küçük, ucuz mobilyalarımı gölgede bıraktı.

Komikti. Bir kahkaha atarak boğuldum ve tüm dikkatimi ramenime verdim.

"Buna taze sebzeler ve yumurta eklemiş olman hoşuma gitti," dedi bir hüpürdetmeyle.

"Senin ev yapımı mısır çorbana hiç benzemiyor." Hâlâ gözlerine bakamıyordum.

Elini benimkinin üzerine koyarak çatalımı sabitledi. "Bana bak," dedi usulca.

Gözlerimi kapattım, elinin elimde hissettiğinin ve sesinin beni okşadığının tadını çıkardım. Reddetmesi için kendimi tamamen hazırladığımda, sıcak gözlerine baktım.

"Gerçekten neler oluyor, Ember?"

"Yok bir şey, sadece birkaç aptalca hata yaptım ama söz veriyorum artık bunları aştım. Bir daha asla sahte bir erkek arkadaş uydurmayacağım."

"Yani itiraf etmek ve insanlara çıktığımızı söylemek mi istiyorsun?"

"Benim için önemli olan herkes aramızda bir şeyler olduğunu biliyor. Natalie doğum izninden dönene kadar iş yerindeki insanlara çıktığımızı söylemek istemiyorum. O zaman bir sonraki hamlemi düşüneceğim. Belki de ilişkimizi saklamak zorunda kalmayacağımız başka bir yere başvurmayı düşünüyorum." Bu düşünce beni gülümsetti.

"Peki ya Natalie geri dönmezse?"

Bu ihtimali hiç düşünmemiştim bile. Umudum söndü.

"Olmayacağını gösteren bir şey duydun mu?"

"Hayır, ama pek çok insan yeni doğan bebekleriyle daha uzun süre evde kalmak istiyor. Bu dikkate alınması gereken bir husus."

"Birkaç hafta içinde dönmesi gerekiyor. O köprüye geldiğimizde geçebiliriz. O dönene kadar iş yerinde ilişkimizi gizli tutarak yaşayabilir misin?"

"Sorun ağzı sıkı olmak değil Ember. Benim için kırmızı bayrak olan şey yalan söylemesi ve tuhaf davranışları."

"Bu adil. Artık yalan söylemeyeceğim, tuhaf davranmayı ve sana kirli bir sırmışsın gibi davranmayı bırakacağım. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Danuwoa."

"Ben de senden *gerçekten* çok hoşlanıyorum."

Küçük aptal masamda oturduk, ramen kaselerimiz soğuyordu, el ele tutuşup birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Bu benim için de "hoşlanmaktan" çok daha fazlasını hissettirmeye başlamıştı. Nefret etmiyordum.

"Hâlâ benimle bu hafta sonu mücevher fuarında buluşmak istiyor musun?"
diye sordum. "İstiyorum. Walela'yı da getireceğim."
Gülümsedim. "Bu bir randevu."

Thirt?-On

T Boncuk, kristal ve mücevher satan satıcıların koridorlarında yürürken birkaç tezgah burnumu gıdıkladı. Fuar alanının içinde göz kamaştırıcı bir labirent vardı. Oraya vardığımızda yağmur yağıyordu ve Danuwoa'nın gömleği kaslarına yapışmıştı. Bunu umursamadım, her ne kadar saçları ağır ve kıvrıkcıktı.

Cumartesi günüydü ve dünya umurumda bile değildi. Kyle'ın yapmamı söylediği şeyi yaptıktan sonra haftanın geri kalanında ondan haber alamamıştım. Umarım "iyilik" talepleri sona ermiştir. Danuwoa ve ben tekrar mutlu ve şehvetli olmaya başlamıştık. İşler gerçekten iyiye gidiyordu.

Sage ile yaşamak hâlâ tuhaftı. Onunla gerçekten konuşmamıştım. Sessiz bir ateşkes yaptık. Ona ve mektuba karşı ne hissettiğimi biliyordu. Ayrıca aramızdaki bozukluğu düzeltmek için ortaya çıkıp verdiği sözleri yerine getirmek dışında hemen yapabileceği bir şey olmadığını da biliyordu. Tek yapmam gereken beklemek ve yapmasını ummaktı.

Danuwoa ve ben koridorda el ele yürüdük ve Walela Joanna'ya giderken her satıcıda durdu. Onun tabelası en güzeliydi. Poster tahtası üzerine elle çizilmişti ve Sage'in sanatını her yerde fark edebilirdim. Çizim konusunda her zaman harikaydı ve tabelada Joanna'nın adının etrafındaki canlı sarı ayçiçekleri o kadar ayrıntılı görünüyordu ki, neredeyse yapıştırılmış gerçek çiçekler sanabilirdiniz.

"Merhaba, Sage." Walela masada onun yanına doğru ilerledi. Joanna başıyla selam verdi ve birkaç kadının ayak takılarını seçmesine yardım etmeye geri döndü. Bazı insanlar ayak parmaklarındaki boncukları severdi. Ben o insanlardan biri değildim.

"Merhaba Ekselansları, resmi Hint prensesi işi için mi buradasınız?" diye sordu. Omuz hizasındaki dalgalı saçlarını özlemiştim ama küt kesim olduğu için saçlarının arkasına saklanamıyordu. Güneşten kızarmış yüzünde, burnunun kenarlarında birkaç çil vardı. Çarpık gülümsemesi Walela'nın kızarmasına ve kıkırdamasına neden oldu.

"Hayır, yeni mücevherler arıyorum. Tavsiye edebileceğiniz bir şey var mı?"

"Bu bilezik çok şirin. Mavisi seninle ilk tanıştığımızda giydiğin elbiseyle uyumlu olur." Önerisi samimiydi ve dikkatsiz ve bencil ağabeyimin böyle bir ayrıntıyı hatırlama zahmetine girmesine şaşırmışım. Belki de gerçekten değişiyordu?

Elindeki bilezik güzel ve narindi; turkuaz tohum boncuklar bir dokuma tezgâhında dokunmuş ve minik lapis ve altın boncuklarla çaprazlanmıştı.

"Denemek ister misin?" Sage sordu.

"Evet!" Walela kolunu uzattı ve Sage bileziği koluna doladı. Bileziği taktıktan sonra bileğinde hissetmek için oynattı. "Bunu satın alabilir miyiz?" diye sordu ve bileziği Danuwoa'ya gösterdi.

"Eğer istediğin buysa, evet." "Onu almak *zorundayım*."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu kız kardeşine. Danuwoa, Walela'nın diğer olasılıkları düşünürken çenesine vurmasını izlemenin şirinliği karşısında elimi sıktı.

Joanna'nın kreasyonlarının hepsi çok güzeldi, hatta tuhaf ve korkak olanları bile. Sosyal medyada onun çirkin boncuklu koleksiyonlarını seven küçük bir takipçi kitlesi vardı. Göğsünün ortasında **FREE THE NIP** yazan boncuklu bir göğüsle dolaşmak için belli bir tür insan olmak gerekiyordu. Bu insanlar ona iyi para ödüyordu, ancak parçaları yapması uzun zaman alıyordu.

Alevler saçan yeşil bir ejderhanın sergilendiği kolye standına bakmak için kuyruk oluşmaya başladı. Parça 500 dolar fiyat etiketine sahipti. Buna değerdı.

"Bir döngü daha yapacağız, geliyor musun Walela?" diye sordum.

"Hayır, sanırım bir dakika kalacağım."

Sage, "Canlı modelimiz olabilir ve bazı parçaları gösterebilirsin," teklifinde bulundu. Diğer koridorlarda dolaştık, gözümüze bir şey çarparsa durduk.

Danuwoa bana, "Bu çok güzel," dedi ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kaldırarak elimin arkasını öptü.

Ve öyleydi de. İş arkadaşlarımızın veya patronumuzun bizi fark etme tehdidi olmadan etrafta dolaşmakta ve keşfetmekte özgürdük.

Ta ki bu kalabalık yerde Gary Horowitz'i görene kadar. Danuwoa'yı kendimden uzaklaştırdım ve elimi geri çektim.

"Bu da ne...?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi ve haklı olarak da öyle.

Onu susturdum ve büyük bir jeotun arkasına saklandım. Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

"Yere yat! Dikkatleri üzerimize çekeceksin," diye tısladım. "Bunu aşacağımıza söz verdiğini sanıyordum."

"Gary aşağıda," dedim ve işaret ettim. "İşteyken ağzımızı sıkı tutacağımızı söylemiştik."

"Bu iş değil."

"Gary çalışıyor," diye yalvardım.

Danuwoa başını salladı ve uzaklaştı. Başımı ellerimin arasına aldım. Her şeyi berbat ettim. Tekrar.

"Ember?" Gary'nin sesi arkamdaydı.

Çömeldiğim yerden başımı kaldırıp ona baktım. "Gary, merhaba. Burada ne işin var?" Ayağa kalktım. "Saç bağımı düşürdüm, onu arıyordum." Elimi salladım, sanki bu beni neden fuar salonunun kirli zemininde çömelmiş halde bulduğunu açıklıyordu.

"Doğru... Ben sadece kristal koleksiyonuma katkıda bulunmak için buradayım." "Güzel. Kristalleri ben de severim."

Orada garip bir şekilde durduk. Danuwoa'dan bir iz var mı diye boynumu bükmeye başladım.

"Birini mi arıyorsun?"

"Ne? Hayır," dedim gergin bir kıkırdama çıkararak. "Sadece bir sonraki durağın neresi olacağına bakıyorum. Ofiste görüşürüz." Uçarak uzaklaştım.

Danuwoa'yı arayan deli bir kadın gibi tezgahların etrafında.

Joanna'nın ahırına çekildim.

"Danuwoa ile aranızda ne oldu?" Sage bana sordu. "Hiçbir şey. Her şey yolunda. Neden? Ne söyledi?"

"Sadece kızgın görünüyordu ve Walela'ya gitmeleri gerektiğini söyledi." "Oh."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Seninle değil." Joanna'yla göz göze gelmek için Sage'in arkasından baktım. Müşterilerle meşguldü. Benim saçmalıklarımın rahatsız edilmeye ihtiyacı yoktu. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım... yine. Tek şey, yapabileceğimi sanmıyordum.

M ofise girdim. Sinirlerim ve sabah içtiğim kafein beni hasta etmişti. Danuwoa ile her şey bitmişti. Öyle olmalıydı. Mücevher fuarı olayından sonra tek bir mesaja bile cevap vermemişti ve onu gerçekten suçlayamazdım.

"Ember!" Bay Stevenson asansörden hışımla çıkarken gürledi.

"Evet, efendim?"

"Bir sonraki toplantımda not almak için benimle gelmeni istiyorum.

Beş dakika içinde aşağı iniyoruz."

"Tamamdır." Dizüstü bilgisayarımı elime aldım ve Bay Stevenson'ın çantasını bırakmasını bekledim. Asansör yolculuğu sessiz ve garipti. Henüz onunla havadan sudan konuşmanın şifresini çözmemiş ve rahat bir sohbet gerçekleştirememiştim.

Natalie'nin yerine göreve başladığımdan beri onunla birkaç toplantıya katılmışım. Çok ciddi bir şey değildi ve o notları hiç istememişti. Finans ve insan kaynaklarının ekrandaki sunumu hazırladığı Chuck Norris konferans odasına girdik.

Not almaya başlamak için belgemi açtım ve bugünün tarihine kadar gelmişim ki hemen sıkıldım. Otomatik pilotta belgeyi simge durumuna küçültüp Teams'i açtım ve Danuwoa ile sohbet başlığıma tıkladım.

Hey!

Bay Adams toplantıyı bir gündem slaytı ve ele alınacak tüm konular ve kimler tarafından ele alınacağı ile açtı. İsimleri ve konuları yazdım ve parmaklarımı birbirine vurarak gri noktaların görünmesini umutla bekledim.

Danuwoa'nın cevap yazdığını göstermek için sohbet penceresi. Onun yerine açık bir göz küresi simgesi vardı.

Mesajı okudu. Bu bir başlangıçtı.

Dakikalar geçti. Hiçbir şey yoktu.

Merhaba, hızlı bir soru.

Sanki bir IT sorunu varmış gibi onu yemlemek yanılttı ama çaresizdim.

: Bilgisayar sorunları yaşıyorsanız, bir yardım masası bileti doldurabilirsiniz.

Bağlantıyı takip etti. Daha kötüsü olamazdı. Zihnim karardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bunu düzeltmenin bir yolunu düşünemiyordum ve bir süre konuşan kişiye dikkatimi vermeyi bıraktım.

"Ember."

Belli belirsiz adıma benzeyen bir ses duydum, ama aklım bir dakika içinde bir mil gidiyordu. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Özür dilemenin bir yolu. Gary'nin kristallere takıntılı olduğunu nereden bilebilirdim ki? Her dışarı çıktığımızda iş arkadaşlarımızla karşılaşacak değildik ya.

"Ember!" Bay Stevenson'ın bağıırışı beni panik sarmalımdan çıkardı.

"Evet?"

"Finans için eylem maddelerini tekrar okuyun."

"Ah, doğru." Kahretsin! Not almıyordum ve açıkçası ne kadar zaman geçtiğini söyleyemezdim. "Özür dilerim..." Güç düğmesine gizlice bastım ve dizüstü bilgisayarım kapandı. "Teknik sorunlar yaşıyorum. Bilgisayarım çöktü. Bilgi İşlem'e götürmem gerekiyor. Kusura bakmayın." Bilgisayarımı aldım ve odadan dışarı çıktım.

Danuwoa'nın masasına ulaşana kadar hücreler arasında aceleyle ilerledim. Beni karşısında görmekten hiç de memnun görünmüyordu.

"Bilgisayarım çöktü." Ona ittirdim. "Ölü bir bilgisayarla bilet dolduramam. Üzgünüm."

Sessizce dizüstü bilgisayarımı aldı ve şarj cihazına taktı. Güç düğmesini basılı tuttu ve saniyeler içinde açıldı. Bir mesaj penceresi açıldı

Ekranda bilgisayarın yanlışlıkla kapatıldığı yazıyordu. Bana bir bakış attı.
Öylece çöktü mü?

Yup. Gulp.

"Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Bu sabah yetişmem gereken bir sürü şey var."

"Danuwoa, ben-"

"Bunu seninle yapamam Ember," diye fısıldadı. Gözleri çok incinmiş görünüyordu. Bunu ben yapmıştım. Yüzüne o bakışı ben yerleştirmiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sırtını ovma için elimi uzattım ve hemen geri çektim. Danuwoa'ya bu kadar yakın bir şekilde dokunma ayrıcalığına hâlâ sahip olduğumdan emin değildim.

"Öyle olduğunu biliyorum ama bunu daha fazla yapamam."

Başımı salladım, gözlerimden akan yaşları görmemesi için başka tarafa baktım. Dizüstü bilgisayarı kaptığım gibi on yedinci kata geri kaçtım.

İşler kötüden gerçekten kötüye gitti. Gelen kutumda Gary'den bir e-posta vardı.

: Gary Horowitz

: Bay Stevenson ile Görüşme Talebi-Mevcut

Onun adı beni dehşete düşürdü. Bilgi hattında Kyle ve İK'dan Monica da dahil olmak üzere tüm üst düzey yöneticiler vardı. Benimle bir ilgisi olamazdı, değil mi? Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Yani, kesinlikle yaptım ama Kyle'ın talimatıyla. Başıma kötü bir şey gelmesine kesinlikle izin vermezdi, çünkü bu onu ifşa ederdi. Mesajı açtığımda midem kurşun gibi oldu.

Ember,

Lütfen gün bitmeden beni Bay Stevenson'ın takvimine ekleyin.
Bu acil ve önemli bir konu.

-GH

Bay Stevenson'ın ögle yemeğinden sonra otuz dakikalık bir zamanı vardı. Toplantı davetiyesini hazırladım ve bu sabah beşinci kez acilen tuvalete koştum. Bunun benimle ilgili olduğunu düşünmem için hiçbir neden yoktu. Paranoyaklaşıyordum.

Altıncı hissim bana bunun benimle ilgili olduğunu söylüyordu ve vücudum ek stresi kaldıramazdı. Nefes almak için birkaç dakika tuvalet kabinde kaldım. Masama geri döndüğümde Bay Stevenson takvim davetini kabul etmişti.

Ögle yemeği yedim mi? Genellikle Danuwoa ve Phoebe ile paylaştığım masada tek başıma otururken ağızma yemek koyduğumu hatırlıyorum. İkisi de mola odasında yoktu. Toplantı ve Danuwoa'dan ayrılışım ile ilgili panik içindeydim.

Natalie'nin yapmamı söylediği her şeyi yaptım. Kyle'ın daha da ilerlemesine yardımcı olmak için yasal şantajı yönlendirmek gibi benden istenen tüm işleri ve daha fazlasını yaptım. Kendimin ve Danuwoa'nın işlerini korudum. Neden her zaman doğru şeyi yapmaya çalıştığım için cezalandırılıyordum, bunu ne kadar berbat bir şekilde başarmış olursam olayım?

Üst kata çıktım ve zamanı geldiğinde asansörler açıldı ve Gary Horowitz, Kyle Matthews ve Monica Lewis kafamın içinde çalan "İmparatorluk Marşı" sesiyle dışarı çıktılar. Korna seslerine ayak uydurdular.

Monica bana sıcak bir gülümseme verdi ama Kyle göz göze gelmeyi reddetti. Gary varlığını kabul etmedi. Sanki mobilyanın bir parçası gibiydim.

Bay Stevenson'ın ofisine girdiler ve ben kaçmak istedim.

Tırnaklarımı yiyor, arkamı dönmemeye ve camın arkasından duyabileceklerimi duymaya çalışıyordum. Sonra Monica kafasını kapıdan çıkardı.

"Ember, biraz içeride bize katılabilir misin?" diye sordu.

"Elbette." Ayağa kalktım, düğmeli manşetlerimi düzelttim ve yere bakarak içeri girdim. Sonra oturup odadakilerin beni yargılayan gözleriyle karşılaştığımda, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yüzüme bir gülümseme yerleştirdim, çünkü hiçbir sorun *yoktu*. Elimdeki sınırlı seçeneklerle yapabileceğim her şeyi olabildiğince doğru yaptım.

Bay Stevenson sıkılmış bir sesle, "Otur," diye emretti. Sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Kısa süre önce neredeyse on bin dolarlık harcamayı neden onayladığımı açıklamak ister misiniz?"

Başını hafifçe sallayan Kyle'a baktım.

"Bana söylendiği gibi gider raporlarını sundum mu?" Bu bir soru gibiydi, çünkü ince bir buzun üzerinde yürüyordum ve hangi kelimelerin beni düşüreceğini ve tüm yalanlarımın altında boğulacağımı bilmiyordum.

"İmza mührümü kullanarak onları onaylamanızı kim söyledi?"

"Ee... Kyle?" Bana yapmam söylenen bir şey için aşağı inmeyecektim! Sesimin daha kendinden emin çıkmasını isterdim ama dört çift göz üzerimdeydi. Gary yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle öylece oturuyordu.

"Senden harcamaları Bay Stevenson'a onaylatmanı istemiştin, Ember," diye beni uyardı Kyle ve Bay Stevenson'a baktı. "İmza mührünüzü kötüye kullanmak için asla birinin, özellikle de asistanınızın üzerinde yetki kullanmam."

Bay Stevenson elini salladı ve bana "Muhasebe programınızda doğru GAAP kurallarını öğrenmediniz mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim. Gary'nin altında çalıştığım kısa süre içinde Google'dan bazı şeyler öğrenmiştim. Kyle'a sorun olup olmadığını sordum ve şimdi beni tamamen otobüsün altına atıyordu. Eğer gözlerimle birini patlatabilseydim, bu o olurdu.

Gary'den gelen bir kıkırdama hepimizin dikkatini çekti.

"Hangi muhasebe programı?" diye sordu. Midem dibe vurdu.

"Oklahoma City Community College'da muhasebe programına katıldığımı söylemiştim," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek.

"Bazı derslere katılmışsınız ama orada çalışan arkadaşımı aradım ve o programı tamamladığınıza ya da mezun olduğunuza dair bir kayıt yok."

Sikeyim. Lanet olsun.

"Ben...şey...şey..." Bir şey söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey. Patolojik bir yalancı olmadığımı açıklamak için. Doğru şeyi yapmak ve bu endişeyle yaşamamak istiyordum.

Gary elindeki dosyayı karıştırdı. Sayfanın en üstünde adımı açıkça gördüm: Üzerinde oynanmış özgeçmişim ve başvurum.

"Ayrıca Joanna Gates için burada listelenen telefon numarasını da aradım. En iyi arkadaşın, değil mi?"

"Öyle ama küçük işletmesi için vergilerini de ben ödüyorum," diye ciyakladım. "Bobby Dean'in Bowling Salonu'nun muhasebesine ne dersin?" Gary

diye sordu ve Kyle şaşırmış görünüyordu. "Orada çalışıyordum."

"Muhasebeci olarak değil."

"Bunun konuyla ne alakası var? Kasaları dengeledim." Boğazımdaki duygu asit gibiydi ve gözlerimin dökmeyi reddettiğim yaşlarla yanmasından nefret ediyordum.

"Kesinlikle hiçbir şey, ancak Ember Cardinal, senin bir yalancı olduğunu tüm hikayeye ekliyor. Sizi bu iş için nitelikli kılacak hiçbir deneyiminiz yok ve bu harcama raporlarını sunarken ve onaylarken kötü bir muhakeme uyguladınız."

Gözümden tek bir damla yaş süzüldü. Onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Peki ya o?" Kyle'ı işaret ettim. "Beni tehdit etti ve bu şeyleri onun için göndermem konusunda bana şantaj yaptı. Özgeçmişimde yalan söylemek istemedim ama iyi bir işe ihtiyacım vardı ve ben çalışkan biriyim. Bir Amerikan yerlisi olarak gerekli iş deneyimini edinmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Amerikan yerlisiysem ne olmuş yani? Irksal geçmişimin çalışma kabiliyetimle hiçbir ilgisi yok." Her şeyi itiraf ederek CEO'ya doğru baktım. "E-postanıza girmek istemedim Bay Stevenson, ama Kyle iş arkadaşımı kovdurmakla tehdit etti ve ben sadece onları korumaya çalışıyordum."

Kyle sesini yükselterek konuştu. "O deli. Yani, onu dinleyin. Buna inanamıyor musunuz? Gary az önce bu kadının patolojik bir yalancı olduğunu kanıtladı."

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Monica araya girdi.

"Bu işi almak için yalan söylemiş olabilirim ama seni korumak için yalan söylemeyeceğim. Kaybedecek neyim var ki? Bundan sonra burada kalmamın bir yolu yok."

"Tatlım, ağlama. Bunu anlamak istiyoruz. Değil mi Bay Stevenson?" Monica sordu.

Monica'nın nazik yüzüne baktım ve umutlandım, ta ki Mr. Masasına bakmaya devam eden Stevenson'ın pozisyonu değişmedi.

Eğildim ve sakladığım tüm parçalarımı ortaya çıkararak kendimi soydum. "Ben Chickasaw ve Choctaw'ım. Ada'da teyzemin yanında büyüdüm. Ne zaman bir başvuruya 'Amerikan Kızılderilisi' yazsam ret cevabı aldım. Babam beyaz, yani tamamen yalan değil."

Kimse bir şey söylemeyince devam ettim: "Oklahoma City Community College'a gittim ve muhasebe alanında ön lisans derecemle mezun olmama birkaç sınıf kaldı. Kardeşimin başı belaya girdi ve ben de okul paramı onun kefaleti için kullandım. Bir bowling salonunda çalışmaktan ve zar zor geçinmekten bıkmıştım. Muhasebe asistanı olarak işe girebilirim, gece okuluna gidip mezun olacak kadar para kazanabileceğimi düşündüm. CEO'nun yönetici asistanı olmayı hiç istemedim. Beni buraya getiren Natalie'ydi. Sanki çalmışım gibi burada oturmayacağım. Kyle, California'dan buraya dönerken uçakta benden harcamaları göndermemi istedi ve Natalie'nin her zaman Bay Stevenson'ın damgasıyla onayladığını ve onu sormak için rahatsız etmememi söyledi."

"Bunu eğlendirmeyeceksin, değil mi? O deli!" Kyle yine sözümü kesti.

"Bırak konuşsun, Kyle," dedi Bay Stevenson.

"Gerçekten çok üzgünüm. Kyle daha sonra benden daha fazlasını talep etmeye başladı ve e-postanıza girip zammını reddettiğinizi silmemi ve onaylamak için yeni bir e-posta taslağı hazırlamamı söyledi."

"Bu saçmalığı dinleyemem." Kyle ayağa kalktı.

"Otur kıcının üstüne. Bu doğru mu?" Bay Stevenson sordu. Kyle ağzını açar açmaz Bay Stevenson, "Kes şu saçmalığı," diye ekledi.

"Sadece masraflar için yardım istedim. E-postalar hakkında ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu çok aptalca. Sadece onu kovun ve başka birini işe alın. Bu rol kolaylıkla değiştirilebilir."

"Kapa çeneni." Bay Stevenson gözlerini devirdi ve nefesini dışarı üfledi.

Monica ciddiyetle konuştu. "Kyle tarafından yeni onaylanmış bir zammı başlatmak üzere maaş bordrosuna iletilen bir e-posta aldık."

Bay Stevenson Kyle'a ölümcül bir bakış attıktan sonra cep telefonunu çıkarıp birini aradı. "Hemen ofisime gel," diye emretti diğer hattaki kişiye. Muhtemelen güvenlik bana buradan çıkarken eşlik edecek.

Yelkenlerimdeki rüzgâr beni terk etti. Sandalyemde kambur oturdum, yenilmiştim. Gary sanki yıllardır insanların kafasını kurcalayan bir suçu çözmüş gibi göğsü kabarmış bir şekilde oturuyordu. Kyle bacağını süpersonik hızda zıplatarak oturuyordu. Monica buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bay Stevenson'ın buraya kimi davet ettiğini görmek için kapıya bakıp duruyordum.

Danuwoa kapıdan içeri adım attığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, odada kalanlara bakarak.

"Benim için bazı e-postaları kurtarmanı istiyorum. Bu hangi tarihteydi?" Mr. Stevenson bana sordu.

"Geçen Perşembe," diye mırıldandım.

Danuwoa'ya, "Geçen Perşembe günü silinen ve gönderilen tüm e-postalarımı bak," diye talimat verdi.

Önce saniyeler, sonra dakikalar geçmişti ki, Danuwoa Mr. Stevenson'ın dizüstü bilgisayar ekranı ona döndü.

"Anlıyorum. Zekisin evlat. Hakkını vermeliyim," dedi yeğenine bir kaşını kaldırarak.

"Bunların hepsi saçmalık. Bilgi işlemciyi beceriyor! Belli ki onun kışını kurtarmaya çalışıyor."

"Bu kadar yeter!" Bay Stevenson'ın sesi böğürdü. "Bu dil ve suçlama sizi hemen şimdi ve burada görevden almam için yeterli."

"Onları Kaliforniya'da öpüşürken gördüm!" Kinini kusarken Kyle'ın yüzü kıpkırmızıydı.

"Kyle, gidebilirsin. Seninle sonra ilgileneceğim."

Kyle oturduğu yerden kalktı, bana hançer gibi bakarken burun delikleri alevlendi ve ofisten çıktı.

Bay Stevenson'ın göz çukurlarını ovuşturmasını ve iç çekmesini izledim. "Bu tam bir karmaşa. Kızılderili olman ve işi almak için yalan söylemen umurumda değil. Hatta bu işi almak için sahte bir özgeçmiş uydurmuş olman bile umurumda değil. Yetenekli ve zeki birisin ve gayet iyi gidiyorsun."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Gary nefesinin altından.

"Teşekkür ederim Gary. Sanırım b u n d a n sonrasını Monica ve ben halledebiliriz," Mr. Stevenson dedi ki.

Gary, yalanlarımla dolu dosyasını Bay Stevenson'ın masasının üzerine koyarken alaycı bir tavırla, "İyi şanslar," dedi.

Danuwoa'ya baktım. Artık her şeyi biliyordu. Ben bir yalancıydım. Gözlerime bakmadı.

"Bence harcamalarla ilgili bu olay gerçekten yeğenimin hatası ve bu e-posta... işte benim önemseydiğim şey bu, bütünlük. Benim için böylesine güvenilir bir pozisyonda çalışan, böylesine hassas materyallerle ilgilenen birinin Kyle'ın isteklerini bana sormayı aklına bile getirmemesine izin veremem."

"Anlıyorum." Başımı öne eğdim. Bu benim kefaretimdi. Danuwoa yatağını paylaştığı kadın hakkında her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Kalbini o kadar açmıştı ki, ben de onun sevgisine yalanlar ve gizlilikle karşılık vermiştim.

"Yeğenimin sen ve Dan hakkında söylediği şu şey..." Bay Stevenson cümlesini yarıda bıraktı.

"Birlikte değiliz," diye dürüstçe cevap verdim, Danuwoa'ya bir bakış bile atmayı reddederek.

Bay Stevenson başını salladı. "Doğru, doğru. Artık bunun bir önemi yok. Monica, bu işi bitirip Ember'ı yolcu edebilir misin?"

"Evet, efendim." Oturduğu yerden kalktı ve odadan çıkarken bana yol göstermemi işaret etti. Gülümsemesi gergin ve garipti.

Gitmek için ayağa kalktığımda, Bay Stevenson durmam için elini kaldırdı. "İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Kendine iyi bak," dedi.

"Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kendi kendine başını salladı ve hemen cep telefonunu çıkardı. Bu benim son görevden alınışımı. Danuwoa'ya bakmadan ofisten çıktım ama ofis duvarı gün gibi ortadayken gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyordum.

Birkaç eşyayı Technix markalı sırt çantama yerleştirirken Monica'nın yanımda durması beni tereddüde düşürdü.

"Bunu iade etmek zorunda mıyım?" Monica'ya sordum ve sırt çantasını işaret ettim. "Hayır, sende kalabilir."

Durumu ikimiz için de daha da rahatsız edici hale getirdim ama nereden bilebilirdim ki? Eve döndüğümde, bırakın kullanmayı, o şeye bir daha asla bakmayacaktım.

Masamı temizlemek bir dakikadan az sürdü, çünkü kişiselleştirilmiş dokunuşlar eklemeye hiç zamanım olmadı. Bilgisayarımı not defterimle birlikte masanın üzerine bıraktım. Sırt çantamı omzuma attım ve Danuwoa Bay Stevenson'ın ofisinden çıkarken asansöre yöneldim.

Bok gerçekten yığılıyordu.

Kendimi asansörde Monica ve Danuwoa arasında sıkışmış buldum ve basılan tek düğme on ikiydi. Monica beni ışıklı kat numarasına bakarken gördü.

"Size standart çıkış evraklarını doldurtmam gerekiyor, sonra yolunuza gidebilirsiniz."

"Tamam." Sesimin hiç bu kadar kısık çıktığını duymamıştım.

Danuwoa'nın bu aşağılanma karşısında kibar davranıp beni rahat bırakmaya mı çalıştığını, yoksa asansörde beni tanımaya dayanamayacak kadar benden tiksindiğini mi anlayamadım.

Ben daha fazla düşünmeye vakit bulamadan on ikinci kata vardığımızı haber veren çan sesi duyuldu. Hızlı çıkışı nerede durduğumuzu açıkça ortaya koydu.

Biz bir hiçtik.

Phoebe resepsiyon masasının arkasındaydı ve beni görünce şok olmuş gibiydi. Kyle muhtemelen buraya geri döndüğünde olanları ona anlatmıştır. Eminim artık bütün kat da biliyordu. Göz temasından kaçınarak ayaklarımın Monica'nın ardından birbiri ardına adım atmasını izledim.

Onun samimi ve rahat küçük kabininde oturmuş, binadan kaçmak istiyordum. Monica formları basıyordu, her şeyden iki kopya. Benimle konuşmaya bile çalışmadı. Ne anlamı olabilirdi ki?

"Tamam, işte başlıyoruz. İşe başlarken imzaladığınız gizlilik anlaşmasının çıktısını aldım, kayıtlarınız için. Şimdi, bu ayrılık anlaşmasını imzalamadan önce bir avukata inceletmeniz gerekiyor."

"Bu ne için? Hepiniz beni kovdunuz."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Evet, bir CEO ile bu kadar yakın çalışanlar için oldukça standart bir durum - bu daha kapsamlı bir dil sınırlamasına sahip

Technix, Bay Stevenson ve burada çalıştığınız süre hakkında söyleyebilecekleriniz."

"Bunu imzalamak zorunda mıyım?" Şaşkına dönmüştüm. Daha yeni kovulmuştum ve şimdi benden bir yayın yasağı emri imzalamamı istiyorlardı. Sanırım eski bir asistanın insanlara yöneticilerin ne kadar pislik olduğunu söylemesi pek iyi görünmeyecekti. Zaten kim dinlerdi ki?

"Şey, hayır. Bu yüzden bir avukata inceletmelisiniz. Eğer imzalarsanız, eminim ki başka bir iş bulmanıza yardımcı olacak bir referans konusunda size yardımcı olabilirim."

"Yani Technix'i sadece bunu imzalarsam özgeçmişimde referans olarak kullanabilecek miyim?"

"Bunu söylemekten pek hoşlanmıyoruz." Monica belgeleri bir klasöre yerleştirdi ve bana uzattı. "Bence önünde parlak bir gelecek var. Omuzlarının üzerinde güçlü bir kafan var; senin için bir an bile endişelenmiyorum."

Böylece ikimizden biri oldu. Kendim, kirayı, araba kredisini ve sigortayı nasıl ödeyeceğim konusunda çok endişeliydim. Kahretsin. Bobby Dean'de çalıştığımдан daha kötü durumdaydım.

Dosyayı alıp aptal sırt çantama tıktırdım ve gitmek için ayağa kalktım.

"Bekle!" Monica ayağa fırladı ve masasının etrafından dolaştı. "Üzgünüm, protokol böyle. Size dışarı kadar eşlik etmek zorundayım. Kişisel bir şey değil."

Tüm bunlar son derece kişisel hissettirdi. İK departmanından sonra finans departmanına doğru yürürken Kyle'ın koridorda yürüdüğünü gördüm. Elinde boş bir Technix kahve kupasıyla bize yaklaştı ve bana göz kırpıp gülümsedi, belli ki kendisiyle ve benim ölümümle çok eğleniyordu.

Monica asansöre doğru ilerlemeye devam etti ama ben durdum ve ayaklarımı yere bastım. Kyle şaşırmış görünüyordu. Güzeldi. Her şey açığa çıkmıştı ve benim için bitmişti. İyi davranmak ve onu yatıştırmak zorunda değildim. Sonunda kendimi savunabilirdim ve ona yeni bir tane patlatacaktım.

"Siktir git," dedim. Yüzüne bakacak kadar cesur değildim ama her şeyi çenemle söyledim.

"Affedersiniz?" Etrafta tanık var mı diye baktı.

"Beni duydun. Sen aşırı şişirilmiş egosu olan kendini beğenmişin tekisin. Eğer amcan CEO olmasaydı, sahip olduğun unvana sahip olmanın imkanı yoktu."

"Tamam, bu kadar yeter. Sahtekâr ve fahişe olduğun için dışarı çıkarılacağına eminim. IT'deki bütün erkekleri becerdin mi?"

"Bana yaptırdığın şeyi yaptığım için kovuldum." Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Etrafıma bakındım, muhasebeci kardeşler ve Lisa ayakta durmuş, çeneleri düşük bir şekilde yüzleşmemi izliyorlardı. "Benden duymuş olun, bu adamın size söylediği hiçbir şeyi yapmayın. O acınası bir kullanıcı." Monica'ya yetişmeye başladım; yeterince olay çıkarmıştım.

"Devlet üniversitesine bile gidemeyen kız söylüyor bunu," diye arkamdan seslendi Kyle ve güldü. Bu beni olduğum yerde durdurdu. Küçümsenmekten, zengin, beyaz ve sikli doğduğu için sahip olduğu fırsatların onda birine sahip olmadığı için alay edilmekten bıkmıştım.

"Senin için üzülüyorum, Kyle. Süslü eğitimine, parana ve bağlantılarına rağmen kimse senden gerçekten hoşlanmıyor. Henüz devlet üniversitesinden mezun olmamış olsam da, nihayet gideceğim yere vardığımda, etrafımdaki herkes için bir anlam ifade edecek. Bir şey olacağım. Sen ise senden önce gelen vasat erkekler denizine karışıp kaybolacaksın."

Güldüm ve devam ettim, muhasebeden bir "whoop!" duydum. Benden korkmuş ya da hayranlık içinde görünen Monica'ya yetiştim.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

Phoebe kafası patlayacakmış gibi bir bana bir Kyle'a bakıp duruyordu.

"CEO'nun yönetici asistanlığı için bir açık var. Kesinlikle başvurmalısınız," dedim ona gülümseyerek.

"Teşekkürler," dedi şaşkın bir bakışla. Phoebe ile gerçekten arkadaş olmak istemiştik ama bir türlü anlaşılamamıştık. İşe başladığımda iyi biriydi ama bazen biriyle aynı ofiste çalışıyor olmanız, aranızda bir bağ oluşmadığında arkadaş olmanız gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve bu sorun değildi.

"Ember, gitme vakti geldi. Herkes işinin başına dönmek zorunda." Monica beni bekleyen asansöre götürdü.

Her şeyi o kadar berbat ettim ki, ayrılışımı bile alçak sesle yapamadım.

Lobiye kadar olan yolculuk hayatımın en uzun yolculuğuydu. Utanç içinde asansörü Monica ile paylaşmak zorunda kaldım ve daha da kötüsü, gerçekten gittiğimden ve daha fazla sorun çıkarmayacağımdan emin olmak için beni kaldırıma çıkardı.

Technix'i ve First National Center'ı sonsuza dek arkamda bıraktım.

En çok canımı yakan da Danuwoa'yı utanç ve mahcubiyet içinde bırakmam oldu.

1

bil

bar

Jo
Ha

ma

Ya

Pembe spor çantamı hazırlamaya başladım, dolabımda elime ne geçtiyse içine attım. Sonra çekmecemden bir avuç çorap ve iç çamaşırı çıkarıp onları da içine attım. Babamın mektubu çantamın üstünde dalgalanıyordu.

Daha fazla hayal kırıklığı mı bekliyordum? Bundan daha kötü hissetmeme imkân yoktu, dibe vurmuştum. Mektubu yırtıp açtım ve yüksek sesle güldüm. Kısa olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Bu adamdan onlarca yıldır haber almamıştım ve el yazısıyla yazdığı özür mektubu üniversite kompozisyon kâğıdının yarım sayfasını ancak kaplıyordu.

EMBER TIMBER,

SENİ YATAĞA ITIP "KERESTE!" DIYE BAĞIRDIĞIM ZAMANI
HATIRLIYOR MUSUN?

Ben söyledim. Bana Ember Timber diyen tek kişi oydu ve bu kalbimin sıkışmasına neden oldu. Daha kolay olduğu için o kadar çok şeyi unutmuştum ki. Bu lakabı hayatım boyunca bir daha duyacağımı -daha doğrusu okuyacağımı- hiç düşünmemiştim.

SEN VE KARDEŞİN KÜÇÜKKEN ÇOK EĞLENİRDİK. ÇOK GÜZEL ZAMANLARIMIZ OLDU. KÖTÜ OLANLAR İÇİN GERÇEKTEN ÜZGÜNÜM. ANNEN VE BEN ÇOK KAVGA EDERDİK VE SEN NELER OLDUĞUNU BİLECEK YAŞTAYDIN. KÖTÜ BİR YERDEYDİM VE SANA HAPISHANEDEN YAZDIĞIMA GÖRE HALA KÖTÜ BİR YERDEYİM. BUNU DÜZELTMEK İÇİN SÖYLEYEBİLECEĞİM HIÇBİR ŞEY OLMADIĞINI BİLİYORUM. BENİMLE BİR İLİŞKİ İSTEDİĞİNDEN ŞÜPHELİYİM. ÜZGÜN OLDUĞUMU SÖYLEMEKTEN BAŞKA BİR ŞEY YAPAMAM. SENİ VE SAGE'I TERK ETTİĞİM İÇİN ÜZGÜNÜM EMBER. HIÇ ARAMADIĞIM İÇİN ÜZGÜNÜM. BENSİZ DAHA İYİ OLACAĞINIZI DÜŞÜNDÜM. BABA OLMAMAM GEREKİYORDU AMA BU BİR MAZERET DEĞİL. FAZLA BİR ŞEY DEĞİL AMA ÜZGÜNÜM.

BABA-MITCH

Ağladım. Kendime hiçbir beklentim olmadığını, mektubunu okumak istemediğimi söyledim. Onun sözlerine ihtiyacım olmadığını. Ama boktan bir apartman dairesinde yalnız, işsiz, erkek arkadaşı ve geleceği olmayan kayıp küçük bir kızdım çünkü hayatımın içine etmiştim. Babamın gittiği ve bir daha geri dönmediği günü hatırlayacak yaşıyđım. Tek isteği ailesinin bir arada kalması olan küçük bir kızın masum umuduyla o kapıdan çıkıp gidişini izledim. Annemle babam çok şiddetli bir kavga etmişlerdi, Sage ağlıyordu ve bu Mitch için çok fazlaydı. Veda etmek için bana dönüp bakmadı bile, ama asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Annemiz o gece yatakta ağladı ve ben ağlayan Sage'i kucağıma alıp bir kutu SpaghettiOs açtım. İşte o zaman herkesle ilgilenmeye başladım.

Mektubu buruşturdum. Bu yolda ilerleyecek, geçmişe hapsolacak ve hiç yaşamadığım bir çocukluk ve asla yaşayamayacağım bir hayat için ağlayacak duygusal kapasitem yoktu. Bugüne ve şimdiye odaklanmalıyđım. Haklıydı - bir hata yaptığını kabul eden bir özür hiçbir şeyi düzeltmiyordu, ama diğer insanların elde ettiğinden daha fazlasıydı. O yaşıyordu. Hapisteydi. Beni hatırlıyordu. Bunun yeterli olması gerekiyordu.

Babamla bir ilişki istemiyordum ama Sage ile istiyordum. Ön kapının açılıp kapandığını duydum, ardından yere ağır bir şey düşerken yüksek sesle çınladı. Oturma odasına gittim.

Sage beyaz gömleği, kot pantolonu ve iş botlarıyla orada duruyordu. Üstü başı toz içindeydi. Koştum ve ona sarıldım. O benim küçük kardeşimdi. Aptalca hatalar yaptı ama o benim babam değildi.

Onun da sonunun onun gibi olmayacağından emin olacaktım.

"Whoa, sorun ne? Neden ağlıyorsun? Dan bir şey mi yaptı? Tito'yu alıp senin için ağzını burnunu kırayım mı?"

"Hayır." Kıkırdayarak burnumu çektim. "Seni seviyorum."

Beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Ben de seni seviyorum."

Ona iyice bakabilmek için geri çekildim. "İnşaatta çalışıyorsun o zaman?"

"Evet, iyi para. Bu kadar iyi olması aptalca. Bak, adamlardan biri bana eski aletler verdi." Sage bana alet kemerini, çekicini ve iş eldivenlerini göstermeye başladı. Gülümsedim, çünkü bana altı yaşındaki bir çocuğu hatırlatıyordu.

yaşındaki Sage'i Noel'de tekrar gördüm. Bana aletlerini göstermeyi bitirdiğinde sırt çantasını karıştırdı. "Duş alıp üzerimdeki tozu atmam lazım. Şantiye çok rüzgarlıydı."

"Evet, devam et."

"İyi olduğuna emin misin?"

Gözlerimde daha fazla yaşla akan bir musluk olduğumu fark etmemiştim. "Evet, babamın mektubunu okudum." Ellerimi, mektubu okuma fikri çok da önemli değilmiş gibi salladım.

"Ne dedi?"

"Sadece üzgün olduğunu söyledi," dedim omuz silkerek. Sage başını salladı. "Güzel. Buna ihtiyacı vardı."

"Hâlâ onunla bir ilişki istemiyorum. Ne yaptığınız sizi ilgilendirir ama hapisten çıkarsa ve çıktığında onu etrafımda istemiyorum."

"Sorun değil. Yılın babası olacağını sanmıyorum ama teyzemden başka birinin olması güzel olurdu."

"Birbirimize, Joanna'ya ve Tito'ya sahibiz." Tito beni kızdırırsa bile. Kalbim beni önemseyen insanlarla doluydu.

Sage omzunu koridorun duvarına yasladı, temiz giysileri elinde bir yumak halinde buruşmuştu. "Sen ve Dan iyi misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Bugün işimi kaybettim."

"Ne?"

Kendimi yüzüstü kanepeye attım. "Çünkü yalan söylüyordum," dedim yastığa doğru.

"Bu hiç sana göre değil."

"Sana ve teyzeme de yalan söylüyordum."

"Ne hakkında?"

"İşe girmek için yalan söyledim. Diplomam olduğunu söyledim ama yok. Danuwoa'ya yalan söyledim. Herkese yalan söyledim."

"Kahretsin..."

"Evet... Kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de teyzemin."

Duvarı itti ve önümde yere diz çöktü. "Özür dilerim, E. Sana geri ödemek için çalışacağımı söyledim. Parayı aldığımda,

okula geri dönebilir, artık yalan söylemek zorunda kalmaz ve başka bir iş bulabilirsin."

"Onları başka bir ofis işi almak için referans olarak kullanabileceğimi sanmıyorum. Bowling salonuna bile geri dönemem."

"Hayaliniz buysa, bir ofisteki giriş seviyesi işlere başvurmaya devam edebilirsiniz."

"Şimdilik sadece bir işe ihtiyacım var." "Bir tane bulacaksın."

"Zihnimi boşaltmak için biraz eve gideceğim."

Sage başını eğdi. "Neden Danuwoa ile konuşmayı denemiyorsun? O sana resmen aşık."

"Yapamam. Yalanlarımla onu gerçekten incittim. Patronumla olan her şeye şahit oldu. O hayatını düzene soktu ve ben bir tren enkazıyım. O daha iyi birini hak ediyor."

"Kapa çeneni," dedi ve yerden kalkıp banyoya doğru ilerledi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırakın da buna kendisi karar versin. Neden her şeyi kendin için bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"İstemiyorum!"

"Sen de yap! Adamı ara ve ona gerçeği söyle, eğer aptalın tekiyse ve seninle birlikte olmak istemiyorsa, Tito ve ben yine de bir otoparkta üzerine atlarız." Sage ortadan kayboldu ve düşün çalışmaya başladığını duydum.

Fazla düşünmekle ünlüydüm ama yaptığım şey buydu. En kötüsünü tahmin edersem, o zaman gerçekleştiğinde buna hazırlıklı olurum. Aslında bunların hiçbirine hazırlıklı değildim. Ne kovulmaya ne de Danuwoa'ya aşık olmaya.

Artık işsiz yaşam tarzım için çok pahalı olan küçük SUV'umu yükledim. Bu yarın için bir endişeydi. Şehirden çıkmalı ve yarattığım bok fırtınasından uzaklaşmalıyım. Bazen yalan söylemek daha kolaydı ama gerçekler yüzüme vurmaya başladığında işler çok daha zorlaşıyordu.

Hediyelerle geldiğimde teyzeye kötü haber vermek her zaman daha kolaydı. Umarım akşam yemeğinde hamburger yemeye açtır.

Thirt□-Four

A "Dizlerim eskisi gibi değil."

Yemeğimizi bitirdikten sonra bana hazırladığı sıcak çay bardağını üfledim, evde olduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

"Peki, bu konuda konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Oh, çok kötü," diye inledim ve kanepeye daha da gömüldüm.

"Geldiğinden beri 'yemek getirdim' dışında bir şey söylemediğini görünce anladım."

Beni çok hayal kırıklığına uğratacaktı. Bunu biliyordum. Berbat olan Sage'di, ben değil. Güvenilir olan bendim. İnanır mısınız, dürüst olan bendim.

ay bardağımı yıpranmış ama sevdiğim sehpanın üzerine bıraktım ve ağzımı atım ama hiçbir kelime gelmedi.

"Bırak gitsin. Yara bandı gibi skp at." Dizimi okşadı, iyi kalbi ve nazik ruhuyla bana güç verdi. Gerçekten de ona söylemek ve onun da benim için endişelenmesini istemiyordum. Saniyeler geçtikçe çayımı tekrar aldım ve kaçınılmaz olanı geciktirmek için hprdeterek içtim. Ona olanları anlatırken yüzüne bakamadım.

"Bir sürü yalan söyledim ve iş yerinde büyük bir hata yaptım - aslında birkaç büyük hata yaptım - ve kovuldum. Yalanlarım yüzünden Danuwoa da beni terk etti." Kahverengi halıdaki bir lekeye baktım, kendimi onun kınamasına ve yargılamasına hazırladım.

Nefesi kesildi.

"Ahhhyyy! Fena sımışsın gibi görünüyor." Kaşları şok içinde sa çizgisine ulaştı. Tamam, bunu söylemesini beklemiyordum. I

en azından biraz rahatlatacağını, sonra da ders vermeye başlayacağını düşündü.

"Teyze!"

"Size acı gerçeği söylemek için buradayım."

"Her şeyi berbat ettiğimi zaten biliyorum. Bu pisliği düzeltmek için yardıma ihtiyacım var."

"Bunu nasıl düzeltebilirim ki? İşte bu yüzden ülkeyi asla terk etmemeyi seçtim. Şehir çok karmaşık."

"Teyze," diye inledim, sıcak kupamı tekrar yere bırakırken. Umutsuzca ihtiyacım olduğunda durumu düzeltecek yaşlı bilgelik neredeydi?

"Sakin ol, daha gençsin. Bu hatalardan ders aldın mı?"

"Yaşadığım sürece bir daha asla yalan söylemeyeceğimi biliyorum." Başımı kanepenin minderine yasladım ve kolumu gözlerimi korumak için kaldırdım.

"Gördün mü, işte böyle. Hayatın derslerini öğreniyorsun. Bu normal."

"Bunların hiçbirisi normal değil. İşimi kaybetmeyi atlatabilirim -fazla maaş alıyordum ve niteliksizdim- ama Danuwoa'yı kaybetmeyi atlatamam. O benim için iyilikten başka bir şey değildi."

"Onu seviyor musun?" Sesi fısıltıya dönüştü.

"I..." Evet. Şirket sohbetinde adını Native Daddy olarak değiştirdiği anda onu sevdiğimi içten içe biliyordum. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de. O mizah hayatta bir kez yaşanırdı. Gülümsemesi, nezaketi ve öpücüklerinin hepsi olağanüstü, hepsi Danuwoa'ydı. Benden çok daha iyi birini hak ediyordu. Bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemezdim ama teyzemin yanında söylememe gerek yoktu. O zaten biliyordu.

Ve işte böyle, yine ağlayacaktım.

"Ah, tatlı kızım, ağlama." Kollarını bana dolayarak sarıldı ve ikimizi de bir o yana bir bu yana salladı. "Bu yeni bir şey. Senin için hiç kırık bir kalbe bakıcılık yapmak zorunda kalmamıştım. İhtiyacın olan şey dikkatini dağıtmak."

"İhtiyacım olan şey bir iş," diye hıçkırarak omzuna sarıldım.

"Hadi. Kalk." Teyzem yavaşça kendini kanepeden itti.

"Neden?" Bu sarılma gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Senin pes eden biri olduğunu hiç bilmiyordum, Ember. Bu gece üzgün olmana izin vereceğim ama yarın seni nasıl ayağa kaldırabileceğimize bakacağız."

"Bu kadar mı?" Yemin ederim Sage herhangi bir şeye üzüldüğünde gidip Napoliten dondurma alır ve *Tomb Raider*'ı tekrar tekrar izletirdi. Tek aldığım kısa bir sarılma ve kovulma oldu.

"Benim verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacınız var ve iş bulma ofisi ile yüksek öğrenim merkezi şu anda kapalı."

Yüzümdeki gözyaşlarını ve sümüğü sildim. "Beni sadece iş bulma merkezine mi bırakacaksın?"

"Ember, artık yirmi beş yaşındasın. Joanna'yla birlikte şehre taşınmak ve buradan uzaklaşmak için sabırsızlandığınızı biliyorum ama sizi seven ve destekleyen koca bir toplum var."

"Bilmiyorum teyze. Ne zaman bir mağazaya ya da bir etkinliğe gitsem, her zaman annem ya da babam hakkında sorular soran ve 'eski güzel günler' hakkında hikayeler anlatan birileri oluyor ve ben orada oturup hayatım boyunca duyduğum aynı hikayelere gülümsemeye dayanamıyorum. Özellikle de benim ailemle hiç 'eski güzel günlerim' olmamışken."

"Bizim insanlarımızın hafızası uzundur; kimse bununla kötü bir şey kastetmiyor. Seni seviyorum ama kaçınma sorunun var. Hiç kimseden sana anne ve babandan bahsetmemesini istedin mi?" Teyze sordu.

Ona sessizlikle cevap verdim, çünkü hayır, vermemiştim. Hiç kimseyi etrafımda rahatsız etmek istemedim. Şehre taşınmak kendimi uzaklaştırmak için daha kolaydı. Evim hâlâ yakındı ama çok da yakın değildi. OKC'deki insanların arasında kaybolabilirdim ama kısa bir araba yolculuğu ile teyzemle akşam yemeği yemek ve kontrol etmek için evde olabilirdim. Bu en iyi çözüm gibi görünüyordu. Ayrıca OKC'de Ada veya Sulphur'a kıyasla yapacak çok daha fazla şey vardı. Daha fazla bar, daha fazla sinema salonu ve benim hiç girmediğim daha büyük bir randevu havuzu. Sadece daha eğlenceliydi.

Teyze ellerini kalçalarına koydu, cevapsızlığım karşısında sabrı tükeniyordu.

"Asla yardım istemezsin Ember, bu yüzden buraya gelip yardım istediğin için seninle gurur duyuyorum. Ama sana yardım edecek ne gücüm ne de param var. Şanslısın, kendinden çok daha büyük bir şeyin parçasısın ve bu ülkenin ötesine uzanan bir geçmişin var. Sen bunun içinde doğdun."

Teyzem daha önce de Sage ve bana böyle şeyler söylemişti ama şu an onu gerçekten duyduğum ilk andı. Ben daha büyük bir şeyin parçasıydım ve kendi başıma ilerlemeye çalıştım. Çalışmaya, okula gitmeye ve yardım isteyerek kimseye rahatsızlık vermemeye çalıştım. Peki bu beni nereye getirdi? Hiçbir yere. Hiç olmadığım kadar kötü durumdaydım ve tüm bu sıkı çalışmamın karşılığında gösterecek hiçbir şeyim olmadan eve döndüm.

"Haklısın," dedim.

"Pardon, ne dedin? Bu sözler Ember Lee Cardinal'in ağzından mı çıktı?" diye alay etti.

"Kapa çeneni."

"Hayır, sizi doğru duyduğumu sanmıyorum. Tekrar edebilir misiniz?"

"Haklısın!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Büyük bir yardıma ihtiyacım var. Okula geri dönmem ve belki de şimdilik biraz daha az hırslı bir iş bulmam gerekiyor."

"Kabilede bir iş bulabilirsin. Kumarhanede Nancy ile konuşuyordum, onun oğlu da senin gibiymiş ve kaçmak istemiş ama Kaliforniya'ya gitmiş. Orası çok pahalı, o yüzden geri döndü ve kabilenin yardımıyla tam bir sertifika aldı."

"Nancy ya da Fran'e bunlardan bahsetmemelisin. Onlar en kötü dedikoduculardır." Kanepede arkama yaslandım. Onlar teyzemin en iyi arkadaşlarıydı ve herkesin işine karışmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yoktu.

Bana öyle bir baktı ki, "*Son birkaç dakikada hiçbir şey öğrenmedin mi?*" dedi.

"Tamam, anladım."

"Harika, şimdi seninle gidiyorum. *Çark* başlamak üzere ve benim heyecanımı öldürmeni istemiyorum. Dün üç cümleyi doğru söyledim."

Ayağa kalkıp teyzeme sarıldım ve Sage ile paylaştığım eski odama gittim. Zaten *Çarkifelek* oynayacak havada değildim. O cümleleri çözmek bana yardımcı olmayacaktı.

Thirt-Fiv

"T

Sen ya da Sage yıllardır. Tanrım! Annene çok benziyorsun," dedi eğitim uzmanı Mabel. Yüzü nazik ve gülümsemesi samimiydi. Parlak mavi elbisesiyle muhteşem bir uyum içinde olan kalın kırmızı gözlükler takıyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Annesi ve babası hassas konular," diye araya girdi teyzem, bana yan gözle bakarak. Bu benim için bazı gerekli sınırları belirleme pratiği yapmam için kaçırılmış bir fırsattı. Benim yerime devreye girdiği için teyzeme minnettardım.

"Oh, bunun için üzgünüm. Sizi görmek çok güzel. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Muhasebeci olmak için okula gitmek istiyorum. Birkaç ders aldım ama iş ve kira derken okul çok pahalıya geliyor." Serçe parmağımdaki bir tırnağı kopardım.

"Tebrikler! Ticaret, banka ve kumarhaneler nedeniyle her zaman daha fazla muhasebeciye ihtiyacımız var. İş bulma konusunda hiçbir sorun yaşamazsınız. Şu anda kayıtlı mısınız?"

Mabel her şeyi çok kolaymış gibi anlatmıştı. Hayatımla ilgili hiçbir şey kolay olmamıştı. "Hayır, çalışmak için okulu bırakmak zorunda kaldım."

Mabel başını sempati ile salladı. "Evet, her gün aynı hikâyeye sahip pek çok insanla konuşuyorum. İyi haber şu ki, tek yapmanız gereken kayıt yaptırmak, liseden transkriptinizi ve aldığınız dersleri almak, ardından bu başvuruyu doldurmak ve güz dönemi için hibenizi işleme koyabiliriz."

Bana iki sayfalık bir başvuru formu verdi. Hızlıca taradığımda başka belgeler de eklemem gerektiğini gördüm ama hepsi yeterince kolaydı.

"Bu kadar mı?" Sordum, çünkü gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve bir şey en son gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünde... öyleydi. Ve şimdi buradaydım.

"İşte bu kadar. Hibeyi devam ettirmek için geçer not aldığınızdan emin olmalısınız, ancak ilk onayınızdan sonra tek yapmanız gereken programınızı bitirene kadar yenileme başvurusunu doldurmaktır. Vatandaşlarımızın hayallerine ulaşmalarına yardımcı olmak istiyoruz. Dünya zaten yeterince zor." Mabel gülümsedi.

"OKC'de işe alım yapan birini tanıyor musun?" Kendime rağmen içimden umut fişkırlarak sordum.

"Bu bağlantıya gidebilirsiniz. Bu bizim iş ilan panomuz. Şehir merkezindeki halk bankasına veznedar aradıklarını biliyorum." Mabel bana bir kart uzattı.

Banka memuru olmak kulağa mükemmel geliyordu - en azından şimdilik. Eve gidip başvurmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdi tek yapmam gereken diğer her şeyi çözmekti.

-

gerçektir. Hayatımı değiştirmek için harekete geçiyordum ama bu noktada tam bir bekleme oyunuydu. Transkriptimi bekliyordum, kayıtların açılmasını bekliyordum, başvuru işlemlerini bekliyordum, vesaire, vesaire. Ama bugün her şey değişti. Sonunda devlet üniversitesine resmi olarak tekrar kaydolduğuma dair onay aldım ve dersler birkaç hafta içinde başlayacaktı - 22 Ağustos yeterince hızlı gelemezdi. Hibe başvurum onaylanmıştı ve tüm eğitim masraflarını karşılıyordu. Mabel'den hibe miktarını içeren e-posta geldiğinde ağladım. Yeni bir dizüstü bilgisayar gibi ihtiyaç duyacağım diğer masrafları karşılamak için biraz param kalmıştı. Technix'tekini kullandıktan sonra, daha önce sahip olduğum tuğlaya geri dönmemin bir yolu yoktu. Eski, gürültülü ve yavaştı.

Yani iki hafta içinde olacak çok şey vardı. Birkaç kez şehre dönüp birkaç bankaya başvuru formu doldurmuştum, sadece giriş seviyesi gişe görevlisi pozisyonları için ve bu benim için sorun değildi. Dersler başlamadan önce halledilecek işler listemde iki şey kalmıştı: daha ucuz bir araba bulmak ve Danuwoa'ya ulaşmak.

Küçük cipimde son kez oturuyordum, benim için her şeyin başladığı park yerine geri dönmüştüm-Bobby Dean's Bowling Alley and Bar.

"Sahip olduğum en güzel şeydin ve bana iyi geldin," dedim direksiyonu okşarken. İş durumum hala belirsizliğini korurken, araba ile ilgili tüm masrafları ortadan kaldırmak daha iyiydi: ödeme, sigorta ve benzin. Masrafları kıstak zorundaydım ve yapılacak en akıllıca şey de buydu ama bu canımı yakıyordu. Sanki biraz geriye gidiyormuşum gibi hissediyordum. On yedi yaşındayken, yirmi beş yaşına kadar her şeyi yoluna koyacağımı sanıyordum. Eğer genç Ember beni şimdi görebilseydi. Gri bir Toyota Camry yanıma yanaştı. Alıcı Peter'dı. SUV'u iki gün önce Craigslist'te satılık olarak ilan etmişim, hatta nakit para ve eski bir arabayla takas kabuledebileceğimi söylemişim ve Peter aldığım tek meşru teklifi yapmıştı. Annesinin kullanılmayan bir arabası vardı. Gün ortasında Bobby Dean'in park yerini seçtim.

öldürüldü. Joanna bana göz kulak olmak için ön girişin dışında duruyordu.

Kırk yaşlarında bir adam sürücü kapısından indi. Güneş gözlüğü takmıştı ama fotoğrafındaki gibi görünüyordu. Yaşlı bir kadın yolcu kapısından çıktı ve beni beklemek için arabamın arkasına geldi.

İşte buydu.

"Merhaba," dedim ve arka tarafa doğru yürürken el sallayarak selamladım. "Fotoğraflardaki kadar güzel görünüyor," dedi Peter.

"Evet, pek fazla kullanamadım."

"Nesi var bunun?" diye sordu yaşlı kadın boğuk bir sigara tiryakisi sesiyle.

"Anne," diye azarladı Peter. "Kusura bakma, yaşlandıkça daha da patavatsızlaşıyor."

"Sorun değil." Soruya gülüp geçtim. "Bunda yanlış bir şey yok. Okula geri dönüyorum ve masrafları kıstmaya çalışıyorum."

"Aferin sana," dedi Peter'ın annesi.

Onlarla araba hakkındaki tüm detayları konuştum ve internette yazdıklarımı tekrarladım. Liste fiyatım araba kredisi borcumdan 2000 dolar daha yüksekti çünkü pazarlık sonrasında arabayı kredinin tamamını ödemeye yetecek bir fiyata satabileceğimi umuyordum. Peter liste fiyatını ödeseydi ve ben de gidip nakit parayla bir şeyler alabilseydim iyi olurdu.

Peter test sürüşü yapabilsin diye hepimiz arabaya atladık. Birkaç blok sonra Bobby Dean'e geri döndük.

"Ben alırım."

Şükürler olsun! Peter'ın teklifi internette cazipti çünkü annesinin artık araba kullanmadığını ve garajda yer kaplayan eski bir sedanı olduğunu söylemişti. Bu yüzden istediğim fiyatın ve 2006 Toyota Camry'nin sadece 500 dolar altında teklif verdiğinde biraz şok oldum. Benim eski Ford Contour'umdan daha fazla kilometresi vardı ama Toyotalar sonsuza kadar çalışabilirdi.

El sıkıştık. Bana bir kasa çeki ile Camry'nin anahtarlarını ve ruhsatını verdi ve gitti. Girişten beni özenle izleyen Joanna'ya koştum ve ona sarıldığımda neredeyse onu yere seriyordum.

Yaratıcı gerçekten benimle ilgileniyordu. Bayilik kredisi sağlayıcısı ve sigorta şirketiyle iletişime geçmek gibi yapmam gereken idari işler vardı ama bunların hiçbirisi benim için önemli değildi. Beni okula götürecekti. SUV'u özleyecek miydim? Kesinlikle özleyecektim. Ama artık şehirde kalabilecek param vardı.

Joanna aşağı yukarı zıplıyordu. "Kalacaksın! Yeni bir oda arkadaşı bulmak istememe imkân yoktu," diye şaka yaptı.

"Tek önemsedığın bu mu?" diye sordum.

"İnternetteki hiçbir yabancı ben istediğim zaman bana kızarmış mısırlı burrito yapmaz."

Gözlerimi devirdim ve beni eski ikinci evime götürdü.

Joanna bara bakarak, "Kızmayın ama diğer sorununuzda size yardımcı olması için birkaç takviye çağırdım," dedi.

En kötüsünden korktuğum için midem bulandı. Onun görüş alanını takip ettim ve orada Sage, Tito ve Walela bekliyordu. Ağlamak istedim.

Bara yaklaştığımızda "Merhaba," dedim. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz? Sage, senin çalışman gerekmiyor mu? Ve Walela, Danuwoa burada olduğunu biliyor mu?"

"Öğleden sonra izinliyim. Joanna hâlâ üzgün olduğunu ve erkek arkadaşını geri getirmek için bir plan yapmamız gerektiğini söyledi," dedi Sage.

"Buraya gelmek için Uber'e bindim. Danuwoa alışveriş merkezinde olduğumu sanıyor," dedi Walela.

Alnıma bir tokat attım. "Danuwoa'ya daha fazla yalan söylemek yok! Walela, yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama yalan söylemek beni bu belaya bulaştırdı. Seni eve götürmeliyiz."

Tito inleyerek, "Kapa çeneni," dedi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tito'ya buz gibi bir sesle sordum. Joanna kulağıma, "Nazik ol," diye uyardı. Onu omuz silktim.

"Vay be, sen ailedensin. Sage'i gerçekten mahvettiğimi biliyorum ama yeni bir sayfa açıyorum. Artık o adam olmak istemiyorum."

"Ve erkek arkadaşımı geri kazanmama yardım etmenin yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" Kestirip attım.

"Şey...hayır. Bu yüzden Sage'in size geri ödemek için para kazanmasına yardım ediyorum, böylece daha hızlı alırsınız."

Bunu ilk ve son kez söylüyorum ama Tito nefesimi kesti. Çok nazik ve beklenmedikti. Beni hâlâ kızdırıyordu ama ağzından çıkan ilk mantıklı söz buydu.

"Ayrıca, bana giydirdiğin gömleği hâlâ üzerimde. Bu konuda kendimi biraz kötü hissediyorum." Tito ensesini ovuşturdu.

Tito'nun istemeden de olsa Danuwoa'nın benimle hiçbir şey yapmak istememesinin bir nedenini daha ortaya çıkarması gibisi yok.

"Danuwoa da gerçekten üzgün. Artık gerçekten gülmüyor ve birkaç kez Patches'i beslemeyi unuttu. Hepimiz perişan haldeyiz."

"Walela, ne yaptığımı tam olarak bilseydin burada olmazdın," dedim iç çekerek.

"Danuwoa bana her şeyi anlattı. İşle ilgili konularda yalan söylemişsin ve Kyle tarafından şantaja uğramışsın. Danuwoa eve geldiğinde çok kızgındı. Onu hiç bu kadar hızlı görmemiştim. Siz ikiniz birbirinizi seviyorsunuz ve bence ikinizin de kendinizi aşmaya ihtiyacınız var."

"Kahretsin, yumrukları geri çekmek yok. Deli gibi saygı duyuyorum," dedi Joanna benim yüzümden gülerken.

"Evet, üstesinden gelmemiz gereken, çoğu benim yarattığım bir dizi sorun olduğunun farkındayım. Bunu açıkça koordine ettiniz, peki aklınızda bir plan var mıydı?"

Sage, "Pekâlâ, şöyle düşünün," diye başladı. "Burada Walela'nın resmi bir sıfatla katılması gereken bir etkinlik düzenliyoruz. Dan onu buraya getirecek, Tito ve ben de kapıda bekleyeceğiz ve içeri girdiğinde başına bir çuval geçirip onu dinlenme odasına götüreceğiz, siz de orada bekliyor olacaksınız. Kapıyı dışarıdan kilitleyeceğiz, böylece kaçamayacak ve sizi dinlemek zorunda kalacak. Sonra kapıyı üç kez çalıp barıştığınızı söyleyeceksiniz ve biz de sizi dışarı çıkaracağız." Sonunda nefes almak için durdu.

"Ve sen de bunu kabul ettin?" Walela'ya şaşkınlıkla sordum. Bu, son iki ayda yaptığım tüm numaralardan daha çılgıncaydı.

"Eğlenceli olacak ve barıştıktan sonra çok kızacağını sanmıyorum," dedi Walela gülerek ve gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Joanna, "Bobby Dean arkada sigarasını içerken onu üç ile üç buçuk arasında buraya getirebilirsek, o zaman hiçbir sorunumuz kalmaz," diye önerdi.

"Joanna! Kafasına bir çuval geçirip onu benimle bir odaya mı kilitleyeceksin? Büyük planın bu mu?"

"Zorla yakınlaştırma işe yarıyor, bunu hep okuyorum." Omuz silkti.

"Aşk romanlarında! Burası gerçek dünya." Bu planda sorun gören bir tek ben miydim? Danuwoa'nın sesini neredeyse duyabiliyordum: *Aramayıp beni kaçırmak mı istiyorsun?* Hayır. Bu olmaz.

Tito, "Bence bu harika bir fikir," dedi.

"Evet, eğlenceli olurdu ve bundan sonra her şey daha iyi olurdu," dedi Sage.

"Bakın, bu plan için harcadığınız tüm çabayı gerçekten takdir ediyorum. Bu fikrin içerdiği suç imalarına girmek bile istemiyorum ama Danuwoa'ya bunu yapamam. Benimle dürüstçe konuşmayı, özür dilememi ve değiştiğimi kanıtlamamı hak ediyor. Arkamı kollayacağınıza güvenebilmem benim için çok anlamlı."

Joanna, "Seni seviyoruz," dedi.

Kalpleri doğru yerdeydi ve bu bana kendi planımı yapmam için ilham verdi.

"Walela, sanırım hâlâ yardımına ihtiyacım var. Tabii sen de istersen."

Gölümsemesi yeterli bir cevaptı. Danuwoa Colson'ı Geri Getirme Operasyonu'nun zamanı gelmişti. Eğer beni kabul ederse.

M

Bana bulaşmadığından emin olmak için.

Vardı.

Bu, harekete geçmesi tam bir hafta süren planım için harika bir başlangıç değildi. Walela, Danuwoa'nın hafta sonu evde kalmayı planladığı bir gün olduğundan emin olana kadar beklemek zorundaydı. Mesaj dün gece gelmişti ve şu anda bir komşusuna bakıcılık yapıyordu, yani her şeyi masaya yatırmayı umduğumda evde sadece Danuwoa ve ben olacaktık. Bu konuşmanın önüne hiçbir şeyin geçmeyeceğinden emin olmak için gitmeden önce iki alerji hapi almıştım.

Cesaretimi toplayıp arabadan indim ve kapısını çaldım. Buraya en son geldiğimde davetli bir misafirdim, şimdi beni içeri alıp almayacağından bile emin değildim.

Kapıyı çaldım ve
bekledim. Ve
bekledim.

Kapıyı tekrar çaldım ve "Danuwoa, evde olduğunu biliyorum. Lütfen kapıyı aç. Bir özrü ve daha fazlasını hak ediyorsun ve bunun yüzüne söylenmesini hak ediyorsun."

Diğer taraftan belli belirsiz bir miyavlama duydum ve dakikalarca ya da saatlerce kalbim boğazımda bekledim, bilemiyorum.

Sonunda kilidin klik sesini duydum ve kapı açıldı. Nefesim kesildi. Danuwoa'nın son birkaç haftadır hayatımda olmayışı ruhumu kavurmuştu. Üzerinde eski Peter Gabriel tişörtü ve kot pantolonu, yalınayak, muhteşem saçları dökülmüş bir halde kapıda duruyordu. Ayak bileklerinin etrafındaki yamalar onu destekliyordu.

"Osiyo," dedi sertçe ve başını salladı.

"Chokma," dedim garip bir el sallayışla.

Şimdi onun karşısında dururken, tıpkı teyzemle olduğu gibi, iletişim kurma becerisi beni tamamen terk etti.

"Ne istiyorsun?" Danuwoa kollarını Peter Gabriel'in göğsünün önünde kavuşturdu.

"Danuwoa... Her şey için çok üzgünüm."

Bana öylece baktı, yüzü sert ve inatçıydı. Bunu hak etmiştim.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum..." Bocaladım ama devam ettim. "Çok utanıyorum. Seni incittim ve bir sürü yalan söyledim."

"Bunu neden yaptın?"

"Sadece ben olsaydım böyle bir işi asla alamazdım. Bobby Dean'de tuvalet tıkanıklıklarını açan Ember. Okulu bırakmak zorunda kaldım ve sadece ben olduğum için utandım. Daha fazlası, daha iyisi olmak istedim."

"İşi almak için yalan söylemiş olman umurumda değil, senden yapmamamı istediğim halde bana yalan söylemiş olman umurumda. Bana hiçbir zaman *gerçek* bir şey söylemedin. Bana söylediğin hiçbir şeyin gerçek olduğuna güvenemem. Seni *tanımak* istedim." Sesi duygularla doluydu.

"Aramızda önemli olan her şey gerçektir ve sen beni tanıyorsun," diye zayıfça teklif ettim. Tanrım, kendimi duyunca ürperdim.

Hayal kırıklığına uğramış bakışları
beni delip geçti. "Güle güle,
Ember."

Kapıyı suratıma çarptı.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Her şey çok hızlı gelişti ama bu şekilde bitiremezdim. Ne olduğunu anlamadan önce onun evinin önünde volta atıyor, sürekli berbat ettiğim bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

Koşarak kapıya gittim ve tekrar açması için yalvararak kapıyı çaldım.

"Danuwoa, çok üzgünüm. Lütfen sadece konuş benimle."

"Git buradan, Ember," dedi kapıdan.

"Bekle!" Sanki Danuwoa'nın diğer taraftan uzaklaşmasını engelleyebilecekmişim gibi avucumu kapıya dayadım. "Ben bir aptaldım. Çok kötü kararlar verdim ve en kötüsü de sana asla güvenmemektir. O kadar korkuyordum ki

Hayatını mahvetmek ve işini kaybetmene neden olmak yerine seni kaybettim. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın."

Sessizlikle karşılaştım ama Danuwoa'nın hâlâ orada beklediğini hissedebiliyordum. Benimle konuşmasını sağlamak için bir şeyler yapmalıydım. Bu olamazdı.

Son birkaç ay içinde pek çok aptalca karar vermiştim ama bir sonraki yaptığım belki de en iyisiydi. *Say Anything* filmindeki gibi Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısını söylemeye başladım. Teybim yoktu ama kapının diğer tarafında Peter Gabriel'i seven bir adam vardı ve onu benimle konuşturmam gerekiyordu.

Hiç yetenekli bir şarkıcı değildim ama şarkının bildiğim tek kısmı olan nakaratını söyleyerek devam ettim. Kapıyı tekrar açana kadar ışık ve sıcaklıkla ilgili kısmı dört kez tekrarlardım, bu sefer gülerek bana ilk umut kırıntısını verdi.

"Çok özür dilerim. Ben iyi bir şarkıcı değilim ve seninle ilgili her şeyi berbat ediyorum ve sen benim sana davranışından çok daha iyisini hak ediyordun. Sen tanıdığım en iyi insansın ve ikinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama sadece yüzüne karşı özür dilemek istedim."

"Gerçekten de nakaratın berbat bir versiyonunu tekrar tekrar çığlık çığlığa mı söyledin?" Hâlâ gülüyordu.

"Bu şarkıyı baştan sona dinlediğimi hiç sanmıyorum."

Aptalcaydı ama en azından kapıyı açtı. Şu anda yüzüme güldüğü için pişmanlık duymaya başlamıştım.

Danuwoa homurdandı.

Gözlerim yaşardı çünkü bu cehennemi hak etmiştim. Geri çekilmeye başladım çünkü gördüğüm o umut kırıntısı gittikçe küçülüyordu. Kendimi daha da küçük düşürüyordum ve savaş ya da kaç tepkilerim devreye giriyordu.

"Hayır, bekle-" Daha fazla kahkahaya boğuldu. "İçeri gel, konuşabiliriz."

Bunu söyleme şekli bana *Ever After*'da Danielle de Barbarac'ın Prens Henry'yi omuzlarında taşımasının ardından adamın "Sana bir at vereceğim" demesini hatırlattı - tamamen saçma. Ama yine de küçük bir zafer kazandığımı hissettim.

Beni içeri almak için kenara çekildi ve dış dünyaya açılan kapıyı kapattı. Orada durup birbirimize baktık.

"Oturabilirsin," dedi çenesiyle kanepeyi işaret ederek.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu; beni dışarı atmadan önce oturmak için acele ettim.

"Penceremden bana serenat yapmaya çalışan bir kadınla karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi ve kanepede bana katılırken yine güldü.

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Söz veriyorum, bu bir kerelik bir şeydi."

"Öyle olsa iyi olur! Beni bütün komşularımın önünde böyle utandırmana izin veremem. Patches dehşete kapıldı, yukarı koştu. Tanrım, bu koku da ne?"

Sigara arabası!

"Yeni arabamın biraz havalandırmaya ihtiyacı var. Ve şarkı söylemem *o kadar* da kötü değildi." "Hayır, sen daha kötüydün. Daha önce hiç birinden böyle bir kötülük duymamıştım.

Daha önce Peter Gabriel."

Gülmemem gerekirdi, çünkü bu ciddi bir konuşmaydı, ama Danuwoa'yı ve mizahını özlemiştim. Muhtemelen o komik şapkalı İngiliz muhafızların karakterini bozabilirdi.

"Özür dilerim!" Ellerimi havaya kaldırdım.

Kahkahalarımızın dinmesi birkaç dakika aldı ve diner dinmez odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı. "Bay Stevenson'ın arkasında durmanın ve sana yardım etmek için hiçbir şey söyleyememenin ya da yapamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Başımı eğdim ve parmaklarımı sıktım.

"O kadar çok yalan söyledin ki, paran olmadığı için utandığından bunların aptalca şeyler olduğunu düşündüm. Seni tanıyormuşum gibi hissettim."

"Beni tanıyorsun. İzin ver bazı şeyleri açıklığa kavuşturayım." Derin bir nefes aldım ve sonra yalanlarımı çözmeye başladım. "Ben hiç bowling liginde oynamadım."

"Buna hiç inanmadım," dedi.

"Bricktown'da hiç yaşamadım."

"Yazıcıyı senin için eve getirdiğimde hemen verdiğin."

"Evet... ve kedilere alerjim var. Dürüst olmak gerekirse beni korkutuyorlar." Danuwoa başını geriye attı ve güldü.

"Biliyordum."

"Tahmin ettiniz. Bilmekle aynı şey değil."

"Hayır, yalan söylediğinde burun deliğın ş i r i n bir şekilde açılıyor. Her seferinde."

"Öyle değil!"

"İşte yine alevleniyor."

Gözlerimi devirdim. "Technix'te kimse bunu fark etmedi."

Technix'in de konuşmaya dahil olması için ciddiyetini azalttı.

"Bizi saklamak istediğimden değildi. Kyle bana şantaj yapıyordu. İşini kaybetmeni istemedim. Risk altında olan çok şey vardı."

"Kyle bir pislik ve kovuldu. Sizden kısa bir süre sonra dışarı çıkarıldı. Herkes hala senin onu azarladığını konuşuyor."

"Demek ki dünyada biraz adalet var."

"Keşke gelip benimle bu konuyu konuşsaydın. Ben yetişkin bir adamım ve korunmaya ihtiyacım yok. Ortak olmamız ve bu tür şeylerle birlikte yüzleşmemiz gerekiyor. Asla riskli bir duruma sokulmamalıydın. Bütün bunları tek başına yaşayıp beni kendinden uzaklaştırman beni çok kızdırıyor. İlişkimizi gizli tutabilir ve Kyle'ı nasıl durduracağımızı birlikte çözebilirdik."

"Ben... yardım isteme konusunda pek iyi değilim. Son birkaç haftadır bunun üzerinde gerçekten çalışmam ve evdeki topluluğuma yaslanmam gerekti. Okula geri dönüyorum."

"Bu harika! Nerede?"

"Oh, sadece şehir devlet üniversitesi. Belki lisans diploması alırım, ama her seferinde bir gün."

"Devlet üniversitesine geçmeden önce devlet üniversitesine gittim."

"Bunu bilmiyordum." Gülümsedim, bu adama ve ne kadar çok ortak noktamız olduğuna daha da şaşırmıştım.

"Hiç sormadın. Neden hiç sormadığın mantıklı, çünkü bir derece ve her şeyi uyduruyordun."

"Sana kendim hakkında yalan söylemek istemedim." Ellerime baktım. "En nefret ettiğim şey buydu, sana tek bir yalan söylemek. Tüm çirkin gerçeklerimi bilmeni istiyorum."

"Onları istiyorum."

Duyduklarıma inanabileceğimden emin olmak için onun güzel kara gözlerine baktım. Ama bu Danuwoa'ydı ve söylediği her şey doğrudu. Ciddi, nazik ve kararlıydı. Beni gerçekliğe bağlayan kayaydı.

"Baştan başlamak ister misin?"

Geldiğimde umduğumdan çok daha fazlasıydı. Beni yollamadan önce bir *düşüneceğim* ile şanslı *olacağımı* düşündüm.

"Danuwoa," diye fısıldadım, "berbat haldeyim ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun." "Saçmalık. Gvgeyui, seni seviyorum. Hatalar yaptın ama bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirir." "Beni seviyor musun?"

"Bir süredir sana aşığım, fark etmedin mi?" "Hayır," diye nefes aldım.

"Sen tam bir yalancısın."

"Benim için aynı şekilde hissetmeni umuyordum ama bu bilmekle aynı şey değil."

"Peki sen benim hakkımda ne hissediyorsun?"

"Hâlâ Çerokice konuşamıyorum," dedim, gözyaşlarım yüzümden akmaya başlamıştı. "Ama gvgeyui." Duygusal dilim telaffuzu bozmuştu. "Seni gerçekten seviyorum."

Yüzümü tuttu ve tuzlu bir öpücük için beni kendine çekti. Hayatımın en güzel öpücüğüydü. Bağışlama, lütuf ve sevgi doluydu. Onun kanepesinde oturuyorduk ama yine de dizlerimin bağı çözülmüştü. Tüm bastırılmış özlemimiz ve tutkumuz o öpücükteydi. Beni göğsüne doğru çekti ve ellerimi uzun saçlarında kaybettim.

Sonunda nefes almak için ayağa kalktığımızda, koltuk minderlerine uzandık ve Danuwoa beni kolunun kıvrımına sardı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kucak kucağa kaldık.

Sabit kalp atışlarını dinledim ve "Henüz bir işim yok" dedim. "Ne olmuş yani?"

"Kendi üzerimde yapmam gereken çok iş var. Ve işe doğru adımlarla, yüzde yüz şeffaflıkla başlamak istiyorum."

"Sorun değil. Ben burada olacağım, sana destek olacağım. Biliyorsun, öğle yemeği hazırlama konusunda epey tecrübeliyim."

"Hiçbir şey seni korkutmuyor mu?" Ofladım.

"Sadece sensiz olmak. Bunlar en kötü üç hafta oldu."

"Benim için de." Sonra bu sefer yüzünü tuttum ve onu öptüm. Duvarlarımı yıktı. Tüm savunma mekanizmalarım Danuwoa Colson'la, karşılaştığım en tatlı adamla boy ölçüşemezdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına ve biraz geriye yaslandım. "Burnum parladı mı?"

"Bilmiyorum," dedi gülümseyerek. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum!" Güldüm.

"Burun parlaması yok."

"Bakın, yalan söylemiyorum ve bundan sonra size bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Bekle, burnun alevlendi."

Dudağımı ısırdım. "Eğer bir yalan söylersem, söz veriyorum bu sadece minicik bir beyaz yalan olacak. Ve duygularını incitmemek için son çare olacak."

"Bence yeniden başlarken, kesinlikle yalan söylemeden başlamalıyız." "Sana kedinden nefret ettiğimi söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

"Tamam, bunun üzerinde çalışman gerekecek çünkü kimse Patches'ten nefret etmiyor." İçimi çektim. "Söz veriyorum, iblis kedinin sevmeye çalışacağım."

Elimi avucunun içine aldı ve başparmağını ileri geri hareket ettirdi. Hayatımda hissettiğim en mutlu anları yaşıyordum çünkü nihayet işler benim için yolunda gidiyordu ve her şey doğru şekilde yapılmıştı. Yalan yoktu. Olmadığım biri gibi davranmak yoktu. Gelecekte okul, iş ve saçma sapan ailemle ilgili ne olursa olsun, ben - bazen yalancı ama genel olarak iyi bir insan olan Ember Lee Cardinal - iyi olacağımı biliyordum.

ÜÇ AY SONRA ŞÜKRAN GÜNÜ

F

Fırındaki güveç Danuwoa'nın tüm kasaba evini harika kokutuyordu. Karnım gurulduyor, teyzemin hazırladığı lezzetli ziyafeti bekliyordum. Danuwoa ile mutfakta yemek pişirmek.

Yemek pişirmeye hiç yardım edemediğim için kendimi biraz suçlu hissettim ama vizelerime çalışmam gerekiyordu. Notlarımı riske atmak istemiyordum; hem bursumu korumak hem de Chickasaw Ulusunu gururlandırmak için notlarımın olabileceğinin en iyisi olmasını istiyordum. Tüm yetişkin hayatım boyunca yardım istemekten kaçındım ve şimdi bana cömertçe bahsettiklerine göre, onlar için doğru olanı yapmak istedim.

Halk bankasında çalışmak aynı zamanda başıma gelen en iyi şeydi. Tüm resmi tatillerde izin alabiliyordum ve banka saatleri sayesinde akşam derslerime rahatlıkla gidebiliyordum.

Ders kitabımdan başımı kaldırıp gözlerim donmadan önce bir mola vermek istedim. Muhasebe en ilginç konu değildi ama vergi konusu dışında pek değişmeyen kurallar vardı. Vergi kanunlarından nefret ederdim. Joanna ve Walela televizyonun önünde yere oturmuş boncuk işliyorlardı. Joanna Walela'ya boncuklu bir yakanın nasıl yapılacağını gösteriyordu.

Aylar önce, evde tüm ailemle birlikte sağlıklı bir tatil geçirmeyi hayal bile edemezdik. Artık her yıl böyle olacağını biliyordum.

"Beyin gıdası geliyor," dedi Danuwoa, tarçınlı ve şekerli bir parça kızarmış ekmeği çalışmamın üzerine koyarken. "Ruthie teyze kontrol etmeni istiyor

ve hamurun doğru çıktığından emin ol." Göz kırptı.

"Tat testi yapmaktan her zaman mutluluk duyarım," dedim selam vererek. Sonra kocaman bir ısırık aldım. Mükemmeldi. Dudaklarımdaki tarçınlı şekeri yaladım ve Danuwoa'nın gözlerinin ısınmasını izledim.

Şakağımı öpmeden önce kulağıma "Ailenin önünde olmaz," diye fısıldadı.

Ona en yaramaz gülümsememi verdim ve imalı bir şekilde bir ısırık daha aldım.

"Merhaba!" Sage ön kapıdan içeri daldı.

Ses beni zıplattı ve başımı Danuwoa'nın yüzüne çarpmama neden oldu.

Danuwoa doğruldu ve alnını ovuşturdu. "Hoş geldin, Bilge."

"Naber?" Sage selamlamak için çenesini kaldırdı. "Balkabaklı turta getirdim." "Güzel, şunu mutfağa götüreyim. Kendini evinde hisset."

Danuwoa söyledi.

"Hep öyle yapar," diye mırıldandım içimden ve işime geri döndüm. Sage karşımdaki sandalyeye oturduğunda bir sonraki paragrafa çok geçmemiştim.

"Meşgul değilsin, değil mi?" diye sordu. "Ev ödevimi yapıyorum," diye kestirip attım.

"Harika, ben de bunu sana vermek istedim." Sage elini cebine attı ve masanın üzerine buruşturulmuş banknot ve çeyreklik tomarları yerleştirmeye başladı.

Okul eşyalarımı kenara ittim. "Bütün bunlar da ne?"

"Saymaya başlayın, Bayan Muhasebeci. Eğer sayamayacaksanız o kadar okul ne için?"

"Bu...?" Cümlemin yarım kalmasına izin verdim, çünkü gözlerime inanamıyordum.

"Senin paran. Hepsini sana borçluyum."

Joanna ve Walela yerden kalkıp masanın etrafına geldiler, yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı.

"Başardın, Sage!" Walela ona beşlik çaktı.

Joanna onun omzuna vururken, "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Bu da ne?" Teyze içeri girdi, ellerini mutfak havlusuyla kuruluyordu, önlüğünün her tarafına un serpilmişti.

"Ona borçlu olduğum her şey. Son çeyreğine kadar," dedi Sage göz kırparak. Buruşmuş banknotları düzeltmeye başladım, birlikleri, sonra beşlikleri, onlukları ve yirmilikleri bir araya dizdim. Yalnızca bir tane yüz dolarlık banknot vardı.

Sonra çeyreklikleri istiflemeye, yığınlar yapmaya ve 1.000 dolara ulaşana kadar saymaya başladım.

"Gerçekten başardın," diye fısıldadım, çünkü duygularım sesimi sımsıkı kavramıştı. Ağlayacaktım. Elimi yemek masasının diğer tarafına uzattım, Sage'in elini kendi elimle kavradım ve sıktım.

İşimiz hiç kolay olmadı ama bizi bu kadar yakın yapan yetiştirilme tarzımızdı. O benim küçük kardeşimdi ve ben de gururlu bir ablaydım.

Bir elin omzumu sıktığını hissettim ve başımı kaldırıp Danuwoa'nın gururla gülümseyerek beni desteklediğini gördüm.

"İkinize de yaşattığım her şey için gerçekten özür dilerim," dedi Sage, hem teyzesine hem de bana bakarak.

Teyze gözlerini mutfak havlusuna silerken Joanna da ağladığını kimse görmesin diye arkasını döndü. Sage'i ilk kucaklayan Walela oldu ve sonra hepimiz bir grup kucaklaşmasında toplandık.

Bulabildiğimiz bu büyük aileyi çok sevdim. Birbirimizi seçmiştik ve her zaman birbirimizin yanında olacaktık. En çok şükrettiğim şey buydu ve bugün bunu kutluyor olacaktım. Biz Kızılderililerin hacıları kurtardığımız gün.

Sevgili okuyucu,

Bu hikâyeye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayalim, önümüzdeki yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nde federal olarak tanınan kabile sayısı kadar Yerli yazarlar tarafından yazılmış ve Yerli karakterlerin başrolde olduğu aşk hikayesi olması.

Toplumumun ve Chickasaw Ulusunun desteği olmasaydı bugün bulunduğum yerde olamazdım. Kabilemin dayanıklılığı bana her gün ilham vermeye devam ediyor. Biz fethedilemez ve yenilmeziz ve benim küçük katkım, okuyuculara ulaşacak ve modern bağlamda burada olduğumuzu, geliştiğimizi gösterecek bir hikaye yazmak. Chokma'shki'. Teşekkürler, Chickasaw Ulusu.

Yıllardır aklımda olan, bir muhasebeci ve bilgi işlemci arasındaki aptalca, içten Kızılderili romantik komedisini yazmak için yola çıktım, ancak doğru şekilde yapamadım. Yeni anne olmuştum, tatmin edici olmayan bir işte tam zamanlı çalışıyordum ve geceleri MBA yapmak için tam zamanlı okula gidiyordum, sonunda bu hikayeyi çözmek için "zamanım" oldu. Hayatımda en çok uykusuz kaldığım zamandı ama bu hayali gerçeğe dönüştürmek zorundaydım.

Finans ve muhasebe derslerinde oturuyordum ve notlarımın kenarlarında esprili şakalar veya buluşma fikirleri olurdu. Bu deneyimler Ember ve Danuwoa'nın hikayesini renklendirdi. Ember gibi ben de l i s a n s eğitimimi tamamladıktan sonra bir ofis işi bulmakta zorlandım. Kitleler halinde başvurular doldurdum ve etnik köken sorusu vardı (ve bugün hala var) - bir kutuyu işaretleyin ve bize kim olduğunuzu söyleyin. "Amerikan Yerlisi / Alaska Yerlisi" seçeneğini işaretleyebilirdim, ancak o zaman "Hispanik / Latin" veya "Kafkas" seçeneğini işaretleyemezdim. Ben birçok şeyim, peki bu işi almak için hangi yanımı inkar etmeliyim?

Ama yanıyordum; yedi yıl çalıştıktan ve üniversiteye geçmeden önce üç farklı toplum koleji gittikten sonra nihayet diplomamı aldım. Bu ancak Chickasaw Ulusu ve Kaliforniya eyaletinden aldığım hibeler sayesinde mümkün oldu.

Kurumsal Amerika bunu yapanın bir Chickasaw kadını olduğunu bilmeliydi. "Amerikan Kızılderilisi" seçeneğini seçtim ve diğer birçok başvuru cevapsız kalırken ret cevapları yağmaya başladı. Bu durum Kaliforniya'da ve Chicago'da geçirdiğim iki yıl boyunca başıma geldi. O kadar umutsuzluğa kapıldım ki, aynı özgeçmişle başvuru formlarını doldurmaya ve yalnızca "Beyaz" seçeneğini işaretlemeye başladım.

Sonra mülakatlara girmeye ve hayalini kurduğum işlere girmeye başladım: milyarlarca dolar kazanan bir şirketin CEO'sunun yönetici asistanlığı. Ancak oraya gittiğimde cinsiyetçilik, mikro saldırganlık ve bariz ırkçılık kol geziyordu. Gördüğünüz gibi, bu eski nesil yöneticiler, gözlerinde bir parıltı ve çarpık bir neşe duygusuyla - muhtemelen kendilerinden sonraki tüm nesiller için eğitim maliyetini mahvettiklerini bildikleri için - bana üniversite parasını nasıl ödediğimi sormaya bayılıyorlardı. Kabilemden yardım aldığımı söylediğimde garip şeyler olmaya başladı. Büyük-büyükanne Cherokee prenseslerinin hikayeleriyle başa çıkabilirdim, ancak eski bir yöneticinin bana büyükannemin Kızılderili kadınlara atıfta bulunan aşağılayıcı bir hakaret olup olmadığını sorması gibi başka şeylerle başa çıkamazdım.

Böylece Ember ve Danuwoa'nın bu aptal hikayesi, başlangıçta amaçladığımdan daha fazla bir şeye dönüştü. Kendini benim gibi tanımlayan karakterlerin olduğu bir hikaye okumak istedim ve bu istemeden de olsa politik bir ifade oldu. Yerli olmayanlara yolculuklarında yardımcı olacak karikatürler ya da klişeler dışında hiç olmamıza izin verilmeyen *bizleri* bir aşk hikayesinin sayfalarına yazmak çok güçlü.

Bu hikaye bir soru olarak başladı: Neden hiç Kızılderili romantik komedisi yok? Sonra da beyaz üstünlüğünün bizi ten rengimize ve kan miktarımıza göre kategorize ettiği bu dünyaya duyduğum kızgınlıktan beslendi. Ve bir şekilde bu keyfi kategorizasyon hangi hikayelerin anlatılmaya ve okunmaya değer olduğunu belirliyor.

Umarım okuyucu, bu hikayeyi komik bulmuştundur, ama aynı zamanda Ember'in sana güç verdiğini de umuyorum. O da pek çokları gibi sonsuza dek mutlu olmak için savaştı ve istikrarlı bir iş gibi basit görünen şey aslında

onun hayatını değiştirdi. İstikrar ve görünürlük bize dolu dolu, özgün yaşamlar sürmemiz için güven veren şeylerdir.

Saygılarımla,
Danica Nava

Teşekkür

Onlarca yılımı hikâyeler ve teşekkür yazıları okuyarak ve bir gün birilerinin benimkini okuyacağını hayal ederek geçirdim. Pek çok teşekkür yazısında kitap yazmanın tek başına yapılan bir eylem olduğundan bahsedilir, ancak benim için durum böyle değildi. Evet, bu hikayeyi yazıp hayal eden bendim, ancak tüm bu süreçte benden önce gelen atalarımın ve kendilerini ana akım medyada nadiren gören tüm bir insan demografisinin ağırlığını taşıdım. Bu çalışmayı sevgi ve alçakgönüllülükle dünyaya sunuyorum. Sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde federal olarak tanınan 574 kabile ve yasal olarak tanınamayan çok daha fazlası var. Aynı topluluktan iki kişi aynı deneyimleri paylaşmıyor ama umarım yerli olsun olmasın okuyucular bu hikayede ve karakterlerde kendilerini görebilirler.

Teşekkürlerime harika menajerim Laura Bradford'a teşekkür ederek başlıyorum. Laura, Ember ve Danuwoa'nın hikayesi için anında gösterdiği coşku kalbimi yerinden oynattı ve senin benim ve hikayelerim için doğru şampiyon olduğunu biliyordum. Sürekli savunuculuğun ve desteğin için teşekkür ederim; bu konuda daha iyi bir ortak isteyemezdim. Yabancı haklar temsilcim Taryn Fagerness'a, hikayemi dünyanın dört bir yanındaki yabancı pazarlarda savunduğu için teşekkür ederim. İnanılmaz editörüm Angela Kim'e: Hikâyeyle mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla bağ kurdunuz. Ember'ı ve tüm kusurlarını gördün ve sadece doğru şeyi yapmaya çalışan kızı gördün. Sabırlı, nazik, anlayışlı ve hınzır bir mizah anlayışına sahipsin. Sözlerimi aldığın ve onları düşündüğümde çok daha fazlası yaptığın için teşekkür ederim. Berkley'de bu kitabı destekleyen ekibin geri kalanına: Cindy Hwang, Liz Gluck, redaktör

Angelina Krahn, düzeltmenler Will Tyler ve Lindsey Tulloch, yayıncılar Dache' Rogers ve Tara O'Connor ve pazarlamacılar Kim Salina-I ve Hannah Engler. Bu kitabı hayal ettiğimden daha güzel hale getiren ekibe: sanat yönetmeni Colleen Reinhart, kapak illüstratörü Britt Newton ve kitap tasarımcısı Daniel Brout.

Ember'ın hikâyesini bitirmem için beni yüreklendiren ve doğru şekilde yazmaya çalışırken önceki taslakları okuyan pek çok harika insan tarafından cesaretlendirildim ve kucaklandım. Umarım her bir ismi hatırlamışımdır. Muhteşem eleştirmen ortağım LE Todd-Yazma sürecimizi ve bir diyalog parçası kadar küçük şeylerden geniş kapsamlı olay örgüsü soruları ve fikirlerine kadar uzun, dengesiz sesli notları ileri geri göndermeyi seviyorum. Erin Dixon, sen benim ilk Bookstagram arkadaşımydın ve seni ve arkadaşlığını tanıdığım için çok şanslıyım. Tüm kitap tavsiyelerini seviyorum ve ülkenin dört bir yanından gelen sevgini ve desteğini hissediyorum. Alexis Richoux, elli bin kelimedenden biraz fazla olan ilk taslağı okuduğun ve görüntülü aramalara katılarak taslağı ajanslar için hazır hale getirmeme yardımcı olduğun için tüm kalbimle teşekkür ederim. Her sayfadaki tüm yorum ve notlarınıza bayıldım. Bir kızın isteyebileceği en iyi beta okuyucu ve arkadaş olan Elizabeth Schultz'a, düşünceli geri bildirimleriniz için çok teşekkür ederim. Yazmaya ilk başladığımda bana yardım eden arkadaşlarıma: BJ Bentley, Dr. Rebecca Sharp ve Stephanie Hotz. Sizler olmasaydınız bu hikaye ve yazdıklarım bu hale gelemezdi.

Muhteşem yerli çevrimiçi yazar topluluğuma, sizi seviyorum ve sizi tanımaktan ve eserlerinizi okumaktan gurur duyuyorum. Cynthia Leitich Smith, sorgu materyallerimi gözden geçirdiğiniz ve bu opak endüstride gezinme konusundaki tüm tavsiyeleriniz için teşekkür ederim. Erika T. Wurth, dostluğunuz ve çalışmalarımı güçlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Byron Graves, sen bir yeteneksin ve arkadaşın olduğum için çok minnettarım. AJ Eversole, sürekli desteğiniz ve Cherokee ile ilgili sorularımı yanıtladığınız için çok teşekkür ederim. Çalışmalarınızın yayınlanması için sabırsızlanıyorum. Chickasaw arkadaşım Kate Heart'a yayıncılıkla ilgili tüm sorularımı yanıtladığı ve bilgece tavsiyeler verdiği için teşekkür ederim.

Chokma'shki' Chickasaw Ulusuna desteğiniz için teŖekkr ederim. Bu topluluk olmasaydı gerçekten bulunduğum yerde olamazdım.

USC'deki kohortumun desteği olmasaydı bu kitabı asla yazamazdım. İŖletme okulunu OMBA ailemin yardımı, sevgisi ve teŖvikiyle atlattım: Eugena Yu, Emilio Vela Alvarenga, Sandra Vazquez, Lloyd Magpantay, Brock Nakashima, Miguel Prado, Ada Thu Le, Sneha Mathew, Lavi Kachurik, Jennifer Chen, Parham Paydar, Santoshi Reddy, Prair Tapvong ve Will Muniz. Programdayken bir roman yazıyor olmama bayılan ve bir yazar olduğum halde neden iŖletme okumak istediğimi soran (geçerli bir soru) en sevdiğim USC Marshall İŖletme Okulu profesörlerine teŖekkr ederim: Profesör Nandini Rajagopalan, Profesör AyŖe İmrohoroğlu, Profesör Kerry Fields ve Profesör Carl Voigt. USC Marshall'daki tüm program alıŖanlarına, programa beŖ aylık hamileyken baŖladıđımda bana destek oldukları için teŖekkr ederim: Brittany Hawkins, Keturah Prowell ve Kristen Chen.

İlk kez sahneye çıkan arkadaŖlarım: Ellie Palmer, Naina Kumar, Myah Ariel ve Mallory Marlowe. Önümüzdeki yıllarda arkadaŖ olacağımızı biliyorum. Sizinle birlikte olduğum ve raflarda yanınızda olacağım için tam bir huŖu içindeyim.

Berkletes olarak da bilinen Berkley aileme, destek çığlıkları ve yayıncılık sularında gezinirken tüm sorularımı yanıtladıkları için teŖekkr ederim: Emily Henry, Ali Hazelwood, Sarah Adler, Sarah Hawley, Isabel Cañas, Vanessa Lillie, Nikki Payne, Jo Segura, Katie Shepard, Tiana Smith, Jenna Levine, Jackie Lau, Sajni Patel, Taleen Voskuni, Elise Bryant, Sarah Zacgrich Jeng, Eve Chung, Olivia Blacke, Mia Manansala, Chloe Liese, Nekesa Afia, Jessica Joyce, India Holton, Tori Martin, Jesse Q. Sutanto, Kristina Forest, Sarah Grunder Ruiz ve Liana De la Rosa.

Bir komedyen olarak oynamama, keŖfetmeme ve bymeme yardımcı olan komedi arkadaŖlarım, teŖekkr ederim. Conejo Improv Players Troupe aileme teŖekkr ederim: Jon Rowsey, Jeremy Zeller, Shelby Fry, Christopher Carlson, Alexandra Menna, Frank Bonoff, Scott Shrum, Cindy Harris, Kevin Schultz ve Allie Leslie. Birlikte geçirdiğimiz eğlenceli yıllar nedeniyle bu Ŗakaların harika olduğunu dŖnyorum.

Profesyonel hayatımda, yazılarımda beni destekleyen ve kariyerimde bana rehberlik eden iş arkadaşlarım oldu. Edona Kurtolli, Timmy Lau, Carolyn Brandwajn, David Richards, Nichole Bartlett, Cari Shyiak, Katariina Kujala, Gabriella Sanzo ve Sujal Shah'a teşekkür ederim. Kağıdı birlikte itmek için daha iyi insanlar yoktu.

Beni ve yazarlığımı şekillendiren tüm İngilizce öğretmenlerime teşekkür ederim: Bayan Wantz, Bayan Powers, Bayan Tomb, Bay Slade, Bay Dickey ve Bay Andrews.

Kimberly A. Fouche, yıllarca süren danışmanlık ve terapiniz hayatımı kurtardı. İyileşmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

George Lucas, bunu asla göremeyeceksin ama sana ve tüm o muhteşem çalışmalarına teşekkür etmeliyim. *Star Wars*'u çok seviyorum, öyle ki yazarlık yolculuğuma prequel hayran kurguları yazarak başladım. *Attack of the Clones*'un ilk birkaç dakikasında Cordé'nin öldürülmesi, o zavallı kadına heyecan verici ve heyecan verici bir arka plan hikayesi vermek istememe neden oldu, böylece sadece öldüğü için özür dilemedi. Adı *Decoy*'du ve pek iyi değildi ama bakın, sizin dehanız sayesinde kendi orijinal hikayelerimi buldum. Teşekkür ederim.

Anneme, büyükanne, kız kardeşlerime, üvey babama ve rahmetli babama beni yetiştirdikleri için teşekkür ederim. Kayınvalidem Anna Thomas'a ilk birkaç bölümü okuduğu ve tüm sorgulama materyallerimi düzelttiği ve bu hikayeye inandığı için teşekkür ederim.

Chris, sana duyduğum teşekkür ve sevgi koca bir kitabı doldurabilir. Koşulsuz sevgin için, her gün kendimin en iyi versiyonu olmam için bana ilham verdiğin için teşekkür ederim. Esprilerimin yerinde olup olmadığını görmek için bu kitabın yeni taslak bölümlerini sana okurken gece geç saatlerde ofiste oturduğun için teşekkür ederim. Kendime inanmayı unuttuğum zamanlarda bana inandığın için teşekkür ederim. Senin sevgin beni kurgularımın içinde gerçeğin yazarı yaptı. Sen benim hayatımın aşkıydın ve bu yolculukta seninle birlikte yürüdüğüm için çok şanslıyım.

Ve son olarak, kızım Isme'ye teşekkür ederim. Bütün bu yolculuk senin içindi. Umarım bu romanı hiç okumazsın, ama elli yaşına geldiğinde ve gerçekten istediğinde, sana büyük ölçüde düzeltilmiş bir versiyonunu vereceğim. Seni sonsuza dek seviyorum, benim inatçı, aptal, zeki küçük kızım. Sen beni bu yola sokan katalizördün.

Tekrar yaz. Bir yazar olarak gerçeğimi yeniden keşfetmek için yalancı bir kız hakkında yazmam gerekti.

SÖZLÜK

chokma-Chikashshanompa' merhaba için, chuk-mah olarak telaffuz edilir

chokma'shki'-Chikashshanompa' teşekkür için, chuk-mah- sh-ki olarak telaffuz edilir

Danuwoa-Çerokilerin savaşçı anlamına gelen dahnawa ditihi kelimesinden türetilen **isim**, dah-nu-wah olarak telaffuz edilir

gvgeyui-Çerkesçe seni seviyorum, guh-geh-yu-ee olarak telaffuz edilir

gvlielitseha-Cherokee dilinde hoş geldiniz, guh-li-eh-li-che- hah olarak telaffuz edilir

howa-Cherokee tamam ya da pekala anlamında, ho-wah şeklinde telaffuz edilir **kawolade'**dv-Cherokee nefes almak anlamında, ka-wol-eh-dey-a şeklinde telaffuz edilir **osiyo-Cherokee** merhaba anlamında, oh-si-yu şeklinde telaffuz edilir

Walela-Çeroki dilinde sinek kuşu anlamına gelen ve wa-ley-lah olarak telaffuz edilen sözcükten türetilmiş **bir isim**

GERÇE K EMBER'A GÖRE

DANICA NAVA

READERS GUIDE

Tartışma Soruları

1. Bir şeyi başarmak için nitelikleriniz hakkında hiç yalan söylediniz mi?
2. Beyaz yalanlar söylemenin doğru olduğunu düşünüyor musunuz? Hangi durumlarda yalan söylemenin uygun olduğunu düşünüyorsunuz?
3. Sizce Ember yalanları ve eylemleri nedeniyle kovulmayı hak etmiş miydi, yoksa şirket bu durumu göz önünde bulundurmalı mıydı?
4. Hayalinizdeki iş nedir? Hiç peşinden gider miydiniz?
5. Hiç iş veya okul gibi kamuya açık bir ortamda mikro saldırganlıklarla karşılaştınız mı? Bunlarla nasıl yüzleştiniz?
6. İşverenlerin iş başvurularında etnik köken sorusuna dayanarak başvuru sahiplerine karşı ayrımcılık yaptığını düşünüyor musunuz?
7. İster filmlerde ister haber kaynaklarında olsun, medyada genellikle doğru bir Kızılderili temsiline sahip değiliz. Bunu göz önünde bulundurarak, Oklahoma'daki Chickasawlar ve Cherokeeeler hakkında okuma deneyiminiz nasıldı?
8. Ember'ın Kyle ile son yüzleşmesi çok hararetti. O anda onun haklı çıktığını düşünüyor musunuz? O durumda siz olsaydınız ne yapardınız?

9. Danuwoa da ofisteki randevulaşmama politikasına uymak zorundaydı, ancak Ember'ın peşinden giderken neredeyse dikkatsiz görünüyordu. Sizce Danuwoa ilişki konusunda dürüst olmak istemekte haklı mıydı yoksa Ember iş yerinde maskaralığa devam etmekte haklı mıydı?
10. Technix, genel olarak teknoloji şirketlerinin hicivli bir temsilidir. Ember gerçek dünyada olsaydı, sizce şirket içinde işle ilgili görevler için kendi parasını harcamaya zorlanmasını veya Kyle tarafından şantaja uğramasını engellemek için herhangi bir koruma olur muydu?
11. Sage'in kefaleti ödememesi ve Ember'ın birikimlerini kaybetmesi, Ember'ın iş deneyimi ve etnik kökeni hakkında yalan söylemesi için katalizör oldu. Sizce Ember Sage'i çok kolay affediyor mu? Neden ya da neden değil?
12. Ember, topluluğunun yardımıyla hedeflerini yeniden inşa etmeyi başarır. Bu modern, kapitalist kültürde genellikle sessizce acı çekmemiz ve olayları kendi başımıza çözmemiz beklenir, ancak Yerli kültürü bu şekilde değildir. Herkes birlikte çalıştığında, ihtiyacı olanlara yardım elini uzattığında, gelişiriz. Ember ve hikayesinden toplulukla ilgili ne gibi dersler çıkarıyorsunuz?

Bir alıntı için okumaya devam edin
Danica Nava'nın yeni romantik komedisi

! otobüs penceresi. Polyester koltuk kokmuş ayak ve eski peynir kokuyordu. Uğurlanışları oldukça törensiz oldu. Annem otobüse binmenin, havaalanında görülme ve Oklahoma'ya gidip kabileyi kazanma planının birilerinin kulağına gitme riskinden daha güvenli olduğuna karar verdi. Otobüs biletimin koçanına baktım.

:
: ,
: ,
: ,

Bu cümle kalbimi durdurdu. Bir bağlantı! Bu doğru olamazdı. Otobüs hareket etmeye başladığında şoföre sormak için ayağa fırladım, momentum beni koltuğuma geri itti.

"Affedersiniz! Efendim?" Otobüs şoförüne bağırdım.

Herkes bana bakıyordu ve mutlu da değillerdi. Sanırım yazılı olmayan bir sessizlik kuralını çiğnedim. Ama bu şeyden inmek zorundaydım. Otobüsün altında dört bavulum vardı. Hepsini tek başıma taşıyamazdım.

"Efendim!" Tekrar seslendim, şoför caddede ilerlerken otobüsün önüne doğru koştum. Kırmızı ışıktaki durdu.

"Ne?" diye sordu.

"Bu otobüsün bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum. Bunun doğrudan Tulsa'ya gittiğini sanıyordum."

"Hayır, sadece bir tane kesintisiz ve sen onu kaçırdın."

Işık yeşile döndü ve kendimi sabitlemek için onun koltuğunu tuttum. "Çantaların bir sonraki otobüse aktarılmasına yardımcı olacak görevliler var mı?"

"Görevliler mi?" Kıkırdadı. "Hanımefendi, burası Greyhound. Görevliler..." Tekrar güldü. "Şimdi geri dön ve otur. Bir sonraki durak Oklahoma City."

Kendimi sabitlemek için koridor koltuklarının başlıklarının üst kısımlarını kullanarak koltuğuma doğru yürüdüm ve diğer yolcuların kıs kıs gülmelerini önlemek için başımı aşağıda tuttum. Annem bir konuda haklıydı. Kimse beni tanımıyor ya da kim olduğumu umursamıyordu.

Onlar için ünlü bir pop şarkıcısı ya da çocuk yıldız değildim, sadece bir hiçtim.

Biletimi cebime soktum, çantamı başımın üzerinden çıkarıp kucağıma koydum ve kollarımı kavuşturdum.

Gözlerimi kapattım. Son birkaç gece duygusal bir iniş çıkış treni gibiydi ve neredeyse hiç uyumamıştım. Kuzeye doğru giderken otobüs otoyol boyunca ilerliyordu.

Bir şey kötü kokuyordu ve yaşlı bir kadının güldüğünü duydum, sonra bir bebek çığlık atıp ağlamaya başladı.

Bu birinci sınıf değildi.

Etrafımdaki herkese baktım: çığlık atan bir bebeği olan genç bir anne, birlikte seyahat eden iki yaşlı kadın ve 2006'daki Fall Out Boy müzik videosundan fırlamış gibi görünen genç bir adam. Düz ütülenmiş kaküller ve hepsi. Bana bir gülümseme fırlattı ve ben de ona toplayabildiğim en küçük sırtışı verdim. Kaba olmak istemiyordum ama dün geceki gibi tekrar kolayca tanırırsam diye konuşmayı da teşvik etmek istemiyordum.

Kapüşonumu yüzümden aşağı doğru çektim ve meditasyon yaparak etrafımı görmemeye çalıştım. Zihnimde kendimi Kosta Rika'da bir kabanada margarita içerken hayal ettim. Çok geçmeden kendimi rahatlamaya ikna etmiştim ve otobüs durduğunda irkilerek uyandım. Ağzımdaki salyaları sildim ve pencereden dışarı baktım. Otobüs durağının tabelasında OKLAHOMA CITY yazıyordu.

Saatlerce uyudum.

Harika. Şimdi tüm eşyalarımı bir sonraki otobüse götürmek zorundaydım. İnmek için sıraya girdim ve şoförün yanında durup bahşiş vermek için çantamı yokladım,

ve ellerim havayla temas etti. İki elimi de her tarafıma sürttüm ve bir daire çizerek çantamı aradım.

Nerede? Nerede. Benim. Çantam?!

Koltuğuma geri dönmek için arkamdaki insanları ittim. Çantam orada değildi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve düşüp düşmediğini görmek için kirli zemini yokladım.

Boş.

Biri cüzdanımı çalmış! Bunu kim yapar ki?

Hayır, *hayır, hayır*. Param ve telefonum oradaydı. Telefonsuz bir dünyada ne yapardım? Bu kesinlikle bir birinci dünya sorunu örneği idi ama elimde değildi. Ağladım. Ve bu Disney'de öğrendiğim güzel, zarif ağlama değildi.

Hayır, bu tam anlamıyla sümüklü hiperventilasyon ağlamasıydı.

Eşleşen valizlerimden üçü otobüsün dışında sıralanmıştı ve şoför dördüncüyü de gruba katmak üzere götürüyordu. Kahretsin. Başka biri eşyalarımı benden almaya çalışmadan önce onları almak için koştum. İçinde sadece kıyafetler, ayakkabılar ve makyaj malzemeleri vardı ama onlar da benimdi.

"Uyuyan Güzel sonunda uyandı," dedi otobüs şoförü. Kollarını kavuşturup başını bana doğru sallarken yüzünde saf bir yargılama ve hayal kırıklığı ifadesi vardı.

"Özür dilerim."

"Görevli," dedi nefesinin altından ve bana bir daha bakmadan uzaklaştı.

Bavullarımı teker teker on altı numaralı otobüse taşıdım ve yeni şoför onları yüklememe yardım etti. En azından bilet koçanım cebimdeydi. Yaptığım tek akıllıca şey buydu.

Sürücüye yakın olmanın daha güvenli ve hırsızlığa daha az açık olduğum anlamına geleceğini umarak bu sefer ön tarafta bir koltuk seçtim; kabul ediyorum, üzerimdeki tek şey kazağımdı.

Karnım gurulduyordu. Yemek için param, anneme ya da Chelsea'ye haber verecek telefonum yoktu. Pencereden dışarı baktım ve Fall Out Boy siyah kapitone Gucci çapraz çantasıyla otobüs durağına girdi. Güzel bir zevki vardı. Benim de aynı onun gibi bir çantam vardı.

"Bekle!" diye bağırdım. Dost canlısı yaşlı bir kadın olan şoför göğsünü tuttu.

"Ne var, çocuğum?"

"O adam çantamı çaldı!" Pencereden dışarıyı işaret ettim.

"Hangi adam?" diye sordu.

Ona baktım ve "Ekose süper dar kotlu olan" dedim. Pencereden dışarı baktım ve o gitmişti.

Hayır! Hayır!

Yolculuğun ilk on beş dakikası boyunca ağladım. Sonra Tulsa yolculuğunun geri kalanında kendime acıyarak oturdum, ölü, yorgun gözlerle düz manzarayı izledim ve kendi kendime bunu hak ettiğimi düşündüm. Bu benim cehennemimdi. O aptal fotoğraf çekimini yapmıştım ve şimdi bedelini ödüyordum.

Tulsa büyük bir şehirdi. Oklahoma City de öyleydi, ama eşyalarımı yüklemek için deli gibi koşturduğumdan dikkat etmeye zahmet etmemiştim, ama şimdi, kaldırımın kenarında büyükannemi bekleyen en büyük beyaz RIMOWA bagajımın üzerinde otururken, her şeyi anladım. Bir sürü otobüs ve araba vardı. Bazı ağaçlar da vardı *sanırım*. Her neyse işte.

Büyükannem neredeydi? Telefonum ya da saatim yoktu ama sanırım yirmi dakikadır burada oturuyordum.

Zaman geçirmek için süper düşük bahisli bir langırt oyunu gibi ayaklarımın arasında bir çakıl taşı tekmelemeye başladım. Yiyecek ve suya o kadar çok ihtiyacım vardı ki, istasyonun tuvaletini kullandığımda -bütün valizlerim bir bölmeye yığılmışken kolay bir iş değildi- ellerimi kavuşturdum ve musluktan içebildiğim kadar su içtim.

Gün geçtikçe daha da alçaldım. Şimdi, hakarete hakaret eklemek için, ayağa kalkmışım.

Tekrar otoparka baktım, bulutlar dağılmıştı ve batmakta olan güneşin ışıkları kovboy çizimleri giymiş, gümüş ve turkuaz takılarla süslenmiş sevimli, yaşlı bir kadının üzerine vuruyordu. Ayağa fırladım ve kollarımı boynuna dolayarak ona doğru koştum.

"Büyükanne!"

Kadın dondu kaldı; kolları bana sarılmadı. Bir aile benzerliği bulup bulamayacağımı görmek için yüzüne bakmak için geri çekildim.

Hiç bulamadım.

"Büyükanne?" Daha az güvenle sordum.

"Bırak beni, seni çılgın serseri!" Beni itti. "Çantamda bir silah var."

"Benim, Avery?"

"Rahibe Teresa olmanız umurunda değil, insanları öylece yakalayamazsınız. Bu nesil." Kadın homurdanarak uzaklaştı ve otobüs durağına girdi.

Bugünden nefret ettim.

Kalın ve gırtlaktan gelen bir kahkaha etrafımda mırıldandı.

Harika. Seyircim vardı. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Kahkahanın sahibiyle karşılaşmak için arkamı döndüm ve nefesim kesildi. Talihsizliğime gülen adam uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Gözlerimi devirdim ve çantalarımaya doğru yürüdüm. Otobüsün zemini kir içindeydi ve boşa koşuyordum. Flörtöz Avery ölmüştü.

"İyi misin?" diye sordu deri kadar zengin bir sesle.

"Evet, harika." Sesimi yükselttim ama ona tekrar bakma zahmetine girmedim, omzumun üzerinden baş parmağımı kaldırdım.

En azından büyükannemle karşılaştığımda, silahla tehdit edilmekten daha kötü olamazdı. Bu da iyi bir şeydi. Tekrar sandığımın üzerine oturdum ve ayaklarıma baktım. Golden Goose spor ayakkabı giyiyordum ve kendimden iğreniyordum. Kullanılmış sokak kıyafeti gibi görünsün diye yapay olarak yıpratılmış bir çift ayakkabıya altı yüz dolar harcamıştım. Şimdi gerçekten de kirliydiler, gerçek kir ve pislik içindeydiler ve bir tanesinin altına eski bir jelibon parçası yapışmıştı.

Magazinciler haklıydı. Ben sahteydim. Sahte-kirli, şimdi gerçek-kirli ayakkabılarıma kadar her şeyim düzenlenmişti.

Bir çift tozlu kovboy çizmesi görüş alanıma girdi. Çizmelerin üstünü örten bir çift açık renk çizme kesim kot pantolon da tozla kaplıydı. Gözlerim tonlu çizgiyi takip ederek aynı şekilde toz lekeli siyah bir tişörte, oradan da bir tanrının bronzlaşmış yüzüne ulaştı.

Bana gülen yakışıklı adamdı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Sen Avery Fox musun?" diye sordu, hafif bir tizliği olan hırçın bir sesle.

Hassiktir. Beni tanıdı. Öğrenilmiştim. "Kim soruyor?"

"Beni Lottie Fox gönderdi." Benim boş bakışlarım üzerine ekledi, "Büyükannen." "Ah, doğru. Evet, Lottie." Adını her zaman söylediğim gibi söyledim.

Dilimden döküldü. Adının Loretta olduğunu biliyordum. Lottie'nin Loretta'nın kısaltması olduğunu bilmiyordum, gerçi bu isimlerden herhangi birine sahip birini tanıdığımı söyleyemezdim.

"Arabada mı bekliyor?" Omzunun üzerinden bakıp hangi arabanın onun olduğunu tahmin etmeye çalışırken içimi umut kapladı.

"Hayır, sadece ben. Yemek için geri dönmek istiyorsan gitmelisin. Şansımız yaver giderse Red ve Davey hiçbir şey kurtaramayacak."

Adamın en büyük valizimin sapını ve küçük valizlerden birini alıp eski beyaz bir kamyonu doğru götürmeye başlamasını şaşkın bir sessizlik içinde izledim.

Kalan iki çantamı aldım ve hızla onu takip ettim. Öyle bir otoriteyle yürüyordu ki sanki otomatik pilottaydım. Kıçına bakmamaya çalıştım ama kot ona tam oturmuştu. Sonra aklıma çok endişeli bir düşünce geldi.

"Biz... akraba mıyız?" diye sordum.

Bir kahkaha attı ve omzunun üzerinden "Hayır," dedi ve yürümeye devam etti.

Vay be. Potansiyel bir kuzen ya da başka bir şey hakkında bu tür düşüncelere sahip olmak istemezdim. Şimdi tarafsız bir kişi olarak adamın güzel bir kızı olduğunu söyleyebilirdim.

Sapını bavulun içine doğru itti, sonra bronzlaşmış kasları bükülerek ağır şeyi kaldırdı ve pis kamyonunun kasasına attı.

"Hey! Yapma bunu!"

Durup bana tuhaf bir bakış attı. "Onları bağlamak için ipim var." "Tamam, ama onları atma. Bunlar gerçekten güzel ve hepsini çizin ve kirletin."

"Bagaj." Basitçe söyledi ve bana boş boş baktı. "Ne olmuş yani?"

"Bavullar sağı sola savrulmak içindir. Biraz savrulurlarsa açılıp kıyafetlerinizi mahvederler mi?"

"Hayır, bunlar birinci sınıf, gerçekten kaliteli."

"Pekâlâ o zaman," dedi homurdanarak diğerini içeri atarken.

"Onlar RIMOWA!" Kamyonun kenarından tutup içeri baktım ve şimdiden çizikleri görebiliyordum. Henüz onlarla marka anlaşması fotoğrafları bile çekmemiştim. Şimdi bunlar için para ödemem gerekecekti.

"Sen!" Ona döndüm. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bugün beni deneme günü değil. Dört saattir otobüsteyim ve hiçbir şey yemedim, iğrenç banyodaki musluktan su içmek zorunda kaldım! Yaşlı bir kadın tarafından silahla tehdit edildim, çantam ve telefonum çalındı ve bu iş artık çok ileri gitti! Kendi büyükannem bile beni almaya zahmet etmedi! Onun yerine... pis bir kovboyu gönderdi ve sen de elimde kalan her şeyi mahvediyorsun."

Yüzümden yaşlar süzölmeye başladı ve dürüst olmak gerekirse biraz etkilendim. Hâlâ oyunculuk yapmak isteseydim, artık saatlerce hiç sorun yaşamadan ağlayabileceğimi biliyordum. Tek yapmam gereken sınırlarımı zorlamak, küresel ölçekte aşağılanmak, adıma hiçbir şey kalmaması ve Oklahoma'lı bir kovboyun merhametine kalmaktı.

"Lucas," dedi. Üzerine saldığım her şeye rağmen orada öylece durdu ve gözünü bile kırpmadı. "Büyükkannen için çalışıyorum."

"Peki bunu nasıl doğrulayabilirim? Saplantılı bir hayran olabilirsin."

Bu onun tepkisini çekti. Kıs kıs güldü ve "Hayranı değilim, inan bana." dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Kollarımı kavuşturdum.

"Ben bir çiftlikte yaşıyorum, bir kayanın altında değil, bayan." Beni geçip diğer çantaları aldı ve içine attı. "Burada kalabilirsiniz. Ama çiftliğe gelmek istiyorsan, o zaman atla."

Sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve içeride kayboldu.

Açılmış olan yolcu camına doğru koştum. "İpim var demiştin!"

"Bu bana 'pis kovboy' demenden önceydi. " Kontak anahtarını çevirdi ve çenesiyle başını yolcu koltuğuna doğru salladı. "Bin bakalım."

Kapıyı açtım ve oflaya puflaya yere çöktüm. "Çiftlik ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık yirmi dakika kadar."

"Harika."

"Torpido gözünde bir güç çubuğu var." Tek yapabildiğim ona bakmaktı, ki bu bir hataydı, çünkü koyu renkli kalın kaşlarını fark ettim ve burnu sıcak, şahin bir şekilde biraz kanca yaptı. "Aç olduğunu söylemiştin."

Sonra kamyonetini vitesine taktı ve şehir dışına çıktı. O çikolatayı üç ısırıkta yediğimi söylemekten utanıyorum.

Fotoğraf: Cindy Pitou Burton

Danica Nava, Chickasaw Ulusunun kayıtlı bir vatandaşıdır ve teknoloji sektöründe yönetici asistanı olarak çalışmaktadır. USC Marshall School of Business'tan MBA derecesine sahiptir. Şu anda kocası ve kızıyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır. *The Truth According to Ember* ilk romanıdır.

📷 [Danica_Nava](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>